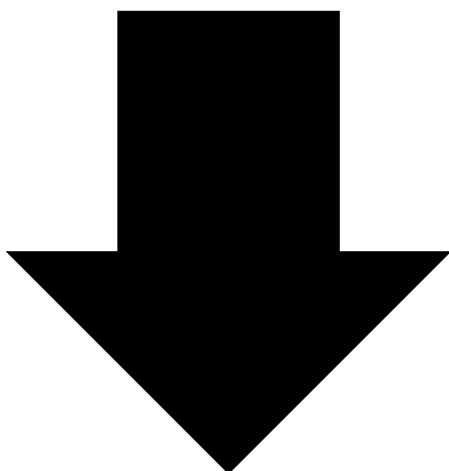

@WORLD OF BOOKS <<< KANALI UCHUN MAHSUS

Стефани Майер.

**"Зулмат остонасидаги
муҳаббат". 3-фасл.**

ҚУЁШ ТУТИЛИШИ

@WORLD OF BOOKS
kanali a`zolari uchun maxsus

Муқаддима

Тўқнашувдан қочиш муваффақиятсиз тугади.

Мен унинг дардчил маслаҳатларидан шуни сездимки, у охири жангга тайёр аскардек

ўзини тутарди. Ҳеч қандай нажотдан умид йўқ, бир томонда қалб бўлса, бир томонда оила ва бурч устун турарди.

Бунда на ғалаба бор ва на мағлубият. Ким нима йўқотади, ким нима топади? Бу жангнинг

натижаси йўқ эди. Чунки ҳеч қандай имкониятлар ҳам йўқ.

Менинг валенеъматим ўз ташналиги билан менга бир лаҳза тикилиб тураркан, ажал сари

тобора яқинлашиб қолганимни англайман. Шу ондан бошлаб қоп-қора ҳумор кўзларнинг

буткул асирига айланаман ва мен энди буткул ўзимдан айриламан.

Олис ўрмонлар томонда бўрининг увиллаши эшитилди...

I боб. Қатъий талаб

Белла,

Билмадим, нега сен дадам оркали хатларни юборишга дадангни мажбурлайсан, худди биз

иккинчи синфда ўқийдигандек. Агар сен билан гаплашишни хоклаганимда, жавоб берган

бўлардим...

Сен аллакачон бир қарорга келиб бўлгансан. Бу эса мени тобора азобга соларди. Бу адолатдан эмас! "Шавкатсиз душман", - сен бунни тушунишни кам истамайсан, албатта, ана ўша ёвузларга нақот бориб кўшилишни маъкул кўраясан? Тушуниш кийин.

Биламан, мен гирт ахмоқдек қаракат қиляпман, лекин начора...

Сен камма вақтингни қароқчилар билан ўтказар экансан, биз кеч қачон дўст бўла олмаймиз. Мен сен қачинда жуда кўп ўйлайман, аммо бу мен учун тобора қавф орттира бошляпти...

Ха, мен сени соғиндим. Жуда кам соғиндим. Лекин бу кеч нарсани ўзгартира олмайдим. Мени

кечир".

Жейкоб.

Мен мактубни обдон текшириб чиқдим. Айрим жойларида ручка асабий текканидан хатто шунақанги тирналгандики

тешикчалар пайдо бўлишига бир баҳя қолганди. Ёвуз сўзлар пайдо

бўлганида асабий ҳолда ручка ёзишдан таққа тўхтар, токи ғазаб бироз босилгач жумла давом этар, аммо барибир кейинги жаҳл тўлқини барибир ҳуснихат тартибини вайрон қилмасдан

қолмасди. Дилдан айтилаётган сўзлар пайдо бўлганида катта ҳарфларда узук танаффус сезилиб турар, тахминимча Жейк янада гўзалроқ жумла қидириб ручкани узук вақт ниқтаб турган.

Тиришган пешонаси, ўқрайган кўзлари, чакнаб турган нигоҳлари... Албатта мен агар унинг ёнида бўлганимда у жаҳлдан осонгина тушарди. Аммо буни иложи йўқ.

«Ҳа, майли, Жейк, — дедим мен. — Эзилма. Ҳаммасини қандай бўлса, ўшандай қабул қил».

Ҳозир эса кулишга сира ҳолим қолмаганди. Ўзим бошлаган бу мактуб ўйинининг бунақа бурилишга келиб қолишига ўзим ҳам хайрон эдим. Мен мактубни дадам Чарлидан Биллига юборилишини, ўз ўрнида мактубни Жейкга беришини сўраганимдаёқ Жейк менга қандай жавоб беришини аллақачон билиб олгандим.

Ҳар бир остига чизилган сўз менинг қалбимни ўткир тиғдек тирнаб ўтарди. Ҳар бир чала қолган жумла ортида албатта кучли ғазаб ва қаҳр пинхона эдики, бу хатто Жейкобнинг ўзидан кўра менга кўпроқ азоб берарди.

Ҳаёлимни ошхонадан эшитилган қайноқ овоз бузиб юборди. Бизнинг уйда мендан ўзга одам таом пиширишга уриниб кўрса мана шунақа жазавали ҳолат содир бўлади.

Мен ғижимланиб кетган мактубни орқа чўнтагимга солдим-да, бир лаҳзада зинадан

сирпаниб энг сўнги сонияда ошхонага тушиб боришга улгурдим: дадам спагетти учун махсус

қайлалани банкани иситиш учун микротўлқинли печга тиқиб қўйган экан. Яхшиям келиб қолдим.

Дарров эшикчасини очдим.

— Ниманидир нотўғри қилибманми? — норози тўнғиллади дадам.

— Дада, олдин қопқоғини очиш керак. Микротўлқинли печ металлни ёқтирмайди. — Мен банкани чайқатиб, сўнгра қопқоғини очиб ярим қайлани косага солдим ва иситгичга қўйдим.

Банкани эса музлатгичга жойладим. Вақтини ростлаб «старт» тугмасини босдим.

Дадам лабини тишлаб менинг хатти ҳаракатларимни кузатиб турди.

— Ҳарқалай, макаронларни тўғри қайнатгандирман?

Мен диққатимни жалб қилган ҳид таралаётган кастрюлка турган плитага қарадим.

— Яхшилаб аралаштириш керак, — меҳр билан изоҳ бердим.

Тортмадан қошиқни топдим ва секинлик билан идишни аралаштира бошладим.

Дадам хўрсиниб қўйди.

— Сизга нима бўлди? — сўрадим.

У қўлларини қовуштириб олди ва хўмрайганча қоронғу дераза ортидаги ёмғирларга тикилиб қолди ва минғиллади:

— Ҳеч нарса бўлгани йўқ. Ҳаммаси жойида.

Дадам нега тушлик тайёрлашга обдон берилиб кетди? Нега бундай хўмрайиб юрибди?

Эдвард ҳали келгани йўқ: одатда дадам унинг ташрифидан у қадар суюнмас, шунчаки ҳар бир хатти ҳаракати ва жумлаларидан унга нисбатан совуқ адовати сезилиб турарди. Фақат бундан у қадар қаршилиқ қилиш шартмас. Шунинг учун Эдвард буни шусиз ҳам жуда яхши билар, шу сабаб дадамнинг дашномларига у қадар парво қилмасди.

Мен спагеттини тайёрлаб асабийларча аралаштирарканман, ёқимсиз ҳислар гирдобида миямда изғиёткан жумлаларни тартибга сола бошладим: «йигитим». Қанақасига у менга «йигит» бўларкан! Қанақадир бошқача сўз бўлиши керак, абадийликка алоқадор маъноли...

Аммо «тақдир» ёки «пешонага битилган» атамалари одатий суҳбатда жуда кулгули ва ғалати

туюлиши мумкин. Эдвард ҳақида яна бир сўзим бор, аммо уни эслашим билан кучли

асабийлик бутун вужудимни чулғайди. Шу сўзни бир марта талаффуз этишимдан ҳам дахшат

ва кўрқув вужудимни қамрайди.

«Келинчак». Э воҳ! Бир сўз бўла туриб, шу қадар аянчли.

— Мен барибир сизнинг овқат тайёрлашга уринаётганингизга тушуна олмаяпман, — макаронни сувдан силқитарканман ярим босиқ оҳангда сўрадим. — Ёки пазандачиликка жиддий қизиқдингизми?

Дадам елкасини учирди.

— Ҳеч бир кимса ўз шахсий ошхонамда овқат тайёрлашимга монелик қилолмайди.

— Ҳа, албатта. Сизга қаршилиқ қилиш гуноҳ, — мийиғимда кулиб унинг чарм курткасидаги нишонига қараб қўйдим.

— Ҳа! Бирга - ноль.

Дарров яна эътибор бердим: у ҳар доимгидек яна жанговар кийимда. Курткасидаги махсус нишондан тортиб тўпончасигача ҳаммаси шай турарди. Вашингтон штатимизнинг Форкс

шаҳарчасида энди одамлар сирли равишда йўқолмасди ва улкан бўрисимон маҳлуқлар ҳам ёмғирли ўрмонларда изғимасди...

Мен жимгина овқатимни ерканман, дадам ўзи суҳбатга мавзу бошлашини кутиб ўтирардим.

Мен санчқини спагетти ўрамига чирмаб аралаштириб ўйнардим. Дадамни ўзи қачон сўз очаркан деб секин қараб қўйдим. Дадам у қадар сўзамол эмас, аммо тушлиқни ўзи тайёрлабдими демак айтишга қанақадир сабаби бор.

Одатланиб қолганим сабаб соатимга қарадим: бундай пайтда ҳар беш дақиқада вақтга қарайвераман. Яна ярим соат қолди.

Тушлиқ ва кечки таом орасида вақт доим секинлашгандек туюлади. Собиқ дўстим (ҳамда бўритус) Жейкоб Блэк мен билан мотоцикл сайрига чиқиб, сўнгра сотиб қўйганидан бери менга йигитим (ҳамда вампир) Эдвард Каллен билан кўришишимга ва уйдан чиқишим таъқиқлангани учун соат ўн тўққиздан то йигирма бирдан ўттиз дақиқагача дадамнинг норози мужмал чехрасини кўришга мажбурман.

Менинг қоядан сакрашим ва уч кунлаб уйда бўлмаганим сабаб уй қамоғи тобора мени қийнаб юборди. Албатта Эдвард билан ҳар куни мактабда учрашиб туришимга дадам қаршилиқ қила олмасди. Аммо тунлари Эдварднинг иккинча қаватдаги хонамга сассиз учиб киришини эса дадам тасаввурига ҳам сиғдирилмаса керак. Ахир Эдвард шамолдек тез ҳаракат қила олади ва дадамнинг фикрини китоб ўқигандек ўқий олади-я!

Ҳар тугул куннинг қоқ ярмини мана шундай бемаъни ва зерикарли ҳолатда ўтказсам ҳам пинҳоний бу қамалдан асло анжимасдим. Чунки ушбу қамокқа тушишимга биринчидан ўзим айбдор эдим, иккинчидан эса ҳаётим уфқида жиддий ҳавф кутиб турган пайтда дадамдан хафа бўлишга асло ҳаққим йўқ эди.

Дадам мум тишлаб ўқиётган газетасидан нигоҳини узмасди.

— Дада, нега доим шу янгиликларни ўқийверасиз-а! Ахир турган битгани асаббузарлик бўлса!

У менинг сўзларимга парвойига ҳам илмай, газетага тикилиб минғиллади:

— Шунинг учун ҳамма кичкина шаҳарларда яшашни маъқул кўришади. Ёлғиз Худо билади, бу нималигини.

— Хўш, катта шаҳарларда нима содир бўлибди?

— Сиэтл қотилликлар сони бўйича бутун оламда чемпион бўладиганга ўхшайди. Охирги

икки ҳафта ичида очилмаган бешта қотиллик. Тасаввур қияпсанми? Бешта!

— Менимча, Сиэтлдан Финиксгача узоқ бўлса керак. Агарда мен Финиксда яшаганимда эди.

Шу сабаб то мен дадамнинг кичкина шаҳарчасига кўчиб келмасимдан аввал менга ҳеч қандай қотилликлар ҳавф солмасди. Ҳақиқатга тик қарайдиган бўлсам, ҳозирда менинг исмим кўпчиликнинг «қора рўйҳати»да ёзилиб турибди... Қўлимдаги санчки титради, кастрюлкадан илиқ буғ таралди.

— Мен қанча пул беришса ҳам у ерда яшашга рози бўлмасдим, — дадам хомуза тортди.

Бу кишимнинг овқатини иштахасизларча емаганим кечки овқатга яна спагетти эканлигидан далолат берарди. Дадам зўр иштаҳа билан томат қайласига лағмонни ботириб кавшанаркан, мен ҳам дадамга тақлид қилишга уриндим. Аммо кошки, иштаҳам бўлса?!

Ошхонада жимлик ҳукмрон эди. Дадам ҳамон газетага муккасидан кетганди. Шу сабаб ўқиб чала қолган «Момақалди роқли довон» китобимни тўхтаган жойидан ўқишга тутиндим.

Эндигина қадимий Англия тарихига ҳаёлан парвоз этиб кетганимда, дадам суҳбатни кўзғади.

Эссиз, энди Хитклиф исмли қахрамоним уйига қайтиб келганида, дадам газетани ерга ташлади.

— Сен ҳақсан, сенга нисбатан бироз адолатсизлик қилгандекман, - дадам макаронли санчқисини ҳавода ўйнатди. — Сен билан гаплашиб олмоқчи эдим.

Мен китобни бир четга қўйдим. Китобим муқоваси бироз титилганди, стол четида диккайиб ёпилмай қотиб қолди.

— Шунини дарров айтмайсизми.

Дадам бош чайқаб қовоқ уйиб қўйди.

— Агарда сенга атаб тушлик пишириб берсам, бироз кўнглинг кўтарилармикан, деб ўйлабман.

Мен пиқиллаб куливордим.

— Буни уддаладингиз, дада! Сизнинг пазандалик маҳоратингиз таҳсинга лойиқ, мен лолман. Хўш, нимани айтмоқчи эдингиз?

— Жейкоб ҳақида.

Юзим увишди.

— Хмм, Жейкобга нима қилибди? — тишимни орасидан меровланиб сўрадим.

— Уфф, Белла. Биламан ҳалиям ундан ҳафасан. Аммо у сенга жавобгар бўлгани сабаб ҳам шундай қилди.

— Охо, жавобгарлик! — кўзимни лўқ қилдим. — Майли. Жейкобни нима қилдик?

Бунақа совуқ ва бепарво савол миямда бироз акс садо бериб жаранглаб турди. Жуда ҳам ғалати савол. Жейкобни нима қиламиз? Менинг собиқ энг яхши дўстим энди менга... ким бўлди? Менинг душманим? Қалтираб кетдим.

Дадам кутилмаганда талмовсиради.

— Фақат, менга жаҳл қилма, хўпми?

— Жаҳл қилмай? Нима учун?

— Шу учунда, ва яна бу Эдвардга ҳам таалуқли.

Мен каловланиб қолдим.

Дадам хирқироқ овозда гапириб қолди:

— Мен уни уйга келишига руҳсат берардим, тўғрими гапим?

— руҳсат берасиз, — рози эдим. — Қисқа муддатга киради ва мен ҳам қисқа муддатга уйдан чиқа оламан, — ҳазил аралаш бор дардимни айтиб олдим, токи ўқув йили охиригача уй қамоғида бўлишимни кўнглимдан сезиб турардим. — Энди мен шунақа асираман...

— Умуман олганда, мен айнан шу ҳақида гаплашмоқчи эдим.

Дадамнинг юзида беҳосдан табассум пайдо бўлди ва нақ йигирма ёшга ёшариб кетди, ҳаёлимда. Ва мен бундай қизгин кайфиятидан унумли фойдаланиб олай деб умид билан сўрадим.

— Дада, сал тушунмадим. Биз Жейк ёки Эдвард ҳақида гаплашяпмизми ёки менинг уй қамоғим ҳақидами?

Дадам яна жилмайди.

— Хмм... менимча бир йўла ҳаммаси ҳақида.

— Хўш. Буларни бир-бирига нима алоқаси бор? — эҳтиёт бўлиб қизикдим.

— Яхши. — Дадам чуқур нафас оларкан таслим бўлгандек кўллари шалвиратди.

— Умуман олганда, сен ўзингни яхши хулқ атворинг билан муддатидан олдин эркинликка чиқдинг. Сен ўз ёшингга нисбатан анча бардошли экансан.

Менинг кўзларим чарақлаб кетди ва бақариб юбордим:

— Ростанми? Мен озодманми?

Бу кутилмаганда қаердан кун чиқиб қолди? Мен ҳозирок уйдан отилиб чиқиб севгилимдан суюнчи олишга тайёр бўлиб тургандим. Бундай вазиятда Эдвард ҳам дадамнинг фикрларидаги ўзгарувчанликни илғаб ололмаслиги муқаррар эди.

Дадам бармоғини кўтарди.

— Фақат битта шарт билан.

— Мактабдан ташқарида ҳеч ким билан учрашмаслигимни ўзингиз ҳам биласиз-ку? Фақат Анжеладан ташқари. Фақат унинг йигити бор, ахир. У ҳар доим Бен билан бирга сайр қилади.

Агар мен ростанам озод бўлсам, — иложи борича сокин оҳангда айтдим, — биз тўртовлон бирга сайр қилишимиз мумкин.

— Хўп. Майли, унда... — Дадам аросатда мужмалланди. — Сен Жейк билан ажралмас дўст эдинглар, шекилли? наҳотки, энди...

— Дада, эски гапларни эсламайлик, илтимос! — асабийлашдим. — Айнан қанақа шартни ҳали ҳам айтмадингиз?

— Белла, биласанми, битта йигитни деб қолган барча дўстларингдан юз ўгиришинг, менга сира ёқмаяпти, — дадам хўмрайиб сўз бошлади. — Бу яхши эмас, мен шундай деб ўйлайман.

Агарда сен бошқа дўстларингни ҳам бироз эслаб турсанг, ҳаётинг балки янада ёрқинроқ ва яхшироқ бўлармиди? Ўша сентябрда бўлган ҳодиса...

Мени бироз кўрқув эгаллади.

— Агарда сен ҳаётингда Эдвард Каллен билан тўқнаш келмаганингда, балки ҳаётинг буткул ўзгача бўлармиди?

— Ҳеч нарса ни ўзгартириб бўлмайди, — секин шивирладим.

— Балки, ўзгартириш мумкин дир?

— Дада, шартингизни айтасизми, ёки йўқ?

— Шартим шуки, сен мана шу сенга берилган озодлигингдан бошқа дўстларинг билан ҳам учрашишга баҳшида этасан. Ўртада тенглик бўлиши учун.

Мен секингина бош ирғаб қўйдим.

— Тенглик — бу яхши нарса. Балки, ҳаракат жадвалимни ҳам тузарман?

Дадам аланглаганча бошини ўгирди.

— Йўқ, шартмас. Шунчаки дўстларингни унутмасанг, бас...

Айтишга осон жуда ҳам: Дўстларингни унутмасанг бас!

Мактабни битирганимдан бери дўстларим билан иложи борича камроқ учрашишга ҳаракат қилаяпман. Йўқса, бу уларнинг ҳаёти учун хавfli бўлиши мумкин. Қанақасига яна улар билан кўришаман? Улар билан мана шунақа шарт сабаб учрашиб суҳбат қуришим керак бўладими, энди? Бу эса айрилик азобига

яна йўлиқтиришига бир қадам эди. Айниқса иккинчи ўйлаган ҳаёлимдан вужудимда титроқ турди.

— Айниқса Жейк билан, — деб қўшиб қўйди дадам.

Аммо буниси олдингиларидан беш баттар ёмон эди. Менинг миямга дарров керакли сўзлар

кела қолмасди.

— Жейк билан биз анчадан бери... шунчаки.

— Белла, Блэklar оиласи билан деярли биз туташ муносабатдамиз. — Дадамнинг овозида оталарча қаттиққўллик пайдо бўлди. — Ва Жейкоб сен учун энг яхши дўст бўла оларди.

— Биладан.

— Нахотки, сен уни умуман соғинмаган бўлсанг? — аччиқланиб сўради у.

Томоғим тўсатдан қуриб қолди ва жавоб беришим учун икки марта йўталиб қўйдим.

— Албатта, соғинаман, — кўзимни ерга тикиб тан олдим. — Жуда соғинганман.

— Унда муаммо нимада?

Аммо тушунтириб беришга илож йўқ эди. Одамлар — мендан ташқари дадамга ўхшаш оддий одамларга ҳамон сирли мавжудотлар ва ҳилқатлар ҳақида ҳеч нима билмасалар буни тушунтириб беришим асло иложсиз эди! Мана мен бир марта тушунаман деб ўз сочим ифорига тузоқ бўлгандим. Энди дадамга тушунтириб беришда ҳеч қандай маъно йўқ эди.

— Жейк билан бизнинг ўртамызда... муаммо бор, — дедим. — Шунчаки... дўстлигимиз муаммо бўлиб қолди. Жейк бундан кўпроғини истади.

Мен вазиятни чуқурлаштиришни истамасдим. Ахир Жейкнинг тўдаси қотилларча Эдвардни ва унинг оиласини ёмон кўришини ва мен ўртада аросатда қолгандек сарсон бўлганимни қандай айта олардим? Бора-бора мен ҳам вампирлар оиласига сингиб кетишни истаб турган бир пайтимда ўзимни уларни ажалдан баттар ёмон кўрадиган бўритуслар тўдаси ичига киришим керакми? Шу сабаб Жейкобнинг мактубига жавоб ёзиб ўтирмадим...

— Менимча, Эдвард учун бу соғлом рақобат бўлар эди. — Дадамнинг овозида эстехзо пайдо бўлди.

Мен ўқрайиб қараб қўйдим.

— Ҳеч қанақа рақобат ҳақида гап ҳам бўлиши мумкин эмас.

— Жейк билан гаплашмай уни хафа қилаяпсан.

Аҳа, демак мен у билан гаплашишни истамаётган эканманда!

— Жейк мен билан дўст бўлиб қолишни истамаяпти. —
Сўзларим ўзимга совуқ туюлди. — Умуман, нега бу ҳақида гаплашиб
ўтирибмиз?

Дадам талмовсиради.

— Биз бугун Билли амакинг билан...

— Сиз Билли амаким билан худди қари кампирлардек
ғийбатлашасизлар! — санчқимдаги макаронни ғазаб билан ниқтадим
ва еб қўйдим.

— Билли амакинг ўғлидан ҳавотир олаяпти, — деди дадам.

Жейкка ҳозир жуда оғир. У тушкунликка учрабди.

Мен бошимни кўтармай макаронга тикилиб қолдим.

— Олдинлари Жейк билан учрашувдан қайтганинда доим
кувноқ ва шодон, асосийси

бахтли кўринадинг, — минғиллади дадам.

— Ҳозирам бахтлиман, — тишимни орасидан вишилладим.

Сўзларим сал ғалати туюлдими, дадам хохолаб кулиб юборди.

— Ҳа, бўпти, — таслим бўлдим мен. — Майли тенглик бўла
қолсин.

— Ва Жейкоб, — айёрона қўшиб қўйди дадам.

— Уриниб кўраман.

— Яхши. Тенглик нуқтасини топ, Белла. Ҳа айтганча, сенга
мактуб бор, — дадам мавзуга нуқта қўяркан ортига қараб қўйди. —
Плитани олдида турибди.

Мен ортимга қараб ҳам қўймадим. Ҳаёлларимда фақат Жейкоб
исми ялт этиб акс этди-ю, хат ундан эканига аниқ ишонч билан
ўтирардим. Ёки қанақадир рекламага ўхшаш алламбало

бўлиши мумкин. Кечагина онамдан жўнатма қабул қилгандим.
Шу сабаб менга ким ҳам ёзиши мумкин эди?

Дадам ўрнидан туриб, тамомлаган таом идишини ювиш
чаноғига олиб бориб элтди.

дишни ўзи ювишга ҳаракат қилди-да, семизгина жилдли
мактубни стол устига секин сирпантириб юборди. Мактуб тўппа
тўғри кафтимга урилиб тўхтади.

— О, раҳмат, — шипшитиб қўйдим.

Нимага дадам бу қадар меҳрибон бўлиб қолди? Тўсатдан хатнинг манзилига кўзим тушди:

Аляска Жанубий - Шарқий университети. — Жуда тез жавоб қайтаришибди. Э Худо! Нахотки қабулга яна кечиккан бўлсам?

Дадам паст овозда пиқиллаб қўйди.

Мен мактубни бир четга суриб қўйдим.

— Мактубни мендан олдин кимлардир очиб кўрганга ўхшайди.

— Менга жуда қизиқ туюлаяпти, очиб ўқий қол.

— Шериф жаноблари, мен дахшатдаман. Бу ишингиз федерал конунларга зид хатти ҳаракат!

— Сен олдин нима ёзилганини ўқигин.

Мен хатни очиб ўқий бошладим ва у ерда дарс жадваллари келтирилганди.

— Табриклайман, — деди дадам, ҳали биттагина сўзни ўқишга ҳам улгурмасимданок. —

Учинчи мартасига ижобий жавоб олдинг.

— Раҳмат, дада.

— Биз иқтисодий тўловлар ҳақида гаплашиб олишимиз керак.

Мени бироз йиғиб қўйганим бор...

— Хатто ўйламанг ҳам! Сизнинг нафақангизга тегмайман. Ўзим коллеж учун йиққан анча жамғармам бор.

Ҳар ҳолда анчагина тўпланиб қолган бўлса керак...

Дадам хўмрайди.

— Белла, кўпгина коллежларда тўлов пули анча баланд. Нима қилибди сенга ёрдам берсам?

Мен сенга ёрдам беришим шарт. Менга оғирлигинг тушмаслиги учун Аляскадаги арзон олийгоҳга кетишинг шартмас! Ўзим сени яқинроқ жойда ҳам ўқита оламан.

Ҳеч ҳам арзон эмас. Шунчаки жуда узоқда. Ва Жунода йилнинг уч юз йигирма бир куни булутли ўтади. Бу икки вазиятда ҳам менга ҳам, Эдвардга ҳам жуда қулай эди.

— Менга етади шу ҳам, дада.

Умид қиламанки бу баҳонам у қадар шубҳали туюлмаса керак. Умуман олганда иқтисодий саволлар менга чўт эмас.

— Хмм... — деб мужмалланди дадам.

— Нима бўлди?

— Ҳеч нима. — дадам ғудранди. — Хўш, қизиқаяпман...

Эдварднинг келгусидаги режалари қанақа?

— Режалар?

— Ҳа.

Уч марта тез чертилган эшик тақиллаши менинг жонимга оро кирди. Дадам ноўнғай ўрнидан кўзгалди.

— Бир дақиқа! — деб бақирдим ва эшикка қараб югурдим.

Сабрсизлик билан эшикни очдим... мана у, менинг ягонам ва бетакрорим...

Ҳар қандай одамни онгу шууридан жудо қилувчи бу ўтли ва жонни олувчи нигоҳлар эгасининг бу чехраси олдида ҳар қандай қиз эриб адойи тамом бўлиши муқаррар. У учун буткул ўз жонини қурбон этмоққа тайёр. Хатто ўзим ҳам у учун қанча умрим бўлса кечишга шайман. Йўқ. Бунга тан олишни истамайман. Бахтимга мен Эдвард фикрини ўқий олмайдиган яккаю ягона одамман.

Мен унга талпиндим ва бағрига отилдим. Муздек бармоқлар мени майин кучоқлаганида бутун вужудимда озорлар ҳам изтироблар ҳам бир зумлик нафасда тарқаб кетди.

— Сен. — Мен енгил табассум билан унга қарадим: узоқ кутишдан кейинги ғалати саломлашиш!

Эдвард менинг қўлларимни кафтига олди ва сархуш этувчи ифори билан атрофни хушбўйликка тўлдирди.

— Кунинг қандай ўтди?

— Секингина.

— Менда ҳам.

У менинг кафтимни юзига босди ва кўзларини юмиб бурни билан тўйиб ҳидлаб турди ва майин табассум қилди. Эдвард бу ҳолатини «шаробга тотиб кўрмасдан исидан маст бўлиш» деб атарди.

Менинг қоним у учун ўзга қонлар аро энг лаззатли ва роҳатбахш эканини бу гўё шаробхўр одам учун сувлар ичида ягона шаробдек эканини яхши билардим. Бу ифор Эдвардда ҳаддан ташқари кучли ташналик уйғотар, бу эса унга чексиз азобу изтироблар келтирарди. Шу сабаб оддийгина тегиниш у учун нақадар фожеали азоб эканини тушунтириб беролмайман.

Менга ҳам бу аламлар жуда қаттиқ дашном берсада Эдвардни азалий азоб булоғи бўлишда давом этардим. Сабаби Эдвард учун бирга бўлмаслигимиз ҳам айро бўлишимиз ҳам бирдек изтиробга қўярди.

Шу пайт дадамнинг кутилмаган меҳмонга бўлган норози ва қаттиқ қадам товуши овози эшитилди. Эдвард бир лаҳзада кўзларини очди ва қўлларимиз айро қолди.

— Ҳайрли кеч, Чарли. — Эдвард дадамнинг олдида ўзини доимо ўта одобли ва маданиятли тутарди.

Дадам йўлак бошида ноўнғай ҳолда қўлларини қовуштириб бизга қараб турарди: гўёки «қаттиққўл ота назорати»га ўхшайди.

— Мен янги ўқув дастурларини олиб келгандим.

Эдвард ёнимда катта қалин қоғозларни шитирлатиб намойиш қилди. Унинг кичкина бармоғида маркалар ўрами ўралиб турарди. Мен тош қотдим. Эдвард мени ҳали яна қанча олийгоҳларга тикиштираркан-а? Ёки шу орқали кўришиб туришимизга баҳона ахтаришини мени билмайди деб ўйлайдими? Ахир қабул муддати ўтиб кетганига анча бўлди!

Эдвард гўёки пешонамга ҳаммаси ёзилиб қўйгандек фикримни ўқигандек бўлди ва айёрона жилмайди.

— Ҳали ҳам бўш ўринлар бор. Баъзи ўқишларда кечикканлар учун махсус чегирмалар ҳам ёзиларкан.

Тасаввур қилаяпман, бу ерда гап қанақа миқдордаги пулга ёки мақсадга қараб кетаётганди.

Менинг гўддайиб туришим Эдвардни кулгусини қистатди.

— Ҳўш, бошладикми? — У мени тушлик столига бошлади.

Дадам секин ҳуштак чалиб қўйди: ахир бугун кун бўйи менга қилган нутқининг бефойда эканидан аччиқланганди.

Мен бир зумда стол устини тозаладим ва Эдвард бир қанча қоғозларни столга ёйиб ташлади. Столдан муқоваси очилиб ётган «Момақалдиروقли довон»ни кўриб, Эдвард қошини чимирди. Мен унинг нима ўйлаганини дарров сездим. Аммо дадам Эдвард оғзини очишидан олдин гап бошлаб қолди.

— Ҳа айтганча, коллежга кириш тўғрисида сўрамоқчи эдим, — дадам заҳарли оҳангда гап бошлади. Дадам иложи борича Эдварднинг кайфиятини шартсиз равишда бузиб қўймаслик учун қарамай гапирди. — Биз Белла билан обдон маслаҳатлашиб келгуси йили таҳсил олиши ҳақида қарорга келдик. Сен-чи, қаерда ўқишинг ҳақида бир қарорга келдингми?

Эдвард, яна жилмайди ва дадамга тик қаради:

— Йўқ, ҳали ўйлаб кўрганим йўқ. Ҳар хил номзод ўқув муассасалари бор, аммо энг мақбул нуқтага келганим йўқ.

— Қанақа номзодлар чиқди? — дадамнинг таслим бўлгиси келмасди.

— Сиракузага... Гарвардга... Дартмутга... бугун эса Аляска Жануби-Шарқий университетига қабул ҳақида қоғоз олдим. — Эдвард енгилгина мени тўсишга улгурди.

Мен кулгудан бехосдан қикирлаб юбордим.

— Гарвард? Дартмут? — дадам бор кучи билан ҳавасини яширишга уриниб минғиллади. — Ана бўлмаса... қойил. Аляскани нима қиласан? Даданг истаган жойларда ўқиш имконига эгасан. Шартта кетиворсанг бўлмайдими?...

— Менинг дадам инон-ихтиёримни ўзимга қўйиб берган, — деди Эдвард.

Дадам асабийлашди.

— Эдвард, биласанми? — бу ўйинни тугатиш учун қувноқ оҳангда гапни бошқа ёққа буривордим.

— Нимани?

Мен унга очилган хат жилдини кўрсатдим:

— Мени ҳам Аляска университетига қабул қилишди!

— Табриклайман! — севинди Эдвард. — Қара, қандай бахтли тасодиф!

Дадам маъюс аҳволда бир менга, бир Эдвардга қаради.

— Ҳа, бўпти, — минғиллади дадам. — Бориб баскетбол ўйинини томоша қиламан. Белла, эсингдан чиқарма: йигирма биру ўттиз.

Ҳар оқшом у мана шу ўзгармас жумласини қайтаради.

— Дада? Сал олдин озодлик ҳақидаги суҳбатимиз нима бўлди?

Дадам асабий пишқирди.

— Ҳа, майли. Соат йигирма икки яримгача. Дам олиш кунлари назорат соатларим ҳам бор.

— Белла энди бемалол уйдан чиқа олиши мумкинми? — севинч билан сўради Эдвард.

Бу янгилик у учун у қадар таажубли эмаслигини билиб турсамда, унинг ҳали нимагадир иккиланаётганини сездим.

— Чегарадан чиқмаган ҳолда, — дадам тиши орасидан минғиллади. — Сенга нима?

Мен норози чехрада дадамга ўқрайдим.

— Ҳа, шунчаки Элис билан шаҳар бўйлаб дўкон айланишга борсак дегандим. Бу Беллага жуда ёқади. — Эдвард менга қараб жилмайди.

— Ҳечам-де! — дадам жаҳлланиб қаради.

— Дада! Нима учун?

Дадам ўзига зўрға келди.

— Мен сени шу кунларда Сиэтлга боришингни истамасдим.

— Нега ахир?

— Сен ҳали эшитдинг-ку: Сиэтлда одамларни битта қўймай ўлдириб кетаётган қанақадир жинойий тўда пайдо бўлганини. Шунинг учун шаҳардан нари юргин, тушундингми?

Мен хафа бўлдим.

— Дада, мен Сиэтлда чакмоқ уришига йўлиқишим бу ҳавфдан кўра кўпроқ ҳавф солиши мумкин-ку, ахир...

— Йўқ, йўқ, даданг ҳақ, — мени тўхтатди Эдвард. — Мен умуман Сиэтл ҳақида гапирганим йўқ. Портленд ҳақида гапиргандим. Менинг ўзим Беллани Сиэтлга боришига йўл қўймайман.

Асло.

Мен алам билан Эдвардга қарадим, аммо у диққатлик билан газетанинг биринчи саҳифасини ўқиш билан банд эди. Менимча у шунчаки дадамни кўнглини хотиржам қилаётганди.

Ахир Эдвард ва Элис ҳимоясида юрсам-у қандайдир ярамас жинойятчи одамлар менга ҳавф туғдирса — ҳозир куливораман!

Ҳийла иш берди. Дадам бир лахзада тинчланди ва елкасини қисди.

— Бу бошқа гап. — Дадам меҳмонхонага шошилди: менимча, у ўйинни ўтказиб юбормаслик учун шошилди.

Мен дадам мени эшитиб қолмаслиги учун то телевизорни ёқмагунча кутиб турдим.

— Нега сен...

— Шошмай тур-чи, — деб Эдвард эълонлардан кўзини узмай менга қоғозларини тикиштирди, — Менимча, мана бу ердаги тайёр жавобларни кўчириб ёзсак бўларкан.

Чамамда, дадам ҳали ҳамон бизнинг суҳбатимизни эшитаётганди. Мен чуқур хўрсиниб бир хил зерикарли «фамилия, исм», «манзил», «шахсий суғурта рақами»... каби бўлимларни тўлдира бошладим. Тахминан бир қанча вақт ўтгач мен Эдвардга қарадим, у деразага тикилган кўйи ҳорғин турарди. Мен яна варақаларга бош эгиб тўлдиришда давом этаётгандим, тўсатдан олийгоҳ номини ўқидим ва хуштак чалиб варақани ирқитдим.

— Белла, нима бўлди?

— Эдвард, сен менга қанақа қоғоз кўтариб келдинг. Дартмутга-я?

Эдвард диққатлик билан қоғозни жойига қўйди.

— Мени ўйлашимча, сенга Нью-Гэмпшир ёқиб қолади. У ерда мен учун ҳам сен учун ҳам жуда кўп кечки ўқув курслари ҳам бор. Шундоқ шаҳар ёнида ўрмон бор. Сайёҳлар учун ҳамма қулайликлар бор. Энг асосийси жонли табиат. — Эдвард менга синиқ табассум йўлади.

Мен секин нафас чиқардим.

— Ўйлаб кўриш керак! Балки кира олмасман? Сизлардек билимли эмасман. Хатто бутун бошли Калленлар кутубхонасини ўқиб чиқсам ҳам нафи йўқ? Бехудагарчилик.

Биз ахир бунга келишдик-ку!

— Белла, нима учун шунчаки варақани тўлдириб беришни истамайсан? Сенга ҳеч ҳам зарари тегмайди.

Мен ғазабландим.

— Мен рад этишимни биласанми? Мен хоҳламайман!

Мен бир зумга варақадан бошимни буриб сўнг уни аҳлат челақка ташлаш учун олдимга қарадим ва бўм-бўш столни кўрдим.

Менимча чакқон ва устамон Эдвард аллақачон варақани чўнтагига яширишга улгурганди.

— Бу яна қанақа ҳазил?

— Менинг имзоим сеникидан кўра чиройлироқ. Иншони эса аллақачон ёзиб бўлгандинг.

— Бу ҳеч бир ўлчамга сиғмайди! — Мен иложи борича секин овозда гапирдим, балки дадам телевизор кўрмай, ҳалиям кулоқ тутиб турган бўлиши мумкинда.

— Мен ҳеч қаяққа бошқа бормайман. Мени аллақачон қабул қилиб бўлишди. Ва йиғиб қўйган пулларим биринчи семестримга етиб қолади. Яхшиси бирорта арзирли баҳона ўйлаб топишимиз керак. Нимага пулларни беҳудага сарфлашимиз керак!

Эдварднинг юзида хафалик акс этарди.

— Белла...

— Хатто ўйлаб ҳам ўтирма! Дадамни кўнгли учун ҳам бу кузда ўқишга бирга боргандек бўламиз, аммо ўқишим эмас балки одамлардан узоқроқ юришга ҳаракат қиламиз.

Вампира бўлишимнинг энг биринчи йили энг қийин бўлишини Эдвард бир икки марта айтиб берганди. Эдвард бу мавзунини тўлиқ сўзлаб беришдан қочганди. Аммо асосийси бу у қадар ёқимли ҳолат эмас экан. Ва ўзни жиловлаш энг оғриқлиси экан. Ва ўқишимни эса сиртқиғаа кўчиришим ҳам мумкин.

— Менимча, биз ҳали аниқ бир муддатни белгилаганимиз йўқ, — майин жилмайиб эслатди

Эдвард. — Сен истагаингча семестрларда ўқишинг ҳам мумкин. Ахир бу тирик ҳаётингда кўпроқ яшаб қолишинг мумкин.

— Мен ҳаммасига улгура оламан.

— Бундан сўнг буни тириклик ҳаёти деб бўлмайди. Белла, иккинчи марта инсонга айланиш имконияти мавжуд эмас.

Мен оғир хўрсиндим.

— Эдвард, яхшилаб ўйлаб кўр. Кечиктириш анча ҳавфли.

— Ҳозирча ҳавфли эмас, — деди у.

Мен хўмрайиб унга қарадим. Ҳавфли эмас? Аҳа сира ҳам ҳавфли эмас! Ортимдан севгилисининг ўлими учун мени қайси йўл

билан бўлса ҳам азобли ва секин ўлдиришга аҳдланган қасоскор-вампира таъқиб этаяпти. Ҳа, майли, жин урсин ўша Викторияни! О, ха,

албатта яна Вольтурилар ҳам бор! Унча катта бўлмаган вампирлар армиясига эга оилавий қироллик. Улар ҳам мени яқин келажакда ўлдириш пайида юришарди. Сабаби уларнинг мавжудлигини инсон зоти билмаслиги қатъий талаб эди. Фақат шу. Дахшатга тушишга асло арзимас нарсалар!

Эдвард ажойиб қобилиятга эга. Элис эса келажакни кўра олади. Бу эса бизни келажакда содир бўладиган ҳавф хатардан огоҳ этиши тайин. Аммо унинг синглиси ўзини унутиб қўйса ҳақиқий жиннига айланиб қолиши ҳеч гапмас: бундай ҳолда таваккал иш қилиб бўлмайди ахир!

Ниҳоят бу баҳсда ғалаба қозондим ва менинг вампирага айланишим атиги бир икки ҳафта қолган битирув оқшомидан сўнг содир этилиши аниқ бўлди.

Деярли жуда оз қолди! Бу ҳаёллардан юрагим бироз шувуллади. Албатта янгича эврилишдан қочиб бўлмайди. Ахир фақат шу йўл билан мен бу оламда ўзим истаган энг катта орзуларим рўёби бўларди. Аммо миямда хануз бир ҳаёл қурғур тинчлик бермас: ахир барибир ҳар оқшом дадам шундоққина қўшни хонада телевизор кўриб ўтираверади — худди одатдаги бошқа кунлардагидек. Онам эса доим янги эри билан серқуёш Флорида қирғоқларига дам

олишга келишимни айтиб ялинаверади. Ва албатта ота онамдан фарқли равишда аллақарга ўқиш учун кетганимга ишонмайдиган Жейкоб ҳам бор. Албатта уйга мактуб жўнатиб соғлиғим унча яхшимаслигини хабардор этиб ҳавотирланмасликка чақириб қолсам ҳам, у барибир барча ҳақиқатни англаб етади.

Бир лаҳзага Жейкобнинг менга нисбатан қандай нафрат ва жирканишни ҳис қилишини тасаввур қилдим ва ўзим ҳам кўрқиб кетдим. Ва айнан мана шу Жейкоб, қолган барча ширин орзуларимни хиралаштириб юборди.

— Белла, шошилиш шартмас. — Эдвард юзимдаги маъюсликни англаб етди ва унинг юзида ҳам азоб акс этди. — Мен ҳеч кимни

сенга кўл теккизишига йўл қўймайман. Сен истаганингча кутишинг мумкин.

— Мен шошилишим керак, — ишончсизлик билан жилмайишга уриндим ва ҳаммасини ҳазилга йўйдим. — Мен маҳлуққа айланишни хоҳлайман.

Эдвард тишларини ғичирлатди.

— Сен нима ҳақида гапираётганингни ўзинг ҳам билмаяпсан. — У тўсатдан намхуш газетанинг биринчи саҳифасини ёнимга тап этиб ташлади ва бармоғи билан сарлавҳани ниқтаб кўрсатди:

ҚУРБОНЛАР СОНИ ОРТИБ БОРМОҚДА ПОЛИЦИЯ ҚОТИЛЛАР ТЎДАСИНИ ТОПА ОЛМАЯПТИ.

— Буни нима алоқаси бор?

— Белла, маҳлуқ аслида мавжуд.

Мен сарлавҳани қайтадан ўқиб чиқдимда, Эдвардга қарадим.

— Буни... буни вампир қилганми? — пичирладим.

Эдвард маъюс жилмайди. Унинг овози тоғ жилғасидек сокин ва совуқ эди.

— Белла, сизларнинг газеталарингдаги бу дахшатли хабарлар мени қанчалик ҳайратда қолдирганини тасаввур қилолмайсан. Умуман олганда Сиэтлда изғиб юрган янги туғилган вампирнинг сифатларига эътибор бер. Қонга ташна, ёввойи, йўлдан адашган. Аслини олганда, ҳам биз ҳаммамиз шунақамиз.

Мен Эдварднинг кўзларига қарамаслик учун яна газетага шўнғидим.

— Биз анчадан бери бу ҳолатни пайига тушганмиз, — гапиришда давом этди у. — Ҳаммаси ошкора кўриниб турибди: кечалари сирли ғойиб бўлаётган одамлар; мурдаларининг топилмаётганлиги; ҳеч қандай далил исботни йўқлиги... Бу бутунлай бошқа - янги вампир.

Эскилардан ҳеч биримиз бу қадар кўп қурбонлик қила олмаймиз. — Эдвард чуқур уф тортди.

— Ростини айтадиган бўлсам, бу ишларнинг бизга сира ҳам аҳамияти йўқ. Агар бу янги вампир уйимизга яқинлашмас экан, у билан ишимиз ҳам йўқ. Мен ахир айтдим-ку, бундай нарсалар

доим бўлиб туради. Дахшатнинг мавжудлиги дахшатли нарсани ҳам келтириб чиқаради, албатта. Мен қурбонларнинг кимлигини айтмасам ҳам мана уларнинг исмлари улар семиз ёзувлар билан кўриниб турибди. Бешта одам ўз жонидан жудо бўлишди, бешта оилада мотам.

Уларни ростанам ўлдиришган дейишади-ю, аммо бу мавҳумотдан бошқа нарса эмас: Морин Гардинер, Жеффри Кемпбелл, Грейс Раци, Мишель О'Коннелл, Рональд Элбрук. Бу одамларнинг ота-оналари, болалари, дўстлари, мушук-кучуклари, ишлари, орзу-умидлари, режалари, хотиралари бор эди...

— Мен билан бундай бўлмайди, — ўзимни ишонтириш учун аста шивирладим. — Сен мени бундай бўлиб қолишимга йўл қўймайсан. Биз Антарктидада яшаймиз.

Эдвард буни ҳазилга йўйди ва хиринглади.

— Пингвинлар, нақадар бетакрор гўзаллик!

Мен ноўнғай жилмайдим-да, манави лаънати ёзувларни кўз олдимдан нари қилиш учун газетани полга ташладим. Албатта, Эдвард нимани овлашидан олдин, фикр қилади. У ва унинг оиласи-«вегетарианлар» ўз ташналикларини йирик йиртқич хайвонлар қони билан қондириб, инсонларни асрашади.

— Унда, Аляскага борсак бўлади. Фақат Джунога эмас — у ер гризли-айиқларига тўлиб ётибди, — минғилладим.

— Бу ахир, янада яхши — рози бўлди у. — У ер қутб айиқлари маконидир. Улар ҳаддан ташқари вахший.

Шунчаки бўрилардан биров каттароқ холос...

Мен хўрсиниб қўйдим.

— Сенга нима бўлди? — сўради Эдвард. Мен ўзимга келишимга сониялар кифоя эди, аммо Эдвард менинг кечинмаларимни лаҳзада сездим. — Тушунарли. Агар сенга ёқмас экан, бўрилар ҳақида бошқа гаплашмаймиз. — унинг овози совуқ ва бегонаникидай туюлди.

— Эдвард, у менинг энг яқин дўстим эди, — деб пичирладим мен. «эди» деган сўз нақадар ёвуз ва оғриқли. — Албатта, бу ёқимли эмас-да.

— Мени маъзур тутгайсиз, бемулоҳазалик қилибман — адабий расмий оҳангда узр сўради у.

— Мен бунақа демоқчи эмасдим.

— Ҳа бўпти, ҳаммаси жойида. — деб мингилладим ва столни муштим билан уриб қўйдим.

Иккимиз ҳам жим бўлиб қолдик, кейин Эдвард муздек бармоқлари билан юзимни силади.

Унинг юзи анчайин мулойим тус олганди.

— Чин сўзим, мени кечир.

— Ҳеч қиси йўқ. Сен бундай дейишни истамагандинг. Мен эса ўзимни бундай тутмаслигим керак эди. Шунчаки... сенинг бу гапингдан Жейк ҳақида ўйладим. — Мен титраб кетдим. Мен қачон Жейкнинг исмини тилимга олсам, Эдварднинг қўй кўзлари қорамтир тусга кирарди.

— Дадамнинг айтишича, унга ҳозир жудаям оғир эмиш — илтижоли оҳангда гапирдим. — У қийналаяпти, бунга... мен айбдорман.

— Белла, сенинг ҳеч қандай айбинг йўқ.

Мен чуқур хўрсиндим.

— Жейкка ёрдам бериш — менинг бурчим. Унинг устига бу дадамнинг талаби...

Мен гапираёткан маҳалим, Эдварднинг юзи тундлашиб, худди ҳайкалдай тош қотди.

— Сени бизнинг назоратимиздан ҳоли аҳволда ўша бўритуслар маконига ёлғиз жўната олмайман. Бизни уларнинг худудига киришимиз таъқиқланган. Нима, сен уруш кўзғамокчимисан?

— Албатта йўқ!

— Унда бу ҳақида бошқа гаплашмаймиз. — Эдвард қўлини тортиб олди ва суҳбат учун бошқа мавзу излаб атрофга аланглади. Унинг нигоҳи мени тешиб юборгудек эди. Эдвард жилмайди, аммо қахр ҳамон кўзларида акс этарди. — Хўш, даданг сени уйдан чиқишингга руҳсат берган экан: энг биринчи бўлиб кутубхонага

боришимиз керак бўлади. Ахир қачонгача «Момақалди роқли довон»ни хижалаб ўтирасан? Менимча, сен китобни деярли ёдлаб бўлдинг.

— Ҳаммага ҳам кучли хотира берилавермайди, — мингилладим.

— Хотирани нима алоқаси бор бу ерда? Сенга бу китобни нимаси ёқишига ҳечам тушунмайман. Асар қахрамонлари — ўз ҳаётларини барбод қиладиган дахшатли кимсалар.

Хатто кимлардир Хитклиф ва Кэтринни Ромео ва Джульеттага ёки бўлмасам Элизабет Беннет ва Дарсига тенглаштиришса хайрон қоламан. Бу ҳеч қанақанги муҳаббат эмас, нафрат қиссаси.

— Сен ҳеч қачон мумтоз адабиётни тушунмайсан, — мен салмоқланиб гапирдим.

— Бўлиши мумкин, чунки менга эскилик ёқмайди, — тиржайиб қўйди Эдвард. У кўринишидан жуда мамнун эди, у мени диққатимни бошқа ёққа торта олганди. — Йўқ, ростини айт, нега шу асарни қайта ва қайта ўқийсан? — Энди унинг кўзларида соф қизиқиш пайдо бўлганди: Эдвард яна бир бор менинг фикрларим сарҳадига киришга уринарди. У менинг иягимнинг кафти билан кўтариб, кўзларимга тикилди. — Хўш, бу китоб нимаси билан сени ўзига шайдо қилди?

Унинг самимий қизиқиши мени куролсизлантириб қўйди.

— Билмасам, — Эдварднинг кўзларидаги қудратдан қалтирадим. — Менимча, бу ихтиёрсизлик туфайли. Асардаги фарқлаб бўлмайдиган тушунча муҳим: бу на ўзликни севиш, ва на золимлик, хаттоки бу ўлим ҳам эмас...

Эдвард маъжозий сўз ўйинимни тушуниб жилмайиб қўйди.

— Менимча, бу асардаги ҳамма қахрамонларда қанақадир нуқсон ва етишмовчилик бор.

— Менимча, эса, — дедим жаҳлим чиқиб. — Уларнинг энг ютуғи — бу уларнинг муҳаббатидир.

— Умид қиламанки, сен бунақасини севиб қолмайсан... шунақа зулмкорлардан бирортасини.

— Энди кеч, — эслатиб қўйдим. — Вақтида мени ҳеч ким огоҳлантирмаганди. Аммо севиб қолганимдан афсусланмайман.

Эдвард ғамгин жилмайди.

— Шундай ўйлашингдан хурсандман.

— Умид қиламанки, сен менинг ишқим босимидан азоб тортмайсан. Чунки ҳамма азобни Кэтрин келтириб чиқаради, Хитклиф эмас.

— Яхши, мен эҳтиёт бўламан, — ваъда берди у.

Мен хўрсиндим. Эдвард билан тез ярашиб кетаман. Мен унинг кафтини юзимга босдим.

— Мен Жейк билан кўришишим керак.

Эдвард кўзларини юмди.

— Йўқ.

— Бу мутлақо ҳавфсиз! — яна ялиндим. — Мен улар билан қанча вақт Ла-Пушда юрганман, ҳеч ҳам озор чекмаганман.

Барибир бефойда: охирги сузларни айтаётганимда лабим титради. Ана шунда, мен ёлғон гапираётганимни тушундим: бир марта шунга ўхшаш нимадир бўлганди. Кўз олдимда улкан кулранг бўри ўткир тишларини иржайтириб, сакраб ўтиб кетганди — кафтимда кўрқувдан совуқ тер чиқди.

Эдвард менинг юрак уришимни эшитарди, қалтис урганидан секин кулимсиради.

— Бўритусларга яқин юриш жуда ҳавфли. Улар маҳлуқ қиёфаси вақтида ўз хатти ҳаракатига жавоб бера олишмайди. Гоҳо кучли жароҳат етказиши, хаттоки ўлдириб қўйишлари ҳам мумкин.

Мен бир нимадир деб айтиш учун оғиз жуфтладим, — ва гапирмай қўя қолдим. Хотирамда бошқа тасвир пайдо бўлди: Эмили Янгнинг гўзал юзидаги дахшатли чандиқ, мана сенга ёвуз мукофот.

Эдвард менинг гапиришимни кутиб, жим қараб турарди.

— Сен барибир уларни билмайсан, — шивирладим аста.

— Белла, мен уларни сендан кўра кўпроқ биламан. Мен улар билан илгари ҳам тўқнаш келганман.

— Илгари?

— Биз Хоквиам ҳудудига яқин жойлашаётган пайтимизда, бундан етмиш йиллар олдин, бўритусларга тўқнаш келганмиз. Ўшанда Элис ва Жаспер сафимизга эндигина келиб қўшилганди. Биз кўпчилик эдик, улар эса кам эдилар. Бемалол жангга чиқа олардик, аммо Карлайл Эфраим Блэрни дўстлик битимини тузишга кўндирди.

Жейкнинг катта бобосининг исмини эшитиб, ҳаяжонландим.

— Биз бўритуслар зоти Эфраимдан кейин қирилиб битишган, деб тахмин этардик, — минғирлади Эдвард. Энди, у ўзи билан ўзи гаплашарди. — Одамнинг қонида бўрига айлантурувчи генетик мутация изсиз ғойиб бўлган, деб адашибмиз...

У жим бўлиб қолди ва менга тикилиб қолди.

— Сенинг чексиз бу қизиқишларинг қанчалик бу ажаловар махлуқларни ўзига жалб этишини биласанми? Агар сенинг мана шу ишқалчилигингни йиғиб бир жойга тўплай билганимизда эди, жуда қудратли қуролга эга бўлардик!

Эдварднинг фикрлари ҳақида ўйлаб қолдим — наҳотки у жиддий гапираяпти?

— Эдвард, унақада мени бу ерда нима алоқам бор? Кошки билмасанг?

— Нимани?

— Бўритуслар сизлар сабаб қайтишди.

Эдвард ажабланганча қараб қолди.

— Жейкоб менга, сенинг оиланг пайдо бўлишгач, шундай ҳол бўлганини айтганди... Сен бундан хабарсизмидинг?

Эдвард хўмрайди.

— Демак, улар шундай фикрда, шундайми?

— Ҳа, бир ўйлаб кўр! Етмиш йил илгари сизлар бу ерга қадам қўйгансизлар — ва шу пайтда бўритуслар ҳам пайдо бўлишган. Сизлар яна қайтдингиз, ва яна бўритуслар пайдо бўлди. Бу сенинг-ча, тасодифми?

У энди тиғли қарашларини бас қилиб ўйланиб қолди.

— Бу назариянг Карлайлга ёққан бўларди.

— Бу сенингча, назариями ҳали! — энсаларим қотди.

Эдвард деразага термулиб ўйланиб қолди. Менимча, оддий аҳоли тинчини бузаётган бу улкан бўриларни пайдо бўлишига оилам сабабчи, деб ўйлаётганди.

— Қизик, аммо бу нимани ҳам ўзгартирарди, — тўнғиллади ўзича. — Вазият ўша-ўша.

Бўритуслардан ҳеч қанақа дўстинг бўлмаса: фожеа эмас-ку?

Эдвард билан ўта қаттиқ сабр-тоқатли бўлиш кераклигини биламан. Уни ўзи ишонишни истамаган нарсага инонтиришни

иложсизлигини тан олгим келмасди. У менинг Жейкоб Блэка канчалик қарздорлигимни тушуниб етишни истамас — кўп бора ҳаётимни сақлаб қолган халоскоримни бетараф ҳолатдаям ҳазм этолмасди. Ҳаётимнинг қоронғу хотираларимни ҳеч кимга айтиб бергим келмас, айниқса Эдвардга. Ҳар ҳолда у менинг руҳимни асраб қолиш учун мени тарк этиб кўрди. Шунчаки, менга яхши бўлар, деб ўйлаган. У кетгач, мен қилган аҳмоқликларга ҳам айбдор эмас. Чеккан азоб-изтиробларимга ҳам айбдор у эмас.

Аммо Эдвард бошқача фикрлайди.

Шунинг учун сўз танлашда жуда эҳтиёт бўлиб гапиришим зарур.

Мен ўрнимдан туриб, столни айланиб ўтдим. Эдвард кучоғини очди, мен уни тиззасига ўтириб музли тафтини туйдим.

— Илтимос, қулоқ сол, — унинг қўлларидан кўзларимни узмай гап бошладим. — Бу оддий аҳмоқона эркалик эмас — эски дўстимни кўришни истайман, холос! Жейка ҳозир жуда кийин.

— Овозим титради. — Мен уни кулфатда ҳечам қолдиролмайман. Айниқса, менга муҳтож пайтида. Хатто, баъзида инсон бўлмай қолса ҳам... Ахир, у мени ёлғиз қолдирмаганди... ўшанда ўзим ҳам инсонга ўхшамай қолгандим. Сен менга нималар бўлганини тасаввур ҳам эта билмайсан...

Мен довдирадим.

Мени кучоқлаб турган қўллар тошга айланди, бармоқлар мушт бўлиб тугилди.

— Агар Жейк бўлмаганида... Сен қайтганингда мендан ҳеч нима қолмасди. Эдвард, мен ундан қарздорман.

Мен эҳтиёт бўлиб Эдвардга қарадим: кўзлар юмилган, лаблар қимтилган.

— Сени ташлаб кетганим учун мен ўзимни ҳеч қачон кечирмайман, — шивирлади у. — Ҳеч қачон.

Мен кафтимни унинг музли ёноқларига босдим, то у хўрсиниб кўзларини очгунча.

— Сен шунчаки менга яхши бўлар деб ўйладинг холос. Аммо, охир-оқибат яна биргамиз-ку.

— Агар мен кетмаганимда эди, сен қанақадир кўппакни тинчлантираман деб эзилиб ўтирмасдинг.

Мен ғалати бўлиб кетдим. Жейк ҳақоратлаб: «қонсўрак», «зулук», «паразит» деган сўзларга одатланиб қолибман... Аммо Эдварднинг бахмалдек овози билан айтилган сўз анчайин ҳақоратли туюлди ҳамда хафа қилди.

— Нима дейишга ҳам ҳайронман, — айбдордек Эдвард. — Барибир ҳаммаси аянчли. Мен сени бир бора йўқотишимга оз қолганди. Шунинг учун қанақадир ҳавф озор берса ортиқ чидолмайман.

— Ҳаммаси яхши бўлади, менга ишон. Унинг юзи оғриқдан буришгандек тусга кирди.

— Илтимос, Белла, — шивирлади у.

Унинг тилларанг кўзларига термулдим.

— Нима «илтимос»?

— Ўтиниб сўрайман, мен учун. Илтимос, ўзингни эҳтиёт қил. Баъзан мен сенга ёрдам беришга улгурмай қолишдан кўрқаман.

— Ҳаракат қиламан, — минғилладим.

— Сен менга қанчалик азиз эканлигингни, сени қанчалик қаттиқ севишимни биласанми?

— Эдвард мени иягими ўзига тортди.

Мен унинг муздек юзидан ўпиб қўйдим.

— Биладиман, худди мен сени севгандек. — жавоб бердим.

— Сен кичкина дарахтни бутун бошли ўрмонга тенглаштираябсан... — Эдвард юзимдан ўпди. — Ҳеч қанақа бўритуслар йўқ.

— Йук, бунақаси кетмайди. Мен Жейкни кўришим керак.

— Унда мен сенга ҳалал беравераман.

Унинг овозида ишонч бор эди.

Мен бу қадар ишонч қаердан келишини билардим.

— Кўрамиз ҳали, — таслим бўлмадим. — У барибир менинг дўстим бўлиб қолаверади.

Жейкнинг хати чўнтагимда қимирлагандек бўлди. Хатто менга Жейкнинг овози эшитилгандек бўлди: у реал ҳаётда иложсиз бўлсада, Эдвард билан ҳамфикрдек туюлди.

«Бу хеч нимани ўзгартирмайди. Афсус».

II боб. Ҳийла

Испан тили дарсидан чиқиб ошхонага кетиб борарканман, ажиб кайфият мени қамраб олганди — чунки дунёдаги энг яхши инсон кўлимдан тутиб борарди.

Балки мен «ўз муддатимни ўтаб» яна озодликка чиқишимдир.

Балки, умуман менга боғлиқмасдир: шунчаки мактабда эркинлик шабадаси эсарди. Ўқув йили ўз адосига етиб қолган, шу сабаб ҳавода ёқимли эҳтирос уфурарди — асосан битирувчи синфлар аро.

Биз мактаб ошхонасига кирдик, у ерда битирув кечасига тайёргарлик авжида эди. Эдвард билан ҳар доимги ўрнимизга ўтирдик. Анжела келиб бизга зўр қизиқиш билан,

— Таклифноманглари жўнатдингларми? - деди-да, Элис ва Беннинг ўртасига келиб ўтирди.

Унинг кўзлари асабдан чакнарди. Бен комиксга муккасидан кетганди. Элис эса менинг дидсиз кийимимга кўзларини қадади. Менимча у Золушкани қандай қилиб маликага айлантириш ҳақида янги режалар тузишни бошлаганди. Мен ҳижолатдан хўрсиндим, агар қўйиб берсам Элис мени ҳар куни ҳар хил кийим кийишга мажбур қиларди.

— Йўк, кимга ҳам жўнатардим? Онам шусиз ҳам билади. Бошқа хеч ким йўк, - деб жавоб бердим Анжеллага.

— Элис, сен-чи? - Элис жилмайиб: - Аллақачон жўнатганман, - деди. - Омадлисан-да. Мени онамни қариндошлари кўп, у ўз кўлларим билан ҳар бирига хат ёзишимни истаяпти. Бунақада кўлларим узилиб тушади ахир.

Фурсатдан фойдаланиб:

— Хоҳласанг ёрдам беришим мумкин, - дедим. Уйда ўтириш жонимга текканди, шу билан отам ва Эдвардни хурсанд қилишимни билардим. Кўз қиримни Эдвардга қаратиб унинг жилмайганини илгандим.

Бу билан отам ва Эдвардни хурсанд қилишимни билардим. Кўз қиримни Эдвардга қаратиб унинг жилмайганини илгачим.

— Катта раҳмат қачон боришни айтсанг бўлди, бораман.

— Йўқ, яхшиси ўзим уйинга бораман, уйда ўтириш жонимга тегди.

— Ростданми? Анжелани жигарранг меҳрга тўла кўзлари қувончдан порлади. - Лекин, ўзинг уй қамоғидаман дегандинг-ку.

— Ҳа, лекин отам жазони бекор қилди.

— Ажойиб, Белла! Буни нишонлаш керак.

— Ҳақсан, фикринга қўшиламан!

— Бунинг учун биз нима қилишимиз керак? - имкониятдан фойдаланиб Элис ўз фикрини айтди. Тантанали нишонлашни режа қилгани кўришиб турарди. Унинг одатдаги ишлари мен учун ўта дабдабали туюларди.

— Элис, сенинг ўйлаганларинг отамнинг менга кўйган чекловлари чегарасини бузиб юборади деб кўркаман.

— Сен энди озодсанку, яна қандай чеклов бўлиши мумкин?

— Ҳеч бўлмаганда АҚШ сарҳадлари чегарасида. Анжела билан Бен кулиб юборишди.

Элисни юзи норози буришди.

— Шундай қилиб, кечқурун нима қиламиз. - Элис сўзида қатъий туриб олди.

— Ҳеч нима, отам менга ақл кирганини кўришини хоҳлайман. Отам ҳазил қилмаганига ишонч ҳосил қилмоқчиман. Бунинг устига эртага мактаб.

— Ундай бўлса дам олиш куни нишонлаймиз.

— Албатта! Элисни тинчлантириш учун ваъда бердим. Барибир бунақа беъманиликка рози бўлмасдим. Отамдан эҳтиёт бўлганим маъқул. Анжела ва Элис режаларини муҳокама қилишни бошлашди. Уларга комиксларини четга суриб Бен ҳам қўшилди. Уларни суҳбатларини эшитгим келмади, озодлигимдан унчалик ҳам хурсанд эмасдим. Шунақаси ҳам бўлар экан-да.

Дўстларим Порт-Анжелас ёки Хаквиамга боришни режа қилишарди. Қандайдир нохушликни ҳис қилдим. Уйим ёнидаги

ўрмонда Жейкоб билан бўлиб ўтган видолашувим кўз ўнгимдан кетмайди.

Шу ҳақида ўйларканман Анжеланинг Элисни юзи қаршисида қўл силтаб уни чақиргани ҳаёлимни бузди.

— Элис! Элис!

Кутилмаганда Эдвард кулиб юборди. Анжела ва Бен унга қараб қолишди. - Нима, ухлаш вақти бўлдимиз? - деди Эдвард. Мен Элиснинг нимани кўрганига қанчалик қизиқмайин буни Эдварддан сўрашимга имкон топа олмадим. Қизиқ, худди бундан қочгандай Эдвард ҳам Бен билан гарчи ўзи дарсларини бажарганини билсамда уйга берилган вазифалар ҳақида гаплашиб кетди. Дарслар тугагач Майк Ньютон билан машина тўхташ жойига қараб йўл олишди. Мен ҳам уларнинг ортидан бордим, Эдварднинг Майкга бераётган дўстона саволларига Майк ҳайронлик билан жавоб берарди. Уларнинг суҳбатидан Майкнинг машинасида муаммо борлигини билдим.

— Ахир, яқиндагина аккумуляторини алмаштирдим-ку! - деди Майк.

— Балки симларида муаммо бордир, - Эдвард ўз фикрини билдирди.

— Билмадим, тўғриси айтсам машинани тушунмайман, - тан олди Майк.

Эндигина ўзимнинг устамни таклиф қилиш учун оғиз жуфтлаган эдим, тезда фикримдан

кайтдим. Менинг устам ҳозирги пайтда банд, у баҳайбат бўри териси остида ўрмон кезиб юрибди.

— Мен оз-моз тушунаман, хоҳласанг кўриб қўйишим мумкин, - Эдвард ўз таклифини айтди.

- Фақат Белла ва Элисни уйга олиб бориб қўйсам бас. Майк иккимиз Эдвардга дўстона нигоҳ

ташладик. - Лекин... бу... раҳмат, - ғудранди Майк, - Умуман олганда балки кейинги сафардир, ҳозир ишга боришим керак.

— Бемалол.

— Яхши қолинглар! Майк бошини хушсиз силкиганича машинасига ўтирди. Биздан икки қадам нарида Эдварднинг "вольво"си турар, орқа ўриндиғида Элис ўтирарди. Биз машинага ўтирдик. - Эдвард, сендан қанақа ҳам механик чиқарди? Юзингни ифлос қилмаслигинг учун кечқурун Розалидан Майкнинг машинасини кўриб қўйишини сўрасанг бўларди, агар у таклифингга кўнса албатта. Тўғри, Майк Розалини кўрса хайрон қолиши тайин. Ахир ҳамма уни коллежда ўқийди деб ўйлайди, шундай экан ундан сўрашнинг ҳожати йўқ. Ҳечкиси йўқ,

Майкни машинасини ўзинг бир амалларсан, фақат Италиянинг спорт машиналарига тишинг ўтмайди, афсус. Ҳа, айтганча, гап спорт машинасига тақалар экан, айтиб кўяй, мен олиб қочган сариқ рангли порше сенинг чекингга. Билиб қўй янги йилгача кутиш ниятим йўқ. Мен бироз жим қолиб ўзимни кутиш ҳолатига солдим. Элиснинг гаплари менга эшитилмай қолди, назаримда Эдвард савол беришимдан ўзини олиб қочаётгандай эди. Майли ҳеч қиси йўқ, барибир тез орада ёлғиз қоламиз. Эдвард буни тушунгани кундек равшан. У Элисни Калленлар уйи йўлагига туширди, уни уй остонасига тушириб ичкарига кузатиб қўйишини кутгандим.

Элис машинадан тушар экан, акасига диққат билан қаради. Эдвард ҳиссиз ўтирарди.

— Хайр, - деди Эдвард. Элис жаҳл билан эшикни ёпиб ўгирилди-да, тезда кўздан ғойиб бўлди. Нималар бўлаётганига қизиқсамда ўзимни кўлга олиб, уйга етиб келгунча бир оғиз ҳам гапирмадим.

— Уйга киришимга отанг қаршилиқ қилмасмикан?

— Эрталаб мени олиб кетиш учун келганингда ҳеч нима демаган эди. Биз уйга кириб зинадан юқорига кўтарилдик. Менинг хонамга кирдик, Эдвард ўзини каравотимга отди.

Сумкамни жойига қўйиб компьютерни ёқдим, хатдонимда оғимдан келган хат турарди.

Тезроқ жавоб олмаса, у кўрқа бошлайди. Менинг эскириб кетган компьютерим уйғонишини кутиб сабрсизланганимдан бармоқларим билан столи дўмбира қилиб чертишни бошладим.

Кутилмаганда Эдвард кўлимни кўли билан тўсди.

— Биз, бугун бироз сабрсиздаймизми, - деди.

Мен кўзларимни бироз кулгилироқ қилиқ қилиш учун кўтардим, лекин унинг юзи менга шунчалар яқин эдики, буни кутмагандим. Унинг кўзлари олтиндай товланарди, лабларим унинг салқин нафасини, тилим эса ифорини ҳис қилди. Шу заҳоти ҳаммасини, хатто дунёни ҳам унутдим. Эдвард хушимни ўғирлади, ўзимни қўлга ола олмай қолдим. Агар ҳаммаси мен хоҳлаганимдай бўлганида эди, тўйгунимча Эдварддан бўса олган бўлар эдим. Унинг мрамардай қаттиқ ва совуқ, шунингдек майинликда бетакрор, лабларим ҳаракатини сўзсиз такрорловчи лабларини ҳали ҳаётимда ҳеч қачон ҳис қилмаганман. Бироқ менинг бу истагим камдан кам ҳоллардагина рўй беради. Шу боис у юзимга юзини яқинлаштирганидан ҳайрон қолдим. Эдварднинг бўйнидан ушлаб олдим, қани кучли бўлганимда эди, уни ҳеч қачон қўйиб юбормасдим. Бир қўлини елкамдан ўтқизиб мени бағрига босди. Эдварднинг совуқ ҳарорати хатто кийими устидан ҳам сезиларди, мен қалтирай бошладим - бахт ва роҳатдан албатта...

Мен бу ҳолат уч сониядан ортиқ давом этмаслигини ва у чуқур нафас олиб ўзини тортишини, яна менинг ҳаётимни ҳавфга қўйганимиз бугунги ҳисобдан ошганини айтишини билардим. Сўнги лаҳзани бой бермаслик учун уни маҳкам кучоқладим. Эдвард менда ўзини холос этди, мен бор кучимни ишлатганимни сезмади ҳам шекилли. Унинг кўзларида ўзи жиловлаб турган эҳтирослари порларди.

— Эҳ, Белла... хўрсинди у. - Кечирим сўрардим, лекин ўзимни айбдор деб ҳисобламайман.

— Сен ўзингни айбдор ҳисобламаслигингда мен ўзимни айбдор деб биламан. Яхшиси каравотда ўтираман.

Бошим бироз айланди.

— Майли, хоҳишинг...

Мен компьютерга ўгирилдим, у аллақачон юкланиб овоз чиқаришни бошлаган эди.

— Ойингга саломимни етказ, - деди Эдвард.

— Албатта.

Ойимдан келган хабарни иккинчи бор уқиётган бўлсамда хайратда эдим. Ойим таваккалига иш кўришни хуш кўради, кўрқадиган ишга кўл уриб бўлганидагина кўрқиши эсига тушади.

Мана у баландликдан кўрқади, бу эса ўргатувчи унга парашютни боғлаб бўлганидан сўнггина эсига келибди. Фил ойимга уйланганига икки йил бўлган бўлса ҳам, ханузгача унинг хоҳишига қарши чиқмаслигига жаҳлим чиқди. Агар мен бўлганимда бунга асло йўл қўймас эдим, ахир ойимни феълени жуда яхши биламан. Умуман олганда ишларига энди аралашмайман, ахир кўлларида ушлаб юролмайман-ку. Бир умр ойимни ҳар хил беъманиликлардан асраб келдим, гоҳида мулойимлик билан, гоҳида эса аврадим. Унинг хатоларидан сабоқ олдим, хуллас унга ўхшамасликка интилдим. Мен ойимдан фарқли ўлароқ маъсулиятли ва эҳтиёткорман. Ўзимни шундай тасаввур қиламан, тўғриси менга шундай туюлади.

Мен ҳали ҳам Эдварднинг бўсасини таъсирида эдим. Беихтиёр ойимнинг энг дахшатли хатосини эсладим: эҳтиросга тўла, тентакгина қизалок мактабни тугатиши биланоқ ҳали яхши билмаган одамига турмушга чиқди. Бир йилдан сўнг эса мен дунёга келдим. Ойим ҳамиша ҳаётининг энг яхши тухфаси эканимни, у бундан сира афсусланмаслигини ва ақлли одамлар аввал ўқиб, ўз мавқеига эришиб ундан сўнг оилавий ҳаёт ҳақида ўйлайдилар дея таъкидлар эди.

Ойим мени унга ўхшаган енгил табиат, беқарор эмаслигимни билади. Тишимни қисиб ойимга жавоб хати ёзиш учун фикримни жамлашга уриндим. Ойимнинг хатини охирини ўқиб туриб нима учун олдинроқ жавоб ёзмаганим ёдимга тушди. "Жейкоб ҳақида кўпдан бери гапирмай кўйдинг, у ҳозирда нималар билан шуғулланяпти, " - ойим шундай ёзган эди. Бир хўрсиниб жавоб ёзишга тушдим. "Менимча Жейкобнинг ишлари жойида, биз кам кўришяпмиз: у деярли ҳамма вақтини Ла-Пушдаги дўстлари билан ўтказяпти. "Ним табассум билан Эдварднинг саломини ҳам кўшиб ёздимда хатни жўнатиб юбордим. Компьютерни ўчириб ўрнимдан туриш учун ўриндикни ортга сурганимдагина ортимда Эдвард мени пойлаб турганини сезиб қолдим.

Унга дакки бериш мақсадида қарадим, лекин у менга зиғирча ҳам аҳамият бермай жим турарди. Эдвард ҳар тарафидан симлари чиқиб ётган қора ва силлиқ қутига диққат билан тикилиб турар эди. Кўриниб турибдики бу матохга нимадир бўлган. Ҳа бу ахир ўтган йилги туғилган кунимга Эмметт, Розали ва Жасперлар совға қилган автомагнитола-ку. Бутунлай унутган эканман, яшириб қўйган жойимда чанг босиб кетибди.

— Яна қандай шумлик қилмоқчисан бу бечора билан? - Эдвард дахшатли овозда қизиқиб сўради.

— Жойидан олишнинг иложи бўлмади.

— Аҳа кейин сен куч ишлатдинг. Шундайми?

— Менинг эҳтиётсизлигимни ўзинг яхши биласан.

Бехосдан Эдвард маъюс бош чайкаб:

— Сен уни ўлдирибсан, - деди.

Елкамни қисиб: - Борим шу, - дедим.

— Болалар билса хафа бўлишади, отанг сени ҳеч қаерга чиқармагани омадинг. Улар буни сезиб қолмасларидан ўрнига янгисини қўйиб қўяман.

— Раҳмат, менга бунақа шохона буюмнинг зарурати йўқ.

— Буни сени деб қилмаяпман.

Мен хўрсиндим.

— Ўтган йилги туғилган кунингдаги совғалар, сенга унчалик керак бўлмаган, - деди Эдвард.

Кутилмаганда Эдварднинг қўлида қатламли қоғоз пайдо бўлди, у бу қоғоздан елпиғич сифатида фойдаланаётган эди. Мен овозим титраб чиқишидан кўрқиб жим туравердим.

Менинг ўн саккиз ёшга киришимни қандай нишонлаганимиз ва унинг дахшатли якуни, буларнинг ҳеч бирини эслашни ҳам истамайман. Шунин билса ҳам Эдвард нега буни эслаб қолди, ахир у мендан кўп азобланади-ку.

— Муддати ўтиб кетишини унутиб қўймадингми? - қўлидаги қоғозга ишора қилди Эдвард.

Яна битта туғилган кун совғаси, Карлайл ва Эсми Флоридага бориб ойимни кўриб келишим учун совға қилишган эди.

Мен чуқур нафас олдимда хиссиз овозда, - Умуман олганда, мен бу ҳақда бутунлай унутибман, - дедим.

Эдварднинг чехрасида мамнуният пайдо бўлди.

— Ҳали вақтимиз бор, отанг сени озод қилди, дам олиш кунлари ҳам бўшмиз, мен билан рақс кечасига боришдан бош тортсанг, улгурамиз! Нега энди сенинг озодлигингни Флоридага бориб нишонламаслигимиз керак?

— Флоридага? - нафасим ичимга тушиб кетди.

— Ахир ўзинг қаерда бўлса ҳам майли фақат АҚШ сарҳадларидан чиқиб кетмасам бўлди деган эдинг-ку. - деди Эдвард.

Мен чимирлаган қошларим остидан "у нега кутилмаганда бунда қияпти" дея Эдвардга гумон билан қараб қолдим.

— Шундай қилиб ойинг билан кўришишни истайсанми ёки йўк? Эдвард ўз ҳолимга қўймай сўради.

— Дадам икки дунёда ҳам руҳсат бермайди.

— Ойинг билан кўришишингга қаршилик қилолмайди, ойинг хали ҳам сенинг асосий боқувчинг ҳисобланади.

— Менинг боқувчим йўк, мен балоғатга етганман.

Эдвард кўзни қамаштирадиган даражада кулиб: худди шундай - деди. Бироз ўйланиб уйинга ўт қўйиб бўлмайди деган қарорга келдим. Дадам бўлаклаб ташлайди. Ойимни кўришга бораётганим учун эмас, балки Эдвард билан кетаётганим учун. Узоқ вақт мен билан гаплашмайди ва яна уй қамоғига ҳукм қилади. Яхшиси бирор ҳафтадан кейин, битирув оқшоми совғаси сифатида руҳсат оламан.

Лекин ойимни жуда-жуда кўргим келяпти, кейин эмас ҳозирок. Ахир уни кўрмаганимга кўп вақт бўлди. Уни энг омадсиз вақтимда кўрган эдим. Охирги марта Финиксга борганимда касалхона каравотида ялпайиб ётдим. Ойим Форксга келганида эса мен бедаводек эдим.

Ойимни бундай хотиралар билан қолдириб кетолмайман. Агар у мени Эдвард билан хурсандлигимни кўрса дадамга бизни ўз ҳолимизга қўйиши кераклигини айтар, балки.

Шуларни ўйлар эканман, Эдвард менга синчковлик билан қараб турар эди. Мен хўрсиндим.

— Бу ҳафтада эмас.

— Нега?

— Дадам билан тортишишни истамайман, ахир у мени эндигина кечирди.

Эдварднинг ковоғи уюлди.

— Менинг фикрим эса, шу ҳафта айна муддао бўларди.

Бошимни чайқадим. - кейинги сафар.

— Умуман олганда, уйдан чиқиши таъқиқланган ёлғиз сен эмассан, - ковоғини ўйиб менга қаради, бу ерда бир гап бор. Эдвард ҳеч қачон шахсий қизиқишларини ўйламайди ва бу билан мени эркалатиб юборган.

— Сени қамаб қўйишмаган-ку, - дедим.

— Сенсиз менга ҳеч нарсанинг қизиғи йўқ.

Қўзларимни ўйнатиб, - Ошириб юбормадингми!, - дедим.

— Ҳазиллашмадим.

— Кел яхшиси, шошилмаймиз хўпми? Ундан кўра Порт-Анжелесга бориб фильм томоша қилиб келмаймизми...

Эдвард жимиб қолди.

— Хўп яхши, бу мавзуга кейинроқ қайтамиз.

— Суҳбат аллақачон тугади. - енгилишни истамадим.

У елкасини қисди.

— Унда мавзунини ўзгартирамиз, - дедим, тушлик вақтидаги ходиса ёдимга тушиб. - бугун

Элис нимани кўрди? - дедим. Эдвардга қараб унинг юзидан ҳеч қандай ўзгаришни пайқамасдим, фақат унинг тилларанг кўзлари сезилар сезилмас қора тусга кирди.

— У Жасперни нотаниш жойда кўрди: балки, жануби-ғарбдадир, унинг собиқ оиласи яқинида. Лекин Жаспер у ерга умуман қайтмоқчи эмас.

Эдвард хўрсинди. - Элис шунга ҳавотирланди.

— Тушунарли, ана холос мен эса ҳар хил қўркинчли нарсаларни ўйлаб юрибман.

Бўлмасамчи Элис Жаспернинг келажагини олдиндан кўриши тайин, ахир у Элиснинг иккинчи бўлаги-ку. Розали ва Эммиттга ўхшаб ҳислари оташини ошкор қилишмаса ҳам.

— Нега шуни аввалроқ айтмадинг?

— Эътиборингни шунга каратгансан деб ўйламагандим.

Менинг тасаввурга бой оламим билан, энг оддий кунни ҳам дахшатга айлантирдим, Эдвард мендан ниманидир яширяпти деб гумон қилибман-а. Даволанишим керак!

Дадамнинг ишдан эрта қайтиши мумкинлигини ҳисобга олиб биринчи қаватга тушдик ва дарс тайёрлай бошладик. Эдвард бир неча дақиқада тугатди, мен эса то кечки овқат тайёрлаш вақтигача ҳам тугатолмадим. Эдвард ошхонада ора-орада менга ёрдамлашиб турди. Унинг юзи вақти-вақти билан буришиб кетарди, одамлар ейдиган овқат уни бироз беҳузур қилар эди. Мен Свон бувимнинг кўлланмаси бўйича бефстроган тайёрладим. Ўзим унчалик хушламайман, лекин дадамга ёқади. Дадам ишдан хуш кайфиятда қайтди, хатто Эдвардга унча кўполлик қилмади ҳам. Одатдагидай Эдвард биз билан овқатланмаслик учун узр сўради. Меҳмон

хонадаги телевизор ишга тушди, лекин Эдвард кечги янгиликларни кўрмаслиги аниқ. Ҳеч бир қийинчиликсиз уч марта овқатланган дадам ёнидаги бўш стулга оёғини узатиб, қапайган қорнини силади.

— Раҳмат Белла, жуда мазали!

— Сизга ёқканидан хурсандман, ишда нима гап? - дадамни иштахасини кўриб уни гап билан чалғитишни истамадим.

— Жимжитлик деса ҳам бўлади. Биз Марк билан куннинг катта қисмини карта ташаш билан ўтказдик, чуқур хўрсиниб тин олди. Мен 26 партиянинг 19 тасида Маркни мағлуб этдим, кейин эса Билли амакинг билан телефонда гаплашдим. Мен юз ифодамни ўзгартирмасликка ҳаракат қилиб, - хўш, ишлари яхши эканми? - деб сўрадим.

— Бўлади, фақат бўғимлари оғриб бироз безовта қилаётган экан.

— Шўрлик, - дедим ачиниб.

— Ҳа, Билли бизни якшанба кунига меҳмонга чақирди.

Клироутерлар ва Улейсларни ҳам чақирмоқчи.

Ҳа, бу гапга бир нима дейиш қийин, нима ҳам дея олардим? Бўритуслар йиғилган жойга хатто дадамнинг назорати остида ҳам боришимга Эдвард руҳсат бермайди, қизиқ у дадам билан Ла- Пушга боришимга қаршилик қилармикан? Ёки дадам оддий одам бўлган

Билли амаки билан вақтининг кўп қисмини ўтказаетгани учун хатар йўқ деб ҳисоблармикан?

Дадамга карамасдан стулдан турдимда, столни йигиштира бошладим. Идишларни ювишни бошлашим билан Эдвард кўлида идиш артиш учун сочиқ билан пайдо бўлди. У ҳеч бир гап сўзсиз ковоғи солиқ ҳолда мен ювган идишларни сочиқ билан артиб қурита бошлади.

Дадам хўрсинди ва гаплашишни тўхтатди, биров муддатга албатта ёлғиз қолишимиз билан яна шу мавзуга қайтади. Дадам жойидан оғир кўзгалиб телевизор кўришга кетаётганида

Эдвард уни чақирди:

— Чарли.

Дадам кичкинагина ошхонамиз ўртасида тўхтади.

— Нима?

— Белла сизга туғилган кунига ота-онамнинг совғаси ҳақида айтганмиди? У бориб ойсини кўриб келиши учун авиачипталарини совға қилишган эди.

Бу гапни эшитиб кўлимдаги юваётган ликопчани тушириб юбордим, у стол устидан думалаб ерга тушди, хонага ва ҳаммамизга кўпик сачраб кетди. Бунини дадам хатто сезмади ҳам.

— Белла? - ҳайратланиб деди у.

Мен ликопчани олиш учун энгашдим ва кўзларимни яшириб жавоб бердим.

— Ҳа, совға қилишган эди. Дадам овоз чиқариб ютинди ва нигоҳини Эдвардга каратди.

— Йўқ, айтмади.

— Ҳмм, - ғудранди Эдвард.

— Сен нега сўраяпсан? Эдвард елка қисди.

— Агар Белла чиптадан фойдаланмаса муддати ўтиб кетадими деб кўрқаман. Ойим гапиришга-ку гапирмайди, лекин хафа бўлиши аниқ... мен ҳайратланиб Эдвардга қардим.

— Белла ойингни кўришга боришинг керак эди, у хурсанд бўлади. Бу ҳақида менга айтмаганинг жуда ғалати.

— Унитибман.

— Сенга совға қилинган чипталарни унитдингми? - дадам кесатди.

— Ҳмм, - ноаниқ жавоб бердим ва раковинага ўгирилиб олдим.

— Эдвард сен чипталар деддингми? Ота-онанг Беллага нечта чипта совға қилишган эди?

— Биттаси Белла учун... ва биттаси мен учун.

Бу гал лycopчa кўлимдан сирғалиб ҳеч бир овозсиз раковинага тушди, дадамнинг нафас олиши менга яққол эшитилиб турар эди. Уят ва ғазабдан танамдаги қон кўлим ва юзимга урилди. Мен ғазаб ва кўрқувдан титрай бошладим. Эдвард нега шу гапни гапирди?

— Бу ҳақида гап бўлиши ҳам мумкин эмас! - дадам кутилмаганда кутуриб кетди.

— Нега? - Эдвард беозоргина, ҳайратли овозда қизиқиб сўради.

— Ахир ҳозиргина ўзингиз Беллага ойингни кўришга боришинг керак деддингиз-ку.

Унинг гаплари дадамни қулоқлари остидан ўтиб кетди.

— Сен у билан ҳеч қаерга бормайсан! - қичқирди у.

Тез дадамга қараб унинг жаҳл билан менга каратилган бармоғини кўрдим. Унинг бундай муносабати мени қуюшқондан чиқарди.

— Дада мен ёш бола эмасман ва уйдан чиқишимга руҳсат берганингизни унутмагансиз деб умид қиламан.

— Шу вақтдан бошлаб эса таъқиқлайман!

— Нима учун?

— Мен айтганим учун.

— Дада, мен қонунан балоғатга етганим эсингиздами?

— Бу уй меники ва сен менинг қонунларимга бўйсинасан!

Мен унга совуқ нигоҳимни қададим.

— Ундай бўлса... ҳозирок кетайми ёки нарсаларимни йиғиштиришимга бир неча кун вақт берасизми? Дадам қотиб қолди. Унга кетишимни айтиб пўписа қилишга қандай ҳаддим сиғди.

Чуқур нафас олдим ва иложи борича босиқлик билан апиришга ҳаракат қилдим.

— Дада, қилган хатоларим учун жазолашингизга қарши эмасман, бироқ сизнинг қилиқларизга чидашга мажбур эмасман.

Дадам бир хиққиллаб тупурди, лекин бошқа гапирмади.

— Ўзингиз яхши биласиз, оймни дам олиш кунлари бориб кўришга бутунлай ҳақлиман.

Тан олинг, Элис ёки Анжела билан борсам қаршилик қилиш ҳаёлизга ҳам келмас эди, шундайми?

— Улар ахир қизлар-ку!

— Жейкобга ҳам қаршилик қилармидингиз?

Жейкни танлашимни сабаби, дадамнинг унга бўлган муносабатини билардим, лекин шу захотиёқ бу исмни тилга олганимдан афсусландим. Эдвард шунчалар тишландики, тишларидан қарсиллаган овоз чиқди.

Дадам ўзини кўлга олишга уринди.

— Барибир бу ҳам менга ёқмаган бўларди.

— Дада, сиз умуман ёлғонни эплалмайсиз.

— Белла.

— Дада мен Лас-Вегасга раккосалик қилишга эмас, ойм билан кўришишга кетяпман!

Унинг ҳам оналик ҳуқуқи бор. Ёки у менга қаролмайди деб ҳисоблайсизми?

Дадам менинг очикдан очик қилган пўписамдан чўчиди.

— Унга шу гапларни айтишимни бир тасаввур қилиб кўринг-а!

— Ойинга айтишни ҳаёлингга ҳам келтирма, - огоҳлантирди у. - Белла бу менга мутлақо ёқмаяпти.

— Дада, буни ҳавотирли ери йўқ.

Дадам мендан кўзини олиб қочди, лекин мен аллақачон бўрон тинганини англаб етдим ва ўгирилиб раковинанинг қопқоқчасини суғуриб олдим.

— Дарсларимни тайёрладим, сиз овқатландиз, идишлар ювилди ва мен бўшман. Сайрга чиқаман, ўн бир яримларда уйга қайтаман.

— Буни қандай тушуниш керак?

— Белла ойингни соғинганингни биламан, ухлаётганингда у ҳақида гапирдинг. Хатто унга қайғурдинг.

— Мен-а?

— Лекин сен даданг билан бу ҳақда гаплашишдан кўрқдинг, шунинг учун мен бош кўшдим.

— Бош кўшдинг? Ҳа сен мени наханга ем қилаёздинг.

У кўзини олиб қочди.

— Менимча эса, сенга ҳеч қандай хатар ҳавф солмаётганди.

— Ахир дадам билан уришгим йўқ дегандимку сенга.

— Сени ким мажбур қилибди?

Унга қараб ўқрайдим, ундаги эҳтиросни кўрсам ўзимни бошқаролмай қоламан, ўспиринлик инстинктим миямга урилади.

Эдвард қиқирлади.

— Бунга мени нима алоқам бор?

Унга ўйчан тикилиб қолдим. Эдвард беқарор шамолга рўпарадаги ойнадан қараб ўтирарди.

Бу ерда бошқа мен тушунмайдиган гап бор, лекин айнан нима. Балки худди бугунгидек менинг жонли тасаввурим кўзғалгандир-а?

— Бу кутилмаган Флоридага бориш истаги Билли амакиникидаги меҳмондорчилик билан боғлиқ эмасми мободро?

— Асло. Сен бу ердами ёки ернинг бошқа бир нуқтасидами аҳамиятсиз, сен барибир у ерга бормасдинг.

Мана беш дақиқа аввал дадам билан бўлган ҳолат яна такрорланяпти, менга бебош ёш боладай муносабатда бўлишяпти. Қичқириб юбормаслик учун тилимни тишладим. Бир ками энди Эдвард билан уришишим қолувди.

Эдвард хўрсинди.

— Кел ундан кўра сенинг уйинга борайлик? Эсмани курмаганимга ҳам юз йил бўлди. У кулди.

— У хурсанд бўлади. Айниқса дам олиш кунига тузган режамизни эшитса шодланади.

Уйга мен ваъда берганимдай кеч қайтдик. Биз уйга етиб келганимизда чироқлар ҳамон ёниқ эди, албатта ахир дадам менга яна бироз қичқириши учун кутиб ўтирибди-ку.

— Уйга кирмаганинг маъқул, баттар бўлади, - дедим Эдвардга.

— Унинг ўй ҳаёлларини инобатга олсак, даданг етарлича тинчланиб олган. - Эдвард мени масҳара қилди, у кулиб юбормаслик учун ўзини базўр тутиб турарди. Лабидаги ним табассумни кўриб қандай ҳазилдан беҳабар қолдим экан деб ўйлаб қолдим.

— Ҳозирча, - ўжарлик билан ғудрандим.

У кулиб юборди ва мени ўпиб қўйди.

— Даданг хуррак отишни бошлаганида қайтиб келаман.

Уйда телевизор бор овозда жаранглаб турар эди. Қандай қилиб дадамга сездирмай ўтиб кетишни ўйлаб бироз эсанкираб қолдим.

— Белла, бир дақиқага ёнимга киргин, - режаларимни ҳавога учириб дадам мени чақириб қолди. Катта қадамлар билан 5 қадам ташлаб меҳмонхонага кирдим.

— Нима, дада?

— Хўш, оқшоминг қандай ўтди? - ҳижолатланиб сўради дадам.

Мен саволга яширинган мантиқни топишга уриндим.

— Яхши, - ниҳоят иккиланиб жавоб бердим.

— Нима билан шуғулландинглар?

Елкамни қисдим.

— Элис ва Жаспер билан ўтирдик. Эдвард Элисни шахматда енгди, кейин мен Жаспер билан ўйнадим, у ғолиб бўлди.

Мен жилмайдим. Эдвард билан Элиснинг шахмат ўйнаётганларини кузатишдан завклироқ нарсанинг ўзи йўқ. Элис олдиндан кўра олади, Эдвард эса унинг фикрларини ўқийди. Тахтадан кўз узмасдан бир-бирларини ҳаракатларини олдиндан билиб олишади. Ўйиннинг асосий қисмини улар онларида олиб боришади, менимча уларнинг ҳар бири пиёдалари билан атиги бир неча юриш қилишди холос. Элис ўзининг қиролини тахтадан олиб ташлади ва ўйин уч дақиқада ниҳоясига етди.

Дадам ҳайратдан қотиб қолди - жуда қизиқ!

— Белла, сен билан гаплашиб олишим керак.

У уялиб ковоғини солди, мен жим ўтириб гапининг давомини кутдим. Дадам менинг нигоҳимга тугилди ва шу захотиёк ҳеч бир сўз айтмай кўзларини ерга қадади.

— Дада, нима гап?

У хўрсинди.

— Мен буни унчалик эпллолмайман, гапни нимадан бошлашни ҳам билмайман...

Мен кўтардим.

— Умуман, гап шундаки - дадам дивандан туриб қайсарлик билан оёғи остига қараб меҳмонхонамизни қадами билан ўлчай бошлади.

— Эдвард билан муносабатларингиз жиддийга ўхшайди, сен баъзи нарсалардан сақланишни билишинг керак. Биладан катта бўлиб қолдинг, лекин ҳали ёшсан Белла, сен билишинг лозим бўлган муҳим нарсалар бор, қачонки сен... қачонки сенда яқинлик муносабати...

— Дада, Худо ҳаққи! - ибодат қилгандай чўқиндим.

— Менга жинсий алоқа ҳақида сўзлаб бериш ниятида эмассиз деб умид қиламан!

У ерга қараб қолди.

— Мен дадангман, сенга жавобгарман. Унутма сенга қанчалар ноқулай бўлса, бу ҳақда сўз очиш менга ҳам осон эмас.

— Наҳотки! Нима бўлганда ҳам сиз кеч қолдиз, хотиржам бўлишингиз мумкин, ойим бу ҳақда менга ўн йил аввал сўзлаб берган.

— Ўн йил аввал сен йигитлар билан дўстлашмас эдинг, - беихтиёр айтди у.

Бу суҳбатни тезроқ якунлашни истаётганини кўриб турардим, биз иккимиз ҳам хонанинг ўртасида бир-биримизга орқа ўгириб турар эдик.

— Кошки шу вақт ичида нимадир ўзгарган бўлса, - шивирладим. Юзим худди дадамникидай қизариб кетгандир, бу дўзахнинг еттинчи босқичидан ҳам ошиб кетди. Эдвард буни билиши эса ундан ҳам баттар.

— Шунчаки менга ўзингизни одоб доирасида тутаётганингизни айт, - дадам ер ёрилсаю ерга тушиб кетгудек бўлиб сўради.

— Дада куюнманг, ҳаммаси сиз ўйлаганчалик эмас!

— Белла, мени сенга ишонмайди деб ўйлама, ўзинг ҳам бу ҳақда мен гапиришни истамасдингку, менга эса тафсилотлар текинга ҳам керак эмас. Замон ўзгарган буни тушунаман, нотўғри тушунчалардан йироқ бўлишга ҳаракат қиламан.

Мен уялиб жилмайдим.

— Замон ўзгаргандир лекин Эдвард ўзгармади, у эски замон одамлигича қолди, ҳавотир олишингизга ҳожат йўқ.

Дадам хўрсинди.

— Эски замон одамларини биламиз, - ғудранди у.

— Жин урсин! - кескин гапирдим. - дада буни ўзингизга айтиш менга ёқмаяпти, ҳечам ёқмаяпти, лекин мен... мен ҳали ҳануз бокираман ва ҳозирча шундайлигимча қолмоқчиман.

Биз иккимиз ҳам ўйланиб қолдик, ниҳоят дадам ковоқ уюшни бас қилди. У менга ишонди шекилли!

— Хўш, шундай қилиб энди бориб ухласам ҳам бўлар.

— Яна бир дақиқа...

— дада, илтимос, сизга ёлвораман!

— Бошқа уялтирмайман. сўз бераман! - тинчлантирди у.

Мен секин дадамга зимдан қарадим ва севиндим. У анча босиқ ва мулойим тортганди. У диванга ўзини ташлади ва боя мен билан суҳбатлашган "нозик" масала ёдидан чиққандек хотиржам кўринарди.

— Хўш, гапиринг,

— Мен шунчаки, дўстларинг ҳақида сўрамоқчи эдим...

— О, Барчаси зўр, мен Анжелага ҳафта охирида ўқиш ишларига кўмаклашишга ваъда бердим. Фақат, ўзимиз қизлар.

— Бу яхши, Жейкоб яхши юрибдимми?

Хўрсиниб қўйдим,

— Мен ҳали у билан гаплаша олмадим, дада.

— Уриниб кўр, Белла. У ахир сенинг энг яқин дўстингку, биламан, сен яхши одамсан.

Жуда соз. Демак, агарда мен Жейкоб билан алоқаларимни иситмасам, бундан чиқди, ёмон одам ҳисобланиб қоларканман-да?

Бу товонимга санчилган зирапчадек ёқимсиз оғриқ берди.

— Албатта албатта, - кўндим. Автоматдек икки марта жавоб берганимдан ўзимча тиржайдим - чунки мен аллақачон Жейкоб ҳақида режалаштириб қўйгандим. Мен Эдвард дадам билан қандай оҳангда гаплашса мен ҳам ўзимни шундай тутдим.

Дадам қорни тўйган қўзидек хотиржам тортиб телевизор овозини кўтарди. У ишдан сўнг толиққан бўлсада ҳозир жуда қониққандек бемалолхўжа бўлиб телевизор кўрарди. Мен бироз ҳаёл суриб қолдим, сўнгра қўзғалдим. Дадам ҳали ўйинни анча пайт кўрса керак.

— Ҳайрли тун, Белла.

— Эрталаб кўришгунча! - деб зинадан кўтариларканман қичқирдим.

Эдвард анчагача йўқ бўлиб кетди, то дадам мудрамуғунча келмайди - қизиқ, Эдвард қаерда юрибди, экан-а, ов қилаяптимикиан? Шу сабаб, ухлашга шошилмадим.

Мен ёлғиз қоладиган кайфиятда эмасдим, аммо, пастга тушиб дадам билан вақтичоғлик қилишним истмасдим, албатта, тўсатдан дадам яна ўша "нозик" мавзудан гап очишини истамасдим; баданим хатто жимирлаб кетди.

Дадамнинг шарофати билан анча ҳуркак бўлиб қолдим. Уй вазифаларим аллақачон бажарилган, мусиқа эшитишга ҳам хоҳиш йўқ. Мен ойимга қўнғироқ қилиб ташрифим ҳақида ҳабар бермоқчи бўлдим. Аммо, бизда Флоридадан уч соат фарқ қилади, ойим аллақачон ухлаган бўлса керак деб, қўнғироқ қилмай қўя қолдим.

Мен яхшиси Анжелага қўнғироқ қилмоқчи бўлдим.

Аммо тўсатдан Анжела билан гаплашгим келмаётганини, бошқа аллаким билан гаплашгим келаётганини ҳис қилдим. Аллаким билан...

Мен ойнадан зулматга қараб тирноғими тишлаб кимнидир ўйлардим. Ўз ички қарама- қаршилиқларим ҳақида, фақат бир ҳаёл - қарор қабул қилиш ҳақида ўйлардим, энг яқин дўстим билан учрашиб энг яхши одамга айланайми ёки бу ишни қилмай Эдвардни хотиржам қилайми?

Таҳминан ўн дақиқа ўтди. Муҳим нарса ҳақида ўйлаб олмасам бўлмасдим. Эдвард барибир ҳавотирланади, аммо бу ҳавотирига арзимайди.

Телефон ёрдам бермайди; Жейкоб Эдвард қайтиб келганидан бери менинг қўнғироқларимга жавоб бермайди. Шунинг учун мени кўрганида жилмаядиган - ўша ёқимли табассумини кўргим келди.

Мен унинг оғриқдан титраган юзидаги мудҳиш хотираларни тарқатиб, яна кўнгил ҳаловатини қайтариб беришга қарор қилдим.

Мени атиги бир соат вақтим бор эди, холос. Мен Ла Пушга Эдвард уйда йўқлигимни тушуниб қолмагунча бориб, қайтишим керак эди. Бунданам қизиғи дадам мени Эдвард билан эмаслигимни билганидаги башарасини кўриш эди. Буни билишни фақат битта йўли бор.

Мен курткамни эгнимга илиб, зинадан тушгунча қўлтиғимга қўлимни қисиб пастга тушдим.

Дадам ойинайи жаҳондан кўзини олиб, менга шубҳа аралаш қаради.

— Дада, Жейкоб билан кўришгани борсам қарши бўлмайсизми? - товушимни пастгина қилиб. - Узоқ қолиб кетмайман.

Жейкобнинг исмини айтишим билан дадамнинг юзида табассум пайдо бўлди. У менга қилган узоқ маърузаси бу қадар тез таъсир қилганидан ҳайратда эди - Албатта, болажоним.

Муаммо йўқ. Қанча хоҳласанг ўшанча меҳмон бўлаверишинг мумкин.

— Раҳмат, дада, - деб миннатдорона кўз қисиб қўйдим.

Ҳар қандай қочоқ каби мен ҳам ҳар бир дақиқадан унумли фойдаланишим даркорлиги сабаб, бир жойда қотиб турмасдан қоронғу зулматда тезгина илдамлаб машинамгача илдамладим. Мана машинам эшиги тутқичини тутдим.

Кўзларим қоронғуликка ўрганиб бўлгач, калитни ўт олдиргичга тикдим ва куч билан бурадим, аммо мотор ожизона ғириллаб ўчиб қолаверди. Мен яна ва яна уриниб кўрсам ҳам, барибир ўша ахвол эди.

Кутилмаганда енгил жимирлашдан титраб, ёнбошимга қараб чўчиб тушдим.

— Вой! - Машинада ёлғиз эмаслигимдан кўрқиб кетдим.

Эдвард қора зулмат ичида оқ нурдек жимирлаб турарди, қўлида аллақандай қора нарса бор эди. У қўлидаги буюмни ўйнаганча секин гапирди.

— Элис кўнғироқ қилганди, - деди аста овозда.

Элис! Шайтонча! Мен унинг келажакни кўра билиш истеъдодини унутмаман.

— У сенинг келажакдаги ҳаётингни беш дақиқа олдин кўриб менга дарак берди.

Кўзларим ҳайратдан янада катталашиб кетди.

— Сабаби, у турланувчиларни кўра олмайди, - сокин овозда тушунтирди у. - Унутдингми?

Сен уларнинг ошёнига йўл олишга аҳд қилишинг билан келажакнинг ўзгариб сен ҳам улардек

Элисга кўринмай қолгандинг. Сен мени жуда осон ҳавотирга кўйишингни биласанми? Элис сени ғойиб бўлишингни кўргач, ундан кейинги қисматинг - сен уйингга қайтиб келасанми ёки қайтмайсанми, уни ҳам айтолмайди. Энди худди улар каби мажхуллик оламига мансуб бўлиб қолгандинг. Биз уларнинг нега бундайлигини билмаймиз, Гўё улар табиатан бизнинг назаримиздан сирли ҳимоя билан туғилишса керак. - у ўзи билан ўзи гапирарди – Уларнинг фикри ҳаёлларини ўқиш менга у қадар қийин эмас, Блэklarнинг ўй-фикринику айтмасам ҳам бўлади. Аммо Карлайл уларнинг ривожланиш занжирини текшириб кўриб, улар тусланиши сабаб ўзларининг муқим келажакларида мавжуд бўла лмаслигини аниқлади.

Мен унинг мушоҳадаларини ўликдек жим ўтириб эшитиб ўтирардим.

— Эрталаб машинангни олиб кетаман, мактабга бораётганигда қайтариб олиб келаман, - деди у.

Аразлаганча лабимни буриб калитимни ташлаб машинадан тушдим.

— Деразангни ёпиб ёт, майли мен бу кеча келмайман. Сени тушуниб турибман, - шивирлади у мен эшикни қарсиллатиб ёпаётганимда.

Мен уй эшигини ҳам худди шундай қарсиллатиб очиб кирдим.

— Не бўлди? - дадамнинг овози ошхонадан келди.

— Машина ўт олмади, - минғилладим аста.

— Хохласанг, тешириб кўраман?

— Йўқ. Эртага уриниб кўрарман.

— Балким, мени машинамда борарсан?

Мен ўзимни полиция жип машинасида кетиб бораётганимни тасаввур қилиб ҳеч қаяққа боришни истамай қолдим. Хозир мен Ла-Пушга қанчалик боргим келмаётган бўлса, дадам шу қадар боришимни истарди.

— Йўқ, мен толиқдим. Ҳайрли тун.

Мен аразлаганча зинадан кўтарилиб, хонам эшигини ортимдан гурсиллатиб ёпдим.

Эшигимнинг қора ойналари анчагача зарбдан титраб қимирлаб турди. Мен эшигимга узоқ тикилиб қолдим. Кейин чуқур нафас олдим-да, деразамни охиригача ланг очиб қўйдим.

III боб. Баҳона

Офтоб булутлар ортига беркингач анча вақтга атроф тим бўлиб турди. Узоқ парвоз давомида ғарбга қараб офтоб билан бирга учганимиздан у хануз кўкдами ёки уфққа бош қўйдими, аниқ вақтни ҳис этиб бўлмасди. Ўрмонлар бошланиб кейин тугаб, аҳарчамизнинг биринчи биноси кўзга ташлананида ва ниҳоят уйга айтганимизни тушундим.

— Сен жим бўлиб қолдинг, - сизди Эдвард. - Самолётда ўзингни ноҳуш сездингми?

— Йўқ, ҳаммаси жойида.

— У ердан кетганимизга хафа бўлдингми?

— Буни кўпроқ қайғудан ҳалос бўлинишдаги енгиллик, деб ўйлайман.

Менга қараб қўяркан, битта қоши биров кўтарилди. Мана шу қиёфасида у кўпроқ менинг ташвишларим ҳақида кўпроқ қайғуларди. Хозир ҳам нималар ҳақида ўйларди.

— Баъзи бир берган саволларидан сўнг дадангдан ҳам кўпроқ ойингдан кўпроқ ҳайқиқиб қолдим. У мени шошилтириб ташлади.

Эдвард кулди:

— Сенинг ойингнинг онги ёш болаларникидек, аммо катталарникига қараганда анча сезгирроқ. Ойинг бошқаларга

ўхшамас, кўпчилик эътибор бермайдиган митти жиҳатларга ҳам эътибор бераркан.

Сезгир. Бу ойимга нисбатан ажойиб ўхшатиш бўлди. Шахсий ҳаётидан сира тиним билмас бу аёл мен келганимда барча мушларини йиғиштириб бор эътиборини менга қаратди.

Ўгай дадам спорт дарслари билан бандлиги сабаб, ойим буткул биз билан овора бўлди.

Бошланишга ойим Эдварддаги кучли талпиниш ва қудратли эътиборни ҳис қилгач анчагача кўника олмади. Хатто аёллик ички сезгисига инониб бироз ҳавотирланди.

Тонгда ойим мен билан соҳил бўйига сайрга чиқишга қарор қилиб қолди. Эдвард ҳам негадир муҳим ҳисобот ишларим бор, деб уйда қоладиган бўлди. Шу сабаб ойим иккимиз денгизни томоша қилишга ёлғиз жўнадик.

Ҳозир мен ўша суҳбатни эсладим...

Ойим билан денгиз бўйида анча пайт сайр қилиб юрарканмиз, хали тушликка вақт бўлсада хаво ҳаддан ташқари қизиб кетди.

Иккимиз палмалар соясига беркиндик. Мен гапира олмасдим. Фақат нафас олиб. Нафас чиқарардим.

— Белла? - ниҳоят ойим денгиз тўлқинлари мавжланаётган кумлоққа қараб ўтиришдан тўхтаб менга қаради.

— Нима гап, ойи?

Ойим мени кўзларимга тик қарамай чуқур ҳўрсиниб қўйди.

— Мен ҳавотир олаяпман...

— Нимага унақа деяпсиз? - талмовсираб қолдим. — Сизга бирор нарса бўлдимми?

— Менга ҳеч нима қилмади, - ойим бошини сарак-сарак қилди. - Мен сендан ва... Эдварддан ташвишланаяпман.

Севгилимнинг исмини айтганида ойим менга қаради ва унинг кўзида мулзамлик қиёфаси акс этди.

— Эҳ, - деб ҳўрсиниб қўйдим мен ва ёнимиздан ўтиб кетган икки жуфтликка, кейин югуриб ўтган спортчиларга қараб қолдим.

— Сизларнинг муносабатларингиз мен ўйлаганданда кўра чуқурроққа ўхшайди.

Мен хўмрайдим. Ва оҳирги икки-уч кунда бўлиб ўтган воқеаларни хотирамга келтириб шуни эсладимки, биз Эдвард билан шу қадар оғиз-бурун ўпишдикми, энди ойим ҳам дадам

каби маъсулият ҳақида маъруза ўқимаса гўрга эди. Чунки оҳирги ўн йил давомида ойимнинг бироз ўнғайсиз феъл-атвори сабаб одатда мен унга ақл ўргатардим.

— Аллақандай ришта бор... жуда ғалати, - минғиллади ойим ва пешонаси ва кўзлари четида майда ажинлар кўриниб кетди: - Қанақадир севгидан ҳам ўзгача, гўё бутун дунёдан сени асраб қолишга урингудек қалқондек бир ҳиссиёт бор.

Мен унинг кўзларига ортиқ қарамаслик учун куливордим.

— Нима бу ёмонми?

— Йўқ, - ойим сўз танлашда чалкашиб, тўнғиллади. -

...Ўртангизда ростанам қанақадир анча мураккаб бир сир борки, нафақат мендан, балки бутун дунёдан яшираётгандексизлар.

— Менимча, анчайин ошириб юбордингиз, бу шунчаки сизнинг оналик рашкингиз холос, — иложи борича енгил овозда жилмайиб, аммо қорнимда титроқ турди: Эҳ, Худо баъзан ойимнинг нақадар теран ўй суришларни унутиб кўярдим ва ёлғон гапирардим. Ва ойим ўта соддалик билан гапларимдан мени фош этарди. Ҳа, у пайтлар ёш бола бўлганман, ва беғубор ёлғончалар эди. Аммо ҳозир менда анчайин жиддий сир яширин. Буни хатто ўз ойимдан ҳам пинҳон тутишга мажбур эдим.

— Бундай эмас, - ойим айёрона нигоҳини мендан узмай. - Мен сени фақат унинг сояси бўлиб қолишингни истамайман...

— Бу билан нима демоқчисиз?

— Сизлар гўё оҳанрабога ўхшайсизлар... - ниҳоят ойим менга қарамай гапира кетди. - Сизлар қарама қарши кутблардек бир-бирларингизни тортасизлар. Қанчалик яқинлашсангиз шу қадар қучлироқ тортиласизлар. Гўё Ерга тортилган Ой каби. Фақат эсингда тут, оҳанрабони тескари тарафи бор, Ойнинг ҳам қоронғу тарафи бор.

Ойим лабини тишлаб, кўзини қисиб қўйди.

— Фақат менга, яна мистика китоблар ўқияпман, деб айтманг, - дедим тиржайиб, - Ё бу сафар илмий фантастиками?

Ойим қизириб жилмайди.

— Буни бу гапга алоқаси йўқ.

— Бирор қизиқроқ нарса топдингизми?

— Хўш, нимадир топгандирман, Аммо ҳозир сен ҳақингда гаплашяпмиз, аҳир.

Мен уни чалғитиш учун яна нималардир деб алжирадим, аммо ойимнинг зукко нигоҳи барибир мендан нақадар ҳавотир оларди.

— Токи сиздаги бу олазираклик барҳам топмас экан, романлар ҳам ўқишингиз керак, - деб ҳазиллашсам у хафа бўлди:

— Наҳотки шу қадар калта фикрласам?

— Йўқ, сиз олазарақ эмассиз шунчаки менинг севимли ойижонимсиз.

Ойим бу гапимдан мамнун тортиб мовий денгиз ва қумларга қараб кулди:

— Ана кўрдингими, севимли ойижонингни кўриш учун қанча кўп баҳоналар бор?

Мени ёноғимдаги кўз ёшимни секин артиб олдим.

— Намгарчиликка кўникиб қолибсан, - деди ойим.

— Сиз ҳам кўниксангиз яхши бўларди, - дедим ҳазиллашиб.

Ойим меҳр билан иягимни чимчилаб қўйди-да қўлимдан ушлаб иккимиз уйга йўл олдик.

Агарда мен ҳақимда қайғуришини ҳисобга олмаса, ойим ўгай дадам Фил билан жудабахтли ва осуда эди. Чунки Флоридага кўчганидан икки йил ўтган бўлса тобора ойим кўпроқ ёшариб борарди, демак ойимдан ортиқ ҳавотир олмасдан беғам бўлсам бўларди.

Эдварднинг музли бармоғи ёноғимга текканида реал оламимга қайтдим. У лаблари билан пешонамдан ўпди:

— Эй, Уйқудаги малика, уйга етиб келдик, уйғониш вақти бўлди...

Айвон чироқлари ёник, йўлакда эса дадамнинг патруль машинаси турарди. Уйни зимданкузатар эканман, мен меҳмонхона дарпардаси тебраниб ичкаридан чироқ нуруни қоронғуликга

тушган шулъасини пайқадим. Чуқур нафас олдим: Дадам пойлоқчилик қилаётгани турган гап.

Эдвард ҳам шу ҳақида ўйлаётган бўлса керак, у менга эшикни очаётганида безовталиги кўриниб турарди.

— Унинг роса жаҳли чиққанми? - сўрадим.

— Даданг билан муаммо бўлмайди, - Эдвард ҳеч бир ҳазилсиз, равон оҳангда ваъда берди.

— У сени жуда соғинган!

Бу ғалати. Агар шундай бўлса нега Эдварднинг кўриниши жангга шайлангандай?

Сумкам кичкиналигига карамай Эдвард уни уйга ўзи олиб киришга қарор қилди. Дадам бизучун эшикни ушлаб турди.

— Уйга хуш келибсан, миттивой! - деди дадам очик чехра билан.

— Жексонвиллида аҳволлар қандай?

— Намгарчилик. Шифобахш гиёҳлар тикилиб ётибди.

— Демак, ойинг сени Флорида университетига ўқишга киришга кўндирилмабди-да.

— Ҳаракат қилди. Лекин мен сувда нафас олишдан кўра уни ичишни афзал кўраман.

Дадам нигоҳини хоҳламайгина Эдвардга қаратди.

— Сенчи, вақтинг қандай ўтди?

— Яхши, совуққина жавоб берди Эдвард.

— Рене жудаям меҳмондўст экан.

— Ҳа яхши, сен учун хурсандман. Дадам Эдварддан кўз узиб кутилмаганда мени бағрига босди.

— Эсдан оғиш мумкин! - қулоғига аста шивирладим.

— Белла сени жуда соғиндим, бу уйда сенсиз очдан ўлиш ҳеч гап эмас.

— Буни ҳозир ўзим ҳал қиламан! - дадам мени кучоғидан бўшатиши билан сўз бердим.

— Балки, олдин Жейкка кўнғироқ қиларсан? У эталаб соат 6: 00 дан бошлаб ҳар бешдақиқада сени сўраб кўнғироқ қилди. Мен унга келган захотинг кўнғироқ қилишингни айтиб ваъда бериб қўйдим.

Мени Эдвардга қарашимга ҳам ҳожат қолмади: унинг асаби таранглашганини шусиз ҳам сездим. Унинг асабийлиги сабабини энди тушундим!

— Жейк мен билан гаплашмоқчи эканми?

— Бор кучини шунга қаратган деган бўлардим, у менга ҳеч нима демади. Фақат муҳимгаплигини таъкидлади.

Дадам гапини тугатиши билан худди гўшакни кўтаришимизни буюраётгандай, талабқилаётгандай телефон асабий жириглади.

— Гаров ўйнаб айтаманки бу Жейк, - ғудранди дадам.

— Ўзим жавоб бераман, - дадамга шундай дедимда ўзимни ошхонага урдим, Эдвардортимдан кирди, дадам эса меҳмонхонага равона бўлди. Гушакни кўлимда тутиб юзимнидеворга буриб олдим.

— Алло.

— Қайтдингми? - деди Жейк.

Таниш хирилдоқ овоздан бутун танам жимирлаб кетди.

Ҳаёлимни хотиралар қамраб олди, бари кўз ўнгимдан бирин-кетин ўта бошлади: тошли соҳил, дарахтга қадалган ўқлар, ғараз; хужрадаги эскириб кетган диван. Жейкни иситмалаганидаги кўлимда сезган кафтининг ҳарорати. Ярақлаб турувчи тишлари, қорамтир юзидаги табассуми-у худди фақат кадрдон қалбларгина кириши мумкин бўлган маҳфий эшик.

У худди кадрдон қалбларгина кира олиши мумкин бўлган эшикнинг маҳфий калитидек эди. Мени уйга бўлган соғинч ҳиссига ўхшаш ҳислар чулғаб олди. Энг оғир дамларимда менга юпанч бўлган одам ва жойни кўргим келди. Ютиниб қўйдимда

— Қайтдим, - дедим.

— Унда нега менга кўнғироқ қилмадинг? - унинг норози оҳанги мени эсанкиратиб қўйди. - Чунки мен уйга кирганимга роппа роса тўрт сония бўлди. Дадам кўнғироқ қилганини ва сенга кўнғироқ қилишим кераклигини айтаётганида ўзинг кўнғироқ қилиб унинг гапини

— Ҳа, кечирасан.

— Ҳа, майли, нима гап дадамга тинчлик бермабсан? - Сен билан гаплашиб олишим керак. - Ўзим ҳам шундай бўлса керак деб ўйлагандим, қани гапир. Жейк жим бўлиб қолди.

— Эртага мактабга борасанми? - энсам қотди: бу қанақа аҳмоқона савол бўлди?

— Албатта, бораман. Нега бормас эканман?

— Ҳа, йўғ-а, ўзим шунчаки қизиқдим. Яна жимлик.

— Жейк менда нима гапинг бор эди? - у биров довдираб қолди.

— Умуман олганда ҳеч гап. Мен шунчаки... овозингни эшитгим келганди.

— Тушунарли. Жейк қўнғироқ қилганингдан жуда-жуда хурсандман.

Бошқа гап тополмаганим учун шундай дедим. Қани шартта Ла-Пушга боргим ва у билан

кўришгим келаётганини айта олсайдим, лекин айтолмасдим.

— Вақт бўлди, - кутилмаганда Жейкнинг сўз оҳанги ўзгарди.

— Нима?

— Кейинроқ қўнғироқ қиламан, хўпми?

— Лекин Жейк...

У аллақачон гўшакни қўйиб қўйганди, мен эса овсарга ўхшаб қисқа гудок товушини эшитиб турардим.

— Сухбатимиз қисқа бўлди, - мингилладим.

— Ҳаммаси жойидами? - аста сўради Эдвард.

— Билмайман. Қизиқ, у нега қўнғироқ қилган экан?

Наҳотки Жейк бор йўғи мени эртага мактабга бориш бормаслигимни билиш учунгина кун бўйи дадамга тинчлик бермаган бўлса? Ёки шунчаки мени овозимни эшитгиси келганмикин, унда нега гўшакни бунчалар тез қўйиб қўйди?

— Бу фақат сенга аён, - деди Эдвард сезилар сезилмас жилмайиб.

Нима бўлса шу булар, мен Жейкни яхши биладан. Унинг моҳиятини англаш кўп меҳнат талаб этмайди.

Ўй ҳаёлларим бу ердан ўн беш миль нарида кезарди, токи дадам учун егулик тайёрлагунимча ҳаёлим Ла-Пушда бўлди. Эдвард ошхона столига ёнбошлаб олди, у мендан нигоҳини узмаётганини ҳис қилиб турардим. Жейкобнинг мактаб ҳақидаги саволи менга жумбокдек туюлди: у бор йўғи шуни сўради холос. Тахминимча у умуман бошқа саволга жавоб кутганди, акс ҳолда у бунчалик кўп қўнғироқ қилиб дадамни жонига тегмаган бўларди.

Лекин унга бунинг нима кераги бор?

Жейкнинг мактабга бориш бормаслигим билан нима иши бор?

Бунга бошқача ёндашамиз. Айтайлик, эртага мактабга бормасам Жейк нима қилган бўларди? Кетишимдан олдин дадам менинг дарсларни кўп қолдириб юбораётганимдан норози бўлганди: биргина қолдирилган жума куни шаҳодатномамни булгаёлмаслигига аранг ишонтирдим. Бундай нарсалар Жейкни умуман безовта қилмайди.

Ҳеч нимага ақлим етмай қолди. Балки қандайдир муҳим тафсилотлар етишмаётгандир.

Сўнги уч кун ичида нима ўзгарган бўлиши мумкин? Жейк кўнғироқ қилишимни кутмай, тоқати етмай ўзи кўнғироқ қилишига мажбур қилган муҳим нарса нима экан? Нима бўлиши мумкин?

Мен ошхонамиз ўртасида туриб қолдим ва музлатилган гамбургерлар ўрамини беҳол қўлимдан тушириб юбордим. Бироқ улар ерга тушишга улгурмади, Эдвард тутиб қолди ва стол устига қўйди. Кейин мени кўли билан ушлаб қулоғимга,

— Нима бўлди? - деб аста шивирлади, мен ҳолсиз бош чайқадим. Уч кун ичида дунёдаги ҳамма нарсани ўзгартирса бўлади. Ахир ўзим ҳам яқиндагина коллежда ўқий олмаслигимни ўйлаётгандим. Менга мангуликни ҳадя қиладиган ва абадий Эдвард билан бирга бўладиган, уч кунлик оғриқли "айланишим"дан сўнг одамлар ёнида қола олмайман. "Айланганимдан" сўнг бир умрга ўз чанқоғимнинг асирасига айланаман.

Агар дадам Билли амакига уч кун йўқолиб қолганимни айтган бўлса-чи? У шошиб бирон қарор қабул қилмадимикин? Балки Жейк аслида илгаригидек одамлигимча қолдимми ёки йўқ, шуни билмоқчи бўлгандир.

Агар шундай бўлган тақдирда наҳотки Жейк мени шу ҳолатимда дадамни ёнига қайтади деб ўйласа?

Эдвард елкамга туртди.

— Белла?

— Ўйлашимча... тахминимча, у текшириб кўрди, - ғудрандим мен. - У мени илгаригидай одамлигимга ишонч ҳосил қилмоқчи бўлган.

Эдвард тош котди ва хуштак аралаш нафас олди.

— Кетишимизга тўғри келади, - шивирладим. - Токи ўрталарингдаги битим бузилмагунча биз бу ерга қайтолмаймиз.

Эдвард мени қаттиқ кучоқлади.

— Биладан.

Дадам орқамиздан қаттиқ йўталиб қўйди. Мен чўчиб тушдим ва ўзимни Эдварднинг кучоғидан озод этдим.

— Агар пиширишни истамасанг пицца буюртма қиламиз, - кесатди дадам.

— Йўқ, ккккккккккйўқ керакмас. Аллақачон бошлаб юбордим.

— Майли, - деди дадам ва қўлларини қовуштириб мени кузата бошлади. Чуқур нафас олдим- да, менга томошабин нигоҳларга эътибор бермасликка уриниб ишга киришдим.

— Агар сендан бир иш қилишингни сўрасам, менга ишонасанми? - ҳавотирли овозда секин сўради Эдвард.

Биз мактабга етай деб қолдик. Ҳозиргина бегам, беташвиш ҳазил қилаётган Эдварднинг қўллари бирданига худди парчалаб ташлагудек бўлиб рулга ёпишиб қолди. У ҳавотирли кўринарди, худди олисдан келаётган овозларга кулоқ тутгандай. Юрагим қалқиб кетди, лекин мен эҳтиёткорона жавоб бердим.

— Қандай ишлигига караб.

Биз мактаб авто қўйиш жойига кирдик.

— Шундай дейишингдан қўрққандим.

— Нима қилишим керак?

— Машинадан тушмаслигинг керак.

Эдвард машинани ҳар доимги жойига бурди ва моторни учирди.

— Ўзим келиб олиб кетмагунимча, мени шу ерда кут.

— Лекин... нега?

Шундагина мен уни кўрдим, курмасликни иложи йўқ эди.

— Тушунарли, - ғудрандим. Менга таниш бўлган ифода Жейкни юзида қотиб қолган эди. У бу никобдан хисларига эрк бермаслик ва ўзини қўлга олишда фойдаланарди. Шунинг учун Сэмга, Квилет бўрилари тўдаси бошлиғига ўхшаб кетарди. Бироқ Жейк Сэмдай хотиржам кўринишни удалай олмайди. Мен Сэм билан Калленлар йўқлигида танишгандим ва хаттоки дўстлашишга ҳам улгиргандим.

Жейк унга ўхшашга уринишни бошлаганидан буён, ўзига ўхшамай қолган. Бу эса менга ёқмайди ва мен ҳеч нимага тушунмай қоламан.

— Кеча сен хулоса чиқаришда шошма шошарлик қилдинг. Сен қаерда бўлсанг мен ўша ерда бўлишимни билган ва шунинг учун сендан мактаб ҳақида сўраган. У мен билан беҳавотир, гувоҳлар кўп жойда гаплашмоқчи.

Бундан келиб чиқадики, мен кеча Жейкнинг ниятини англамабман. Маълумотлар етишмаслиги муаммо. Масалан, у Эдвард билан нима сабабдан гаплашмоқчи?

— Машинада қолмайман, - дедим.

— Ҳа нега ҳам қолардинг... Майли, мушукни думидан тортмаймиз.

Жейкнинг юзи уни ёнига қўл ушлашиб бораётгинимизни кўриб тошдек қотди.

Атрофда қолган синфдошларимни ҳам пайқадим. Улар Жейкнинг футболкасини йиртиб юборгудек бўлиб турган ушаклари, ёг сачраб доғи қолган шими ва куёш нурида яраклаб турган қора мотоциклига қарашарди-ю, бироқ унинг кўзларига қарашга ботина олишмасди.

Ҳеч бири яқин йўламасди, ҳамма уни четлаб ўтарди. Мен ҳайрон қолдим ва шуни англадимки улар Жейкдан ҳайиқаётган эдилар. Каранг-а, шунақасиям бўлар эканда!

Жейкгача бир неча қадам қолганида Эдвард тўхтади ва мени уни орқасига ўтишимга мажбур қилиб қўлини орқасига узатди.

— Қўнғироқ қилиб қўяқолсанг ҳам бўларди. Эдвардни овози темирдек жаранглаб чиқди.

— Кечирасан, - Жейк ковоғини уйди. - Мени дафтаримда зулукларни тел рақамлари йўқ.

— Беллани уйига қўнғироқ қилиб, мени сўрасанг бўларди.

Жейкнинг тишлари ғичирлаб кетди.

— Жейкоб, бу ер гаплашишга мос жой эмас, кейинроқ гаплашамиз, хўпми?

— Кейин ҳам бўлаверади, дарсдан кейин макбараларинга бораман, - кесатди Жейк. - Нима,

бу ҳам сенга ёқмайдими?

Эдвард диққат билан атрофдаги базўр эшитиладиган суҳбатни эшитишга уриниб, ўтибетишга шошилмаётган томошабинларга қаради. Улардан баъзилари навбатдаги зерикарлидушанба муштлашувдан жонланишига умид қилишарди. Мен Тайлер Кроулини қандай

Остинни туртганини ва улар қадамларини секинлатганларини пайқадим.

— Мен нима демоқчи эканингни аллақачон биламан. - Эдвард шу қадар секин гапирдики, хатто мен ҳам базўр эшитдим.

— Сен вазифангни бажардинг. Бизни огоҳлантирдим деб ҳисоблайвер.

Эдвард менга ҳавотир билан қаради.

— Огоҳлантириш? - тушунмай сўрадим. - Нима ҳақида гапиряпсизлар?

— Сен унга айтмадингми? Нима уни биз томонга ўтиб кетади деб кўрқдингми? Жейкнинг кўзлари чакнаб кетди.

— Жейкоб, илтимос, керак эмас. - паст овозда буюрди Эдвард.

— Нега энди? - Жейк ҳам бўш келмасди.

Мен ҳеч нарсага тушунмаганимдан ковоғимни уйдим.

Эдвард худди уни эшитмаётгандек кўзлари билан уни чархлаётгандек эди.

— Жейк?

Жейк менга ҳайрон бўлиб қаради.

— Нима у ҳали сенга шанба куни, кечкурун унинг акаси чегарани бузиб ўтганини айтмадимми? - Жейк кесатиб сўради ва Эдвардга қаради. - Полнинг сабаби бор эди...

— У ер дахлсиз ҳудуд эди! - шивирлаб айтди Эдвард.

— Ёлгон! - Жейкнинг жаҳли кайнади, унинг қўллари қалтирарди. У бошини чайқади ва бир икки чуқур нафас олди.

— Эмметт ва Пол? - шивирладим.

Пол - Жейкни тўдасидагилар ичида энг жиззакиси эди. Ўшанда, ўрмонда айнан у ўзини босиб туролмаганди. Хотирамда тўсатдан бўрининг ириллаган образи гавдаланди.

— Нима бўлди? Уришиб қолишибдимми? Нега? Полга нима бўлди? - кўрққанимдан овозим баландлаб кетди.

— Ҳеч ким уришгани йўқ, ҳамма соғ саломат. Қайғурма. Жейк бизга бутунлай лол-у ҳайрон бўлиб караб турарди.

— Демак сен Беллага умуман ҳеч нарсани айтмаган экансанда? Шунинг учун уни олиб кетган экансанда? Ва у билмайдики...

— Кет! - Эдвард уни гапни ярмида узиб қўйди, кутилмаганда унинг юзи ҳақиқатдан-да кўрқинчли тус олди, бир сонияга у... худди... ҳақиқий ВАМПИР бўлиб кўринди. У Жейкга жаҳл ва очикдан очик нафрат билан қарарди. Жейк ҳам ўзгарди, бироқ жойидан жилмади.

— Сен нега унга ҳеч нима демадинг?

Улар бир-бирларидан кўз узмай сўзсиз туришарди. Тайлер ва Остинларнинг атрофига қолган йигитлар ҳам тўплана бошлашди. Майкни Беннинг ёнида кўрдим. Майк қўлини

Беннинг елкасига қўйди, гўё уни жойидан кўзгалмаслиги учун ушлаб тургандек эди.

Бутунлай жимликдан ақлим ишлай бошлади ва ҳаммаси ўз ўрнига тушди. Эдвард менга айтишни хоҳламаган гапни ўзим англаб етдим.

Шуни англаб етдимки...

Жейк мендан ҳеч қачон сир тутмаган бўларди.

Англадимки... нима сабабдан Калленлар ва бўрилар ўрмоннинг энг хатарли жойини бир-бирларига яқин бўлган ҳолда изғишган.

Англадимки... ўтган ҳафта Элис нимани кургани ва Эдвард менга ёлғон гапиргани.

Нафас олишим ўзимга эшитила бошлади, лекин ҳеч нима қилолмасдим. Мактабимиз биноси худди зилзила бўлаётгандек тебрана бошлади, лекин билардимки аслида мени туртаётган эди. - У мени деб қайтиб келди...

Виктория чекинмайди, у то ўз максадига эришмагунича мана шундай елгон зарбаларни айта-қайта бераверади, ўзи эса кочиби юраверади.

Балки омадим кулиб Вольтурликлар менга ҳаммадан кўра аввалроқ етишишар, уларнинг қўлида тезроқ ўлган бўлардим.

Эдвард ўгирилиб мени Жейкдан тусган ҳолда бағрига қаттиқ босди ва юзимни силади.

— Ҳаммаси яхши, ҳаммаси жойида. Мен сенга озор беришларига йўл қўймайман, - шивирлади у, кейин эса қаҳр билан Жейкка тикилиб:

— Хўш, саволингга жавоб олдингми? - деди.

— Э сенга Белла ҳаммасини билишга ҳақлидек туюлмайтими? - талаб оҳангида сўради

Жейк. — Ахир ҳавфда қолган, уни ҳаёти-ку.

— Унга ҳеч қандай ҳавф соя солмаётган бўлса, кўрқитишни нима кераги бор? — Эдвард шунчалар паст овозда гапирдики хатто, жуда яқин келиб қолган Тайлер ҳам эшитолмади.

— Алданиб қолгандан, кўрқиб қолгани анча яхши.

Мен ўзимни қўлга олишга қанча уринмай барибир кўз ёшларим юзимни юварди.

Ҳаёлимдан Викторияни қасос ўтидан қизариб кетган кўзлари кетмасди. У Эдвардни суюклиси

Жеймснинг ўлимига айбдор деб биларди ва ҳисоблашиш учун ҳар ишга тайёр.

Эдвард бармоқ учи билан юзимдаги ёшларимни артди. - Наҳотки сен ростдан ҳам ҳимоя қилишдан кўра азоб бериш яхши деб ҳисобласанг? - минғирлади у.

— Белла сен ўйлаганингдан кўра кучли. У бундан ҳам баттар можароларда иштирок этган. - айтиб қўйди Жейк.

Унинг юз ифодаси бирдан ўзгарди: у Эдвардга тушунарсиз нигоҳ билан қаради, гўёки ҳаёлан мураккаб... мураккаб масалани ечаётгандек. Эдвард бир қалқиб кетди, юзи оғриқли буришди. Бир муддат ҳаёлимга Италиядаги кун келди, Вольтур мудхиш сарой. Жейн Эдвардни ҳаёлан дахшатли сўрат чизиб масҳара қилган жой.

Бу хотира ўзимни йўқота бошлаганимда тўхтади ва бу мени тик боқишимга имкон берарди.

Эдвард бундай азобланганидан кўра Виктория мени минг бор ўлдиргани яхши эди.

— Башаранг бунча бурушмаса? - Жейк кулиб юборди.

Эдвардни ажин босди, шунда ҳам ўзини йўқотмади. Юзидан бефарқлик ифодаси кетмади, лекин нигоҳи оғриқли эди. Мен кўзларимни Эдварддан олиб Жейкга қарадим.

— Сен уни нима қилдинг? - норози бўлиб сўрадим.

— Ҳаммаси жойида, Белла шунчаки Жейкни хотираси яхши. - аста жавоб берди Эдвард.

Жейк жилмайди ва яна Эдвардга ўқрайди.

— Бас! Нима қилсанг ҳам, ҳозироқ бас қил!

— Нима десанг шу, мени хотираларим ёқмаса, унинг ўзи айбдор. - Жейк елкасини қисди.

Мен унга норози тикилдим, лекин Жейк қайсарлик билан жавобан кулди: худди айб иш қилиб кўйган болакай эркалиги каби ҳаммасидан осон қутулиб кетадигандек.

— Директор буюкқа келяпти, мактаб ҳудудидан бегоналарни кувиб юбормоқчи. Белла, кетдик инглиз тили дарсига, йўқса сенга ҳам гап тегиши мумкин. Менга шипшитди Эдвард.

— У ўта ғамхўр эмасми? - деди Жейк менга. - Муаммоларсиз яшаш зерикарли ёки сенга хурсандчилик қилишга руҳсат беришмайдими?

Эдвардни қошлари чимирилди.

— Жейк жим бўл, - буюрдим. Жейкоб кулиб юборди.

— Ростдан ҳам шунақага ўхшайди, хўп майли мабодо хурсандчилик қилишни хоҳлаб колсанг меникига меҳмонга бор. Сенинг мотоциклинг ҳали ҳам гаражимда турибди.

Бу хабар мени чалғитди.

— Сен ахир уни сотишинг керак эдику, дадамга сотишингни ваъда қилгандинг.

Агар мен Жейкни номидан илтимос қилмаганимда (аслида шунча қилган меҳнати учун мукофотга лойиқ эди) дадам мотоциклимни ахлатга ташлаб, ёкиб юборарди.

— Сотаман, қандай?! Бу ахир сени мотоциклинг меники эмас, майли олиб кетишга қарор қилгунингча меникида тура қолсин.

Бирдан унинг юзида менга кадрдон бўлиб қолган енгилгина табассум пайдо бўлди.

— Жейк...

У олдинга эгилди, юзидан қахрли кесатик ифодаси йуқолди.

— Биласанми, фахмимча мен сен билан дўст бўла олмаймиз деб янглишган эканман. Мен буни удрдалашим мумкин. Меҳмонга кел.

Мен Эдвардни ёнимда эканини қаттиқ ҳис қилдим, уни мушаклари қилт этмаса ҳам, мени ҳимоя ҳалқасида тутиб турарди.

— Билмадим, Жейк.

Жейкоб гўё Эдвардни унутгандай ва уни ғашига текқандай юзидан ниқобини бутунлай олиб ташлаган ҳолда:

— Белла сени жуда соғиндим, сенсиз бари мазмунсиз.

— Билмадим, Жейк. Мен бундан жуда афсусдаман, лекин...

У хўрсиниб бош чайқади.

— Тушунаман, аҳамиятсиз, тўғрими?... майли, бир амалларман.

Дўст кимга ҳам керак?

У ўзининг қалб оғриқини яшириш учун юзини бурди.

Жейкнинг азобланиши менда англаб бўлмас, уни ҳимоя қилиш истагини келтириб чиқаради. Кошки унга қандай бўлмасин ҳимоямни таклиф қила олсам...

Эдвард кўлимдан маҳкам ушлашига қарамай Жейкни кенг ва иссиқ белидан кучиб, жим туриб унга таскин бериш учун қўлларимни узатдим.

Эдвардни мени тутган қўллари тизгинга айланди.

— Қани ҳаммангиз синфга кингчи. - ортимиздан буйруқли овоз эшитилди.

— Чаққонроқ, чаққонроқ жаноб Кроули.

Директоримизни овозини танидим ва Жейкга - Мактабинга бор, - деб шивирладим.

Жейк Квилет мактабида ўқийди, лекин барибир бегона мактаб худудида ноқонуний юргани учун ҳайфсан олиши мумкин.

Эдвард мени кучоғидан кўйиб юборди, кўлимдан ушлаб ортига беркинишимга мажбур қилди. Жаноб Грин тўпланиб қолган ўқувчиларни сўра бошлади. Унинг кичкина кўзлари-ю қошлари чимирилган, ковоғидан қор ёгарди.

— Мен ҳазиллашмаяпман, агар ҳозир ортимга ўгирилганимда кимдир шу ерда бўлса, дарсдан кейин мактабда қолади.

Директор гапини тугатмасидан тўпланганлар тарқалиб кетишди.

— Хўш, жаноб Каллен, нимадир бўлдими?

— Йўқ, жаноб Грин, айна дамда биз дарсга кетяпмиз.

— Хўп жаноб! - худди аскар каби ишора қилиб мотоциклига ўтириб ўт олди. Мотор ўкириб юборди. Жейк мотоциклни кескин бурди ва сония ичида кўздан ғойиб бўлди. Жаноб

Гриннинг бундан тили айланмай қолди.

— Жаноб Каллен, дўстингиздан бу ерга бошқа келмаслигини сўрайсиз деб умид қиламан.

— У менинг дўстим эмас жаноб Грин, лекин сизнинг огоҳлантиришингизни унга етказаман.

Жаноб Гриннинг лаблари қимтилди. Эдварднинг яхши хулқи ва аъло баҳолари сузсиз унинг фойдасига хизмат қиларди.

— Гап бундай. Агар сизда муаммолар вужудга келган бўлса, мен хурсанд бўлардимки, агар...

— Ҳаммаси жойида жаноб Грин, ҳеч қандай нохушлик йўқ.

— Умид қиламан, хўп яхши дарсга кириш, Свон хоним сиз ҳам.

Эдвард тез қўлимдан инглиз тили дарсига судраб кетди. Биз директор ёнидан ўтаётганимизда Эдвард менга - аҳволинг яхшими? Дарсга кироласанми? - деб шивирлаб сўради.

— Ҳа, - жавобим ростлигига ишонмай ғудрандим.

Аҳволим яхшими ёки йўқлиги энди муҳим эмас. Мен ҳозирок Эдвард билан гаплашиб олишим керак, гарчи инглиз тили хонаси бунга мос жой эмаслиги аниқ бўлса ҳам. Бироқ ортимизда директор турарди, шунинг учун бизда синфга киришдан бошқа чора қолмаганди.

Биз биров кечикдик ва шошилганча жойимизга бориб ўтирдик. Жаноб Берти Фростнинг шеърини ўқиётганди, шеър ўқишдан тўхтамаслик учун у бизни пайқамасликни лозим топди.

Мен тоза коғоз олдим ва ёза бошладим, мени қийшиқ ёзувим асабийлашганимдан янада тушунарсиз бўлиб кетди: нима бўлди? Менга ҳаммасини айт! Мени ҳимоя қилишинг лозимлиги ҳақида чупчак тўқима.

Хатни Эдвардга узатдим. У хўрсинди ва қаламни олди, жавоб бериши саволимдан кўра оз вақтни олди. Эдвард ўзининг бетакрор хуснихати билан нақд бир абзацни тўлдирганди.

Ўша кунни Элис Викторияни кайтиб келаётганини кўрди. Мен сени шакардан шунчаки, кар эктимолга карши олиб кетдим. Викториянинг сенга етиб олишига бирон таям имкони йўқ эди.

Эмметт ва Жаспер уни тутишлариغا оз колганди, лекин у кочишга уста. Виктория Квилетлар чегараси томонга караб кочди, худди у харитада кўргандай. Бизга яна киндулар кам калакит килишиди, улар Элисни кобилиятини тўсиб кўйишиди. Тан олишим керак-ки. агар биз бўлмасак Квилетлар кам уни кўлга олган бўлишарди. Катта малла бўри Эмметтни чегарани босиб ўтди деб ўйлади ва турлана бошлади. Розали кам караб турмади, ана шунда бизникилар кимояланиши учун кувишни тўхтатди. Карлайл ва Жаспер жанжал жанга айланмасидан тўхтатишиди. Виктория шунгача яширинишга улгурди. Бори шу холос...

Мен ёзиб ташиланган қозоғга хўмрайиб қарадим. Эмметт, Жаспер, Элис, Розали ва Карлайл, балки хатто Эсми ҳамдир. Гарчи Эдвард уни қўшмаган бўлса-да уларни барчаси ўша ерда бўлганлар.

Яна Пол ва қолган турланувчилар ҳам. Менинг бўлажак қариндошларим ва эски дўстларим бор жойда кичик жанжал катта жанга айланиши осон ва улардан бири жароҳатланиши мумкин эди. Ушоққина Элисни баҳайбат бўри билан жанг қилишини тасаввур қилиб титраб кетдим.

Ўчирғич билан ёзилганларни тозалаб ўчирдим ва юқорисига ёздим: - Дадамчи? У дадамни овлаган бўларди-ку! Шуларни ёзиб улгурмасимдан Эдвард, даданг ҳавфдан ҳоли эди, дегандай бош чайқади. У қўлини қозоғга узатди, лекин мен эътибор қилмай ёзишда давом этдим. У нимани ўйлаганини сен билолмасдинг, чунки бу ерда эмасдинг. Флоридага бормаслигимиз керак эди.

Эдвард мендан қозоғни тортиб олди.

– Мен сени асло ёлғиз жўнатмас эдим, сенинг "омад" лилигиндан самолётнинг хатто кора кутиси кам колмаган бўларди!

Мен умуман бошқа гапни назарда тутгандим: мен усиз кетмасдим, аксинча иккимиз ҳам

Форксда қолишимиз керак эди. Бироқ унинг жавоби мен ўйлантириб қўйди ва бироз жаҳлимни ҳам чиқарди. Гўёки мен бирон ерга ҳеч қандай фалокатсиз боролмасмушман, роса кулгули.

– Майли шундай ҳам дейлик, мени омадсизлигим чиндан ҳалокатга йўлиқтирса сен айнан нима қила олардинг?

– Самолёт нега қулади? - бу саволимдан Эдвард кулиб юборай деди.

Учувчилар ичиб олишган. Лекин бу ҳеч гап эмас, мен бошқарувни ўз қўлимга олган бўлардим.

– Бўлмасамчи! Лабимни тишладим ва яна савол бердим: иккала двигатель ҳам портлаб, катта тезликда ерга қуласакчи?

Мен етарлича пасга тушишини пойлайман, мўлжалга етганда деворни бузиб сени олиб сакрайман, кейин самолёт қулаган ерга қараб югурардим. Ва биз сен билан ўзимизни дунёдаги энг омадли одамлардай кўрсатиб фалокат жойида кезиб юрардик.

Мен жимгина унга тикилиб қолдим.

– Нима бўлди? - шивирлаб сўради у.

– Ҳеч нима, - анқайганча эшитилар эшитилмас дедим. Мени ранжитган сатрларни ўчириб ташладим ва яна бир қатор ёздим.

– Кейинги гал менга айтишига сўз бер.

– Кейинги галсиз иложи йўқ, кимдир ҳалок бўлмагунча бу ҳол такрорланаверади. Эдвард кўзимга узоқ тикилди. Қизиқ, кўринишим қандай? Назаримда юзи совуқ, демак қон бўйнимга оқмаган, киприкларим ҳали ҳам нам.

У хўрсиниб бош иргиди.

– Раҳмат...

Варақ бурним остидан зойиб бўлди. Мен ҳайратланиб нигоҳимни кўтардим ва биз тарафга келаётган жаноб Бертини кўрдим.

– Жаноб Каллен, сиздаги булар нима? Бутун синф учун қизиқарли нимадир борми?

Эдвард безубор нигоҳ билан қаради ва энг устки қозғонни кўтарди.

– Булар менинг конспектларим, - овозида ҳайронлик билан жавоб берди у.

Жаноб Берти ўзининг беназир ёзилган нутқини тезгина ўқиб чиқди-да қовогини ўйиб биздан нари кетди.

Сал туриб, математикада (бу Эдвард мен билан бўлмайдиган ягона фан) қулогимга баъзи бир гийватлар чалинди.

– Баҳайбат ҳиндуга тикаман деди кимдир. Мен сочларим орасидан ўша тарафга қарадим ва Тайлер, Майк, Остин ва Бенларни кўрдим. Улар бурни бурнига теккудек ўтирволиб паст овозда гаплашишарди.

– Ҳа, роса баҳайбатлигини-чи бу Жейкобни. У Калленни уриб ташлайди деб ўйлайман, - деди Майк. Бу Майк учун айти муддаога ўхшайди.

– Кошкийди, Эдвард унчалик анойи эмас, у ҳамиша шунақа... ўзига ишонган. Менимча у бутунлай, ўзи учун туриб бера олади. - деди Бен.

– Бен ҳақ, бундан ташқари, анави йигит Эдвардни абжагини чиқарса, ўзингиз ҳамтушунасизку, уни акалари четда қолмайди, - қўшилди Тайлер.

– Сен Ла-пушга борганингга анча бўлдими? - сўради Майк. - Биз бир-икки ҳафта олдинсоҳилга боргандик, Жейкобнинг оғайниларини кўрганингдами, улар ҳам шундай, баҳайбат.

– Эҳ, тинчигани чатоқ бўлди, биз энди ҳеч қачон ким кимни урганини билолмаймиз дебқўрқаман. - хўрсинди Тайлер.

– Менимча эса, тинчимади, балки яна кўрармиз. - деди Остин. Майк тиржсайди.

– Ҳеч ким гаров боғлашни хоҳламайдими? - деди.

– Жейкоб учун ўнталлик - шу захоти қичқирди Остин.

– Калленга ўн - қўшилди Тайлер.

– Эдвардга ўн, - рози бўлди Бен.

– Жейкобга, - деди Майк.

– Ҳа-я, биронтангизни хабарингиз йўқми, баҳслашишларини сабаби нима экан? - қизиқди

Остин.

– Сабабини билиш қийин эмас. - жавоб берди Майк ва менга юзланди. Бен ва Тайлер ҳаммен томонга қараиди. Кўринишларидан, уларнинг ҳеч бири ҳаммасини эшитганимданбеҳабар.

– Мен эса барибир Жейкобга тикаман, - бурни остида гудранди Майк.

IV боб. Табиат

Ҳафта расво ўтди. Аслида ҳеч нима ўзгармаганини билардим. Бўлмасамчи, Виктория яна мени овлайди, у мени тинч қўйишига ақалли бир дақиқага бўлса-да ишонармидим? Унинг пайдо бўлиши менинг гумонларимни тасдиқлади холос. Ваҳима қилишга ҳеч қандай сабаб йўқ.

"Ваҳима қилишга сабаб йўқ" дейиш осон. Битирув кечасигача бир неча ҳафта қолди, навбатдаги бахтсизликни оғиз ва мазали ҳолда кутиб ўтириш гирт аҳмоқлик эмасми? Одам бўлиш жуда қийин. Ҳар қадамда кулфат. Мендайин кимсалар одам бўлмасликлари керак. Шу қадар омадсизманки ҳимоясиз қола олмайман. Лекин менга ҳеч ким қулоқ солмайди.

– Белла, биз бу ерда еттиямиз. Бизда Викториянинг кутилмаган таширифидан хабардор қила оладиган Элис бор. Даданг учун аввалги режада қолишимиз керак деб ўйлайман. - деди Карлайл.

– Офтобим, биз сенга кимдир бармоғини учиниям теккизишига йўл қўймаймиз. қайгурма. -қўшилди Эсми.

– Эдвард сени ўлдирмаганидан хурсандман, сен бор ерда зерикши йўқ. - деди Эмметт.

Розали унга ўқрайиб қаради.

Элис кўзини ўйнатиб:

– Мени хафа қиляпсан, наҳотки қўрқаетганинг рост бўлса.

– Агар бу қўрқинчли бўлмаса унда нега мени Эдвард билан Флоридага жўнатиб юбординглар? - гумонланиб сўрадим.

– Белла, наҳотки Эдварддаги ўзгаришни сезмаган бўлсанг.

Жаспер ўзининг галати, хисларни бошқара олиш қобилиятини ишга солиб мендаги саросима изларини ўчириб ташлади. Мен ўзимга ишона бошладим ва қайғули ўтинчим уларнинг қулоқлари остидан ўтиб кетишига қўйиб бердим. Эдвард билан хонадан чиқишимиз билан мендаги хотиржамлик зойиб бўлди.

Шундай қилиб, уларнинг ҳаммаси мени ўлдирмоқчи бўлган, эсини еган вампирани унутишим керак деган қарорга келишди. Мен эса ҳеч нарса бўлмагандай ўз ишларим билан шуғулланавераман.

Шундай қилишга уриндим. Баъзи нарсалар бор-ки, бу ҳақда ўйлашнинг ўзи ёқимсиз эди.

Мен худди динозаврларни тақдирини бўлиб қўяётгандайман.

Бунга ҳаммасидан ҳам кўп Эдварднинг ўзини тутиши жаҳлимни чиқаргани сабаб бўлди.

– Бу Карлайл билан сени ишингми? - деди Эдвард.

– Албатта, ўзинг биласан, сенга маълум бўлган шартга кўра барчасига тайёрман. - фариштадек жилмайиб гапини тугатди Эдвард.

Тфу! Биламан ўша шартларни! Эдвард қачонки ўзим хоҳласам ўшанда унинг ўзи мени тишлашига сўз берган... Фақат, ундан олдин турмуш қурсак.

Баъзида менга у ўзини менинг фикрларимни ўқий олмайдигандек қилиб кўрсатаётгандай уюлади: акс ҳолда у мен қабул қилолмайдиган ягона шартни қаердан ҳам била оларди? Ўша мени тўхтатиб турган ягона шартни.

Қанча уринмай ҳафта барибир оғир кечди.

Бугун эса энг фалсафий кун.

Эдвард ёнимда йўқлигида ўтган кунларимни барчаси фалсафий бўлади. Элис бу галги дам олиш кунлари учун ҳеч қандай ноҳушликни олдиндан кўрмади. Шу сабаб мен Эдвардни имкониятдан фойдаланиб қолишига ва акалари билан овга чиқишига кўндирдим. Ахир яқин атрофдаги майда қушларни овлашдан зериккан.

– Борақол, яйрайкол. Менга бир иккита тоғ арслонларидан олиб кел.

Эдвард кетгач қанчалар азобланишимни ҳеч қачон тан ололмайман, шу заҳоти айроликдаги дахшатлар қайтади. Эдвард ҳам қаттиқ ранжийди ва энг зарур вазиятларда ҳам мени зинҳор ёлғиз қолдирмайди. Бошида, Италиядан қайтганимизда шундай бўлган. Унинг тилларанг кўзлари қорайиб, ташиналик уни ҳар доимгидан-да кўпроқ қийнаган эди. Мен энди ўзимни ҳаммаси яхшидек тутаман ва ҳар гал Эмметт билан Жаспер овга

чиқаётганларида Эдвардни ҳам худди қувиб чиқаргандек эшикдан кузатиб қўяман.

У мени сиримни билиб қолган деб қўрқаман. Қисман шундай. Эрталаб ёстигимдан хат топдим.

Тез кайтаман, сен хатто соғинишга кам улгурмайсан. Юрагимни авайла, уни сенда колдирдим.

Ва ниҳоят олдинда узундан узун хувиллаган шанба, хатто Ньютон хонимниг спорт моллари дўконига эрталабки навбатчилигим ҳам бу бўшлиқни тўлдиролмайди. Аммо Элиснинг мени тинчлантириш учун "мен уйга яқинроқда бўламан. Зарурат тугилса ўн беш дақиқада югуриб келаман, нохушлик бўлмаслиги учун хушёр бўламан" деб берган ваъдаси ҳам бор. Бу айтилганларни талқин қилсак "Эдвард кетгани учун аҳмоқгарчилик қила кўрма" деган маънони англаш мумкин.

Элис ҳам пикапимни қисмларга ажратишда акасида қолишмайди.

Шундай бўлса ҳам, ҳаммаси унчалик ҳам ёмон эмас. Ишдан сўнг Анжелага огоҳлантиришлар ёзишга ёрдамлашмоқчиман - чалғишим учун баҳона.

Дадам ҳам Эдварднинг кузатув ҳудудида, шундай имконият бор экан ундан аъло кайфият билан ўтишига ҳаракат қилишим керак. Агар яхшилаб Элистан илтимос қилсам бугун бизникида қолишга рози бўлади. Эдвард эса эртага келади, бирор кун амалларман.

Ишга умуман боргим келмаётганлиги учун чойимни шошилмасдан ичдим. Идишларни ювдим, совутгичдаги магнитларни бир катор қилиб ёпиштирмоқчи бўлдим. Менда мажбурий асаб бузилиши касаллиги бошланаётганга ўхшайди. Охирги иккита магнитлар - оддий қора айланачалар, ўнлаб қоғозларни осонлик билан тутиб тура оладиган бу тошлар бир катор бўлиб саф тортишни сира исташмасди. Яхшироқ қарасам улар бир-бирларига бутунлай қарама қарши туришган экан. Мен уларни қайта жойларига ёпиштирсам унинг ёнида тургани сакраб учиб кетаверарди. Билмадим нега (балки, чиндан ҳам асаб касалига чалингандирман), бу менигашимга тегарди. Наҳотки итоаткор

магнитча бўлиш қийин бўлса?.. Аҳмоқона қайсарлик билан уларни биргаликда кучлироқ сурдим, гўё улар кутилмаганда таслим бўлишадигандай.

Мумкин албатта, улардан бирини орқаси билан юқорига сурсам бас, лекин бу тор мор қилишгаўхшайди. Охир оқибат магнитлардан кўра кўпроқ ўзимдан жаҳлим чиқиб, уларни совутгичдан юлиб олдим-да бир-бирига ёпиштира бошладим. Бу алоҳида ҳаракатни талаб қилади.

Магнитлар жуда кучли бўлиб чиқишди, жангсиз таслим бўлишни исташмасди. Ва ниҳоят мен уларни жимгина росланиб туришга мажбур қилдим.

– Ана бўлди, дедим овоз чиқариб (жонсиз буюм билан гаплашиш - бу ёмон аломат). -

Кўрқадиган ери йўқ, кўрдингларми?

Табиат қонунини бузиб бўлмаслигини тан олишни истамаётган телбадек бир сония туриб қолдим. Кейин хўрсиниб магнитларни совутгич эшигига маълум оралиқ сақлаб қайтариб ёпиштириб қўйдим.

– Бу қадар қайсарликнинг сира кераги йўқ.

Майли, жонсиз буюмларнинг ўзлари мен билан гаплашишни бошламасидан олдин ишга кетганим маъқул. Мен дўконга кирганимда, Майк усталик билан расталар орасидаги полларни артар, унинг ойиси эса янги келган молларни растага жойлаштириши билан овора эдилар. Улар менинг келганимни сезишмади ва ишларида давом этаверишди.

– Тайлер бошқа вақт боролмайди, - эътироз билдирди Майк. Сиз эса битирувдан сўнг деяпсиз...

– Ҳеч қиси йўқ, чидайсан. бошқа нарса билан шуғулланинг. Сиэтл полицияси то у ердаги бебошликларга нуқта қўймагунича бормайсан. Бетти Кроули ҳам Тайлерга шуни айтди, шундай экан менга қовоқ тумшуқ қилма. Ҳа... Салом Белла бугун эрта келибсанми? - келганимни пайқаб тезда муомаласини ўзгартирди Ньютон хоним.

Карен Ньютондан спорт моллари ҳақида сўраш ҳеч кимни ҳаёлига ҳам келмайди. Унингёрқин ранга бўялиб юқори дид билан

турмакланган сочлари, оро берилган тирноқлари-ю баланд ва ингичка поинали оёқ кийими сайёҳлар бошмоқидан тубдан фарқ қилади.

— Йўлда тирбандликка дуч келмадим-да, - раста ортидан ёқимсиз апельсин рангидаги махсус нимчамни олаётиб ҳазиллашдим.

Ньютон хонимнинг дадамга ўхшаб Сиэтлга боришга қаршилигидан ҳайрон қолдим.

Менимча у ошириб юборяпти.

— Эээ... м-ҳа - Ньютон хоним касса олдидаги эълон варақаларини тартибга келтираётиб бироз ўйланиб қолди.

Мен нимчамнинг енгига иккинчи қўлимни киргизаётиб менга жуда таниш нигоҳдан эсанкираб қолдим.

Мен Ньютонларга ёзда ишлай олмаслигимни айтиб уларни огоҳлантирган эдим (айнисавдо сотиқ қайнайдиган вақтда), шу сабаб улар ўрнимга Кети Маршални тиқиштиришган.

Уларнинг эса иккимизга барабар ҳақ тўлашга имконлари йўқ, шунинг учун...

— Ўзим сенга қўнгироқ қилмоқчи эдим. Бугун одам унчалик кўп бўлмаслиги мумкин. Биз

Майк билан ўзимиз эплаймиз. Эрта билан турганингдан афсусдаман Белла...

Бошқа куни бўлганида бундай бурилишидан жуда қувонган бўлар эдим, лекин бугун...

— Ойи, бу адолатдан эмас, агар Белла ишламоқчи бўлса...

— Йўқ-йўқ, ҳеч қиси йўқ, Ньютон хоним. Майк ҳаммаси жойида, мен имтиҳонга тайёрланишим керак ва яна...

Она-бола шундоқ ҳам тортишиб тургани учун яна бир дилхиралик сабабчиси бўлишни хоҳламадим.

— Раҳмат. Ха-я, йўл усти мана буларни аҳлат идишига ташлаб кетолмайсанми? Буларни қандайдир бир қиз келтирган эди - мен уларни касса яқинига қўяман деб сўз бергандим, лекин бўш жой йўқ.

— Албатта Ньютон хоним. Нимчамни қайтариб жойига қўйдим, қозозларни олиб шаррос

ёгаётган ёмғирга чиқдим. Ахлат контейнери хизматчилар автотураргоҳи ёнида турарди. Мен у ёққа хафа ҳолда оёғим остидаги тошларни тепганча юриб бордим. Қозозларни идишга эндигина ташламоқчи бўлган ҳам эдим йирик қилиб ёзилган ҳарфларга кўзим тушди, ундаги "8ЎРИ8ХОНАДАГИ БЎРИНИ 8УТ8АРИНГ" деган ёзув диққатимни тортди. Қозозни икки қўлим билан тутганча тикилиб қолдим. Бўғзимга тош тиқилди. Ёллондаги ёзув остида чўккалаганча ойга қараб увиллаётган бўри тасвирланган эди. Бу тасвирдан кўнглим ранжиди.

Бўри аразли ва ёлғиз, худди зам чекиб увиллаётгандай кўринишда эди.

Мен қозозни қисганимча пиканимга қараб учдим. Менинг атиги ўн беш дақиқам бор, етса керак. Ла-Пушгача ўн беш дақиқалик йўл. Элис мени бу ҳаракатимни олдиндан кўролмайди, чунки мен буни режаслаштирмадим. Агар етарлича тез ҳаракат қилсам топилмадан фойдаланишимга имконим бўлади.

Қозозларни қараб ҳам ўтирмай кабинага ташладим, юзлаб йирик ҳарфлар, сариқ рангдаги юзлаб увиллаётган бўрилар кабина ичига сочилиб кетди.

Эски моторнинг таққиллашига қарамай ҳўл шоссе бўйлаб елдай учиб борардим. Чегара қаердалигини тасаввур ҳам қилолмайман, лекин Ла-Пушининг илк кулбаси кўринганида ўзимни дадил ҳис қилдим. Менимча Элис бу ерга ортимдан кела олмаса керак. Унга Анжеланикидан телефон қиламан. Элис мендан ҳавотир олмаслиги учун ўзимни овутардим. Уни асабийлашиши ва жаҳли чиқишига ҳожат йўқ. Эдвард келгач иккимиздан роса жаҳли чиқади.

Ўзимга таниши бўлган қизил рангли уй олдида келиб тормозни босганимда пиканим худди жони чиққудек эди. Мен бир пайтлар ҳимояланишим учун хизмат қилган уйга қараб турардим.

Бўғзимга яна тош тиқилди. моторни ўчирмасимдан эшикдан ҳайрон ҳолда Жейк кўринди.

– Белла! - деди кўзларига ишонмай.

– Салом, Жейк!

– Белла! - такрорлади у ва мен анчадан бери кутганимдай жилмайди, худди қуёш булутлар орасидан чиқиб келгандай. - Кўзларимга ишонмайман!

У пикапим ёнига югуриб келди ва мени ўриндиқдан тортиб олди. Биз хурсандлигимиздан ёш болалардай сакрардик.

– Бу ерга қандай келиб қолдинг?

– Яширинча қочдим!

– Эсдан оғиш ҳеч гап эмас!

– Салом Белла! - Билли амаки нималар бўлаётганини кўриш учун ногиронлар аравачасида эшик олдига етиб келди.

– Салом, Би...

Гапимни тугатолмадим, чунки Жейк мени айиқдай қучоқлаб қисганча шундай айлантирди-ки, бўғилиб қолишимга оз қолди.

– Аҳволинг яхшими, нечук йўқлаб қолибсан?!

– Нафас... ололмаяпман... - дедим хириллаб.

Жейк кулиб юборди ва мени ерга қўйди.

– Хуш келибсан Белла! - деди. Бу сўз худди уйингга хуш келибсан дегандай эшитилди.

Хурсандлигимиздан уйда ўтиришни истамай сайрга чиқдик. Жейк салкам сакрарди, унгабир неча бор мен бўриоёқ эмаслигимни уқтиришимга тўғри келди. Жейк билан тенг қадамташлаб борар эканман, менда иккинчи, кичик ёшдаги ва беғам "мен" уйғонаётганини ҳисқилдим. Ҳол аҳвол сўрашиб бўлганимиздан сўнг мен унга иккиланиб бўри сурати туширилганқоғозларни кўрсатдим. У шунчалар хандон отиб кулди-ки, хатто атрофдаги дарахтлар титрабкетди.

Кейин биз дўкон ортидаги қуриган шох-шаббалар ёнида бироз урушдик. Узоқдан қирғоқкўринарди. Бепарво суҳбатимиз тугади. Биз узоқ айрилигимиз сабабига тез етиб келдик ва мен дўстимни юзида менга яхши таниш бўлган қайғуни кўрдим.

– Хўш нима бўлди? - Жейк жаҳл билан қуриган новдани тепди, новда қум устидан учиб ўтиб тошлар устига шарақлаб тушди. — Сўнги бор... демоқчиманки... - Жейк нима дейишни билмай ер тепа бошлади. Чуқурроқ нафас олиб давом этди. - Энди ҳаммаси у кетишидан олдин қандай бўлса яна шундайми?

Энди мен хўрсиндим.

– Кечирадиган ҳеч нима бўлмаганди.

Мен бошқа нарсалар ҳақида гаплашишимиздан олдин танбеҳ ва айбловларни ўтказиб юборгим келди. Жейк лимон тишлагандай буришди.

– Ўтган кузда Сэм сени қидириб топганида ёнида фотоаппарати бўлмагани ачинарли, биринчи рақамли далилий ашё бўларди.

– Ҳеч кимни жавобгарликка тортишгани йўқ.

– Баъзи бировлар шундай қилиниши керак эди.

– Агар унинг нега кетганини билсанг, сен ҳам бундай қилмасдинг.

Жейк менга бир муддат тешиб юборгудек тикилиб қолди.

– Кани, мени огоҳ қил-чи, - мени масҳара қилди.

Жейкни мендан жаҳли чиқиши ёқимсиз ҳол. Бу менга ўша анча олдинги Сэмнинг гапига кириб биз ортиқ дўст бўла олмаймиз деган кунни эслатди. Мен руҳимни кўтариш учун бир сония тўхтадим.

– Ўтган кузда Эдварднинг мендан кетишига сабаб, мен вампирлар билан дўстлашишимни истамагани эди. Агар кетса менга яхши бўлади деб ўйлаган эди.

Жейк ўйланиб биров жим турди. У олдиндан ўйлаб қўйган менга айтмоқчи бўлганлари ҳозирга айтганларимга мос келмаслиги равшан эди. Эдварднинг бундай қарорга келиши сабабини Жейк тасаввур ҳам қилолмайди. Агар Жаспер менга ташланганини Жейк билса нима қилган бўларди. Буни тасвирлаш жуда мушкул.

– Эдвард барибир қайтиб келди. - гудранди у. - Ўйлаганларини бажаришига қурби етмабдими?

– Агар эсингда бўлса, уни олиб келишга ўзим боргандим.

Жейк бир лаҳза менга тикилиб турди-да чекинди.

– Тўғри, мен барибир тушунмадим ўзи нима бўлган эди?

Мен иккиланиб лабимни тишладим.

– Нима, бу сирми? - унинг овозида масҳара оҳанги бор эди. - Буни менга айтмасликни тайинлашганми?

– Йўқ! Шунчаки бу узундан узун ҳикоя.

Жейк ўзини шундай тутар экан, бу ерга келиб нима қилардим? Уйга кетайми ёки йўқ шуни ўйлаб унга эргашидим. Тўғрида, уйда Элисга ҳисоб беришим керак бўлади, шундай экан шошиб нима қилдим.

Жейк таниши дарахтга қадалиб қолган ўққа яқин келди ва буст-бутун дарахтни таг томири билан сузуриб қирғоққа улоқтирди. Унинг бақувват билаклари дарахтни чўпдек у ердан бу ерга осонгина кўтариб ташлади. Қадалган ўқ қум остига кириб кетди. Умуман айтганда, бу бизнинг дарахтимиз эди. Жейк табиат томонидан яратилган ўриндиққа ўтириб таклиф қилгандай қўноққа шапатилади.

– Мен узун ҳикояларни яхши кўраман, унда қувишма ва отишмалар ҳам борми?

Мен кўзимни олиб қочдим.

– Шунақароқ.

– Қувишмаси, отишмаси бўлмаган ҳикоя қўрқинчли бўлармиди?

– Қўрқинчли! - яна юлқиниб гапирдим.

– Мени эшитасанми ёки мана шунақа қилиб гапимни бўлаверасанми? Жейк оғзини қулфлаб калитни улоқтирган ишорасини қилди, ўзимни кулгидан зўрга тийиб турдим, лекин уддалай олмадим.

– Ўзинг кўрганингдан бошлашимга тўғри келади.

Жейк дарсда ўтиргандай қўл кўтарди.

– Гапир, руҳсат бердим унга.

– Бу янаям яхши, мен ўшанда нима бўлганига унчалик тушунмаган эдим.

– Бу биров чалкашироқ шунинг учун диққат билан эшит. Элиснинг келажакни кўриш қобилияти борлигини биласанми?

Бўрилар вампирларнинг қобилиятли бўлишини ниқлаганларимда бундан унчалик ҳам

хурсанд бўлишмаган. Афсонавий ривоятларда қудратли кучга эга вампирлар борлиги ва бу ҳақиқатлиги айтилган. Шунинг учун Жейкнинг юз ифодасини тасдиқ деб қабул қилдим ва

Италия бўйлаб қандай қилиб Эдвардни қувганимизни сўзлай бошладим. Унчалик муҳим бўлмаган ҳодисаларни жим туриб ўтказиб юбордим.

Эдвард мени ўлган деб ўйлаб ўз жонига қасд қилмоқчилигини Элис "кўриб" қолганини гапираётди Жейкка қарадим, у мени эшитяптими ёки йўқ шуни билмоқчи эдим. Бироқ унинг юзи ҳиссиз эди. Жейк чуқур ўйга ботган, шу боис у фақат бир бор сўзимни бўлди.

– Демак, ўша зулук фолбин бизни кўролмас экан-да.

Жейкнинг юзида бир вақтни ўзида ҳам роҳат, ҳам қувонч балқди. - Ростданми? Бу зўрку!!!

Тишимни тишимга босдим. Биз жим ўтирардик. Давомини кутаётгандай менга тикилди, мен эса жавобан унга ўқрайдим.

– Войй! Гапириб юборганини сезиб Жейк оғзини маҳкам ёпди. - Кечирасан!

Ва яна имо ишора билан оғзини қулфлади.

Гап Вольтурига келганида Жейкнинг аҳволини сезиш қийин бўлмади. эти жунжуккан, қўли мушт бўлиб тугулган, қошлари чимирилган эди. Менинг дахшатларим Жейкни тушига кирмаслиги учун ҳаммасини батафсил айтиб ўтирмадим. Фақат Эдварднинг Вольтури билан гаплашгани ва бизни қўйиб юборишганини айтдим холос.

– Мана ҳаммасини билиб ҳам олдинг. Энди навбат сеники. Мен ойимникига меҳмонга кетганимда нима ҳодиса рўй берди?

Жейк менга Эдварддан кўра батафсилроқ айтади деб ўйлайман. У мени қўрқошим мумкинлигини ўйлаб ҳам ўтирмайди.

Кутилмаганда жонланган Жейк олдинга эгилди.

– Қисқаси, шанба кун кечқурун, мен Квил ва Эмбри ўрмонни одатдагидай югуриб кўздан кечириб соқчилик қилаётган эдик, тўсатдан "БА-БАХ!". Жейк қўллари билан портлашни тасвирлади. - Яп-янги из! Бу из ўн беи дақиқа олдин қолдирилган, бундан кўп эмас. Сэм кутишимизни хоҳлади, лекин мен сени кетганингдан беҳабар эдим, сен қонсўрарларингни ҳимоясидамисан ёки йўқ буни ҳам билмас эдим. Шу боис биз бор оёқларимиз билан ўша вампирани кетидан югурдик. Барибир у биздан олислаб чегарадан ўтишга улгурди. Уни

ортга қайтишидан умидланиб бор диққатимизни чегарага қаратдик. Ростини айтсам у бизни роса тинкамизни қуритди.

Жейк бошини силтади, унинг тикандай бўлиб қолган сочлари кўзига тушди.

Биз узоқ жанубга келиб қолдик. Агар қаерда кутишни билганимизда эди, тузоқнинг зўрига йўлиққан бўлар эди. Жейк бошини яна силтади, юзини эса ажин босди.

Сэм қолган йигитлар билан биздан олдин етиб олишди, биз чув тушдик. Ўша зулук айни чегарага етиб олган. бошқа томондан эса қонсўрарларнинг тўдаси йиғилишиганди. Барзанги, ҳалиги-чи... ким эди?

– Эмметт.

– Ҳа, худди узи. Ўша барзанги анави вампирага ташланди, у эса ўқдан ҳам тез эди...

Барзанги уни кетидан учди ва полга урилиб кетишига оз қолди. Пол эса... ўзинг биласан-ку

Полни қанақалигини.

– Ҳа, албатта!

– Полда қисқа туташув содир бўлди, бунақаси кимдаям бўлмасди? Пол нахд қонсўрарнинг тумшуги остидан сакради... Менга бундай қарама! Вампирлар бизнинг ҳудудимизда эди ахир!

Жейк гапиришдан тўхтамаслиги учун ҳисларими яширишига уриндим. Ҳаммаси яхшилик билан тугаганини билсамда кучли асаб босими зўрлигидан бутун танамда оғрик турди.

– Қисқаси, Пол мўлжалдан адашди ва барзанги ўз томонига муваффақиятли ўтиб олди.

Лекин анави... ҳалиги бору, оксариқ сочли... Жейк Эдварднинг синглицси ҳақида гапира бошлаганида қизиқ бир қоришма, нафрат ва беихтиёр роҳатланиш бор эди.

– Розали.

– Фарқи йўқ. хуллас ўша ўлимга тик боришга ҳам тайёр эди. Шунинг учун мен Сэм билан

Полнинг икки ёнига турдик. Шунда уларнинг йўлбошчиси ва бошқа шунақа оқ-сарик сочли...

– Карлайл ва Жаспер.

Жейк менга норози қаради.

– Уларни исмлари қандайлигига тупурдим! Майли, Карлайл бўлақолсин. У жанжални тўхтатиш учун Сэм билан гаплашди.

кейин нимадир бўлди-ю кутилмаганда ҳамма тинчланиб қолди. Бу ўша сен менга гапириб берганинг бору, ўша бошимизни айлантира бошлади. Нима бўлаётганига тушунсак ҳам барибир тинчлана олмадик.

– Мен бунда ўзингни қандай ҳис қилишингни биламан.

– Қахрли сезасан ўзингни, лекин кейин қахрланишинг мумкин бўлади.

Жейк жаҳлланиб бош чайқади.

– Хуллас ўша, қонсўрарлар йўлбошчиси Сэм билан келишиб олишди, асосийси анави

Виктория эди. Биз яна уни кетидан қувишга тушдик. Изини топишимиз учун Карлайл бизни олдинга ўтказди. Бироқ малласоч шимолроқдаги қояларга яширинишга улгурган эди ва ўша

жойдан уммонга шўнғиди. Барзанги ва хотиржам, чегарадан ўтиб малласочни ортидан боришга руҳсат сўрашди, турган гап-ки биз руҳсат бермадик.

– Яхши, ўзингизни аҳмоқона тутибсиз, Эмметт доим ўзини ҳавфга қўяди. Ахир соғ қолмаслиги мумкин эди.

– Демак, вампирчанг бизни бесабаб ҳужум қилди дебди-да, унинг беғуноҳ ўртоқлари...

– Йўқ, - Жейкни гапини бўлдим. — Эдвард менга худди шуларни айтди, батафсил бўлмаса ҳам.

Жейк эгилиб оёғимиз остида ётган минглаб тошлардан бирини олиб юз фут наридаги сув қуйилиш жойига қарата отиб юборди.

– У қайтади деб ўйлайман, бизни ҳали яна имконимиз бўлади.

Мен қалқиб кетдим: албатта, Виктория яна қайтади. Эдвард бу ҳақида менга айтармикан?

Унчалик ишончим комил эмас. Малласочнинг қайтганини билиш учун Элисдан кўз узмаслигимга тўғри келади.

Узоқ жимликдан сўнг - Нималарни ўйлаб қолдинг? - деб сўрадим.

– Менга айтганларингни ўйлаяпман. Фолбин қоядан сакраганингни қандай кўргани ва сени ўз жонига касд қилди деб ўйлагани, натижада эса содир бўлган ҳодисаларни... Агар мени кутганингда, ўша зул... Элис сакраганингни кўролмасди ва ҳеч нарса ўзгармасди. Биз сен билан ҳар доимгидек шанба кунлари гаражимда ўтирган бўлардик. Форксда ҳам ҳеч қанақа вампирлар бўлмасди, биз эса сен билан...

Жейкоб жим бўлиб ўйланиб қолди.

– Эдвард барибир қайтиб келарди.

– Ишончинг комилми?

– Айрилганимизда... иккимиз ҳам жуда қийналдик.

Жейнинг юз ифодасидан қандайдир ёмон гап айтмоқчилиги маълум эди, лекин ўзини қўлга олди ва чуқур нафас олиб гапиришни бошлади.

– Биласанми? Сем сендан қаттиқ заабда.

– Менданми? - мен серрайиб қолдим. — Ҳа тушунарли агар мен бўлмаганимда, улар ҳам бу ерда бўлишмасди деб ўйлайди.

– Йўқ гап унда эмас.

– Унда нимада?

Жейк эгилиб яна битта тошни олди ва қўлида айлантира бошлади. Қора тошчадан кўз узмай секингина:

– Сэм сени илк бор қанақалигингни кўрганида, Билли унга даданг соғаймаслигиндан ҳавотирда эканини айтганида, кейин эса қоядан сакрашни бошлаганингда...

Юзим бурушди. Ҳеч шуни унутишимга йўл қўйишмайди-я!

Жейк менга қаради.

– Сем Калленларни ёмон кўришга сабаби бор ягона инсон сенсан деб ўйларди. Сен эса уларни ҳаётингга қайтишларига йўл қўйиб бердинг, у эса ўзини хиёнат қурбонидай ҳис қилди.

Ёлғиз Сэмгина шу ҳолга тушганига бир сония ҳам ишонмайман. Оғзимдаги заҳар гапим уларнинг ҳар иккисига ҳам тааллукли эди:

– Ўша Сэминга айтиб қўй, бориши мумкинлигини...

– Қара!

Жейк жуда баланддан уммонга шўнғиб, балиқ тутиб қирғоққа олиб чиққан бургутни кўрсатди.

– Буни ҳар ерда кўриш мумкин. - унинг овози ҳайратли эди. - Овчи ва ўлжа, ҳаёт ва ўлимнинг узвий боғлиқлигини табиат ўз ичига олади.

Унинг табиат ҳақидаги нутқини мазмуни менга етиб келмади, шунинг учун Жейк мавзунини ўзгартирди ва бирдан ёқимсиз ҳазил қилди.

– Шунда ҳам сен балиқнинг бургутни ўпишига уринганини кўролмайсан, бунақаси бўлмайди.

Жейк масҳаромуз тиржасайди. Оғзимдан аччиқ гапларимни мазаси кетмаган бўлса ҳам узоқ кулдим.

– Балки балиқча ҳаракат қилгандир, у нимани ўйлаганини ҳеч ким билмайди. Ахир бургутлар келишган бўлишади-ку.

– Мана гап нимада экан-а? Жейкни овози янграб кетди. - Келишган дейсанми?

– Жейкоб, кўп гапирма!

– Унда гап бойликдами?

– Ажойиб, мен ҳақимдаги фикрингдан ҳайратдаман, - қуриган дарахтдан тураётиб гудраниб қўйдим. Ўгирилиб ундан нари кетдим.

– Хой, аччизинг чиқмасин! Жиддий айтяпман! Гап имадалигини аниқламоқчиман, лекин ҳеч нимага тушунмаяпман.

У шундоққина ортимда эди ва мени қўлимдан ушлаб ўзига қаратди.

– Мен уни чиройи ёки давлати учун севмайман. Мен учун буларни ҳеч бири шартмас, чунки у мен билганларни ичида энг гамхўр, энг севувчи, энг ажойиб ва рисоладагидек одам.

Албатта севаман-да, буни нимаси тушунарсиз?

– Ҳаммаси тушунарсиз!

– Жейк унда менга айт-чи, сенингча мен уни нима учун севишим керак?

– Яхшиси, ўз тоифангдан топганинг маъқул, одатда бу иш беради.

– Ундай бўлса менга фақат Майк Ньютон қолар эканда, гирт аҳмоқона маслаҳат!

Жейк сесканиб лабини тишлади, гапим уни тешиб юборганини кўриб турардим-у, бироқ жаҳлимни зўридан ўзимни айбдор

ҳисобламадим. У мени қўйиб юборди ва қўлларини кўксига қўйиб уммонга қаради.

– Мен оддий одамман, - эшитилар эшитилмас гўлдиради у.

– Лекин Майкка ўхшаб эмас. Ёки сен ҳалиям шу ҳаммасидан муҳим деб ўйлайсанми? – унга ачиниб ўтирмадим.

– Бу бошқа нарса, менга ҳеч нима боғлиқ бўлмаган. - у тўлқиндан кўз узмади.

Мен ишончсиз кулдим.

– Эдвардга боғлиқ бўлган деб ўйлайсанми? У сенга ўхшаб ўзига нима бўлаётганини тушуна олмаган. Биласанми, турланувчи эканинга қарамай ўта димоғдор ва ўзингни доим ҳақ деб биласан, ўзингга жуда бино қўйгансан.

– Бу турли нарсалар. - такрорлади Жейк, менга қовогини уйиб қаради.

– Фарқи нимада? Сен оз бўлсада Калленларни тушунсанг бўларди. Ахир уларнинг қанчалар ажойиб эканликларини тасаввур ҳам қилмайсан-ку.

Жейк баттар қовогини уйди.

– Улар умуман бўлмасликлари керак эди. Улар табиий эмас ва бу табиатга зид.

Мен унга узоқ вақт қараб турдим, лекин Жейк нигоҳимни кеч сизди.

– Нима бўлди?

– Табиий эмас... - ишора қилдим.

– Белла, мен шундай тугилганман. Бу менинг оилам ва қавмимнинг бир қисми ва бу бизнинг ҳозиргача мавжудлигимизнинг сабаби. Мен ҳали ҳам одамман деди.

У бошқача, катта ёшли одам - дадам ёки ўқитувчидай овозда гапирарди. Менга бошимдан оёғимгача қараб қўйди мен унинг кўзларидан ҳеч қандай маънони ўқиёлмадим.

У қўлимдан тутиб ўзининг қайноқ кўксига босди, футболкаси устидан унинг равон юрак уришини ҳис қилдим.

– Рисоладаги одам мотоциклни сенга ўхшаб ҳайдамайди.

Жейк менга майин жилмайди.

– Белла, рисоладаги одамлар махлуқлардан қочишади. Мен эса сенга ҳеч қачон рисоладаги одамман демаганман, мен шунчаки одамман.

Жейкдан хафа бўлишининг иложиси йўқ, кўксидан қўлимни олиб жилмайдим.

– Майли, менинг назаримда одамга ўхшайсан, ҳозир.

– Мен ўзимни одамдай ҳис қиламан.

Унинг пастки лаби титраб кетди ва у лабини тишлади.

– Жейк... - қўлига қўлимни узатиб шивирладим.

Айнан шунинг учун бу ерга келганман. Мени қайтишим билан уйда нималар кутаётган бўлса барига чидашга розиман. Чунки Жейк жаҳл ва кесатиш ниқоби остида қалбидаги оғрикларни яширган эди. Буни кўриб турсамда қандай ердам беришни билмас эдим. Мен ундан кардорман, мени кўп бор қутқариб қолгани учун ундан миннатдорман. У менинг бир қисмимга айланди ва бундан ўзга чора йўқ.

V боб. Ҳиссий боғланиш

– Жейк, ишларинг қандай? Дадам ёмон деди... яхши томонга ўзгаришлар йўқми?

Унинг иссиқ қўли қўлимни ёпди.

– Унчалик ёмон эмас. - нигоҳини кўтармай жавоб берди у.

Оёқ остидаги ранг баранг тошларга қараб шошмасдан мени дарахтли ўриндиққа етаклаб келди, мен яна қўноққа ўтирдим. Жейк эса ёнимга ўтиришни ўрнига тошлоқли соҳилга қаради.

Менимча унинг қайғудан буришган юзини кўришимни истамади. Шундай бўлсада қўлимни қўйиб юбормади. Мен сукунатни тўлдирши учун ҳар балони валақлай бошладим.

– Бу ерга келмаганимга юз йил бўлди. Қизиқ воқеалар кўп бўлгандир. Сэм ва Эмили қандай? Эмбричи? Квил қандай...

Дўсти Квил ҳақида сўрамаганим яхшилиги эсимга тушиб жим бўлдим.

– Эх бу Квил, - хўрсинди Жейк.

Демак бу содир бўлибди-да: Квил ҳам тўдага қўшилибди-да.

– Ачинарли, - гудрандим.

– Буни ўзига айтишни ҳаёлингга ҳам келтирма!

– Нега?

– Қвилга ачинишининг кераги йўқ. Аксинча у бундай бахтдан еттинчи осмонда учиб юрибди.

Ҳеч нарсага тушунмадим. Ахир бошқа бўрилар дўст қисматини айиришини билиб қайгуришган эди.

– Унга нима бўлди?

Жейк бошини қашлаб ва жилмайиб мендан кўзини олиб қочди.

– Қвил ўзидаги ўзгаришдан мамнун, бундан зўри бўлмаса керак деб ўйлайди. У дўстларини сафига қайтгани ва улар билан биргалигидан ўзида йўқ хурсанд. У ҳам энди "танланган"лардан ҳисобланади.

– Унга бу ёқадими? - ҳайратдан лол эдим.

– Тўғриси айтсам, бу ҳаммамизга ёқади. Бир қанча имкониятларга эга бўласан, тезлик, эркинлик. куч... Сэм билан мен жуда кийналганмиз, Сэм синовдан ўтди, энди кийналмаяпти.

Фақат мен кўзимни ёшини оқизиб юрибман, ҳалигача. - истар-истамас тан олди Жейк ва кулиб юборди.

Менда минглаб саволлар пайдо бўла бошлади ва уларни Жейк жавоб беришига қўймай бирин кетин ёмғирдай ёғдира бошладим.

– Нега Сэм иккинги бошқаларга ўхшамайсизлар? Сэмга ўзи нима бўлган? Унга нима қилган?

– Бу узун ҳикоя.

– Мен узун бўлса ҳам гапириб бердимми, сен ҳам гапириб берасан. Эшитишга тайёрман, уйга кетишга шошилаётганим йўқ.

Бунинг учун мени уйда нималар кутаётганини ўйлашим билан юзимни ажсин босди. Жейк гапимдаги икки хил маънони тушунгандай менга тезлик билан қаради.

– Унинг жаҳли чиқадими?

– Ҳа, менинг калтис иш қилишимга чидаб туролмайди.

– Турланувчи билан сайрга чиқишинга ўхшаганми?

– Худди шундай.

– Унда қайтма, мен диванда ухлай қоламан.

– Зўр фикр! Ана шунда у зудлик билан мени қидиришга чиқади.

Жейк энгашиб айёрона жилмайди.

– Ростдан чиқадими?

– Ҳа, агар менга нимадир бўлган деб ўйласа албатта чиқади.

Жейкнинг бу гояси менга роса ёқиб тушиди.

– Гоям сония сайин ўзимга янада ёқиб кетяпти.

Ўзининг кутилмаганда айтган гоясидан гурурланиб айёрлик қилишни ўйлаётгани юзидан маълум эди.

Худо ҳаққи Жейк, жонимга тегиб кетди. Айнан нима тегиб жонингга?

– Бир-бирингизни ўлдиришига тайёр эканингиз. Сизлар мени жинни қиласизлар бу кетишда. Наҳотки ўзингизни тараққиёт одамларидай тута олмайсизлар?

– У ростдан ҳам мени ўлдиришига тайёрми?

Эх худойим у мени газабимга эътибор ҳам бермай қовогини уйди.

– Сен уни ўлдиришни хоҳлаганингчалик эмас! У ўзини катта ёшли одамдай кўради. Сенга озор берганида мени ҳам азобга қўйишини яхши билади. Ҳар ҳолда, шунинг учун ҳам бундай қилмайди. Сен эса бунга тупурасан шекилли! Бор овозда қичқираётганимни пайқаб қолдим.

– Ҳа-да, албатта, у паишага ҳам озор бермайди. - гудранди у.

– Тфу!

Кўлимни Жейкнинг кафтидан тортиб олдим ва бошини нари сурдим. Тиззамни кўксимга босиб қўлларим билан қучоқладим. Газабим қайнаганча уфққа тикилдим.

Жейк бироз жим турди. Кейин ердан туриб ёнимга ўтирди, бир қўли билан елкамдан қучганида қўлини силтаб ташладим.

– Кечир, ўзимни атворли тутишига ҳаракат қиламан, - аста айтди у.

Мен гапирмадим.

– Сэм ҳақида билишни хоҳлайсанми? - сўради у.

Мен елка қисдим.

– Ғалати ҳикоя, Сэм билан содир бўлган ҳодиса... сенга тушунтира оламанми ёки йўқ ишончим комил эмас, хатто.

Жейкдан газабда бўлсамда унинг сўзлари қизиқишимни қўзғатди.

– Эштаман, - қуруққина қилиб айтдим.

Кўзимнинг қири билан Жейкнинг юзида жилмайиш балқиганини пайқадим.

– Сэмга бошқалардан кўра оғирроқ бўлган. Шунинг учун у ёлғиз қолган, ёнида ҳеч ким бўлмаган. Сэмнинг буваси у туғилмасидан оламдан ўтган, дадасини эса кўрмаган ҳам. Ҳеч ким касаллик белгиларини аниқлай олмаган. У илк турланганида ақлдан оздим деб ўйлаган. Ўзини қўлга олиши ва аслига қайтиши учун унга икки ҳафта керак бўлган. Бу сен Форксга келишингдан олдин бўлганди. Сэмнинг ойиси ва Ли Клироутерлар полиция ва ўрмон ходимларини қидирув ишларини ташиқллаштиришларини сўраб мурожсаат этишиган. Бахтсиз ҳодиса ёки яна бошқа нарса деб ўйлашган.

– Ли Клироутер? - ҳайратландим мен.

Ли Клироутер Гарри амакининг қизи эди, унинг исмини эшитиб ачиниш ҳиссим тўлқинланиб кетди. Гарри амаки дадамнинг қадрдон дўсти эди, ўтган баҳорда инфарктдан ўлди.

Жейкнинг овози ўзгарди:

– Ҳа, улар Сэм билан мактабдаёқ дўстлашишган, Ли ўн тўртга ёшга кирганида учраша бошлашган. Сэм йўқолганида у эсдан огаёзди.

– Лекин Сэм Эмилини...

– Бу ҳам ҳикоянинг бир қисми, бу ҳақда кейин айтаман.

Жейк аста нафас олиб кескин нафас чиқарди.

Ҳа, Сэм Эмилигача яна кимнидир севмаган деб ўйлашнинг ўзи тентаклик. Кўпчилик умри мобайнида бир неча бор севиб қолади. Сэм билан Эмилини кўп бора бирга кўрганман, шунинг учун уни яна бошқаси билан тасаввур қилолмасдим. Сэм Эмилига шундай қарарди-ки...

Эдварднинг менга баъзан шундай қарашига жуда ўхшайди.

– Сэм қайтиб келди, - давом этди Жейк. — Лекин унга нима бўлгани ҳақида ҳеч ким билан гаплашгиси келмасди, у ҳақида ҳар хил миш-миш тарқалди. Асосан қандайдир ёмон тўдага қўшилиб қолгани ҳақда гапиришарди. Бир куни Сэм Квилнинг буваси билан учрашиб

қолади, қари Атеара Квил Улейс хонимни йўқлаб келганди. Сэм у билан қўл бериб кўришади, шунда чол тўрт оёқлаб қолган.

Жейк кулиб юборди.

– Нима учун?

Жейкоб юзимга кафтини қўйди ва юзимни ўзига қаратди, унинг юзи юзимга шунчалар яқин эдики, хатто нафас олганида бурнидан чиққан ҳароратни ҳис қилдим, кафти ҳам худди ҳарорати ошгандай ёниб турарди.

– Тушунарли, - у менга жуда яқин турганидан ўнгайсизланиб гудрандим. — Сэмнинг иситмаси чиқаётганмиди.

Жейк яна кулиб юборди.

– Унинг қўли печга ўхшаб ёнарди. Хуллас жаноб Атеара тўғри қолган оқсоқолларнинг ёнига бориб у ҳақида айтади. Жаноб Атеара, Гарри ва Билли буваларининг бўрига қандай айланганини кўрганлари ҳақида фақат улар билишар ва эслашарди.

Кария Квилнинг хабаридан сўнг, улар Сэм билан пинхона учрашдилар ва ҳаммасини тушунтиришди. Сэм ҳаммасини тушунганида енгил тортди, энди у ёлғиз эмасди. Оқсоқоллар

Калленларнинг таширифи ёлғиз Сэмга таъсир этмаганини билишарди, лекин қолганлар ҳали ёш эди, шунинг учун Сэм бизнинг унга қўшилишимизни кутган.

– Калленлар бу ҳақда тасаввурга ҳам эга эмасдилар! Улар бу ерда турланувчилар ҳали ҳам мавжуд деб ўйлашмаган. Бу ерга келиб сени ўзгаришга мажбур қилишларини билишмаган.

– Нима фарқи бор? Билганми билмаганми, бу барибир содир бўлди-ку.

– Сен кек сақлайдиганга ўхшайсан.

– Ҳа нима, сенингча, сенга ўхшаб ҳаммасини осонгина кечириб юборишим керакми?

Ҳамма ҳам сенга ўхшаб бағри кенг жабрдийда бўлавермайди.

– Жейкоб, улгайиш вақтинг келди.

– Улғая олсам эди, - гудранди у.

Унинг сўзларини тушунишга ҳаракат қилиб тикилиб қолдим.

– Нима дединг?

– Бу мен сенга айтган галатиликнинг биттаси.

– Сен... улғая олмайсанми? Сен ҳеч ҳам... ҳеч ҳам қаримайсанми? Бу нима, ҳазилми? - оvsарланиб сўрадим.

– Қанақасига ҳазил бўлади.

Рангим оқариб кўзим ёшланди, газабдан тишларим тақиллаб, жағим қарсиллади.

– Белла, нима ёмон гап айтдим?

Ўрнимдан сакраб турдим, бутун танам титраб, қўлларим мушт бўлиб тугилди.

– Сен... каримайсан, - тишларим орасидан вишилладим.

– Бизларнинг ҳеч биримиз қаримаймиз. Сенга нима бўлди?

– Нима бу дунёда қарийдиган ёлғиз менманми? Мен кун сайин қарийман. Жин урсин барини.

Мен дадамга ўхшаб жазавага туша бошладим, онгимнинг бир қисми ҳаммасини тушунса, қолган қисми буни рад этарди. Қоним қайнаб бор овозда додлай бошладим.

– Ҳа, йўқликда йўқ бўлиб кетавер. Бу ўзи қанақа аҳмоқона дунё бўлди? Қани адолат?

– Белла тинчлан.

– Ўчир, Жейк, жим бўл!

– Ҳозир сен ростданам оёгингни дўпиллаттингми? Қизлар фақат киноларда шунақа қилишади деб ўйлардим. Бу унчалик ҳам ёмон эмас, ўтир ҳозир сенга тушунтираман.

– Туравераман.

– Майли, хоҳишинг. Эшит, аслида мен ҳам бир кун келиб қарийман.

– Бу қандай бўлади?

У ўтиришига ишора қилди. Бир сония уни кўзларим билан чархлаб турдим, кейин барибир ўтирдим. Мендаги газаб қандай ёнган бўлса шундай ўчди ва мен етарлича тинчланиб олдим.

– Биз ўзимизни қанча кўп турланишидан тийсак... Узоқ вақт ўзгармай қўйсак ўшанда улғайишни бошлаймиз. Бу осон эмас, - у бош силтади. — Ўзимизни бошқаришни ҳали бери ўрганолмаймиз деб ўйлайман. Хатто Сэм ҳам ҳали буни уddалай олмайди. Вампирлар галаси бурнимиз остида юриши эса буни янада қийинлаштиради. Қабиламиз ҳимояга муҳтож бўлганда турланмай туролмаймиз. Сен

ваҳима қилишингга ҳоҷжат йўқ. Мен сендан каттаман, ҳеч бўлмаганда жисмоний жиҳатдан.

– Нимани назарда тутяпсан?

– Белла, менга қара. Сенингча мен ўн олти ёшли ўсмирга ўхшайманми.

Мен унинг қудратли гавдасига бошдан оёқ диққат билан назар солдим.

– Эҳтимол ўхшамассан.

– Умуман ўхшамайман. Чунки турланувчи генимиз кетганидагина биз бир неча ойгаулгаямиз. Бўйимиз ҳаддан ортиқ баланд бўлиб кетади. Жисмонан ёшим йигирма беш атрофида. Заҳирангда яна етти йилинг бор, қайгурмасанг ҳам бўлаверади.

"Йигирма беш атрофида". Ақлимга сизмайди. Лекин Жейкнинг бирдан ўсгани кўз ўнгимда

бўй чўзиб, мушакдор бўлгани, ҳар кун кўзимга ўзгача кўриниши эсимда... Бошим енгил айланганини сезиб силтадим.

– Хўш Сэм ҳақида эшитишда давом этасанми ёки ўзгартиришим мумкин бўлмаган арзимас нарсаларга бақир-чақир қилаверасанми? — Кечир, ёш ҳақидаги савол қитиғимни келтиради.

Жейкнинг қараши ўзгарди. У айтмоқчи бўлганларини саралаётганга ўхшайди.

Бу мавзу келажак режаларимни бузишини хоҳламасдим, шунинг учун суҳбатни тўхтаб қолган жойига йўналтирдим.

– Демак Сэм Билли, Гарри ва жаноб Атеаралар гап нимада эканини тушунтиришигандан сўнг, у ҳаммасини тушуниб енгил тортган. Сен яна бунинг яхши томони ҳам бор дединг. Сэм нима учун Калленларни ёмон кўради? Нима учун мен ҳам нафратланишимни хоҳлайди?

– Айнан шу энг ажойиб-у гаройиби.

– Мени ажаблантириш осонмас.

– Тўғри айтасан, ҳақсан. Сэм ҳаммасини англаганида енгил тортди, асосийси унинг ҳаёти аввалгидай эмасди. Лекин ишлари изига тушди.

Жейкнинг юзи қандайдир ноҳушликни айтмоқчи бўлаётгандай қайғули тус олди.

– Сэм Лига бу ҳақда айтолмасди, зарурат бўлмаса ҳеч биримиз айтмаслигимиз керак.

Бундан ташқари Сэм учун унинг ёнида бўлиш хатарли бўлиб қолди. У гапирганда ишоралар қилишга ўтди. Худди мен сенга гапирганимдай. Ли Сэмнинг гапирмаслиги, қаерда бўлиши, кечалари қаерга кетиши ва нега доши хорғин юришидан қаттиқ газабланди. Лекин улар муносабатларини асраб қолишга уринишди, чунки бир-бирларини севишарди.

– Кейин у ҳаммасини билдимми? Шу сабаб улар ажралшидимми? Жейк бошини чайқади.

– Йўқ, шунчаки бир куни Мак резервациясидан Линикига синглиси Эмили Янг келди.

– Эмили Лининг синглисимми?

– Узоқ кариндош, тўғриси улар болаликда жуда яқин бўлишган, қадрдон деса ҳам бўлади.

– Дахшат... ва Сэм... - бош чайқаб жим бўлиб қолдим.

– Хулоса чиқаришга шошилма. "Ҳиссий боғланиш" нима биласанми?

– Йўқ, билмайман. У нима ўзи?

– Биз кўникишимиз керак бўлган яна бир галати ҳолат. Бу ҳаммада ҳам бўлавермайди, умуман бу тартиб қоидага кирмайди. Бу вақтга келиб Сэм биз афсона деб юрганларимизни барчасини эшитиб бўлган. У "ҳиссий боғланиш" ҳақида ҳам эшитган, лекин ҳечам ўйламаган...

– Бу нима ўзи? - қизиқиб сўрадим.

Жейк нигоҳини уммонга қаратди.

– Сэм Лини чиндан севарди, бироқ Эмилини учратгач бу аҳамиятсиз бўлиб қолди.

Баъзида... негалигини билмайман... шундай қилиб ўзимизга дугона топамиз... Ёки иккинчи бўлагимизни.

– Қандай, "шундай"? Нима бир кўришда севгимми бу? - масҳара қилгандай айтдим. Жейкоб кулмади, унинг тим қора кўзлари юзимга қадалди.

– Бу нарса бир кўришда севишдан кучли, муҳаббатдан ортиқроқ.

– Кечир, ҳазиллашмаяпсан, тўғрими?

– Тўғри.

– Бир кўришда севишдан ҳам кучлими? - овозимда ҳали ҳам иккиланиш эшиталар эди, Жейк буни фахламай қолмасди.

– Буни тушунтириб беришим қийин, аслида муҳим ҳам эмас, - у елка қисди. - Сен Сэмга нима бўлганини билмоқчи эдинг, нима учун вампирларни ёмон кўради... улар уни ўзгаришга, ўзидан нафратланишга мажбур қилишган. Уларни ёмон кўради, чунки Лининг қалбини парчалади ва унга берган ваъдаларини ҳеч бирини бажаролмади. Ҳар куни унинг айбловчи нигоҳини кўради ва у ҳақ эканини билади.

Жейк айтиши керак бўлмаган гапни айтиб қўйгандай жим бўлиб қолди.

– Агар Эмили опаси билан шунчалик яқин муносабатда бўлган бўлса... у буларга қандай қарайди?

Сэм ва Эмили идеал жупликдай кўринишарди: худди икки ёрти бир бутундай, лекин барибир... Сэм илгари кимгадир, Эмилига тугишган опасидек бўлиб қолган қизга тегшли

бўлганига қандай чидаган?

– Эмили бошида жуда газабланди. Лекин бундай садоқат ва ҳурмат қилишларига қарши чиқиши қийин эди. - Жейкоб хўрсинди. — Бундан ташқари Сэм унга ҳаммасини айта олар эди.

Қачонки ўзингни иккинчи бўлагингни учратсанг, қоидалар сени тўхтатиб кола олмайди.

Эмилининг юзидаги чандиқлар қаердан эканини биласанми?

– Ҳа, Форксда Эмилига айиқ ҳамла қилганини гапиришган. Лекин мен ҳақиқатни билар эдим.

"Турланувчиларга суяниб бўлмайди, уларга яқин юрган одам жабр кўриши муқаррар", - деган эди Эдвард.

– Тушунарсиз бўлса ҳам, айнан шундай қилиб улар ярашиб олишган. Сэм қилган ишдан дахшатга тушган, унинг ўзидан кўнгли қолди... Агар Эмилига фойдаси тегса, у ўзини автобус остига ташлаган бўлар эди. У ўзига кела олмай қийналди. Бир куни нимадир бўлди-ю, Эмили уни юпатишга тушди, кейин эса...

Жейкоб жим бўлиб қолди ва мен қандайдир ўта шахсий воқеа содир бўлганини тушундим.

– Бечора Эмили, - аста шивирладим, - Бечора Сэм ва Ли...

– Ҳа, ҳаммадан ҳам кўра Лига оғир бўлди. У жасур қиз, тўйда келиннинг дугонаси бўлади.

Жануб томондаги нотекис қояларга ва уларга зарб билан урилиб, қоялар орасига оқиб кетаётган тўлқинларга қараб узоқ ўй суриб қолдим. Эшитганларимни ҳазм қилишга уриндим, Жейкнинг юзимга тикилганини сездим, у жавобимни кутарди.

– Бу сенда ҳам содир бўлдим? - атрофдан кўз узмасдан сўрадим, - ҳалиги, бир кўришда севиб қолиш!!!

– Йўқ, бу фақат Сэм ва Жаредда бўлган. - кескин жавоб берди у.

Мен мулойимлик билан қизиқиш билдиргандай хмм дедим. Аслида эса юрагимни босиб турган оғир юкдан холос бўлгандай эдим ва мен нега деб ўйланиб қолдим. Яхшиям-ки, Жейк бизнинг муносабатимизни гўёки тасаввуфли алоқа демади, турланувчиларнинг ҳаракатларидан оёқни синдириб олиш ҳеч гап эмас. Бас, етар зайриоддийлик менга эмас.

Жейк ҳам жим турар, бу жимликдан ўнгайсизлик сезилиб турарди. У нималарни ўйлаётганини эшитишни ҳам истамасдим.

– Жаред билан қандай ҳодиса содир бўлган? - жимликни бузиш учун сўрадим.

– Айтарли ҳеч нарса. Йил бўйи бир партада ўтириб, умуман эътибор бермаган, турлана бошлагач бефарқ эмаслигини сезиб ундан кўз узолмай қолган. Бу қиз Ким эди. Ким бахтдан еттинчи осмонда учарди. У Жаредни аллақачон бутун борлиги билан севиб қолганди ва кундалигига ўзининг исмидан кейин Жаредни фамилиясини ёзиб қўярди. – Жейкнинг бахиллиги келиб тиржайди, мен эса хўмрайиб олдим.

– Сенга Жаред айтдимми?..

У бундай демаслиги керак эди, Жейкоб лабини тишлади.

– Ҳа бекор куляпман... лекин бу жуда кулгули, Жаред менга ҳеч нарса демаган. Мен сенга бу ҳақида айтгандим-ку, эсингдами?

– Нима, сизлар бўрига айланганларингда бир-бирларингни фикрларингни эшитасизларми?

– Ҳа. Худди сенинг қонсўраринга ўхшаб.

Жейк қовогини солди.

– Эдвард, - тўғирладим.

– Ҳа, ҳа албатта. Сэм нимани ҳис қилганини айнан шундай қилиб билганман. Бу Сэм бизга ҳамма сирларини очиб ташлайди дегани эмас... Тўғрисини айтсам, бундан ҳаммамиз ҳам хурсанд эмасмиз. - унинг овозида бирданига аччиқланиш зоҳир бўлди. — Ҳеч қандай шахсий ҳаёт, ҳеч қандай сирларсиз. Барчаси, хатто ўзинг ҳам уяладиган нарсалар ҳамманинг эътиборида бўлади.

– Ҳа, бу ростдан ҳам ёқимсиз тушинг ўзгинаси. - шивирладим.

– Умуман олганда, баъзида б ёрдам беради, айниқса жамоа бўлиб ҳаракат қилганимизда. - истамаса-да тан олди у. - Юз йилда бир марта қандайдир қонсўрар чегарамизни бузиб ўтди. Биз Лоран билан роса яйрашдик. Агар Калленлар оёқ остида ралашмаганларида ўтган шанбакуни... эхх! биз Викторияни тутган бўлар эдик.

Жейк кафтига муштлади ва кахр-газаб билан муштини гижимлади. Мен титраб кетдим...

Ахир Жаспер ёки Эмметт жабрланса қандай ҳавотирланмаслигим мумкин, бу ҳавотирни ваҳимага ўхшатиб бўлмайди, дунёдаги наинки яксон қилиш мумкин бўлган нарсаларга улар жавобгар эмас. Жейкобнинг Викторияга ҳужум қилишини тасаввур қилишининг ўзи дахшат.

Мен Жейкнинг қандай қилиб унинг устига бостириб боришини, Викториянинг жилвадор сочлари мушукникига ўхшаган кўзларини тўсиб қўйганини тасаввур қилиб титраб кетдим.

Жейкоб менга галати қаради.

– Сенда ҳам шундай эмасми? Ахир у ҳаммиша ҳаёлингда-ку.

– Асло йўқ... Эдвард фикрларимни хоҳлаган тақдирда ҳам ўқий олмайди.

Жейкнинг юзидан тушунмаганлиги кўриниб турарди.

– У мени эшитолмайди. - ўзимга ишонч билан тушунтира бошладим. - Мен у эшитолмайдиган ягона одамман. Сабабини билмаймиз.

– Галати, - деди Жейк.

– Ҳа, аниқроғи томим жойида эмасга ўхшайди.

– Мен томинг қийшиқлигини аллақачон тахмин қилгандим. - масҳара қилди Жейк.

– Мақтов учун раҳмат.

Қуёш кутилмаганда булутли кафанни ёриб чиқди, бундай совгани кутмагандим ва кўзларимни сувнинг жилваси қамаштиришидан ҳимоялаш учун қўлим билан тўсдим.

Атрофнинг ранги ўзгарди, дарахтларнинг яшил япроклари янада ёрқинлашди. Тошлар турфа рангда жилваланди.

Кўзларимиз аста секин ёруғликка мослаша бошлади. Жейкоб яқинроқ ўтириб қўлимдан тутди. Унинг қўли шу қадар қайноқ эдики, бир дақиқа ўтиб мен курткамни ечдим. Жейк маъқуллаб ишора қилди ва яногимга юзини босди. Қуёш қиздирарди, бироқ Жейк ундан ҳам қайноқ эди. Менинг ёниб кетишим учун қанча вақт кераклигини тасаввур қиляпман.

Ўнг қўлимни қуёшга тутдим ва Жеймсинг тишлашидан қолган чандиқни офтобда товланишини кузата бошладим.

– Нималарни ўйлаяпсан? - гудранди Жейк.

– Қуёшни.

– Ёқимли.

– Ўзинг-чи? - сўрадим.

– Сен мени олиб борган аҳмоқона фильм ва Майк Ньютон ҳамма ёқни расво қилганини эслаяпман.

Мен ҳам кулиб юбордим, ўша кеча кўп нарса ўзгарди... Буни ҳозир эслаб қўрқувни ҳам ҳаяжонни ҳам ҳис қилмадим, шунчаки кулгим келди.

Бу бизнинг Жейк билан сўнги, у ўз мохиятини англагунича бўлган кечамиз эди. Бу унинг сўнги инсоний хотираси эди. Ҳозир қандайдир ёқимли бўлиб қолди.

– Мен ўша дамларни қумсайман, - деди Жейк. - Ҳаммаси оддий ва тушунарли эди...

Хотирам яхши эканидан хурсандман. - у хўрсинди. Жейк мени жиддийлашганимни сизди, унинг сўзлари менга баъзи нарсаларни эслатиб юборди.

– Сенга нима бўлди?

– Айтгандай, яхши хотиранг ҳақида... - Жейкни кўриб туришим учун сурилдим.

– Айтчи, душанба куни эрталаб нима қилдинг?

Жейк менга тушунмай қараб қолди.

– Эдвардни ранжитадиган ниманидир ўйладинг.

Ранжитадиган - бу юмшоқ айтилди. Бироқ жавоб олишни истасам бунчалик қаттиқ сўроқ қилмаслигим керак. Жейкнинг юзидан ҳайронлик ариди ва у кулиб юборди.

– Мен шунчаки сен ҳақингда ўйлагандим, бу унга унчалик ҳам ёқмабдими, а?

– Мен ҳақимда? Хўш мен ҳақимда нимани ўйладинг?

Бу сафар Жейк унчалик ҳам кулмади.

– Сэм сени топганида қандай кўринишида бўлганингни эсладим.

Биласанми Сэм бу хотирадан қутулолмапти. Кейин эса ёнимга биринчи бор келганингни эсладим. Ўшанда қанчалар ёмон аҳволда бўлганингни тасаввур ҳам қилолмайсан. Сени одамга ўхшашинг учун узоқ ҳафталар керак бўлди. Худди бўлақларга бўлиниб кетаётгандай қўлинг билан ўзингни маҳкам кучиб олганинг-чи...

Жейк афтини буруштириб бош чайқади. - Сенинг изтиробларингни эслаш мен учун оғир, лекин буларнинг ҳеч бирига менинг алоқам йўқ эди. Шунда унинг ҳам аҳволи сеникидан баттар эканини ўйлаб қолдим.

Жейкнинг елкасига боплаб тушурдим, бундан қўлимга оғрик кирди.

– Жейкоб Блэк бошқа бундай қилишни ҳаёлинга ҳам келтирма! Менга сўз бер!

– Яна нима! Анчадан буён бу қадар хурсанд бўлмаган эдим!

– Жейк, менга ердам бер...

– Белла, ўзингни бос. Уни яна қачон кўраман?

Ташишилмасанг ҳам бўлади.

Ўрнимдан туриб нари кетдим. Жейк қўлимдан ушлади, қўлимни тортиб олмоқчи бўлдим.

– Жейк, вақтим бўлди.

– Йўқ, тўхтаб тур. Кечир. Ҳа... майли, бошқа бундай қилмайман. Сўз бераман.

Мен хўрсиндим.

– Раҳмат Жейк.

– Ундай бўлса юр бизникига борамиз, - қатъий таклиф қилди у.

– Чиндан ҳам, кетадиган вақтим бўлди. Мени Анжела Вебер кутяпти, яна Элис ҳам, у ҳавотир олади. Уни қаттиқ ранжитишни истамасдим.

– Ахир ҳозиргина келдинг-ку!

– Менга ҳам шундай туюляпти, - гапига қўшилдим ва қуёшга юзландим у нахт бошим узра турар эди.

Вақт ҳайратланарли даражада тез ўтди. Жейк қовозини солди.

– Сен яна қачон кўраман? - хафа бўлиб сўради у.

– Қачонки Эдвард яна кетса, - ўйлаб ҳам ўтирмасдан сўз бердим мен.

– Кетадими? Унинг қиладиган ишлари шундай аталадими? Зулуклардан кўнглим айнийди.

– Агар ўзингни тарбияли тутмасанг, бошқа умуман келмайман! - дўқ урмоқчи бўлиб қўлимни тортдим. Жейк қўйиб юбормади.

– Майли, аччигинг чиқмасин, - маъюс тортди у. - Агар яна келишимни хоҳласанг, баъзи нарсаларни келишиб олишимиз керак бўлади.

Жейк жим туриб таклифимни кутди.

– Кўряпсанми, ким вампир, ким турланувчи бунинг менга фарқи йўқ. Сен Жейкобсан, у Эдвард, мен эса Белламан. Қолгани муҳим эмас.

– Лекин мен бари бир турланувчиман, - беихтиёр айтди Жейк ва ижирганиш билан: - У эса вампирлигича қолади, - деб қўшиб қўйди.

– Мен эса Париман!

Чидаёлмай қичқириб юбордим.

Жейк чуқур қизиқиши билан юз ифодамни таҳлил қилди ва ниҳоят елка қисиб:

– Агар ўзинг шуни хоҳласанг...

– Ҳа. Хоҳлайман.

– Майли. Шунчаки Белла ва Жейкоб, ҳеч қанақа аҳмоқона Пари эмас.

Жейк менга таниши бўлган ва мен жуда соғинганимдай жилмайди. Унга жавобан мен ҳам жилмайдим.

– Жейк, сени жуда соғингандим. - оғзимдан чиқиб кетди.

– Мен ҳам, - унинг оғзи қулоғига етди.

Жейк менга бахтиёр нигоҳда қаради. Бу нигоҳда аччиқ зазаб йўқ эди. У менга тубсиз меҳрли кўзлари билан қараб: — Сен тасаввур қилганингдан ҳам ортиқ. Тез орада яна келасанми? - деб сўради.

– Имконим бўлиши билан. - сўз бердим унга.

VI боб. Швейцария

Офтоб нуридан ялтираётган ернинг намлигига қарамай уйга йўл олдим. Йўл йўлакай

Жейкоб менга ёғдирган маълумотлар оқими ҳақида ўйлаб кетдим. Миямда кучли юкланиши бўлишига қарамай, қалбим анча таскин топди. Мен Жейкнинг ўзим хоҳлаган ва соғинган табассумини кўрдим ва ичимдагини тўкиб солдим. Бундан муаммоларим ҳал бўлиб қолгани йўқ албатта, лекин оз бўлсада кичрайди. Жейкни кўргани келиб тўғри қилдим, мен унга керакман.

Ҳозиргина шоссе бўм бўш эди, қаердандир кумушранг "вольво" орқа томонимда пайдо бўлди.

– Жин урсин! - тўнгилладим. Тўхтамасликни ўйладим. Ҳозир у билан кўришишига журъатим етмайди, тайёрланишига вақтим бўлади деб умид қилган эдим... ёнимда дадам ҳам бўлар эди ва унинг зарбаси юмшайди. Нима бўлганида ҳам у менга дадамнинг ҳузурда қичқирмайди.

"Вольво" мендан бир неча дъюм орқада келарди. Кўзимни йўлдан узмадим. Орқани кўрсатадиган ойнадан мени куйдиргудек бўлиб қаратилган нигоҳга тутқич бермай тўппа-тўғри Анжеланикига ҳайдадим. Роса қўрқоқман-да.

"Вольво" мени то Веберлар уйи олдида тўхтамагунимча ортимдан кузатиб келди. У тўхтамади, мен эса нигоҳимни кўтармадим. Унинг юзидаги ифодани кўргим келмади.

"Вольво" кўздан йуқолиши билан қисқагина йўлакчадан уй эшигига қараб чопдим. Эшикни тақиллатмасимдан худди кираверишда тургандай Бен эшикни очди.

– Салом Белла! - ҳайратланиб айтди у.

– Салом Бен! Анжела уйдами?

Режамизни унутган бўлмасинда. Уйга вақтли қайтишимни ўйлаб юзим бурушди.

– Албатта, - жавоб берди Бен ва шу захоти зинада дугонам пайдо бўлди.

– Белла!

Бен менга елка ортидан қаради. Иккимиз ҳам яқинлашиб келаётган машина шовқинини эшитдик. Овоз мени чўчитмади: мотор тарилларди ва қаттиқ пақиллаб товуши ўчди, вольвонинг майин овозига сира ўхшамасди. Бу Бен кутаётган меҳмон бўлса керак.

– Остин келди, - деди Бен Анжела унга яқин келганида. Кўчадан автомобиль сигнали эшитилди.

– Кўришгунча! Мен сени ҳалиттан соғиняпман! - деди.

Анжелани бўйнидан ушлаб ўпиши учун ўзига қаратаркан. Сония ўтиб Остин яна сигнал берди.

– Ҳайр Анжи! Мен сени севаман! - дея қичқириб ёнимдан ўтиб эшикдан учиб чиқиб кетди.

Анжела биров қизариб ўзига келди ва Бен билан Остин кўздан йўқолгунларича ортларидан қўл силтаб кузатиб қолди.

– Белла ёрдам беришга рози бўлганинг учун чин дилдан раҳмат. Сен менинг нафақат бармоқларим тузалмас жароҳат олишидан, балки расво таржима қилинган жангаридан қутқардинг. - у енгил хўрсинди.

– Ёрдамим текканидан хурсандман, - мен биров тинчландим. Веберларникида ҳаммаси одатдагидай. Анжеланинг оддий одамни кига хос бўлган драммаси мени тинчлантирди.

Қаердадир одамлар оддий ҳаёт кечиргани яхши.

Мен дугонамни ортидан юқорига унинг хонасига кўтарилдим. Анжела йўл йўлакай ерда ёйилиб ётган ўйинчоқларни оёғи билан суриб ўтди. Уйда ноодатий жимлик ҳукм сўрарди.

– Сеникилар қаерда?

– Ота-онам эгизакларни Порт-Анжелесга тузилган кунга олиб кетишди. Менга ёрдам беришга рози бўлганиннга ҳеч ҳам ишонгим келмаяпти. Бен ўзини қўли оғриётганга солди. -

Анжела очик айтди.

– Ҳа, майли, арзимаиди, - жавоб бердим ва Анжелани хонасига кирдим, у ерда қалашиб ётган хат жилдларини кўриб:

– Чакки эмас! - деб юбордим.

Анжела менга ҳижолат бўлиб қаради. Мана энди тушундим нима учун Анжела бунга сўнги дамгача сурганини ва Бен баҳона қилиб қочиб қолганини.

– Мен ваҳима қиляпсан деб ўйлагандим, - тан олдим мен.

– Қани эди. Хўш фикрингдан қайтмайсанми?

– Йўғ-е, нима деяпсан? Кунга билан бекорман.

Анжела тахламни иккига бўлди ва ойисининг манзиллар рўйхати ёзилган китобини ўртамизга қўйди. Бир муддат диққат билан ишладик, хонада қоғоз устида шитирлаётган ручкадан бошқа сас йўқ эди.

– Эдвард бугун нима қиляпти? - бир оздан сўнг қизиқиб сўради Анжела.

Ручкам ёзаётган қоғозимга зарб билан урилди.

– Эмметт дам олгани уйига келганди. Улар биргалашиб сайрга чиқишмоқчи эди, шекилли.

– Худди чиқишларига ишонмагандай гапирдинг.

Мен елка қисдим.

– Омадинг бор-да, Эдварднинг сайрга чиқиши учун акалари бор. Билмадим Остин бўлмаса нима қилардим, Бен у билан йигитлар қилиши мумкин бўлган ҳар қандай вақтичогликни қила олади.

– Ҳа нимасини айтасан, табиат мени ўзига тортмайди ва мен ҳаётда уларни ортидан қувиб етолмиман.

Анжела кулиб юборди.

– Мен ҳам уйда ўтиришни маъқул кўраман. - деди.

У бир муддат диққатини хат жилдларга қаратди, мен яна тўртта манзилни ёздим. Анжела билан сукунатда қолиб ўнгайсизланмайман, у ҳамиша нималарнидир валақлайди. У ҳам дадамга ўхшаб жимликни ноқулай деб ҳисобламайди. Бироқ дадам каби Анжела ҳам ўта кузатувчан бўлиб қолади.

– Ҳаммаси жойидами? Асабийлашаётганга ўхшайсан, - қизиқиб сўради.

Мен уялгандай жилмайдим.

– Нима, шунчалик сезиляптими?

– Йўқ, унчаликмас.

Анжела мени ранжитмаслик учун ёлгон гапирди.

– Хоҳламасанг айтмаслигинг мумкин. - тинчлантирди у. — Лозим топсанг гапир эшитаман.

"Раҳмат, ҳожати йўқ" демоқчи эдим. Мен сақлашим лозим бўлган сирларим жуда кўп ва мен ўз муаммоларимни оддий одамлар билан муҳокама қила олмайман. Агар ошкор этсам қондани бузган бўламан. Бироқ, шундай бўлса-да оддий дугонам билан гаплашгим, оддий ўсмирга ўхшаб у билан ҳаёт ҳақида хасратлашгим келди. Эх, қани эди муаммоларим оддий бўлганида! Бундан ташқари вампирлар ва турланувчилар пиширган ошга алоқаси бўлмаган оддий одам билан суҳбатлашсам, бу мураккаб муаммоларнинг ҳамма ҳаммасига четдан қарасам яхшироқ бўлар эди.

– Менга тааълуқли бўлмаган ишга аралашмайман, - Анжела хат жилдига эгилиб сўз берди.

– Йўғе. Сен ҳақсан. Мен чиндан ҳам асабийлашяпман... бунга сабаб Эдвард. – жавоб бердим.

– Нима бўлди?

Анжела билан гаплашиш осон. У Жессикага ўхшаб носозлом қизиқишида ва гийбат учун савол бермаслигига ишончим комил. Анжела хафалигимга бефарқ эмас.

– Унинг мендан жаҳли чиққан.

– Унинг? Сендан-а? Бўлиши мумкин эмас. Нимадан жаҳли чиқибди?

– Жейкоб Блэрни эслайсанми?

– А?

– Ҳа.

– У рашк қиляптими? - сўради Анжела.

– Йўқ рашк қилмаяпти...

Жим бўлганим яхшироқ эди. Бундай нарсаларни тушунтириб бўлмайди, лекин барибир гаплашгим келарди. Мен оддий одамлар билан гаплашишни шунчалик соғинганимни ўйламагандим ҳам.

– Эдвард Жейкни менга ёмон таъсир кўрсатяпти деб ўйляпти. Гўё... у мен учун ҳавфлидай. Менга бир неча ой муқаддам нима бўлганини ўзинг биласан... умуман олганда буларнинг бари тентаклик.

Менинг ҳайратланишимга Анжела бош иргиди.

– Нима? - деб сўрадим.

– Белла! Жейк сенга қандай қараганини ўзим кўрганман. Гаров ўйнайманки, у рашк қиляпти.

— Жейк билан муносабатим унақа эмас.

– Сенда унақа эмасдир... лекин Жейкда...

Мен қовоғимни солдим.

– Жейк унга бўлган муносабатимни билади. Мен унга ҳаммасини айтганман.

– Белла, Эдвард ҳам одам. Унинг ўрнида ҳар қандай йигит ҳам шундай йўл тутган бўлар эди.

Юзимни буруштирдим. Бунга жавобим йўқ эди.

– Ҳечқиси йўқ, ўтиб кетади.

– Умид қиламан. Жейкда ҳозир қийин давр. Мен унга керакман.

– Муносабатларинг шунчалик яқинми?

– Ака-сингилдай.

– Эдвард эса уни ёқтирмайди... осон бўлмаса керак... қизиқ, бу Бенга қандай таъсир қилган бўларди? - у ўйланиб қолди.

Мен жилмайдим:

– Унинг ўрнида бўлиши мумкин бўлган ҳар қандай йигит каби. Анжела қовоғини солди.

– Бу аниқ. - деди. Кейин мавзунини ўзгартирди. У бировларни қалбига тумшугини тикадиганлардан эмас, мен суҳбатни давом эттирмаслигимни, давом эттира олмаслигимни сезган кўринади.

– Менга кеча ётоқхонадан хона ажратилгани ҳақида билдим, менга коллеждан анча узоғи тегибди.

– Бенчи, у ҳам қаерда яшабини билладими?

– Унинг ҳамииша омади чопган, у энг яқинда. Сенчи? Қаерда ўқишингни ҳал қилдингми?

Мени Анжела ва Бенларнинг Вашингтон университетига кирганликлари бир сония ўйлантириб қўйди, улар бир неча ойдан сўнг Сиетлга жўнаб кетишади, бу вақтгача у ер беҳавотир бўлиб қолармикин? Қайта тугилган вампирлар бошқа шаҳарга кўчиб кетишармикин? Бу бошқотирмалар менинг айбим билан содир бўлмаётганмикин? Ўзимдан бемаъни ўй ҳаёлларни ҳайдашга уриндим ва жавоб беришга шошилмадим.

– Менимча, Аляскага кетсам керак. У ерда Жунода университет бор.

– Аляскага? Ростданми? Бу яхши албатта... шунчаки иссиқроқ жойга кетасан деб ўйлаган эдим.

Конвертдан кўз узмай кулиб юбордим.

– Ҳа. Форкс дунё қарашимни тубдан ўзгартириб юборди.

– Эдвардчи?

Юрагим увишиб кетди, лекин барибир Анжелага жилмайиб қарадим.

– Эдвардни Аляскадаги қахратон ҳам қўрқитмайди.

Анжела кулди.

– Бу жуда узоқ-ку. Уйинга тез-тез келиб туrolмасанг керак. Менга ҳеч бўлмаса хат ёзиб турасанми?

Мен гамгин бўлиб қолдим. Балки, у билан ҳозир унчалик яқин бўлмаганим маъқулдир.

Агар бундай имкониятни қўлдан чиқарсам янада қайғули бўлмайдимми? Қайғули ҳаёлларимни қувиб ҳазил билан жавоб бердим.

– Агар мана бундан кейин ёзолсам, - ёзилган конвертга ишора қилдим. Иккаламиз ҳам кулиб юбордик. Мен хатто марка ёпиштиришга ҳам ёрдамлашдим. Уйга кетиш қўрқинчли эди.

– Қўлинг қандай? - сўради Анжела.

Бармоқларимни қимирлатиб кўрдим.

– Улардан қачондир яна фойдалансам бўлади менимча!

Пастдан эшикнинг ёпилгани эшитилди ва биз бошимизни кўтардик.

– Анжи? - Беннинг овози эшитилди. Жилмаймоқчи бўлдим, лекин лабларим титради.

– Менимча кетар вақтим бўлди.

– Қолавер, агар хоҳласанг. Менимча Бен менга фильм ҳақида батафсил гапириб бермоқчи.

– Йўқ. Вақт бўлди. Дадам ҳавотир олади.

– Ёрдамнинг учун раҳмат.

– Умуман айтганда, менга ёқди. Бугунгидай нимадир ташиқил қилиб туришимиз керак.

Қизлар базмига ўхшаган.

– Албатта!

Ётоқхона эшиги тақиллади.

– Киравер, Бен! - руҳсат берди Анжела.

– Белла! Тирик қола олдингми! - Бен масҳара қилиб Анжелани ёнидаги менинг ўрнимга бориб ўтирди. Кейин диққат билан меҳнатларимиз маҳсулига тикилди.

– Баракалла! Афсус, ҳаммасини тугатибсизлар, бўлмаса мен... У жим бўлиб қолди ва бирдан жонланиб фильм ҳақида сўзлай кетди.

– Анжи, сен ҳаётдаги кўп нарсаларни ўтказиб юбординг.

Шунақанги қойилмақом фильм, ундаги сўнги олишув, ҳаммаси ажойиб эди, эсдан оғиш мумкин! У ерда шунақанги йигит бор, сен бунни кўришинг керак.

Анжела менга маъноли қаради.

– Мактабда кўришамиз, - асабий қиқирладим.

– Ҳайр, - хўрсинди Анжела.

Пикапим томон борар эканман, эҳтиёткорлик билан кўчани зимдан кузатдим, лекин кўча саҳро мисоли бўм бўш эди. Йўл бўйи кўзгудан кўз узмадим, бироқ кулранг вольво ҳеч қаерда кўринмади.

Уйимиз олдида ҳам йўқ, лекин бу ҳеч нарсани англамасди.

– Белла! Сенмисан? - эшикни очишим билан чақирди дадам.

– Салом дада! - дадамни телевизор қаршисидан топдим.

– Хўш, ишларинг қандай?

– Яхши.

Дадамдан гап яширишдан фойда йўқ, барибир Билли амаки ҳаммасини етказади. Бундан таиқари бу хабар дадамни хурсанд қилади.

– Мени ишдан қўйиб юборишди, шунинг учун Ла-Пушга бориб келдим.

Унинг юзида бўлиши керак бўлган ҳайрат кўринмади. Билли амаки ҳаммасини аллақачон хабар қилган.

– Жейкнинг ишлари қандай экан?

– Яхши.

– Веберларникига бордингми?

– Ҳа, ҳамма конвертларни ёзиб тугатдик.

– Баракалла! - дадам жилмайди, телевизорда ўйин бўлаётганда дадам мен диққат билан эшитаётгани галати.

– Бугун дўстларинг билан вақт ўтказганингдан хурсандман.

– Мен ҳам.

Ўзимга юмуш ахтариб ошхонага кирдим. Афсуски дадам тушликдан кейинги идишларни ювиб қўйибди. Полдаги қуёш нурига қараб бироз ўйланиб қолдим.

– Бориб дарсларимни тайёрлайман. - деб юқорига чиқиб кетдим.

– Кейин гаплашамиз, - дадам ортимдан қичқирди.

"Агар тирик колсам", - ҳаёлимдан ўтказдим.

Ётоқхонам эшигини эҳтиёткорлик билан секин ёпганимдан кейингина орқамга ўгирилдим.

Албатта у шу ерда эди, рўпарамдаги очиқ дераза ёнида деворга суянганича мени тешиб юборгудек тошдек қотиб тикилиб турарди. Мени қаттиқ урушишини кутгандим, лекин ҳеч нарса демади. У жимгина мендан нигоҳини узмай турарди, балки қаттиқ жаҳли чиққанидан гаплашгиси келмаётгандир.

– Салом, - ва ниҳоят тилга кирдим.

Унинг юзи тошдан йўнилганга ўхшарди. Мен юзгача санадим, лекин у қилт этмади.

– Хўш... мана мен... тирик ва саломатман деб гап бошладим.

Унинг бўғзидан ўкирик чиқди.

Бироқ юзи ўзгармади. У кўзларини юмиб гап бошлади.

– Белла, - шивирлади у.

– Кўрқинчли иш бўлмади, - елка қисдим.

– Сал қолса чегарадан ўтиб келишувни бузмоқчи эдим, бу нималарга олиб келиши мумкинлигини тушунапсанми? - деди ва совуқ ҳамда тундай коп-қора кўзларини очди.

– Сен бундай қилмаслигинг керак. - Овозим баланд чиқди, дадам эшитмаслиги учун наст овозда гапиришга қанчалик уринмай, барибир бақиргим келарди. - Эдвард улар жанжал чиқариши учун ҳар нарсадан унумли фойдаланишади. Улар бундан хурсанд бўлишади. Сен келишувни бузмаслигинг керак.

– Балки, урушгиси келган фақат улар эмасдир.

– Етар! - гапини бўлдим.

– Агар у сени хафа қилгудек бўлса...

– Бас қил! - ўшқирдим. — Бундан ҳавотирга тушмасанг ҳам бўлади, Жейкоб ҳавфли эмас.

– Белла! Ким ҳавфли, ким ҳавфсиз эканлигини белгилайдиган шароитда эмассан.

– Ўйлайманки, сен ҳам, мен ҳам Жейкдан қайгурмасак ҳам бўлаверади.

Эдвард тишларини гичирлатиб, қўлини мушт қилди. У ҳали ҳам дераза ёнида турар эди, орамиздаги бу масофа менга ҳечам ёқмаётган эди. Чуқур нафас олиб Эдвард томон юрдим. Уни қучоқлаганимда ҳам қимир этмади.

– Сени ҳавотирга қўйганим учун кечир. - мингирладим. У хўрсинди ва бироз тинчланди.

Белимдан қучоқлади.

– "Ҳавотирланиш" - бу юмшок айтилгани, бугунги кун роса чўзилиб кетди. - деди у.

– Сенга буни билдирмоқчи эмасдим. Овдан тез қайтишингни ҳисобга олмабман.

Унинг кўзларига қарадим ва қаттиқ нигоҳига тўқнаш келдим. Унинг кўзлари тим қора, атрофи сиёҳранда эканини шундагина пайқадим. Норози бўлиб қовоғимни уйдим.

– Элис зойиб бўлганингни кўрганидаёқ қайтиб келганман. - тушунтирди у.

– Бундай қилишининг кераги йўқ эди! Ахир энди яна кетишингга тўғри келади. - мен баттар қовоқ уйдим.

– Кутиб тура оламан.

– Мана яна тентаклик! Бу аниқ, биладан албатта, Элис мени Жейкни ёнидалигимда кўра олмаган, лекин сен билишинг керак эди.

– Мен билмаган эдим! Рухсат беришимни кутма... - гапимни бўлди.

– Нима деганинг, "кутма"? Айнан шуни кутаман ҳам!

– Бу бошқа қайтарилмайди.

– Худди шундай! Чунки кейинги сафар сен бунчалик асабийлашмайсан!

– Чунки кейинги сафарнинг ўзи бўлмайди! - гапимни чўрт кесиб деди Эдвард.

– Ахир менга ёқмаса ҳам, кетишингни тушуняпман-ку...

– Бу бошқа-бошқа нарсалар. Мен ҳаётимни ҳавфга қўймапман.

– Мен ҳам!

– Турланувчилар ҳавфли.

– Мен бундай деб ўйламайман.

– Белла, буни муҳокама қилмоқчи эмасман.

– Мен ҳам!

Унинг қўллари мушт бўлиб тугулди, гарчи белимдан қучиб турсада мен буни ҳис қилдим.

– Сен чиндан ҳам фақат ҳавфсизлигимдан ҳавотирдамисан? - бирдан айтиб юбордим.

– Нимани назарда тутяпсан? - норози оҳангда сўради.

Анжеланинг фикр юритиши аҳмоқона бўлиб туюлди, нима дейишни билмай қолдим.

– Ўйлайманки, мени рашк қиляпсан, тўғримми?

– Рашк қиламан?

– Жиддий айтяпман!

– Яна нима, бу ҳечам кулгули эмас. Мен гумон аралаш қовогимни уйдим.

– Ёки... гап бунда эмасми? Балки гап қандайдир аҳмоқона "вампирилар ва турланувчилар - ўлим билан баробар душман" лигидами?

Унинг кўзлари чақнади.

– Ҳамма гап фақат сенда! Менга бир нарса, сенинг ҳавфсизлигинг керак. Кўзларидаги қора алангадан шубхага ўрин қолмади.

– Майли, сенга ишона қоламан. Лекин билиб қўйишингни хоҳлайман, мен сизларнинг аҳмоқона дўст-душман ўйинларингга қўшилмайман. Мен нейтраль мамлакат-Швейцарияман.

Афсонавий ҳудудларинг тортишувида иштирок этишдан бош тартаман. Жейкоб мен учун оилам аъзоси. Сен... бутун ҳаётим муҳаббатисан демаган бўлардим, чунки сени бундан ҳам ортиқ ва узоқ севаман деб умид қиламан. Менинг борлигимсан. Кай бирингиз вампир, кай бирингиз бўритус, буни менга фарқи йўқ. Мободо Анжела жодугар бўлиб чиқса, у ҳолда, у ҳам дўстлигимнинг илиқ муносабатига қўшилиши мумкин.

Эдвард менга хийлавор нигоҳ билан қаради.

– Швейцария, - маънодор қилиб такрорладим.

У қовогини уйиб хўрсинди.

– Белла, - бурнини жийириб жим бўлиб қолди.

– Яна нима?

– Сендан анави... хафа бўлма, лекин сендан кўппакнинг иси анқияпти.

Эдвард мийигида жилмайди ва бундан англадимки ярашдик, ҳозирча.

Эдвард бу галги овни ўтказиб юборибдими, демак кейингисига боришига тўғри келади: жума куни у Жаспер, Эмметт ва Карлайллар билан Калифорниянинг тоғ арслонлари жуда кўп тарқаган қайсидир қўриқхонасига кетган эди.

Биз барибир турланувчилар ҳақида бир тўхтамга келолмадик, лекин мен пайтдан фойдаланиб, уялмай Жейкка қўнғироқ қилдим. Эдвард хонамга деразадан киришидан олдин вольвосини уйига ташлаб келган эди. Мен Жейкка шанба куни боришимни айтдим, бу батамом ноҳақлик бўлди. Эдвард менинг ҳисларимни яхши билар эди.

*Агар у пикапимни бузса, Жейк мени ортимдан келиши мумкин:
Форкс нейтраль ҳудуд, худди Швейцария ва худди менинг ўзимдай.*

*Шунинг учун мен бошида ҳеч нарсадан шубхага бормадим.
Пайшанба кун ишдан чиқишимда мени вольвода Эдвард эмас Элис
кутарди. Йўловчи ўриндиқ эшиги очиқ турар, нотаниши мусиқанинг
баланд овози машинани титратар эди.*

*– Салом Элис! - машинага ўтираётиб қўшиқчидан баландроқ
қичқириб. - Аканг қани? - дедим.*

*Элис мусиқа оҳангига жўр бўлиб менинг овозимни эшитмади. У
мусиқани берилиб эшитар эди. Мен эшикни ёпиб, қўлларим билан
қулогимни тўсиб олдим. Элис жилмайди ва мусиқа овозини
пасайтирди. Машинани ўт олдириши билан бир вақтда эшикларни
қулфлаш тугмасини босди.*

*– Нималар бўляпти? - шубха мени ўз домига торта бошлади. -
Эдвард қаерда?*

Элис елкасини қисди.

– Улар эртароқ кетишди.

– Тушунарли.

*Мен хафа бўлмасликка ҳаракат қилдим. Агар у эрта кетган
бўлса, демак эртароқ қайтиб келади.*

*– Болакайларнинг ҳаммалари кетишди ва биз кечаси билан қиз
базми уюштиришимиз мумкин, - жарангдор овозда эълон қилди
Элис.*

– Тун бўйи? - такрорладим.

Менинг гумонларим аниқ бир асоссиз эди!

– Наҳотки хурсанд эмассан? - сўради Элис.

*Мен жим бўлиб унинг қувончдан порлаётган нигоҳини
учратдим.*

– Сен мени ўғирладинг, тўғрими?

Элис кулиб юборди.

*– Шанбагача. Эсми даданг билан келишиб қўйди: сен икки
кечани мен билан ўтказасан, эртага ўзим сени мактабга олиб
бораман ва олиб кетаман.*

Жаҳлим чиқиб ойнага ўгирилиб олдим.

– Кечир. У менга етарлича ҳақ тўлади. - деди Элис афсусланмай.

– Нима билан? - шивирладим.

– Менга "порше" олиб берди, Италияда ўғирлаганимдакасидан. Форксда ҳайдашим мумкин эмас. Агар хоҳласанг Лос-Анжелесгача қанчада боришини текшириб кўришимиз мумкин. Гаров ўйнайманки, сени ярим тунгача уйга қайтариб олиб келаман.

– Менсиз, - титрогимни аранг босиб хўрсиниб жавоб бердим. Биз йўлакдан ҳар доимгидан ҳам учиб борар эдик. Элис гараж олдида тўхтади ва мен машиналарга назар солдим. У ерда Эмметтнинг жипи ва Розалининг қизил кабриолети ўртасида сариқ порше ялтираб турар эди.

Элис вольводан гўё хавода учгандан енгилгина тушди, ўзининг совгаси олдига бориб капотини қўли билан силаб ўтди.

– Чиройли, тўғрими?

– Эдвард ўта сахийлик қилиб юбормабдими? - ишонқирамай мингирладим. — У сенга, бир неча кун менга қўриқчилик қилишинг учунгина шунақа совга берди.

Элис кўзларини юмди.

Бир сониядан сўнг мен дахшатдан бўғилиб кўкариб кетдим.

– Бу Эдвард ёнимда бўлмаган дамлар учунми?

У ҳа дегандай бош чайқади.

Машина эшигини қарсиллатиб ёпдимда, уйга қараб юриб кетдим. Элис хурсанд ҳолда, ёнимда рақс тушиб борарди.

– Элис, бу сенга кўндай туюлмаяптими?

– Йўқ, туюлмаяпти. Билишимча сен ёш турланувчи қанчалар хатарли бўлиши ҳақида тасаввур ҳам қилолмайсан. Энг муҳими, менда уни кўриш имкони йўқ. Эдвард сени ҳавфсизликда эканингга тўлиқ ишонч билдиролмайди. Сен бунга юзаки қарамаслигинг керак.

– Ҳа нимасини айтасан! Тунни вампирлар билан ўтказиш - бу дунёдаги энг беҳавотир машғулот. - заҳарханда жавоб бердим.

Элис кулиб юборди.

– Мен сенга педикюр ва бошқаларини ҳам қилиб қўяман, - сўз берди у.

Мени куч билан ушлаб туришларини айтмаганда, қолган ҳаммаси жойида эди. Эсми нахд Порт-Анжелесдан Италянча таом келтирди, еб тўймайсан. Элис эса менинг севимли фильмларимни тахт қилиб қўйганди. Хатто Розали ёнимизда жим ўтирди. Элис педикюр ҳақида қатъий туриб олди, менимча у бажариладиган ишларнинг рўйхатини тузиб олган кўринади.

– Ухлашга қанчалик кеч ётмоқчисан? - тирноқларим кондай қизил рангда товланганида қизиқиб сўради Элис.

– Ярим кечагача ўтириши ниятим йўқ, эртага мактабга бораман.

Элис лабларини шиширди.

– Умуман, айнан қаерда ухлайман? - нигоҳим билан диванни ўлчаб кўрдим: бироз калтарок, оёгимни букиб ётишимга тўғри келади. — Наҳотки, уйимда менга қараб туролмасмидинг?

– Унда қиз базми қандай бўлар эди? - хафа бўлгандай бош чайқади Элис. — Эдвардни хонасида ухлайсан.

Хўрсиндим. Унинг қора чарм дивани чамамда бунисидан бироз узунроқ эди. Унинг хонасидаги олтин рангли гилам, устида ётишим учун етарлича қалин.

– Ҳар эҳтимолга қариши уйимдан буюмларимни бориб олиб келсам майлими?

– Улар аллақачон шу ерда.

– Телефондан, қўнғироқ қилсам бўладими?

– Даданг қаерда эканингни билади.

– Дадамга қўнғироқ қилмоқчи эмас эдим. - қовогимни уйдим. — Менимча, баъзи режсаларимни қолдиришимга тўғри келади шекилли! Элис кулиб юборди.

– Бу борада ишончим комил эмас.

– Элис! Хўп деяқолгин!

– Хўп майли, - хонадан чиқиб кетаётиб жавоб берди. Бир сониядан сўнг Элис қўлида миттигина телефон билан кириб келди.

– У буни тўғридан тўғри таъқиқламади... - мингирлади телефонни менга узатаркан.

Жейк дўстлари билан ўрмон кезмаётганидан умид қилиб унинг рақамини тердим. Омадим чопиб гўшакни Жейкнинг ўзи олди.

– Алло!

– Салом, Жейк! Бу мен.

Элис менга бир муддат ҳиссиз қараб турди-да, кейин бориб диванга Розали ва Эсмнинг ёнига ўтирди.

– Салом, Белла, - унинг овози кутилмаганда ҳавотирли эшитилди.

– Нима бўлди?

– Яхши нарса эмас, шанба куни боролмайдиганга ўхшайман.

Жейк жим турди.

– Жин ургур қонсўрар! - ниҳоят мингирлади у.

– Мен уни кетади деб ўйлагандим, наҳотки у йўқлигида ҳам ўз ишларинг билан шуғуллана олмасанг. Ёки у сени тобутига қамаб қўядими?

Мен кулиб юбордим.

– Кулгули нарсани кўрмаяман.

– Кулишимга сабаб, топишингга оз қолди. - тушунтирдим. - Лекин нима бўлмасин, шанба куни у шу ерда бўлади шунинг учун бунинг аҳамияти йўқ.

– Демак у Форксда ов қиладими?

– Йўқ, - унинг саволига эътибор бермасликка ҳаракат қилдим, негаки бунга Жейкдан кўра ўзимнинг кўпроқ асабим ўйнаётган эди.

– У эртарақ кетди.

– Шундайми, ундай бўлса ҳозир кел! Ҳали унча кеч эмас. Ёки ўзим бориб олиб келайми?

– Иложим йўқ, уйда эмасман. Мен гўё махбусдекман.

Жейк жим туриб хабаримни ўйлаб кўрди ва ўкириб юборди:

– Биз бориб сени озод этамиз, - совуққонлик билан жавоб берди у.

Елкамдан совуқ ўтганини сездим, аммо ҳазиломуз жавоб бердим.

– Хушимни оладиган таклиф бўлди. Мени бу ерда қийноққа солишиди. Элис оёғим тирноқларини бўяб қўйди.

– Ҳазиллашмаяман.

– Тинчлан, улар шунчаки ҳавфсизлигимни таъминлашга уринишяпти.

Жейк яна ўқирди.

– *Тушунаман бу тентаклик, лекин улар буни чин дилдан қилишяпти.*

– *Дилдан! - хириллади у.*

– *Кечир, шанба куни кўришолмаймиз. Ухлайдиган вақтим бўлди. Лекин яна сенга қўнғироқ қилишга ҳаракат қиламан.*

– *Руҳсат беришларига ишончинг комилми? - у заҳарли қизиқиш билдирди.*

– *Унчаликмас, - хўрсиндим. — Ҳайрли тун Жейк.*

– *Кўришгунча.*

Элис кутилмаганда ёнимда пайдо бўлди, лекин мен аллақачон бошиқа рақамни тераётган эдим.

– *У телефонини ўзи билан олмаган бўлса керак. - деди у, кимга қўнғироқ қилаётганимни кўриб.*

– *Хабар қолдираман.*

Тўртта гудокдан кейин автожавоб бергич ишга тушди. Ҳеч қандай салом аликларсиз: Мен сенга кўрсатиб қўяман, - ҳар бир сўзимга алоҳида ургу бериб гапирдим. — Мен сенга шунақасини тайёрлаб қўяманки, уйга келганигда сени оқ ва хурпайган жаҳлдор гризли айиғи кутади.

Мен телефонни жаҳл билан қарсиллатиб ёпдим ва Элиснинг қўлига тутқаздим.

– *Ана бўлди.*

– *Сени ҳибсда ушлаб туриш менга ёқади, - деди Элис жилмайиб.*

– *Мен ухлашга кетдим, - дедим ва зинага қараб қўзгалдим.*

Элис менга эргашиди.

– *Элис, ҳавотир олма, кочиб кетмайман. Агар буни ўйлаганимда буни билган бўлар эдинг, агар кочишга уринсам сен мени тутиб олган бўлардинг.*

– *Мен бор йўғи нарсаларинг қаерда эканини кўрсатмоқчи эдим, - деди Элис хўмрайиб.*

Эдварднинг хонаси учинчи кават йўлагининг охирида эди. Уй қанчалик катта бўлмасин адашмасдан топа олади киши. Бироқ

чироқни ёқиб, ҳайратдан қотиб қолдим. Наҳотки эшикларни адаштирган бўлсам.

Элис кулди.

Эшикни адаштирмаганимни дарров тушундим: хона-ку ўша-ўша, фақат жиҳозлар билан тўлдирилган эди. Диванни девор томон суришибди, мусиқа марказини жавонга СД ёнига ўрнатишибди, баҳайбат ётоқ учун хонани бўшатишибди. Жанубий девор яхлитлигича ойнаванд эди, кўзгудан хонанинг акси кўринар ва хона кенгайгандай таасурот қолдирарди.

Хонадаги ҳар бир нарса ётоқ устидаги чойшабнинг олтин рангидан эди.

– Бу яна нимаси? - тутилиб сўрадим.

– Наҳотки, у сени диванда ухлашга мажбур қилади деб ўйлаган бўлсанг?

Ўзим ҳам тушунмайдиган бир нималарни тўнгилаб дадиллик билан диванга яқинлашиб ўзимнинг нарсаларимни ушлаб олдим.

– Сени ҳижолат қилмасдан чиқа қоламан, эрталаб кўришгунча, - кулди Элис.

Тишимни ювиб, тунги либосимни кийдим. Баҳайбат ётоққа энсам қотиб бир қарадим-да, ундаги момиқдай бўлиб турган ёстиқ билан чойшабни олдим. Бориб Эдварднинг қора чармли диванига ётиб ўраниб олдим. Лекин сира ухлолмадим, қанча уринмай кўзимга уйқу келмасди.

Кўзларим қоронгуликка мослаша бошлади. Хонани кенгайтириб турган ойнадан асар ҳам қолмади. Деразага тикилдим, ойна ортидан ой нур сочар, юлдузлар жимирлаб кўринарди.

Қизиқ, бунчалар гўзал манзара таъсирида ухлай олармикинман? Эшик тақиллади.

– Элис яна нима дейсан?

– Бу мен, - деди Розали, эшикни қия очиб кириш кирмасликни билмай иккиланиб тўхтади.

Унинг юзи ой шуъласида янада жилваланиб кўринди. — Кирсам бўладими?

Ха

VII боб. Бахтсиз якун

Розали эшик ёнида журъатсиз тик қотганди.

- Албатта, - жавоб бердим мен. Ноодатий ҳайратдан овозим кўтарилиб кетди. - Киравер.

Мен диваннинг бир бурчагига қапишиб ўтириб олдим ва унга ўтиришига жой бўшатдим.

Қаршимда Калленлар оиласидаги ягона менга қарши бўлган одам сукут сақлаб ўтирарди.

Мен унинг нима учун келгани билан жуда қизиқардим албатта, аммо туман қоплаган калламга ақалли бир фикр келмади.

- Бироз суҳбатлашиб ўтирсак, бўладими? - сўради Розали. - Сени уйғотиб юбормадимми?

У тўзғиб ётган каравотимга бир қаради, сўнг яна диванга қаради.

- Йўқ, ухламаган эдим ҳали, майли бемалол, гаплашиб ўтираммиз.

Қизиқ, Розали менинг юрагимдаги галаёнларни сезармикан? У ўзини жуда галати тутди.

Розали кўлди - гўёки қўнғироқ жаранглагандек.

- У сени жуда ҳам кам ҳолатда ёлғиз қолдиради, - жилмайди у. - Хатто менга ҳеч қачон имкон бўлмайди, деб ҳам ўйлаб қоламан.

Бу билан Розали Эдвард ҳақида у йўқлигида нима демоқчи? Кўлим билан одеялни асабий гижимладим.

- Мени кечир, ўзгаларни ишига аралашаётганим учун. - Розалининг овози жуда майин, хатто ёлворгандек эшитилди. У деярли кўзини ердан узмай тиззасини қўлига қўйиб олганди. -

Мен авваллари сени кўп ранжитганман ва яна кўнглингни огритишни истамасдим.

- Сиқилма, Розали. Мен аразчи эмасман. Нима ҳақида гаплашмоқчи эдинг?

У яна жилмайди - бу сафар анча огриқли табассум эди.

- Сенинг одам ҳолингда қолишингни нега ишташимни биласанми - мен сенинг ўрнингда бўлганимда одам бўлиб қолардим.

Розали менинг лол бўлиб қолганимни кўриб яна жилмайди ва енгил нафас чиқарди.

– Эдвард сенга бу қандай пайдо бўлиши ҳақида айтмаганми? - сўради ўзининг бенуқсон ва гўзал бўлган ўлмас вужудини кўрсатиб.

Мен оҳиста бош чайқадим ва жиддийлашдим.

– У бунни Порт-Анжелесда содир бўлганлигини, фақат қутқаришни асло иложли йўқлигини айтганди. - Мени кўрқинчли хотиралар яна қийнади.

– У бор-йўғи шуни гапириб бердимми?

– Ҳа, - ўйламасдан жавоб бердим. - Нима аслида бошқача бўлганмиди?

Розали менга қаради ва жилмайди - аччиқ, аммо барибир чиройли табассум.

– Бу унчалик аввал содир бўлмаган.

У замгин қиёфада дераза тарафга қаради ва оғир тин олди. Менимча, Розали ўзини қўлга олмоқчи бўлди.

– Белла, мен ҳақимда ростан ҳам билгинг келаяптими? Аммо бу қиссам якуни анча қайғули, аммо аслида ҳам ҳамма қиссаларимиз бахтсиз тугайди. Агарда бахтли тугаганда эди, ҳозир гўрда ётган бўлардик.

Унинг товушидаги алам мени қайғуга солган бўлсада, унинг қиссасини тинглаш учун бош иргидим.

– Белла, менинг дунёйим сенинг оламингга қараганда анча ўзгача ва яхшироқ эди. Бир минг тўққиз юз ўттиз учинчи йилларда одамлар ҳам ўзгачароқ эди. Мен ўн саккиз ёшга тўлгандим ва беқиёс гўзал эдим.

Розали деразадан ташқарига тикилиб қолди, гўё хотиралари уни жуда олисларга олиб кетди.

– Мен ўзига тўқ оилада тугилдим. Отам банкда ишларди - билсам, ўшанда отам ўз касбидан жуда гурурланган экан. Оиламиздаги тўқчилик сабаби унинг қобилияти ва ишига бўлган талабчанлиги эмас шунчаки омадли оила бўлганимиз эди. Мен бунга шунчаки шундай бўлиши керакдек қарардим. Оиламиз бошқа одамлар бошига тушган Кучли Инқироздан ҳоли эди. Мен ҳеч нарчасиз қолган йўқсилларни, бечораларни кўрардим. Аммо отам уларни омадсизлар

деб атаб, уларнинг ўз кулфатига сабаб ўзларнинг дангасаликлари дерди, мен эса отамга ишонардим. Онам эса уйда фарзандлар тарбияси билан шуғулланарди - оилада мендан кейин иккита кичкина укам ҳам бор эди. Аммо оиламда ҳамманинг диққат эътибор маркази менда эди. Ўшанда мен билмаганман, лекин сезардим - ота-онамда ҳамма нарса бўлса ҳам ҳаётдан нолишарди. Ростанам уларнинг маънавий дунёси анча қашшоқ эди. Ота-онам жамият пиллапоясидан кўтарилиши учун одамларни босиб янчиб бўлса ҳам ўтишига тайёр эдилар.

Албатта, менинг гўзал чиройим ҳам уларнинг гурури эди. Улар менда ўзим кўрмаган нарсани ҳам кўра оларди. Ота онамдан фарқли равишда мен ҳаётимдан нолимасдим. Ўзимни боримча севардим. Ўн икки ёшимданоқ эркаклар- йигитлар эътиборига туша бошлагандим.

Дугоналарим ҳасад билан тикилишар, юзим-сочимга маҳлиё бўлишарди. Онам мен билан фаҳрланар, отам эса ҳар доим байрам кўйлаклари совга қилишдан чарчамасди. Мен ҳаётда нима исташимни билардим ва бу истагимга эришиши учун ҳеч нима қаршилик қилолмасдиям.

Мени ҳамма севишини, мафтун бўлишни хоҳлардим. Мен катта ва серҳашам никоҳ тўйимни орзу этардим, бутун шаҳар аҳли олдида отамнинг мени кўркам ҳайратланарли либосда меҳроб ёнига олиб боришини, бутун шаҳар самодан ерга тушган маъбудани кўриб лол-у мафтун бўлишини орзу этардим. Белла, мен иззат-икромсиз яшай олмасдим. Кўрдингми, мен шунақа тентак, ҳудбин ва иззатпараст қиз эдим! - Розали ўз шахсиятпарастлигидан мириқиб кулди.

- Ота-онамнинг таъсирида мен ҳам моддий нарсаларга меҳрим баланд эди: катта ва бадавлат уй, барча шарт-шароитлари тўқис хонадон, барча ҳизматларни мен учун кимдир бажариб беришини хоҳлардим. Айтдим-ку, мен шундай енгилтак қиз эдим. Ёш ва жуда тентак бўлганман. Мен ўз истагимни амалга ошишига бирор бир тўсиқни кўрмасдим. Орзуйим қандай бўлмасин амалга ошиши шарт эди. Баъзи бир орзуларим мантиқли ва ўйланган эди. Айниқса биттаси. Менинг битта энг яқин дугонам бор эди, исми Вера эди. У жуда эрта, ўн етти ёшида турмушга чиққанди. Унинг турмуш

ўртоғи ота-онам учун куёв бўлишга нолойиқ табақа -оддий ҳунарманд эди. Орадан бир йил ўтиб Вера ўғил фарзанд кўрди. Ўшанда биринчи марта кимгадир чин дилдан ҳавасим келганди...

Розали негадир менга галати қараб қўйди.

- У пайтлар бошқа давр эди. Сенинг ёшингда қизлар турмушга чиқишга тайёр бўларди.

Менинг ўз фарзандим бўлишини жуда истардим. Чиройли уйим ва турмуш ўртоғим бўлишини, худди Вераникидек менинг турмуш ўртоғим ҳам ҳар ишдан қайтганида ўпиб кўришини истардим. Фақат уйим Вераларникидек бечораҳол бўлмайди, дердим...

Розали ўсган оламини мен тасаввур этишга жуда қийналдим. Бу гўё эртаққа ўхшарди.

Бироз ҳайрат билан иккиланиб шуни ҳис этдимки, Розалининг олами Эдвард бир пайтлар тирик бўлган дунё билан бир хил эди. Эдварднинг яшаб ўтган оламининг бунчалик гаройиб эканини ҳис этганимда Розали бир лаҳза сукут сақлади. Демак менга Розалининг олами менга шу қадар гаройиб туюлса, Эдвардга ҳам менинг олашим шу қадар галати туюлармикан?

Розали чуқур тин олиб қиссасини давом этирди - ўтмиш соғинчи аллақачон овозини тарк этиб бўлганди.

- Рочестерда ҳаммани диққат марказида Кинг оиласи эди. Отам ишлайдиган банк ҳўжсайини ҳам Ройс Кинг - бутун шаҳарнинг ярим даромади эгаси эди. Ва айнан ўша банкда мени ҳўжсайиннинг ўғли Ройс Кинг Иккинчи биринчи марта кўриб қолганди. - Розалининг лаблари титради, унинг исмини газаб билан тишларини гижирлатиб айтди.

- У тез орада банкни бошлиғи бўлиши аниқ эди. Икки кундан сўнг онам отамга тушлигини бериб келишим учун банкка жўнатди. Мен очиги ҳайрон бўлгандим. Онам одатдаги либосимда эмас байрамона ялтироқ оқ блузкамни кийишимни ва сочимни эринмай турмаклаб боришимни истади - ва буларнинг бариси бор-йўғи банкка бориши учун эди. - Розали даргазаб бўлиб кулди.

- Мен Ройсга иложли борица эътибор бермагандим: аммо менга ҳамма тикиларди. Аммо шу оқшом аллақим менга бир даста атиргул жўнатибди. Энди ҳар оқшом Ройс менга атиргуллар йўлларди.

Уларнинг кўплигидан хонада оёқ қўйишига жой қолмади. Шунчаликка бориб етдики, энди мен хонамдан чиққанымда мендан атиргул ифори тараладиган бўлди. Ройс жуда келишган ёқимтой йигит эди. У бир кунни менинг кўзларим бинафшага ўхшашини айтди, ва ўша кундан бошлаб атиргулга қўшиб бинафша ҳам жўнатадиган бўлди. Менинг ота-онам майин қилиб айтганда бундан хафа эмасдилар: улар айнан шунни исташарди. Мен ҳам Ройс - менинг орзуйим эканини ҳис этардим. У барча орзуларимни амалга оширувчи эртақлардаги шаҳзода эди - бошқача бўлиши мумкин ҳам эмасди?! Биз танишганимизга атиги бир-икки ой бўлган бўлса-да, унаштирилгандик. Биз унча кўп вақтимизни бирга ўтказмасдик. Ройс иши кўплигини рўкач этарди. Аммо биз бирга юрган пайтимизда у мени асраб ардоқлар, ҳамма бизга катта ҳавас билан қарашарди. Менга деярли бу ёқа бошлаганди. Базмлар, рақслар, байрамона либослар. Кинг фамилияси бўлган одам учун барча омад эшиги очик эди, уни зафар қучиб кутиб оларди. Тўйим учун ҳеч нарса қилишим шарт бўлмади. Ҳамма нарса тахт эди.

Энди Вераникига борсам ортиқ хавас ўтида изтироб чекмасдим, чунки тез орада ўзимнинг ҳам

Кинглар кошонасида ўйнаб юрадиган тилларанг сочли жажжжи болачаларим бўлади.

Розали тўсатдан сукут сақлади, тиши асабий гичирлади. Бу ёқимсиз тўхташдан, мен унинг замгин ҳикоясининг мудҳиш қисми бошланаётганини сездим. Розали айтганидек бахтсиз якун билан тугаши кераклигини билиб турардим. Балки шунга Розали бошқалардан кўра бахтиқаро ва замгин эди: чунки у одам бўлган пайтида орзусига эришган эди.

- Бир оқшом Вераникидан жуда кеч уйга қайтаётган эдим, - шивирлади Розали. Унинг юзи мрамардек сип-силиқ ҳамда муздек совуқ эди. - Унинг жажжжи фарзанди Генри шунақа ширинтой ва яхши эдики, у билан ўйнаб қош қорайганини ҳам сезмабман. Мен кетаётганимда Вера ўзилчасини кўтариб олиб остонада кузатди, эри эса унинг белидан қучиб турарди. У мени кўрмаяпти, деб ўйлаб Верани ёногидан ўпди. Менга бу ўпич сира ёқмади. Ройс мени ўзгача ўпарди... бунақа майин эмас, қандайдир бошқача... Мен ширин

ҳаёлларимни бошимдан қувдим. Ройс - менинг шаҳзодам. Ва мен тез орада маликага айланаман.

Ой нурида Розалининг юзи янада рангпарлашиб ўликдек мармар тусига кирди.

- Қош қорайиб кўчада фонуслар ёқилганди. Мен бу қадар кеч қолиб кетаман деб ўйламагандим, - Розали деярли шивирлаб гапирарди. - Ва анча совуқ тушганди. Апрель охири анча совуқ эди. Тўй атиги бир ҳафтадан сўнг бўлиши керак эди, мен эса кўчада кетиб борарканман об-ҳаво ҳақида қайғурардим - буни жуда яхши хотирлайман. Мен ўша кечада содир бўлган воқеани яхши ёд этаман, ҳар бир майда-чуйдасигача эслайман. Мен шундай қилиб бошидан охиригача эслайман... Ўша вақтда ҳеч нарса ҳақида ўйлашни истамасдим. Ва битта шу воқеа қолган барча ёқимли хотираларимни ўчириб ташлади...

У ҳўрсинди ва шивирлашда давом этди:

- Ҳа мен об-ҳаво ҳақида қайғурардим, чунки тўйим кўчада бўлишини истардим. Уйимгача бир-икки даҳа қолганда мен уларни кўриб қолдим - бир тўда эркаклар шодон қаҳқаҳа отганича синган кўча чироғи тагида тўпланиб турардилар. Ғирт маст эдилар. Мен отамга қўнғироқ қилиб мени кўча бошида кутиб олишини сўрамаганимдан афсусландим: уйимга шу қадар яқин жойда тансоқчи зарар қилмасди. Ана шунда кимдир менинг исмими айтиб чақирди.

«Роза!» - деб бақирди кимдир, қолганлари хохолаб кулишарди. Мен бошида эътибор қилмабман, улар ғирт маст бўлса ҳам, жуда яхши қийинишганди.

Улар орасида Ройс ҳам бор эди, ёнидаги ўзига ўхшаш бойвачча ўртоқлари.

«Бу менинг Розагинам!» - бақирди Ройс ва жиннилардек қаҳқаҳа отди. - «Сен кечикдинг.

Биз совуқ қотдик. Бизни роса куттирдинг».

Мен уни аввал ҳеч қачон уни маст ҳолатда кўрмагандим. Вақт ўтган сари у базмба базм кўпроқ қадаҳ ичадиган бўлди. У менга шампан шаробини ёқтирмаслигини айтганди, шунинг учун у янада ўткиррогини хоҳлашига шубҳа қилмасдим.

Унинг ёнида янги ўртоқ пайдо бўлибди, - Атлантадан келган дўстининг дўсти.

«Хўш, қалай Жон, айтганимдек эканми?!» - деди мумнун қиёфада Ройс, мени қўлимдан судраб ўзига тортди. - Сенинг Жоржияндаги жононлардан зўрроқ-а?»

Жон дегани офтобда тобланган, қорамағиз қора сочли йигит эди, ўша менга овқатга қарагандай қаради.

«Бир нарса дейиш қийин, - деди соф жануб шевасида. - Барча гўзаллик кийимлари ичида».

Улар хохолаб кулишди, Ройс ҳам уларга қўшилди.

Тўсатдан у ўзи совга қилган - нимчамни силтаб йиртиб юборди. Зарҳал тугмачалар тошлоқ йўлкага сочилиб кетди.

«Роза, ўзингни кўрсат!» - Ройс ҳамон хоҳолаб кулар, кўзлари ола кула бўлар, бошимдан шляпамни йулқиб отди. Сочимдаги қисқичларни суғуриб юлди ва сочимдан судрагудек ўртага тортди. Мен оғриқдан дод тортиб ўкирардим. Йигитларга эса бу ёқарди, мен бақирардим – улар эса мириқиб кулишарди...

Розали тўсатдан хотираларидан тўхтаб менинг ҳам борлигимни эслаб менга қаради.

Менинг юзим шу топда уникидан-да рангпарроқ ва оппоқроқ бўлиб кетганди.

- Қолган воқеаларни айтиб сени дахшатга солмайман, - сокин оҳангда айтди у. - Улар қаҳ- қаҳ отиб кулганича мени йўлакда ташлаб кетишди. Улар мени ўлдига чиқаришганди. Ройсни елкасига қоқишиб, сенга янги келинчак топши керак, деб ҳазиллашдилар. Ройс эса, сабр қилишимга тўғри келади, деб жавоб берганди.

Мен йўлкада ётганча ўлишимни кутардим. Совуқ бутун баданимдан ўтиб буткул фалаж бўлгандим, ва ҳайртланарлиси - мен оғриқни ҳис қилмай қўйгандим. Қор учқунлай бошлади, мен ҳануз тирик эдим. Мен ўлимимга тезроқ келишни сўраб ёлворардим, аммо ажал имилларди...

Мени Карлайл топганди. Қон ифорини ҳис этиб нима бўлганини билиш учун излаб топганди. Мен хатто уни менга тегинганида жаҳл ҳам қилгандим. Менга ҳеч қачон доктор Каллен, хотини ва унинг укаси менга сира ёқмасди - ўша вақтларда Эдвард Эсмнинг

тутинган укаси қиёфасида юрарди. Улар жуда кўркам ва ҳушсурат эдилар, айниқса эркаклари. Аммо

Калленлар одатда жуда кам уйдан чиқишгани учун, бор-йўзи бир икки марта кўргандим, холос.

Мени Карлайл қўлига кўтариб олганида мен аллақачон ўлганман, деб ўйладим - аммо

Карлайл шунақа тез чопардики, гўёки ҳавода учиб борардик. Оғриқ яна пайдо бўлганди...

Кейин ёруғ хонада ҳушимга келдим. Кўзимни очганимда оғриқ йўқолганди. Тўсатдан бўйнимда кескир оғриқ бошланди. Мен оғриқдан талвасага тушгандим. Ўйладимки, Карлайл мени азобламоқчи. Ичимда олов гуриллаб ёнар, ўйлашга ҳолим қолмаганди. Карлайлдан мени ўлдиришини ўтиниб сўрардим. Эсми ва Эдвард уйга келишиганида улардан ҳам ўлдиришларини, мени бу азоблардан ҳалос этишларини сўрардим. Карлайл мени ёнимда турарди. У менинг қўлимдан тутиб тез орада оғриқ барҳам топишини айтарди. У менга кўп нарса ҳақида сўзлар, мен оғриқлар орасида баъзида буни эшитиб қолардим. У айтдики, аслида ўзи шунақа экан, мени ҳам шунга айлантирибди. Унинг сўзларига ишонгим келмади. Мен ҳар сафар чинқирганимда у мендан кечирим сўрарди.

Эдвардга буларнинг барчаси ёқмасди. Улар мен ҳақимда муҳокама қилишганини эшитиб турардим. Баъзан бақиршидан тўхтардим: нима наф? Бақирдим нима, бақирмадим нима – енгил тортмасдим.

«Карлайл, сиз нега бу ҳақида ўйламадингиз? - деганди Эдвард. - Аҳир бу Розали Хейл!»

Розали Эдварднинг исмини бўртириб айтди.

- Ўшанда менга унинг исмини айтиши сира ёқмаганди - ноқулай овозда шивирлади Розали.

«Унинг ўлишига жим қараб тура олмасдим, - оҳиста гапирарди Карлайл. - Бу жуда катта - жуда даҳшатли, жуда улкан йўқотиши бўларди».

«Тушунаман», - деганди Эдвард - ҳудди мен каби. Мен дарғазаб эдим. Ўшанда Эдвард

Карлайлнинг миясидагиларни ўқий олишини билмасдим ҳали.

«Бу жуда дахшатли эди. Мен уни ташлаб кетолмасдим», - яна шивирлаганди Карлайл.

«Ҳа, албатта» - деб гапига қўшилганди Эсми.

«Одамлар ҳар дақиқада ўлишади, - қўпол равишда ёдига солди Эдвард. - Сизнингча, унинг мурдасини осон топишмасмиди? Кинглар буни ўзлари ташкиллаштиришарди - ҳар ҳолда ундан шубҳаланишмайди», - деб ўшқирганди.

Ҳар тугул улар Ройсинг жиноятини билишларидан ҳурсанд бўлгандим.

Ўшанда мен буткул тамом бўлганимни англаб етмабман: кучим ўзимга қайтган, бемалол уларнинг суҳбатига аралашишим мумкин эди. Оғриқлар бармоқларим учига бориб йўқолганди.

«Энди буни нима қиламиз?» - сўраганди Эдвард - менга жирканиб қараганди.

Карлайл эса ҳўрсинганди: «Уни ўзи ҳал қилади - балки, ўз йўлидан кетар».

Ҳамон унинг гапларига ишонгим келмасди, дахшатда эдим. Менинг умрим ўз поёнига етган, ортга йўл йўқ эди. Абадий танҳолик ҳақидаги ҳаёллар эса адолатсизлик эди...

Оғриқ батамом тугади ва улар менга кимга айланганимни айтишди. Бу сафар шубҳаларим қолмаганди. Мен ташналикни туйгандим, терим тош қотган, кўзларим қип-қизил тусга кирганди.

Мен шунчалик ўзимга бино қўйган эдимки, кўзгудаги ўзимнинг аксимга қарадим ва ҳурсандчиликдан севиниб кетдим: қип-қизил кўзларимни ҳисобга олмаганимда мен ҳурлиқога айлангандим, - шодон оҳангда қийқириб кулди Розали. - Ана шунда, мен барча уқубатларимга сабаб мана шу гўзаллигим эканини - бу тавқи-лаънат эканлигини англаб етдим. Ана шунда мен бошқача бўлиб тугилмаганимга афсус қилдим... ҳар қалай, тасқара бўлмаса ҳам, Верадек -оддий қиз бўлиб тугилганимда эди. Балки ўшанда истаган одамимга турмушга чиқа олишим, шириндан ширин болачаларни дунё келтирармидим. Аҳир мен шуни истаган эдим-ку?

Розали ўйга берилиб сукут сақлади - менимча, яна мени борлигимни унутиб қўйди, шекилли? Аммо сал ўтмай юзида тананали қиёфа акс этди:

– Зеро, мен ҳудди Карлайл каби бегуноҳман. Эсмидан кўра анча камроқ гуноҳ қилгандирман. Эдварддан кўра минг чандон бегуноҳроқман. Мен ҳеч қачон одам қонини татиб кўрмаганман, - у гурур билан гердайди.

Қизиқ, «деярли» бегуноҳ дегани нимани англатаркан?

Розали ишонч билан менга тикилди:

– Мен бешаласини ҳам ўлдирдим, - қониқиши билан айтиб берди у. - Уларни одам дейишга ҳам тил бормайди. Мен қон тўкишгача олиб бормай, жуда тоза иш қилдим: чунки, уларнинг қони ифори мени чалғитиб татиб кўриши васвасасига тушиб қолишимни билардим.

Ройсни энг охирида қолдирдим. Мен унинг қолган ўртоқлари ўлдирилганини ва тез орада ни ҳам излаб келишимни билишини истадим. Кўрқуви уни адойи тамом қилишини истардим.

Ва мен ўз истагимга эришгандим. Мен уни топганимда у деразалари йўқ, икки қарич металл деворли хонага беркинганди. Иккита қуролланган соқчиси ҳам бор эди. Оҳ, бешта эмас еттита одамни ўлдирибман, - тўғирлади у. - Соқчиларни унутибман, уларни бир сонияда саранжомладим.

Мен ўшанда жуда киришиб кетдим. Ёш боладек завқлангандим. Атай ўғирлаган тўй кўйлагимни кийиб олгандим. Мени кўриб, Ройс бўкириб юборди. Ўша кечада Ройс жуда узоқ бақирди. Мен ўз қасосимни моҳирона уддаладим: уни жонини оҳиста жуда секин қийнаб олгандим...

Кутилмаганда, Розали айбдорларча менга қаради.

– Кечир. Сени қўрқитиб қўйдим-а?

– Йўқ, ҳаммаси жойида, - алдадим.

– Мен жуда берилиб кетдим.

– Ҳеч қиси йўқ.

– Ғалати, Эдвард нега сенга ҳаётимни тўлиқ айтиб бермади?

– У ўзгалар кечинмасини сўзлашни ёқтирмайди: чунки, унга сўзлаб беришганидан кўра кўпроқ уларнинг онгидан ўқий олади-да.

У жилмайди ва бошини саррак-саррак қилди.

– Илтимос, фақат мени ёмон қиз деб ўйлама. Ростанам у жуда одобли йигит, тўғри-я?

- Шахсан мен уни шундай ҳисоблаганман, доим.

- Бу ҳақиқатданам шундай. - Розали ҳўрсиниб қўйди. - Белла, аҳир мен сенга ёмон муносабатда бўлгандим. Эдвард бу ҳақида айтиб бермаганмиди? Ёки буни шахсий деб сўрамаганмидинг?

- У айтгандики, мени одам эканлигим сабаб эмиш. Мен сизларнинг сирингиздан ҳабардорлигимдан эзиларкансан...

Розалининг муסיқага ўхшаши кулгуси менинг сўзимни бўлди.

- Мана энди ростанам айбдорликни ҳис қиляяман. Эдвард менга доим керагидан ортиқроқ яхши муносабатда бўлган. -

Самимий қиёфадаги Розали дўстона гапирарди. - Эҳ, у алдоқчи-ку!

- Эдвард мени алдаганми? - безовталандим.

- Ҳа албатта, қайсидир гапида ҳақиқат бордир, аммо ёлгонни ҳам аралаштирган. Аҳвол ўша пайтлардагидай эмас-ку ҳозир... - Розали титради ва асабий қиқирлади. - Тан олишига ҳам уяламан, уни бошида раишқ қилиб қизганганман. Чунки унга мен эмас, сен керак эдинг-да.

Унинг бу гапидан баданимда аламли совуқ дард санчиб қўйди. Ой ёгдусида Розали янада гўзал кўринди. Менга йўл бўлсин!

- Аҳир сен Эмметтни севасан-ку тўғримми... - мингилладим мен. Розали бошини қимирлатиб қўйди.

- Ҳа йўқ, унақа маънода Эдвард мени сира қизиқтирмаган. Эдвардни акамдек ёки укамдек яхши кўраман, шунчаки илк танишувимиздан бошлаб мени жаҳл босган. Кўриб турибсан-ку...

мен ўта иззатпарастман, доим ҳаммани эътиборида бўлишни истардим. Аммо Эдвард менга парво ҳам қилмаганди. Бу мени шу қадар қонимни қайнатган-ки... Кейинчалик эса унинг ҳаммага шундай бепарво совуқ эканини билганимдан кейин хотиржам бўлдим. Хаттоки биз Деналига Таняларникига борганимизда... - унинг сингиллари шунақа ҳурлиқо-ки! - Эдвард бир сонияга ҳам назар солмаганди. Кейин эса у сени учратди. - Розали менга ақли шошган одамдек қараб қўйди.

Мен Эдвард, Таня ва сингиллари ҳақида ўйланиб тишимни тақиллатдим.

- Белла, мен сени умуман чиройлимансан, дея олмайман, - Розали менинг юзимдан нималарни ўйлаётганимни таҳмин қилди. -

Мен демоқчиманки, Эдвард сени жозибали деб ҳисоблайди. Мен шунга ҳуноб бўлардим.

- Аммо сен «аввал» дединг. Энди-чи, энди бунақа ҳуноб бўлмайсанми? Аҳир сен тенгсиз гўзалсан, буни биласан-ку.

Мен кулиб юбордим: аҳир бу кўриниб турган ҳақиқат! Розалининг бунга урғу бергани галати кўринаркан.

Розали табассум қилди:

- Раҳмат, Белла. Ҳа, бу мени энди асло ҳуноб қилмайди. Эдвард ўзи ҳар доим сал галатироқ бўлган.

- Аммо сен барибир ёқтирмайсан-а, - пичирладим.

Унинг табассуми сўнгандек бўлди:

- Узр.

Биз жим бўлиб қолдик, мен Розали яна бирор нима дер, деб кутдим.

- Балки, тушунтириб берарсан? Мен нима нотўғри иш қилдим? Тўсатдан Розали унинг оиласига ва Эмметтга ҳавф келтирганим учун айблаб кетса-чи?

Бирма бир. Олдин Жеймс, энди Виктория туфайли...

- Йўқ, ҳеч нарса қилмадинг, - мужмалланди у. - Ҳозирча, ҳеч нарса.

Мен нодондек унга тушунмай қарадим.

- Белла, наҳотки тушунмасанг? - Розалининг овози яна ўша бахтсиз ўтмишини сўзлаб берган палладагидек эҳтиросли жаранглаб чиқди. - Сенда ҳамма нарса бор! Олдинда бутун ҳаётинг турибди - ҳаммаси сенинг истакларинг. Сен эса буларни ҳаммасини рад этаяпсан.

Наҳотки кўрмайсан, мен сен билан ўрин алмашиши учун бутун дунёни беришга тайёрман-ку?

Сенда бир пайтлар менда бўлмаган имкон - танлаш имкони бор, сен эса нотўғри нарсани танлаяпсан!

Мен жунжусикиб кетдим.

Розали менга узоқ тикилиб қолди. Юзида гамгин табассум жилваланди.

- Мана кўрдинг, баъзида ўзимни бошқара олмай қоламан. - Розали бошини чайқади. -

Шунчаки, менга бу адолатсизлик бўлиб туюлаётгани учун шундай бўлаяпти.

У ойга тикилиб қолди. Мен эса дарҳол сукунатни бузишни истамасдим.

– Агар мен одам бўлиб қолишни танласам яхшироқ муносабатда бўлармидинг?

Розали менга қараб енгил кулди.

– Балки.

– Аммо сен ҳозир бахтлисан-ку, - эслатдим. - Сени ёнингда Эмметт бор.

– Ҳа мен ўз жусфтимни топгандим. - У кулди. - Мен Эмметтни айиқ ҳамласидан қутқариб қолиб уйга - Карлайлни ёнига элтганимни билсанг керак. Нима деб ўйлайсан, нега мен

Эмметтни айиқ еб қўйишига йўл қўймадим?

Мен елкамни қисдим.

– Унинг жингалак қора сочлари... юзидаги кулгичлари, хатто оғриқдан азобланаётган бўлса ҳам юзидаги маъсумлик ёш болаларга хос безуборликни кўрганман... Вояга етган эркакларда бу акс этмасди... У менга дугонам Веранинг ўгли жажжжи Генрини эслатганди. Мен уни ўлишини истамасдим - шунинг учун мен учун Карлайлдан Эмметтни ўзгартиришини худбинларча илтимос қилдим. Кейин нима бўлишини менга фарқи йўқ эди. Бунақа инсонни мен ҳаётим давомида фақат орзу қилганман.

Эмметт айнан мен истаган одам эди. Турган гапки, мен ҳам унга керакман. Ҳозир ҳаммаси мен умид қилганимдан-да яхшироқ давом этмоқда. Аммо бизда ҳеч қачон ҳақиқий оила шукуҳи бўлмайди. Менга ҳеч қачон кексайиб Эмметт билан ўз набираларимиз даврасида бирга бўлиш насиб этмайди.

Унинг табассуми илиқлашди.

– Бу сенга анча галати эшитилса керак-а, тўғрими? Бир тарафдан сен мен ўн саккиз ёшимдагидан кўра анча етук фикр қиласан. Аммо бошқа тарафдан эса... ўйлашга арзийдиган

жуда кўп жиддий нарсалар борки, сен бундан ўн-ийгирма йилдан кейин нима бўлишини мулоҳаза қилолмайдиган даражада ёшсан ҳали. Сен эса оқибатини ўйлаб ҳам ўтирмай ҳаммасидан воз

кечиб кетмоқчисан. Белла, бунақа жиддий қарорларда шошмаслик керак.

Розали менинг бошимга илиққина чертиб қўйди.

Мен хўрсиниб қўйдим.

– Шунчаки бу ҳақида чуқурроқ ўйла. Агар бу содир бўлса кейин ортга йўл йўқ. Эсми учун биз фарзанд ўрнидамиз... Элис бўлса одам бўлган пайтларини эслолмайди, шунинг учун сиқилмайди... Аммо сен жуда қаттиқ қайғурасан. Чунки жуда кўп нарсангни йўқотасан.

«Аммо эвазига кўпроқ нарсага эришаман», - деб ўйладим, аммо тилимга чиқармадим.

– Раҳмат, Розали. Энди мен сени анча яхшироқ... анча яқинроқ билдим.

– Кечир, сени жуда қўрқитиб қўйган бўлсам. - Розали кулди. - Бошқа такрорланмайди.

Мен ҳам кулдим.

Ҳозирча дўстлашиб кетган бўлмасак-да, аммо энди Розали менга буткул янги қиёфада жилолана бошлаганди.

– Бўпти, энди ухла. - каравотга қараб қўйди, Розали. - Сен уй қамозига тушганингдан газабдалигингни билиб турибман. Аммо Эдвард қайтганида уни койима. Эдвард сени ёлғиз ташлаб кетолмасди, чунки сени ҳаддан таиқари қаттиқ севади - хатто сен бунга тасаввур этолмайсан. - Розали ўрнидан турди ва арвоҳдек эшик ёнига бориб олди. - Ҳайрли тун, Белла, - шивирлади ва эшикни ёпди.

– Ҳайрли тун, Розали, - дедим ортидан.

Бунақа суҳбатдан сўнг менга анчагача уйқу келмади.

Ниҳоят уйқуга кетганимда дахшатли туш кўрдим. Бегона бир шаҳарнинг қоронғу кўчасида ўзимдан қонли из қолдириб кетиб бораётгандим. Қарасам оппоқ либосда бир фариштасимон сиймо қўрқинчли тиржайганча ортимдан эргашиб келаётганди...

Эрталаб Элис мени мактабга олиб кетди. Йўл бўйи деразадан кўзимни ўзмай, зулм остида қолган озодлигимдан ўкиниб кетардим.

– Бугун ҳиёбонгами ёки бирор бошқа жойга боришимиз мумкин, - хабардор қилди Элис. -

Зўр бўларди, тўғрими?

- Яхшиси, мени ертўлага қамаб қўй, - таклиф қилдим. -
Ҳиёбонга бало борми?

Элис ҳўмрайди.

- Эдвард «порше» машинасини қайтариб олгунича бирор завқли
иш қилайлик, дегандим холос.

- Сен айбдор эмассан, - пўнғилладим мен, наҳотки айбдор ўзим
бўлсам! – Тушликда кўришамиз.

Инглиз тили дарсига судралиб кирдим. Эдвардсиз кун мен учун
ҳавосиз кундек туюлади.

Биринчи дарс жуда секин ўтди, мен эса сўлиб қолган гулдек
орқа партада чўзилиб ўтирардим.

Кўнғироқ жаранглаганда зўрға ўрнимдан турдим. Майк
аллақачон эшикка етиб борган, эшикни мен учун атайлаб очиб
турарди.

- Дам олиш кунлари Эдвард бўлмайdimи? - дўстона оҳангда
сўради Майк ва иккимиз ёмғир майдалаб ёгаётган ҳовлига
чиққанимизда.

- Ҳа, у бўлмайди.

- Балки, бугун сайрга чиқармиз?

Наҳотки ҳалиям Майк мендан умидвор?

- Йўқ, иложим йўқ. Бугун бир дугонамникида тунаб қоламан, -
тўнғилладим мен.

Майк менинг кайфиятимни билиш учун юзимга қаради.

- Қайси дугонанг...

Ортимиздаги майдончада кучли гуриллаш овози янгради.
Ҳамма йўлак олдига гилдираги чийилаб тўхтаган қоп-қора
мотоцикльга ҳайрат билан қаради. Мотор ҳалиям тарилларди.

Жейкоб менга шошилиб қўл силкитди.

- Белла, чоп! - деб мотор ўкиригини босиб бақирди.

Нега бундай қилапти? Мен тўхтаб қолдим. Секин Майкга
қарадим. Бу бир неча сонияда бўлиб ўтди.

Элис ҳаммани олдида мени ушлаб қололмас?

- Мени касал бўлиб қолиб, уйга кетганимни айтиб қўй,
майлими? - илтимос қилдим Майкдан ялинчиқ овозда.

- Бўпти, - минғиллади у.

Мен шошилиб юзидан ўпиб қўйдим.

- Раҳмат, Майк! Сен энг яхши йигитсан! - чопиб кета унга бақирдим.

Айёрона жилаётган Жейкоб ўтни юргизди. Мен дик этиб унинг ортига ўтириб,

Жейкобнинг белидан қучиб олдим.

Кўзимнинг қири билан Элисни кўрдим: у ошхона ёнида газабдан тишлари тақиллаб, кўзлари чақчайиб турарди.

Мен унга ялингандек қарадим.

- Маҳкам ушла! - бақирди Жейк.

Мен унинг елкасига юзимни босдим ва биз катта йўлга қараб учиб кетдик. Мен унинг ўз ҳудудлари чегарасига етиб олгунича тезликка куч беришини билардим. Яна озгина қолди.

Ишқилиб Элис мени ортимдан қувиб келмасин-да, унданам дахшати дадам кўриб қолмасин...

Дарҳол аҳвол ўзгарди, биз ҳавфсиз ҳудудга ўтгандик: мотоцикл оҳиста кетиб борарди.

Жейкоб бор овози билан хохолаб куларди. Мен кўзимни очдим

- Бопладик-а! - қичқирди у. - Турмадан қочишни зўр ўйлабманми?

- Қойилмақом зоя, - фикрига қўшилдим мен ҳам.

- Сен ана у келажакни кўра олувчи зулук менинг хатти ҳаракатимни кўрмаслини айтганинг эсимга тушиб қолди. Яхшиям бу зоя сенинг миянга келиб қолмабди, йўқса у сени мактабга ҳам қўймасди.

- Айнан шунинг учун ҳам буни ўйламадим-да.

Жейкоб тантана билан кулди.

- Бугун нима билан шуғулланамиз?

- Фарқи йўқ! - жавоб ўрнига тиржайдим. Муҳими - мен энди озодман!

Охир-оқибат биз яна соҳилда эдик ва мақсадсиз қирғоқ бўйлаб кеза бошладик. Жейкоб ҳамон ўзининг топқирлигидан мағрурланар эди.

— Нима деб ўйлайсан, улар сени қидиришига чиқишармикан? - умидвор қизиқсинди у.

— Йўқ, - ишонч билан айтдим.

— Лекин бугун кечкурун роса таъзимни ейман.

Жейк тош донасини олиб сувга улоқтирди.

— Унда қайтиб борма, - таклиф қилди у.

— Бундан дадам қувониб кетади, - дедим.

— Ўйлайманки, у қарши бўлмайди.

Индамадим. Жейкоб ҳақ. Тишимни қисдим: дадам Квилетлик дўстларимни ёклаши ўта адолатсизлик эди. Қизиқ, агар дадам вампирлар ва турланувчилардан бирини танлашим кераклигини билса, нима деган бўлар эди?

— Хўш, сизларда қандай фавкулотда ҳолат юз берди? - телба тесқари фикрларсиз қизиқиб сўрадим.

Жейкоб менга юқоридан пастга анқайганича қараб қолди.

— Нима? - тушунмадим. — Ҳазилку бу.

— Ҳазил дейсанми... - Жейкоб кўзини олиб қочди.

— Сизларда ростдан ҳам нимадир бўлдимми? - сўрадим.

— Нималарни ўйлаётганингни ҳеч ким билмаслиги қандай бўлишини унутиб ҳам юбордим.

Бу ерда бари ҳаммага маълум.

Биз бир неча дақиқа соҳилда жим юрдик.

— Нима бўлди? - ўзимни тўхтатиб қололмадим. — Бошингдаги айнан нима ҳаммага ошқор бўлди? - деб сўрадим.

У менга нимани айтиши мумкинлигини ўйлаб жим турди.

— Квилда "Ҳиссий боғланиш" рўй берди, бу учинчи ҳодиса.

Ҳамма ҳавотирга тушди. Балки

бу ривоятда айтилганидан кўра тез-тез содир бўлаётгандир. - деди хўрсиниб.

У бир сўз демай кўзларимга тикилиб қолди.

— Намунча тикилмасанг? - уялиб сўрадим.

— Ўзим, шундай.

У қиргоқ томон юриб кетди, ўзи сезмаган ҳолда қўлимдан ушлаб олди. Мен ҳам жимгина унга эргашидим. Биз гаплашмас эдик.

Қизиқ, соҳилда қўл ушлашиб юришимиз қандай кўринар экан, менимча худди севишганлардай. Балки бундай қилишининг кераги йўқдир? Лекин биз Жейк билан ҳар доим шундай юрганмиз. Энди уялишни нима кераги бор.

– Нега Квилнинг "босим"и бунчалик ҳавотирга солди? - ҳикоянинг давомини кутмасдан сўрадим.

– У сизларнинг сафингизга янги қўшилгани учунми?

– Ҳа йўқ, буни алоқаси йўқ.

– Унда нима?

– Бу ривоятга алоқадор... Қачон биз ривоятлар аниқ ҳақиқат эканига ҳайратланишни бас қилар эканмиз? - ўзига ўзи мингирлади.

– Нима бўлганини менга айтасанми? Ёки ўзим топайми?

– Ўзинг ҳаётда тополмайсан. Биласан Квил орамизда янги.

Шунинг учун у Эмилиникида кўп ҳам меҳмон бўлмаган.

– Наҳотки у ҳам... Эмилига... - ох тортдим.

– Йўғе! Айтяпманку ўзинг буни ҳаётда фахмлай олмайсан.

Эмилиникига иккита жсияни келди... ва Квил Клер билан танишди.

Жейк жим бўлиб қолди. Мен бир муддат ўйга толдим.

– Эмили жсиянини турланувчи билан дўстлашишини хоҳламаяптими? Бу энди у томондан қилинган қўполлик бўлибди, - дедим.

Фақат Эмилигина бунга шумдай ёндаша олар эди. Мен яна унинг ўнг қўлидаги юқоридан пастга қараб кетган чандиқларини ҳам ёдга олдим. Бор йўғи бир бор Сэм Эмилига яқинлигида ўзини бошқара олмай қолган. Илк ва ягона марта... Мен Сэмнинг қилган бу хатосидан қанчалар азоб чекишини кўрганман. Эмили жсиянини ҳимоя қилаётганини тушунса бўлади.

– Фол очишни бас қил! Гап унда эмас. Эмили турланувчиларга умуман қарши эмас, шунчаки, ҳали бироз эрта.

– Қайси маънода "эрта"?

Жейкоб кўзини ярим қисиб менга қаради.

– Хулоса чиқаришига ошиқма, хўпми?

Мен эҳтиёткорлик билан бош иргидим.

– Клер бор йўғи икки ёшда. - деди Жейкоб.

Ёмғир ёга бошлади. Томчилар юзимга урилди ва мен кўзларимни пирпиратдим.

Жейкоб жимгина кутди, у ҳар доимгидай курткасиз эди. Ёмғир унинг қора футболкасига тушиб ўз изларини қолдирар ва паришон сочларидан томчилар томарди. Жейкоб синчковлик билан мени кузатар эди.

– Квил... севиб қолди... икки ёшли қизчани-а? - ниҳоят гапирдим.

– Шунақаси ҳам бўлиб туради, - елка қисди. Жейк эгилиб яна битта тош олиб тўлқинга улоқтирди. — Ривоятда шундай дейилган.

– Лекин, у ҳали гўдак-ку!

Жейк менга ажабланиб қаради.

– Квил қаримайди, - у менга дагал овозда эслатиб қўйди. - Бор йўғи бир неча ўн йил кутишига тўғри келади холос.

– Хатто, нима дейишни ҳам билмайман.

Бор кучим билан катъий қарор чиқармасликка уриндим, лекин, ростини айтсам бу хабар мени дахшатга солди. Шу пайтгача турланувчилар нисбатан ҳеч қандай даъвойим бўлмаган - уларнинг қотилликларидан бекор гумон қилганимни билганимдан сўнг.

– Сен уни танқид қиляпсан, юзингдан кўриниб турибди, - деди Жейк.

– Кечир, шунчаки ақлимга сиздиролмаяпман... - гудрандим.

– Ҳаммаси сен ўйлаганингчалик эмас, - Жейк кутилмаганда дўстини ҳимоя қилишига тушди.

– Мен унинг кўзлари билан бунинг қанақа бўлишини кўрдим. Бунда ҳеч қанақанги эҳтирос йўқ, ҳозирча... - Жейк сўз танлашга ҳаракат қилиб нафасини ичига ютди. - Буни тушунтириши жуда мушкул. Бир кўришда севгининг бунга даҳли йўқ. Уни кўрганингда сени ер эмас, у ўзига тортаётган бўлади. Дунёда унданда муҳим бўлган ҳеч нарса йўқдек. Унинг учун ҳар ишга қодирсан ва ҳар ким бўласан... У хоҳлаганидай: ҳимоячиси, севгилиси, дўсти, акаси бўласан.

Квил дунёдаги энг замхўр ака бўлади ва қизалоққа яхши қарай олади. У катта бўлганида эса унга дўст керак бўлади, шунда Квил энг тушунгувчи, ишончли ва садоқатли дўст бўлади. У улғайгач эса улар Эмили ва Сэм каби бахтли бўлишади.

Жейк Сэмнинг номини тилга олганида, овозидан қандайдир галати газаб отилиб чиқди.

– Наҳот Клерда танлаш ҳуқуқи бўлмаса?

– Нега энди, албатта бор. Нима учун Квилни танламаслиги керак? Квил унинг иккинчи бўлагига айланади. Гўё у учун яралгандай.

Биз соҳилни жим кезиб юрар эдик. Мен тўхтадим ва тош донасини олиб уммонга улоқтирдим. У сувга бир неча метр етмасдан қирғоққа тушди.

Жейк кулиб юборди.

– Ҳамма ҳам баъзиларга ўхшаб кучли бўлавермайди, - дедим мингирлаб.

У хўрсинди.

– Нима деб ўйлайсан, бу сенда қачон содир бўларкин? - аста сўрадим.

– Ҳеч қачон, - иккиланмай жавоб берди у.

– Бу сенинг истагингга боғлиқ эмас, тўғрими?

Жейкоб жавоб бермади. Иккаламиз ҳам беихтиёр қадамимизни секинлатдик.

– Умуман олганда боғлиқ эмас, - ниҳоят тан олди у. — Бироқ сен аввал, уни сен учун яралган эканини фаҳмлашинг лозим.

– Ва сен уни ҳозиргача учратмаганинг учун, ҳеч қачон учратмайман деб ўйлайсанми? - ишонмайроқ сўрадим. — Жейкоб, сен ҳаётда ҳали кўп нарса кўрмадинг, хатто мен... сендан кўпини кўрганман.

– Гапинг тўғри, - секин жавоб берди у ва менга тикилди. - Белла, мен ҳеч қачон бошқасига қарамайман. Фақат сенга. Хатто кўзимни юмиб бошқасини тасаввур қилмоқчи бўлсам ҳам, фақат сени кўраман. Квил билан Эмбридан сўра, бу уларни эсдан оғдирди.

Нигоҳимни пастга қаратдим.

– Балки, уйга қайтганим яхши, - шивирладим.

– Йўқ, - ажиб кўринишда таъкидлади.

Мен Жейкобга қарадим: унинг кўзларида энди ҳадик бор эди.

– Ахир ҳали сенда бир кун бор-ку! Қонсўрар ҳали қайтмади.

Мен унга қайсарона нигоҳ ташиладим.

– Ҳеч кимни хафа қилмоқчи эмас эдим, - тезда қўшиб қўйди

Жейк.

– Ҳа, бир кун вақтим бор, лекин Жейк...

У қўлларини кўтарди.

– Кечир, бошқа бундай қилмайман. Оддийгина Жейк бўламан.

Чуқур нафас олдим.

– Агар шуни ўйлаётган бўлсанг...

– Мендан қайгурма, - у узоқ жилмайди. - Нима қилаётганимни биламан, агар сени

ранжитаётган бўлсам айт.

– Билмайман...

– Қани, Белла! Юрақолсангчи, уйга бориб мотоциклларни оламиз. Улар чириб кетмасликлари учун учиб туриши керак.

– Менга мумкинмас деб қўрқаман.

– Ким таъқиқлаган? Дадангми? Ёки қонсў... ёки уми?

– Иккаласи.

Жейкоб мен ёқтирганимдай жилмайди ва бирдан аввалги Жейк бўлиб қолди. Қайси-ки, мен жуда соғинган; иссиқ ва нур таратувчи.

Мен бундай жавобни кўтаролмадим.

– Мен ҳеч кимга айтмайман, - сўз берди у.

– Дўстларингни ҳисобламаганда.

У бошини айлантирди ва жиддий тусда ўнг қўлини кўтарди, худди қасамёд қилмоқчидек.

– Бу ҳақида ўйламасликка ваъда бераман.

– Агар мен жароҳатлансам, йиқилиб тушдим деб алдайман.

– Нима десанг шу.

Биз мотоциклда Ла-Пуш атрофини чизиқ бўйлаб айландик, токи ёмғир ерни ҳўл қилгунича ва токи Жейк тановул қилмаса хушини йўқотиши мумкинлигини айтмагунича. Уйга қайтганимизда Билли амаки мени илиқ қарши олди. Мен билан дўстона қўл бериб саломлашди, гўёки менинг кутилмаган таширифим уни

ҳайратлантирмагандай. Биз Жейк тайёрлаган бутербродларни паққос туширдик ва мен мотоциклларни тозалашга кўмаклашган гаражга бордик. Гаражда кўп ойлар бўлмадим - Эдвард қайтиб келганидан бери, - лекин ўзимни бу ердан кечагина кетгандай ҳис қилдим.

— Зўрку! - дедим Жейкнинг қозғоз халтадан иккита банка "кола"ни олганини пайқаб.

— Гаражни роса созинган эдим, - дедим.

Жейк кўзларини бошимиз узра маҳкамланган пластик шифтга тикиб кулди.

— Бунинг ажабланарли ери йўқ. Сен бу ерда Тоғж-Маҳал гўзаллигидан баҳра олишинг мумкин. Бунинг учун Ҳиндистонга бориб юрмайсан.

— Вашингтон штатидаги Тоғж-Маҳал учун! - дедим ва кола идишини кўтардим.

Жейк ҳам ўзиникини кўтарди.

— Ўтган галги Валентин кунини эслайсанми? - деб сўради. - Менимча айнан ўшанда бу ерга келишинг охиргиси эди. Кейин эса... Нималар бўлганини биласан.

Мен кулиб юбордим.

— Албатта эслайман! Бир қўти юракчали шоколад эвазига бир умрлик қуллик билан ҳақ тўладим. Бунақасини унутиб бўлмайди.

Жейкоб ҳам кулиб юборди.

— Худди шундай! Қуллик билан. Сен учун нимадир ўйлаб топишимга тўғри келади, -хўрсинди у. — Бу худди анча олдин, бошқа бир мунча бахтлироқ замонда бўлгандай туюлаяпти, - деди у.

Мен бу гапга қўшилолмаيمان, ҳозир мен учун ҳаётим бахтга тўлган. Лекин барибир қизиқ, менинг қайғули ўтмишимда кўп воқеалар бўлиб ўтди, нега шуларни қумсаяпман? Эшик

ортидаги қоронғу ўрмонга тикилиб қолдим. Ёмғир тезлашди, лекин торгина гаражнинг ичи илиқ эди; Жейкдан гўё печдан келгандай иссиқ ҳарорат тараларди.

Унинг бармоқлари қўлимни силади.

— Ҳамма нарса ўзгарган.

– Ҳа-я, - Мен ўзимнинг мотоциклим орқа гилдирагига шапатилардим. — Қачонлардир дадам менга унчалик ҳам ёмон муомала қилмаганди. Умид қиламанки, Билли амаки

бузунгиларни айтиб қўймайди. - лабимни тишладим.

– Ҳеч қачон. У даданга ўхшамайди, бунақа майда-чуйдаларга кўп ҳам эътибор беравермайди. Айтгандай, ҳали ҳам аҳмоқлигим учун узр сўрамадим-ку. Илтимос даданга мотоцикллар ҳақида айтиб қўйганим учун кечир. Бундай қилмаганим яхши эди.

– Бу гапинг тўғри!

– Жуда афсусдаман, чин сўзим.

Умидвор нигоҳини менга қаратди; унинг жиққа ҳўл қора сочлари чигаллашиб кетганидан ҳар ер, ҳар ерида тик туриб қолган эди.

– Ҳа, майли. Кечирдим.

– Раҳмат, Белла!

Биз бир-биримизга жилмайдик ва бирдан Жейкнинг ранги ўзгариб қорайди.

– Биласанми, ўша кунни, сенга мотоциклни олиб борганимда... баъзи нарсаларни сўрамоқчи эдим ва шу билан бир вақтда сўрагим ҳам келмасди. - секин айтди у.

Мен тош қотдим - бунини мен Эдварддан ўрганган эдим.

– Бу шунчаки зарардан деган эдинг, мендан заабланганинг учун айтганмидинг ёки чиндан ҳам шундай ўйлайсанми?

– Айнан нима? - у нимани назарда тутганини билиб турсам ҳам тичирлаб сўрадим.

Жейк қовозини уйиб олди.

– Ўзинг биласан. Агар у... агар у сени тишласа аралашмаслигимни, бу менинг ишим эмаслигини айтганинг, - Жейкнинг юзи охирги айтган гапидан буришиб кетди.

– Жейк... - томоғим бўғилиб жим бўлиб қолдим.

У кўзларини юмиб чуқур нафас олди.

– Сен бунини жиддий айтганмидинг?

Жейкоб кўзларини очмас, бироз титраб турар эди.

– Ҳа. - шивирладим.

У секин нафас чиқарди.

– Ўзим ҳам шундай деб ўйлаган эдим.

Унга қараб кўзларини очишини кутдим.

– Бу нимани англатишини биласанми? - тўсатдан сўради у.

– Ахир ўзинг ҳам тушунасан шундайми? Агар улар битимни бузгудек бўлишса нима

бўлишини биласан-а?

– Биз олдин кетамиз, - секин айтдим.

Жейкнинг кўзлари ярқ этиб очилди - оғриқ ва газабдан қорайиб чақнарди.

– Белла битим географик чегарага эга эмас. Бизнинг бобокалонларимиз бир ва ягона сабабга кўра, яъни Калленлар бошқа вампирларга ўхшамасликка ва одамларга зиён етказмасликка қасам ичганликлари учунгина муроса қилишган. Ҳеч қачон ҳеч кимни

ўлдирмасликка ва вампирга айлантмасликка ваъда беришган. Агар улар берган ваъдаларини бузишса битим ўз кучини йўқотади ва уларнинг ҳам бошқа вампирлардан фарқи қолмайди.

Шундай бўлган захоти, биз уларни топамиз...

– Жейкоб, ахир битимни биринчи бўлиб ўзларингиз бузмадингизми? - ҳасга осилгандай бўлиб унинг сўзини бўлдим. — Ахир битимга биноан сизлар вампирлар ҳақида ҳеч кимга оғиз очмасликларинг керак эдику! Сен эса менга айтдинг! Демак, ҳар қандай ҳолатда ҳам битим кучга эга эмас!

Бу эслатма Жейкобга ёқмади. Кўзларидаги оғриқ душманликка айланди.

– Ҳа мен битимни буздим, бу ҳақиқат эканига ишонимдан олдин эди. Ишончим комил, улар буни билишади.

Уни уялтирган нигоҳимдан кўзларини олиб қочди ва кўзларини пешонамга қаратди.

– Уларга фақат шунинг ўзигина, уларнинг ҳам битимни бузишларига ҳуқуқ бермайди. Ҳеч қандай "бузиш учун бузиш" бўлиши мумкин эмас. Агар уларга қилган ишим ёқмаса, бизга ўхшаб уларнинг бир йўли қолади. Хужумга ўтиш ва жанг бошлаш.

Бу Жейкнинг оғзидан муқаррардек янграб чиқди.

– Жейк, бошқа йўли ҳам бор-ку ахир.

У тишини тишига босди.

– Бошқа йўли йўқ.

Бундай баёнотдан сўнг атрофни жимлик босди, лекин менга ҳамма ёқ зириллаб кетгандай туюлди.

– Жейкоб, наҳотки мени ҳеч қачон кечирмайсан? - пичирладим ва шу заҳоти айтган гапимдан афсус чекдим; унинг жавобини эшитгим келмасди.

– Бундан сўнг сен ортиқ Белла бўлмай коласан, - деди у. - Менинг дўстим бўлмайди.

Кечирадиган ҳеч ким ҳам.

– Демак, кечирмайсан, - шивирладим.

Бир-биримизга узоқ тикилдик.

– Жейк, демак, биз бошқа кўришмаймизми?

У кўзларини пирпиратди ва унинг кўзларидаги бохабарлик ҳайрат билан жой алмашди.

– Нега? Бизнинг ҳали яна бир неча йилимиз бор. Нима вақтимиз борлигида дўст бўлолмаймизми?

– Бир неча йил? Қаёқда! - бош чайқаб маъюс кулдим.

– Аниқроғи, бир неча ҳафта, - дедим.

Бунчалик таъсирланишини кутмагандим.

Жейкоб кутилмаганда ўрнидан сакраб турди ва қўлидаги кола идиши баланд овозда ёрилиб кетди. Кола менга ва ён атрофга сачради, гўё шлангдан сепилаётгандай.

– Жейк! - жон ҳолатда қичқирдим ва унинг танаси газабдан титраётганини кўриб жим бўлиб қолдим.

Жейкоб менга ёввойи нигоҳ билан қаради, унинг кўксидан ўкирик отилиб чиқди.

Мен қимирлашга ҳам қўрқардим. Жейкобнинг танаси титрашда давом этар, титроқ борган сари кучайгандан кучаяр эди. Унинг гавдаси ўз-ўзидан ўзгариб ёйила бошлади.

Кейин у тишини тишига босди ва ўкиришидан тўхтади. У бор кучи билан муштланди, диққатини жамлади; титраши секинлашди, фақат қўллари ҳамон қалтирарди.

– Бир неча ҳафта, - ҳиссиз такрорлади у.

Мен жим туравердим.

Жейк кўзларини очди - уларда газаб қолмаганди.

– Бир неча ҳафтадан кейин у сени жирканч зулукга айлантормоқчимми? - Жейкоб тишлари орасидан вишиллади.

Ажабланиб бош силкитдим.

Жейкобнинг қорапаранг териси яшил тусга кирди.

– Жейк, яна қандай? - жимликни бузиб шивирладим. - Ахир у атиги ўн еттида, мен эса кундан кунга ўн тўққизга яқинлашяпман. Бундан ташиқари, кутишдан нима наф? Менга фақат у керак. Бошқа яна нима ҳам қила олардим?

Саволларимни жавоби ўзида эди.

– Бундан бошқа ҳар нима. Ўлганинг яхшироқ. Бу менга кўпроқ ёққан бўларди.

У худди мени ургандек ўзимни ортга тортдим. Ургани яхши эди, бунчалик азобланмаган бўлардим.

Оғриқни кучлилигидан ичимдан газаб отилиб чиқди;

– Балки ниятингга етарсан! - дедим хўмрайиб. — Балки, мени уйга қайтаётганимда юк машинаси уриб юборар.

Мотоциклимни етакладимда шаррос ёгаётган ёмғир остига чиқдим. Жейкнинг ёнидан ўтаётганимда у қимирламади ҳам. Ёмғирдан ивиб кетган сўқмоққа ўтиб олганимдан сўнг мотоциклга миндим ва ўт олдиригични тепдим. Мотоцикль гилдираклари жойида тез айланиб кетди. Гараж ичкарасига лой сачради. Жейкка ҳам лой тегди деб умид қиламан.

Ёмғирдан эзилиб кетган йўлдан тўғри Калленлар уйига қараб учдим. Йўл бўйи ичимгача ивиб кетдим, шамол эса муздек ёмғир томчиларини танамга санчаётгандек эди. Ярим йўлга ҳам етмасимдан тишларим тақиллай бошлади.

Вашингтон штатида мотоциклда узоққа кетолмайсан. Имкони топилши билан сотиб юбораман.

Мен мотоциклини Калленларнинг улкан гаражига етаклаб кирдим. У ерда мени кутиб сариқ рангда ярқираб турган "порше" устида ўтирган Элисни кўриб ҳечам ҳайратланмадим. У ўз совгасини эркалаб, қўли билан силаб ўтирарди.

– Шунга ҳеч ҳайдаб кўролмадим-да, - хўрсинди у.

– Кечир, - тишим тақиллаганидан зўрга гапирдим.

– Эҳтимол, иссиқгина душ сенга ҳалал бермас.

– Бу аниқ!

Элис лабини шишириб диққат билан юзимни кузатди.

– Менга нима бўлганини айтгинг келмаяптими?

– Йўқ.

У бош силтади, лекин кўзлари қизиқишдан порларди.

– Қўриқхонага боришни хоҳламайсанми?

– Хе ўшани. Уйга кетсам майлими?

Элис юзини буриштирди.

– Майли, бундан енгил тортсанг қолганим бўлсин, - дедим.

– Раҳмат, - енгил тин олди у.

Бу оқшом ухлагани эрта ётдим. Ва яна ўша диванда.

Уйгонганимда ҳали қоронғу эди.

Уйқусираганимдан миям яхши ишламасди, лекин тонг отишига ҳали анча вақт борлигини билардим. Кўзларим ўз-ўзидан юмилди, мен керилиб қоринчалаб ётдим ва бирдан бундай думалашимдан сўнг ерда ётишим кераклигини англадим. Ётишига ҳам анчагина кулай эди. Мен ортимга ўгирилиб бирор нарсани илғашга уриндим. Қалин булутларни ой нури ёриб ўта олмаётганди, кечагидан ҳам қоронғу эди.

– Кечир, уйготмоқчи эмасдим.

Эдвард шу қадар секин гапирдики, овози қоронғуликнинг бир бўлагидек туюлди.

Мен унда ёки ўзимда газаб ўти чақнашини кутиб ўзимни қўлга олдим. Лекин зулмат сокин ва жимжитлигича қолди. Бундан ташқари Эдварднинг нафаси ифоридан ширин висол онлари сезиларди. Хувиллаган бўшлиқдаги ҳижрон таъми аччиқ эди. Худдики усиз ёлғиз қолганимдаги каби.

Ўртамиздаги бўшлиқда кескинлик сезилмасди - жимлик бетараф эди, булутсиз тундек, ёгингарчиликка ишорасиз, бўрон олди сукунатсиз эди. Ундан газабланганим ҳам муҳим эмас.

Бошқалардан ҳам. У томон сурилдим, қоронғуликдан қўлини қидириб топдим ва маҳкам ушладим. Эдвард мени кўксига босиб қучоқлади. Мулойимлик билан пешонамдан ўнди ва кулиб юборди.

– Мен хатто гризли айиғи ҳам омон қола олмайдиган учрашувни кутгандим. Натижада нимага эришдим. Эҳтимол сени тез-тез шу ҳолга солиб турганим маъқулдир.

– Шошилма, кутиб тур ҳали сенга барча дастуримни кўрсатаман! - уни масҳаралаб кулдим ва уни лабидан ўндим.

– Қанча кутиш керак бўлса, кутаман, - шивирлади у лабини лабимдан узмай.

Нафасим энтика бошлади.

– Балки, эрталабдир, - жавоб бердим.

– Нима десанг шу.

– Уйга хуш келибсан, қайтганингдан хурсандман, - дедим Эдвард лабларини бўйнимга босганида. — Қайтганингдан хурсандман.

– Жуда яхши.

.....

– Олдиндан жаҳлингни чиқаришни истамадим. - шивирлади у. - Балки кроват сенга нега ёқмаганини менга тушунтириб берарсан.

.....

– Нега фикрингдан қайтдинг? - сўрадим.

– Белла, бемаъни гапни қўй. Мен шунчаки сенга каравотнинг имкониятларини кўрсатмоқчи эдим. Биз бунчаликга бормаймиз. Хатто орзу ҳам қилма.

– Энди жуда кеч, - гудрандим ва қўшиб қўйдим, - Лекин ростини айтсам каравот менга ёқди.

– Унда яхши, - табассум билан жавоб берди ва пешонамдан ўпиб қўйди.

– Барибир ўйлаб ўйимга етолмайман, - давом этдим. - Агар бунчаликка бормасак, бизга кроватнинг нима кераги бор?

Эдвард яна хўрсинди.

– Белла, сенга юз марта айтганман, бу хатарли.

– Мен хатарни ёқтираман.

– Буни биламан, - жавоб берди Эдвард ва мен гараждаги мотоциклни кўрганига амин бўлдим.

– Аслида хатар қандай бўлишини сенга мен айтаман, - мавзуни ўзгартиришига улгурмасидан тез гапирдим. - Ҳақиқий хатар шуки,

бир кун келиб сабрим тўлади ва мен кўк олов чиқариб юбораман, бунга эса айбдор фақат сен бўласан!

Эдвард мени ўзидан нари сура бошлади.

– Нима қиляпсан? - эътироз билдирдим ва янада қаттиқроқ ёпишдим унга.

– Ўз-ўзидан ёнгин чиқишини олдини олиш дастури. Агар бу сенга кўплик қилса...

– Ҳечқиси йўқ, кўп эмас! - дедим. У яна яқинлашишимга руҳсат берди.

– Кечир сени нотўғри тушунишингни истамаган эдим, - деди у. - Сени хафа қилишни хоҳламагандим. Бу мен томондан қилинган энг ёмон иш бўлди.

– Умуман олганда, бу хатто жуда яхши бўлди.

Эдвард чуқур нафас олди.

– Чарчамадингми? Яхшилаб ухлаб олишинг керак.

– Йўқ, чарчамадим. Агар сен мени яна нотўғри тушунишимга қўйиб берсанг, қаршилик қилмасдим.

– Эҳтимол, бундай қилишининг ҳождати йўқдир. Чексиз орзу қилишга фақат сенгина мойил эмассан.

– Фақат мен кўринади. - мингилладим.

У кулиб юборди.

– Белла менга қанчалар оғир эканини тасаввур ҳам қилолмайсан! Ва катъиятлилигинг менга зигирча ҳам ўзимни қўлга олишимга кўмак бермайди.

– Бунинг учун кечирим сўраб ўтирмайман.

– Балки мен кечирим сўрарман?

– Нима учун?

– Ахир мендан газабда эдинг эсингдами?

– А, бу ҳақидами...

– Кечир. Ноҳақ эдим. Сен шу ердасан, ҳавф хатардан ҳолисан, ҳар нарсани ўз рангида кўриш анча осон. - у мени кучлироқ бағрига босди. - Сендан узоқлашаётганимда, эсдан огаёзаман. Яхшиси, бошқа узоққа кетмайман. У изтироб чекишга арзимамайди.

Мен жилмайдим.

– Тоғ арслонларини топа олмадингми?

– Умуман айтганда, топдим. Барибир ўлжа гам чекишга арзимаиди. Ростини айтсам Элис сени тутқинликда сақлагани учун кечирим сўрамоқчи эдим. Бу аҳмоқона иш бўлди.

– Жудаям аҳмоқона!

– Бошқа бундай қилмайман.

– Майли, - осонгина рози бўлдим: Эдвард аллақачон кечирилганди. — Бундан кўра ётоқ фикри менга кўпроқ ёкди. Шахсан сен, қанча хоҳласанг шунча мени тутқинликда сақлашинг мумкин.

Рухсат берганингдан фойдаланиб қолишим эҳтимолдан холи эмас. Шундай қилиб, навбат энди менгами? Нимага сенинг навбатинг? Кечирим сўрашга.

– Нима учун кечирим сўрамоқчисан?

– Мендан жаҳлинг чиқмаяптими? - иккиланиб сўрадим.

– Йўқ, - жавоби шу қадар янгради-ки, унинг самимийлигига шубха қолмади.

– Қайтганингдан сўнг Элис билан гаплашдингми?

– Гаплашдим, нима эди?

– Сен ундан "порше"ни олиб қўймайсанми?

– Албатта йўқ! Ахир бу совға-ку.

Унинг овози ранжигандек эшитилди, шунинг учун юз ифодасини кўргим келарди.

– Нималар қилганимни гапириб берайми? - сўрадим.

Эдварднинг ҳеч қандай қийноқни сездирмаётгани жуда қизиқ. Мен унинг қандай елка қисганини сездим.

– Қилган ҳар ишинг менга доим қизиқ, лекин айтишини истамасанг шарт эмас.

– Лекин... ахир мен Ла-Пушга бордим-ку.

– Биладан.

– Мактабни ҳам қолдирдим.

– Мен ҳам.

Мен қоронгуликка, Эдварднинг овози келган томонга қараб қолдим ва унинг кайфиятини билиш учун бармоқларимни унинг юзи узра юргиздим.

– Қандай қилиб сен бу қадар бардошли бўлиб қолдинг? Эдвард хўрсинди.

– Ўйладимки, сен ҳақсан. Муаммо илгари... менинг турланувчиларга бўлган таъсирчанлигимда эди. Энди сенинг қароринга ишонишга ва ақллироқ бўлишга ҳаракат қиламан. Агар сен буни ҳавфсиз деб ҳисобласанг, у ҳолда мен сенга ишонаман.

– Қойил!

– Лекин... энг муҳими шуки... бунинг ўртамизда туришига зинҳор йўл қўймоқчи эмасман.

Мен унинг кўксига бошимни қўйдим ва кўзимни юмдим.

– Шундай қилиб, қачон яна Ла-Пушга бормоқчисан? - мингиллаб сўради у.

Мен сукут сақладим. Унинг саволи менга Жейкобнинг гапларини эслатди ва бирдан бўғила бошладим.

Эдвард танамдаги кутилмаган зўриқишни нотўғри қабул қилди.

– Ахир мен ҳам ўз режаларимни тайёрлашим керакку, - у тезда тушунтирди. - Мен бу ерда ўтириб сени кутаётганимни ўйлаб уйга қайтишга шошилишингни истамайман.

– Йўқ, - қандайдир бегона овозда жавоб бердим. - У ерга бориш ниятим йўқ.

– Эй, мени деб бундай қурбонлик қилишни кераги йўқ.

– Менимча у ердагилар боришимдан ортиқ хурсанд эмаслар. - шивирладим мен.

– Кимнидир мушугини босиб олдингми? - ҳазиломуз қизиқсинди у.

У мендан ҳақиқатни сугуриб олишни хоҳламаётганини билардим, лекин унинг овозидан қизиқиши биллиниб турарди.

– Йўқ. - мен хўрсиндим ва шошиб гапирдим. — Жейкоб тушунади деб ўйлаган эдим... ва у бундан ажабланишини кутмаган эдим.

Эдвард давомини сабр билан кутди.

– У буни шунчалик тез содир бўлади деб ўйламаган эди.

– Тушунарли, - Эдвард аста жавоб берди.

– У айтдики... ўлганим яхши экан. - охирги сўзимда овозим қалтираб чиқди. Эдвард бир онга қотди, гўё ниманидир ҳал қилмоқчидек.

Кейин мулойим, лекин кучли мени бағрига босди.

– Худо ҳаққи кечир.

– Хурсанд бўлдинг деб ўйлайман, - шивирладим.

– Сени хафа қилган нарсадан қувонишим керакми? - юзини сочимга теккизиб деди, — Ҳеч қачон.

Унинг тошдек танасига ётишиб хўрсиндим ва ўзимни бўш қўйдим. Танаси яна қимирламай зўриқиб қолди.

– Нима бўлди? - сўрадим.

– Ҳеч нима.

– Айт.

Бироз жим турди.

– Бу жаҳлингни чиқаради.

– Барибир айт. Эдвард чуқур нафас олди.

– Мен уни бу гаплари учун ўлдирган бўлар эдим. Бошини ҳам олардим. Мен ишончсиз кулдим.

– Эҳтимол, ўзингни тутиб тура олишинг ажойиб.

– Қўйиб юборишим ҳам мумкин, - деди у ўйланиб.

– Агар ўзинга эркинлик бермоқчи бўлсанг, яхшиси бошқа нарсада эркинроқ бул. – ўпмоқчи бўлиб унга яқинлашдим, у мени тутиб қолди ва хўрсинди.

– Лекин нима учун айнан мен доим ҳаммаси учун жавоб беришим керак? Мен хўмрайдим.

– Ҳар доим эмас. Руҳсат бер мен жавоб берай - бир неча дақиқа... ёки соат.

– Ҳайрли тун, Белла.

– Тўхтаб тур, сендан баъзи нарсаларни сўрамоқчиман.

– Нимани?

– Мен кеча Розали билан гаплашгандим. Эдвард диққатланди.

– Биладан. Келган пайтим у бу ҳақида ўйлади. Розали ўйлаб кўришинг учун сенга бир дунё озиқ берганга ўхшайди.

Унинг овозида безовталиқ бор эди, ва мен Розали одам бўлиб қолишим ҳақида келтирган масала ҳақида гаплашмоқчи деб ўйлаганини тушундим. Лекин аслида мени бундан ҳам бир мунча муҳим бўлган нарса қизиқтираётган эди.

– Розали менга ўша даврлар ҳақида озроқ гапириб берди...

Сизларнинг Деналида яшаган вақтни.

Гапни бундай бошланишини Эдвард кутмаганди ва бир муддат жим турди.

– Хўш?

– У ёш вампиралар ҳақида бир нималар деди... сен ҳақингда ҳам. Эдвард жим турарди, мен ҳам.

– Ҳавотирланма, - ноқулай бўлгани учун жимликни буздим. — Розали айтди-ки, сен... ҳеч

бирига қизиқмабсан. Лекин менга қизиги шуки, улардан биронтаси сенга қизиқмаганмикан?

Эдвард жавоб бермади.

– Айнан ким? - иложи борича бефарқ оҳангда сўрадим. - Ёки улар бир нечта бўлишганми?

Жимлик. Унинг юзини кўролмаётганимдан ачиниб кетдим: ўшанда бу жимлик нимани англатишини билишга ҳаракат қила олардим.

– Менга Элис айтади, - дедим, - Мана ҳозир бораман-у ундан сўрайман. Эдварднинг қўллари зўриқди: мен ўрнимдан қўзғаломай қолдим.

– Кеч бўлиб қолди, - жавоб берди у.

Унинг овозида қандайдир янги оҳанглار пайдо бўлди: бироз ҳадик, эҳтимол бироз уятчанлик ҳам.

– Бундан ташқари, менимча Элис уйда йўқ.

– Ҳаммаси шунчалик ёмонми? Ростдан ҳам жуда ёмонми?

Юрагим ваҳимадан тез-тез ура бошлади, ақлга сизмас даражадаги умрбоқий рақибам борлигини тасаввур ҳам қилмаган эдим.

– Белла, тинчлан, - Эдвард бурнимни учидан ўпиб қўйди. - Бемаъни гапни қўй.

– Бемаъни? Шундай бўлса нега жимсан?

– Чунки айтадиган гапни ўзи йўқ, сен паишадан фил ясаяпсан.

– Айнан ким? - қатъий сўрадим. У хўрсинди.

– Таня озроқ қизиқиши билдирган. Мен жентльменларга хос унга нисбатан қизиқишим йўқлигини тушунтирдим. Бори шу.

– Айтчи, ўша Тянанинг кўриниши қанақа? - овозимдаги титроқни босишга уриндим.

— Бизга ўхшаган: оқ танли, кўзлари олтинранг, - у жуда тез гапирди.

– Ва албатта гўзаллиги беқийс.

Эдварднинг елка қисганини ҳис қилдим.

– Одам кўзи учун, эҳтимол, ҳа - деди у. — Биласанми нима?

– Нима? - хўмрайдим.

Эдвард қулогимга лабини босди; унинг совуқ нафасидан этим жимирлаб кетди.

– Мен қорамазиз қизларни маъқул кўраман.

– Аҳа, демак, у малласоч.

– Платина рангли - мутлақо менинг дидим эмас.

Эдвард юзларимдан силаб мени эркаларкан диққатимни жамлашга ҳаракат қилиб ўйланиб қолдим.

– Ундай бўлса яхши, - қарор қилдим.

– Ҳм, - лабини юзимдан олмасдан шивирлади у. — Раиш қилганингда бирам ёқимтойсан, ажабланарли даражада ёқимли кўриниш.

Қоронгуликка хўмрайиб қарадим.

– Кеч бўлди, - Эдвард сокин, ипакдек майин ва аллаловчи овозда такрорлади. — Ухла ўзимнинг яхшигинам, яхши тушлар кўр.

Юрагимда ягонам ўзинг ва у фақат сеники. Ухла ўзимнинг ягонам.

Эдвард димогида аллани ҳиргойи қила бошлади. Эртами кечми бунга тоқат қилолмай барибир ухлаб қолишимни билардим. Шунинг учун кўзларимни юмдим ва ўзимни Эдварднинг устига таишладим.

Тонг отгач, ўзи айтганидек, Элис мени уйимга олиб бориб қўйди. Эдвард ўзининг навбатдаги "ов"идан қайтган бўлса, тез орада пайдо бўлиб қолса керак. Бу югур-югурлар мени тинкамни қуритди. Энди ҳаётимнинг қолган қисмини жонсарақ бўлмай яшашликка аҳд қилдим!

Дадам машина эшигини зарчиллаб ёпилганини эшитиб деразадан қаради. Элис қўл силкитди ва эшикни очди.

- Яхши вақтичоглик қилдингларми? - сўради дадам.

- Ажойиб! Жуда қизиқ... вақт ўтди.

Мен нарсаларимни ўзим билан олиб келгандим, уларни полга ташладим ва зинадан кўтарилдим. Ошхонага тамадди қилишга ўтдим.

- Сенга қўнгироқ қилишганди! - дадам ортимдан қичқириб қолди.

Ошхонадаги стол устида, кастрюль ёнида қўнгироқлар қайднома дафтарчаси турарди.

«Жейкоб қўнгироқ қилди, - дадам шундай ёзган экан. - Айтдики, у ноҳақ экан ва чуқур афсусда экан. Сени телефон қилишингни сўради. Ақлли қиз бўлиб, уни кечир. Менимча у жуда қаттиқ пушаймон».

Менинг энсаларим қотиб кетди: дадам қачондан бери ўз талаб ва таклифларини ёзма ҳолда баён этадиган бўлиб қолди?

Жейкоб қанча пушаймон бўлса, ўзи билади. Мен у билан гаплашиш ниятим йўқ. Бу дунёда негадир жавобсиз қўнгироқлар нима эканини мендан бошқа одам яхшироқ билмаса керак. Агар

Жейкоб мени тирик мурдалар ҳисобида кўраркан, унда менинг ўлик сукунатимга ҳозирдан кўника қолсин.

- Нима сен Жейкобга қўнгироқ қилмайсанми? - сўраб қўйди дадам.

Дадам меҳмонхона эшигига суянганича мен нарсаларимни қандай йиғиштираётганимни томоша қилиб турарди.

- Йўқ.

Мен юқорига кўтарилдим.

- Белла, сен ўзингни жуда галати тутаяпсан, - деди у. - Кечиримли бўлиш - илоҳий ҳислат.

- Ишингиз бўлмасин, - димоғимда мингилладим, чунки дадам эшитмасин дедим.

Кирларни ювиш пайти бўлганди, шунинг учун тишимни ювиб бўлгач, ўзимнинг кийимларимни кир кийимлар саватига итқитиб, дадамнинг ҳам тўшак жилдларини ювишга аҳд қилдим. Унинг чойшабларини зинапояда қолдириб ўзимникини олгани хонамга йўл олдим.

Кароватим ёнида серрайиб қотиб қолдим.

Менинг ёстигим қани? Мен хонамга зир кўз югуртириб чиқдим. Ёстиқ йўқ. Хонам ҳам алланечук гайритабиий тусда эди - гўёки улар ўз тартибини ўзгартиришганди. Мободо кулранг свитерим каравотим суянчигида осилиб туриши керак эмасмиди? Мен қасам ичиб айтаманки, курсим тутқичида икки жуфт кир пайпоқ турган бўлиши керак эди, эшигим тутқичида эса – мен икки кун олдин мактабга кийиб бораман деб кийиб, сўнгра жуда дабдабали бўлиб туюлгани учун ечиб қўйган қизил кофточам бўлиши керак эди... У йўқ эди. Кирлар қутиси деярли тўла бўлиши керак эди, аммо ҳозир у ер бўм-бўш эди.

Балки дадам кир ювгандир? Ҳар қалай ундан кутса бўлади...

- Дада, мободо сиз кир ювмаганмидингиз? - хонамдан туриб бақирдим.

- Йўқ, - дадам ажабланиб сўради. - Кир ювиш керакми?

- Йўқ, ўзим юваман. Сиз хонамдан ул-бул нарса изламаганмидингиз?

- Йўқ, нима эди?

- Ҳеч нарса... кўйлагимни тополмаяпман.

- Мен хонангга кирганим йўқ.

Менимча Элис пижамамни олиб келгани келганида бошқа нарсаларни ҳам чаққонгина олган бўлса керак! Аммо мен унинг ёстиқ олиб келганини пайқамандим, чунки каравотда ётмадим-да. Балки, Элис мени камчиликларимни беркитиш учун атай шундай қилган бўлса керак. Ўзимнинг жонсараклигимдан уялиб кетдим

Қизил кофточам ҳали тоза эди, шу сабаб кир саватидан олишга қарор қилдим.

Кофтача шу ерда юқорида турган бўлиши керак эди - қаерда экан-а? Мен бутун кийимлар уюмини ағдариб таиласам ҳам топилмади. Мен ўзимда иримчи шубҳалар пайдо бўлаётганидан ваҳимага тушдим. Мен излаётган буюмларим чамамда кўпроқ эди. Гўё ҳаммаси сирли равишда мендан беркиниб олишганди. Кир саватини фақат ярмигача тўшак жилдлари ва ёпинчиқлар эгаллади.

Мен сабр билан жилдларни кўрпалардан суғуриб олдим ва дадамникини ҳам қўшиб кир ювиш машинасига тикдим. Кир ювиш билан андармон бўлиб қуритгичга қараб қўйдим. Олдин ювилган кийимларни қуритгичда тахларканман зора Элис шу ерда қолдиргандир деган умид билан титкилаб таиласам ҳам чиқмади. Бўм бўш. Мен таажубланганча ҳўмрайдим.

- Излаганингни топдингми? - дадам қичқирди

- Йўқ ҳали.

Ортимга қайтиб хонамда каравотим тагига бош суқдим. Ўргимчак тўри ва чангдан бошқа ҳеч нима қолмабди. Бутун шкафни титиб таиладим: балки қизил кофтачамни шу ерга қўйиб, сўнгра унутган бўлсам-чи?

Эшик қўнғирози жарангини эшитиб, шкаф ичида тимирсикиладан тўхтадим: бу Эдвард бўлса керак.

- Кимдир келди, - мен дадамнинг ёнидан учиб ўтарканман, дадам диванда ўтириб мингиллаб қўйди.

- Ўзим очаман!

Оғзим қулогимга етиб, севинганимча эшикка отилдим.

Эдварднинг тилларанг кўзлари чақнаб турар, дурдек тишлари газабдан ириллаб менга чўчиб қараб турарди.

- Эдвард... сенга нима бўлди? - мен унинг юзига ҳайрат билан қараб сўрадим.

У бармогини лабларимга босди.

- Менга бир сония бер. Қимирламай тур...

Ва у гойиб бўлди. У шу қадар тез кўздан йўқолдики, хатто диванда ястаниб ётган дадам унинг мавжудлигини ҳам пайқамай қолди.

Мен то иккига санамасимдан яна Эдвард ёнимга қайтиб келди. Мени даст қучиб ошхонага олиб ўтди, атрофга ҳавотир аралаш текшириб олазarak қаради. Ва ҳамон кўзга кўринмас

кучдан ҳимоя қилмоқчидек мени танаси билан тўсиб олди. Дадамнинг диванда чўзилиб ётишини зимдан кузатиб турардим, аммо у бизни пайқамасди.

- Бу ерда кимдир бўлган, - қулогимга шивирлади Эдвард, ва мени янада ошхона бурчагига тиради.

У шу қадар паст овозда гапирардики, мен зўрга эшитардим, аксига олиб кир машинаси тарақларди.

- Қасам ичаман, ҳеч қанақа бўритус келмади... - дедим.

- Бу улардан эмас, - Эдвард бошини чайқади ва мени елкамни силаб қўйди. - Бу бизнинг дунёдан.

Унинг овоз оҳангидан ўз оиласидан бирортаси эмаслигини англаб етдим.

Бутун вужудимда қон тўхтаб қолгандек қўрқиб кетдим.

- Виктория? - бор кучимни тўплаб сўрадим.

- Бу ҳид менга нотаниш.

- Балки Вольтурилардан бирортасидир?

- Бўлиши мумкин.

- Қачон бу ерга келибди?

- Унча кўп бўлмаган, эрта тонгда даданг ҳали ухлаб ётган бўлган. У ким бўлса ҳам даданга тегмаган, унинг бошқа мақсади бўлган.

- Мени излаган.

Эдвард мрамор ҳайкалдек тош қотди.

- Бу ерда нималар деб бир-бирингиз билан пичирлашаяпсизлар? - бўшаб қолган попкорн қутисини кўтарганича аллақадан дадам шубҳали қараб чиқиб келди.

Мен азбаройи ҳавотирдан кўкариб кетдим. Дадам ширин уйқудалигида уйга аллақандай қонсўрак кирган ва бемалол изгиган. Ваҳимали ҳаёлларим ва миямдаги чигал қўрқувлардан юзим алланечук беҳол тусга кирди. Дадамга жавоб беришга жазм этолмадим.

Дадамнинг юз ифодаси дарров ўзгарди - мийигида жилмайди.

- Агар шахсий муносабатларинг ҳақида гаплашаётган бўлсанглар... Ҳа, майли ҳалақит бермайман.

Ҳануз тиржайганича қўлидаги қутини ахлат челака итқитиб меҳмонхона тарафга ўтиб кетди.

- Кетдик, - оҳиста шивирлади Эдвард.

- Аммо дадам-чи! - Қўрқувдан кўкрагим музлаб зўрға нафас олдим.

Эдвард лаҳзада ўйлади ва дарров телефонга чопди.

- Эмметт, - пичирлади у ва шунақа тез гапирдики, очиги ҳеч нимани тушунмадим.

Ярим дақиқада суҳбат тугади, сўнгра Эдвард мени кўча эшик томон етаклади.

- Эмметт ва Жаспер бу ёққа келишяпти, - шивирлади у менинг норозилигимни сезиб. -

Улар ўрмон ичида кузатиб туришади. Даданг билан ҳеч нарса бўлмайди.

Мен ортиқ қаршилик қилмадим, чунки ўйлайдиган аҳволда эмасдим. Дадам менинг қўрқиб кетган чеҳрамни кулгу билан қарши олди ва сал анқайиб қараб қолди. Эдвард мени шундай тез эшикдан олиб чиқиб кетди-ки, дадам бир оғиз сўз ҳам айтишига улгурмади.

- Қаёққа кетаяпмиз? - машинада кетиб борарканмиз ҳалиям пичирлаб гапирдим.

- Элис билан гаплашиб олишимиз керак, - Эдвард хотиржам аммо биров тушкун кайфиятда гапирди.

- Ўйлайсан-ки, у бунга кўра олганми?

Эдвард, кўзларини сокин сузиб чексиз йўлга қараб кетди.

- Балки.

Эдварднинг огоҳлантирувчи қўнғирогидан бутун оила аъзолари уйга жамулжам бўлгандилар, биз уйга кирганимизда улар музли сукут сақлаганича ҳайкалдек тош қотиб туришарди.

- У ерда нима бўлган? - киравераркан Эдвард сўради.

Мен уни Элисни кўрганида газабдан букилган муштларини кўриб довдираб қолдим.

Элис бурчакда турганича деярли сассиз тошдек қотган, фақат жавоб учун оғиз жуфтлади:

- Мен билмайман. Ҳеч нимани кўрмадим.

- У ким бўлиши мумкин? - шивирлади Эдвард.

- Эдвард! - унча баланд бўлмаган овозда бақирдим мен. Менга унинг Элис билан бу оҳангда гапириши ёқмаётганди.

- Бу ахир математика эмас, - тинчгина ўрнидан турди Карлайл.

- Элис, ахир у унинг хонасида изгиган! Балки ўша ерда - Беллани кутиб биқиниб туриши ҳам мумкин эди.

- Агар шунақа бўлганида мен буни кўрардим.

Эдвард қўлларини шақиллатди.

- Наҳотки? Ишончинг комилми?

- Сен анчадан бери Вольтуриларнинг назоратини кузатиб боришимни менга вазифа қилиб бергансан, Виктория ва Белладан ҳам хабардор бўлишни ўз зиммамга юклагансан, - совуқ ириллади Элис. - Балки яна бирор нима қўшарсан? Балки энди Белланинг дадасидан ҳам кўз-

қулоқ бўлиб турарман? Ёки Белланинг хонасини ҳам кузатарман? Бутун бошли уйини ёки кўчаларни ҳам биргаликда кўра қолай? Эдвард, агар мен шундай кўп юкламаларни олаверсам, ҳеч нарсани кўра олмай қоламан.

- Менимча шунинг учун кўролмаётган бўлсанг керак, - унинг тўхтатди Эдвард.

- Беллага ҳеч қандай хатар таҳдид солмаган, шу сабаб менга ҳеч нима аён бўлмади.

- Агар сен Италияни кузатиб турган бўлган бўлсанг, албатта кўрмай қолгансан.

- Ўйлашим бўйича, бу улар эмас, - норози бўлди Элис. - буни мен кўрган бўлардим.

- Унда ким Белланинг дадасини соғ қолдириб кетиши мумкин яна?

Мени титроқ тута бошлади.

- Мен билмайман, - деди Элис.

- Фақат сендан...

- Эдвард, бас қил, - пичирладим.

У бир даъфа менга қайрилиб қаради - унинг газабдан тақиллаган тишлари ва қизарган кўзларини кўрдим. Хўмрайган юзи билан менга тикилиб хўрсинди. Танасини бўш қўйиб бўшашиб қолди.

- Белла, сен ҳақсан. Узр. - У Элисга қаради. - Мени кечир, Элис. Мен ўз газабимни сенга сочмаслигим керак эди. Бу жуда катта гуноҳ бўлди.

- Мен ҳаммасини тушунаман, - уни тинчлантирди Элис. - Мени ўзимга ҳам ҳозир жуда ноҳуш ҳолат бўлаяпти. Бу аҳвол менга ҳам ёқмаяпти.

- Келинлар, мантиқан ўйлаб кўрайлик. Қанақа таҳминларингиз бор?

Ҳамма бир лаҳзада жонланиб қолишди. Элис бўшашиди ва креслога суяниб қолди. Карлайл

унинг ёнига келди, аммо фикрлари узоқ-узоқларга учиб кетганди. Эсми оёғини букиб олганича

Элисга қарама-қарши ўтирарди. Фақат Розали жойида қимирламасдан шиша деразага тикилиб қолганди.

Эдвард мени диванга ўтиргизди, мен Эсминини ёнига чўкдим. Эсми мени оналарча бағрига босди, Эдвард эса иккимизнинг ҳам кафтимизни сиқиб қўйди.

- Викториями? - сўради Карлайл.

Эдвард бошини рад этгандек қимирлатди.

- Йўқ. Бегонанинг ҳиди. Вольтурилардан бири бўлиши мумкин - кимдир, аммо менга таниш эмас.

Элис бошини чайқади.

- Аро ҳалигача Беллага ҳеч нима йўлламади. Мен бунини ўтказиб юбормас эдим: мен шунини кутаяпман.

Эдвард бошини кўтарди.

- Сен унинг расмий буйруқ жўнатишини кутаяпсанми.

- Сен ўйлайсанки, бошқа биров ўзича иш олиб бораётими?

Нима учун?

- Кай ўзи истаганича юриши қилиши мумкин, - таҳмин қилди Эдвард, унинг юзи яна муздек тошга айланди.

- Ёки Жейн... - қўшимча қилди Элис. - Уларнинг иккисида ҳам бизга билинтирмай юриши қилиши имконияти бор.

- Нафақат имконият, балки сабаб ҳам бор, - ҳўмрайди Эдвард.

- Аммо барибир ўша кимдир оҳир оқибат ўзини ошкор этмаяпти, - деди Эсми, - Ким бўлишидан қатъий назар, ким бўлса ҳам Беллага зарар етказмоқчи бўлса, бунга Элис кўра оларди. Аммо у эркак, ёки аёл бўлсин, на Беллага ва на дадасига зиён етказа олмади.

Дадам ёдимга тушиб яна мени ваҳимали қайғу қоплади.

- Белла, қизим ҳаммаси яхши бўлади, - шивирлади Эсми бошимни силаб.

- Унда "ўша" нега бу ерга келган? - сўради Карлайл.

- Мен одамманми ёки йўқми, шуни билиш учун бўлса керак? - таҳмин қилдим мен.

- Бўлиши мумкин, - деди Карлайл.

Розали менга эшитиларли қилиб ҳўрсинди. У ҳайкалдек тош қотиб туришидан безиб жонланди ва ошхона тарафга юриб кетди. Тўсатдан Эдвард қизишиб кетди.

Ошхонадан Эмметт, ортидан Жаспер чиқиб келдилар.

- Аллақачон кетиб бўлибди, бир соатдан ошибди, - хафсаласизларча айтди Эмметт. - Излар

Шарққа қараб кетган, қишлоққа етгач йўқолди. Уни машина кутиб турган.

- Омадсизлик ортидан омадсизлик, - тўнғиллади Эдвард. - Агар излар гарбга қараб кетганида эди... бу лаънати исковичларни қулдек ишлатардим.

Мени қалтироқ тутди, Эсми елкамни силади.

Жаспер Карлайлга тикилиб қолди.

- Биз учун нотаниш у. Бир кўринг. - у яшилранг ниманидир узатди - менимча бу эзгиланган папоротник япроғи бўлса керак. Карлайл уни олиб ҳидлаб кўрди. - Балки, сиз биларсиз.

- Йўқ, - жавоб берди Карлайл. - Билмадим. Бунақасини аввал учратмаганман.

- Агарда биз адашаётган бўлсак-чи? Балки бу бир тасодифдир... - деб фикр қўшди Эсми ва бошқаларнинг юзидаги тушкунликни кўриб сергакланди. - Йўқ тасодифдан эмас-у, шунчаки

бирорта дайди бир бегона адашиб тўғри Беллани уйига рўбару келиб қолган бўлиб, қизиққанидан кирган бўлса-чи. Ахир Белла ҳам бизларни ифор билан қоришиб кетган-ку.

Шунга нега Белла бизни бу қадар ўзига тортганига қизиққан бўлгандир?

- Унда нега ўша дайди тўғридан тўғри бизга кела қолмади? - мингиллади Эмметт.

- Сен келган бўлардинг, - деди Эсми илиқ табассум қилиб. - Қолганлар бунақа режали иш тутмайди. Биз катта оиламиз - дайди келишига чўчиган. Асосийси Белланинг дадасига зиён етказмабди-ку. Демак бизга душман эмас.

Шунчаки қизиқиш. Жеймс ва Виктория ҳам шундай қизиқишганди-ку? Викторияни

ўйлашим билан чўчиб кетдим, ҳар қалай Калленлар боракан Виктория кела олмайди. Бу сафар у келмаган. У ўзини услубини ўзгартирмайди. Меникига бошқа биров келган - бегона.

Менга гўёки бу оламда қонсўрақлар ҳаддан ташқари кўпдек туюлиб кетди. Мана ўзим ддий одам боласи адашиб ўшалардан бирига тўқнашганман-ку? Бу ёзилган барча

қотилликлар мана шу очкўз қонсўрақларни ишимми? Мен қўшилмоқчи бўлган ушбу янги дунё менга яна нималар тайёрлаб турибди?

Туманли хира келажасимни ўйлаб елкамда чумоли ўрмалади.

Калленлар Эсмнинг гапларидан ўйланиб қолишди. Албатта Эдвард буни инкор этиб турганди, аммо Карлайл рафиқасига жуда ишонгиси келарди.

Элис лабини қимирлатди.

- Мен бундай деб ўйламайман. Чунки бу жуда пухта ўйланган мос вақтга тўғри келган...

Меҳмон биз билан учрашиб қолмаслик учун барча чорани кўрган. Гўёки у мени кўра олишимдан хабардор бўлган...

- Балки, унинг кўзга ташланмаслигига бошқа сабаби бўлгандир, - эслатди Эсми.

- Ахир уни ким эканлиги муҳим эмас-ку? - сўрадим мен. - У мени излаганлиги аниқ-ку... шундайми? Битирув оқишомимгача кутолмаймиз.

- Йўқ, Белла, - деб қолди Эдвард. - Вазият у қадар мудҳиш эмас. Агар сен мутлоқ ҳавф-хатар остида бўлсанг биз дарров сезардик.

- Дадаг ҳақида ҳам ўйла, - ёдга солди Карлайл. - Тасаввур қил сен зойиб бўлсанг, у қандай изтиробга тушади.

- Айнан дадам ҳақида қайгураяпман! Айнан шундан қўрқаяпман! Агарда ўша кеча нотаниш меҳмон бироз тетиклашишни истаб қолса нима бўларди? Агар мен дадамнинг ёнида бўлсам унга ҳам ҳавфлиман. Дадамга нимадир бўлса мен айбдор бўламан!

- Нималар деясан, Белла, қизалогим мени, - деди Эми онамдек яна меҳр улашиб. -

Дадагга ҳеч нима бўлмайди. Шунчаки энди бироз эҳтиёткорроқ бўлишимиз керак.

- Эҳтиёткорроқ? - такрорладим қулоқларимга ишонмай.

- Белла, ҳаммаси яхши бўлади, - ваъда берди Элис.

Эдвард қўлимни ушлади.

Уларнинг ёқимтой чеҳраларига қараб баҳслашиш бефойдалигини англаб етдим.

Уйимга гапирмасдан жимгина қайтдик. Мен дарғазаб эдим. Бу инсоний умримдан бу қадар кучли ҳижолат бўлмаган эдим.

- Сени бир соняга ҳам ёлғиз қолдирмаймиз, - ваъда берди Эдвард йўл-йўлакай. - Сен билан ҳаммаша бизлардан кимдир бўлади. Эмметт, Элис, Жаспер...

Мен хўрсиндим.

- Қанақа завго бўлиб қолдим-а! Улар ахийри мендан безор бўлишиб ўзлари мени тинчитишадилар, шекилли.

Эдвард менга хўмрайиб қаради.

- Ўлгудай кулгули! Ҳозир кулгудан ёрилиб ўламан.

Биз уйга қайтиб келганимизда дадам тўйган қўзидек ўтирарди. У бизнинг руҳий аҳволимизни башарамиздан сизди шекилли. Кўнгли тўлган одамдек менинг дастурхон тузатишимни кутди. Эдвард мендан узр сўраб сайр қилгани кетишини айтди ва зойиб бўлди,

аслида эса айгоқчилик қилгани кетганди. Дадам унинг даф бўлишини кутиб турди-да сўнг айтиб қолди:

– Жейкоб яна қўнғироқ қилди.

Кўзимни лўқ қилиб ликопчани унга узатарканман мингилладим.

– Йўғ-ей?

– Белла, мижсгов бўлмасанг-чи, - дадам ҳўмрайди. - Менимча бола анча пушаймон кўринади.

– У сизга даллолик қилишингиз учун пул тўлаяптими ёки сизнинг ундан қарзингиз борми?

Дадам оғзидаги овқат билан алланима деб алжиради, мен кошки тушунсам, аслида қизиги ҳам йўқ.

Чунки айни пайтда онгимни ўзга манзара ишғол этганди.

Менинг ҳаётим гўё ўлим ўйинига ўхшаб қолди, агарда қарта тагидан қора шар чиқса кейин мен нима қиламан? Тўсатдан менга ҳавф-хатар ростан ҳам таҳдид қилса-чи? Унда Жейкобни бир умр виждон азобида қолдириб кетган бўлмайманми.

Дадамни ёнида Жейк билан гаплаша олмасдим ахир. Унга ўз сиримни айтсам борми? Шу тарафдан Жейкка унинг отаси Билли амакини эслаб ҳавасим келди, сенинг сирингни биладиган одам билан яшаш нақадар осон.

Демак эрталабгача кутиш керак холос. Ҳар тугул бу соатларни ижобий ва хотиржам ўтказаман деб ният қилдим.

Эдварднинг "расмий" ташириф вақти ўз ниҳоясига етгач уй эшиклари мен учун ташиқарига қулфланди. Ташиқарида эзиб ёмғир ёғар, мен ва дадамни қўриқлаётган ким бўлса ҳам унга жуда раҳмим келиб кетди. Менинг Элис ёки бошқа бир Калленларга бўлган раҳмим хатто қувончга ҳам айланди, улар шу қадар мени асраб авайлашади, улар доим ёнимдалар. Озроқ фурсат ўтиб қаршимда Эдвард пайдо бўлди (у қайтиб келганди), то оппоқ тонггача Эдварднинг ёнимда эканини, хатто тушларимда ҳам у мени қўриқлаб чиққанини ҳис қилиб уйқуга кетдим.

Эрталаб уйқудан тургунимча дадам ёрдамчиси Марк билан балиқ овига кетиб қолибди.

Ота- онамнинг йўқлиги менинг чегарадан чиқишимга барибир йўл қўймайди.

- Жейкобни кечирганимни айтмоқчиман - нонуштадан сўнг Эдвардни огоҳлантирдим.

- Уни кечиршингни мен кутгандим, - майин жилмайди Эдвард.
- Гина сақлаш сенинг табиатингга зид.

Ўзимдан мамнунлигим бу, Эдвард бўритусларга нисбатан муносабатини ўзгарганини билдирмасди ҳали.

Соатга қарадим, агар ҳозир телефон қилсам уларни уйғотиб юбормас эканманми. Билли амаки ва Жейкоб ҳали уйқуда бўлиши ҳам мумкин! Аммо телефондан битта гудок кетмасидан кимдир гўшакни кўтарди - демак кимдир телефон яқинида бўлса керак.

- Алло? - хомуза тортган овоз эшитилди.

- Жейкоб?

- Белла! - ҳайқирди у. - Белла, мени кечир, илтимос! - Жейк сўзларини шошиб айтарди. -

Чин сўзим мен у сўзларни айтмоқчи эмасдим. Жазавага тушган пайтим шундай айтиб юбордим. Шунчаки жаҳлим чиққанди, тўғри бу оқлов бўлолмайди. Мен ахир ҳаётда унақа гаплар умуман айтмайман-ку. Илтимос ортиқ менга жаҳл қилма? Мени кечиршинг учун бир умр қулинг бўлишга ҳам тайёрман.

- Сени кечирдим.

- Раҳмат! - севинди у. - Мен шунақа тентакман-а.

- Ҳа, майли. Мен кўникиб қолганман сенга.

У елкасидан тоғ ағдарилгандек хохолаб кулди.

- Бизникига кел, - ялингудек оҳангда. - Айбимни юваман.

- Қандай қилиб?

- Нима хоҳласанг шу. Балки қоядан сакрармиз, - у шуни айтаркан кулди.

- Ажойиб гоя! Таърифлашга сўз ожиз!

- Мени сени асраб авайлайман, - ваъда берди у. - Нима билан шуғулланишинг муҳим эмас.

Мен Эдвардга қараб қўйдим: у жуда совуққон тутарди ўзини, аммо рози бўлишга ҳали бироз эрта.

- Айнан ҳозир иложим йўқ.

- У жуда ўзига ишончи ортиб кетгандир? - Бир лаҳзага Жейкобни овозида нимадир ўзгарди; газаб эмас аллақандай титроқ.

- Ҳа йўқ. Гап бунда эмас. Шунчаки... бу балогат ёшидаги бўритусчани эркалиги холос... - мен ҳазиллашишга ҳаракат қилдим, аммо Жейкни ишонтира олмадим.

- Нима бўлди? - сўради у.

- Ҳаммаси жойида...

Эдвард телефон гўшагига қўл чўзди. Мен диққат билан унинг чеҳрасига қарадим, у анчайин хотиржам кўринди.

- Белла? - чақирди Жейкоб.

Эдвард тобора қўлини яқин олиб борди.

- Сен билан Эдвард гаплашса қарши бўлмайсанми? - мен начора сўрадим. - Гўшакни олиб қўймоқчи.

Жавоб учун жуда узоқ жимлик бўлди.

- Майли, - ниҳоят рози бўлди Жейкоб, - Бу ерда ростанам нимадир бўлган кўринади.

Мен гўшакни Эдвардга берарканман, нигоҳимдаги огоҳлантиришимни кўрганига умид қилдим.

- Салом, Жейкоб, - оддий оҳангда сўз бошлади Эдвард.

Жим-житлик. Мен Жейкобни нима деб жавоб берганини билолмай лабимни тишладим.

- Бу ерда кимдир бўлибди. Ҳиди менга нотаниш, - тушунтирди Эдвард. - Сенинг тўдангдан кимдир буни пайқамадингларми?

Яна тўхталиш. Кўринишдан Эдвард Жейкобнинг сўзларидан асло ҳайратланмагандек бош чайқади.

- Жейкоб, муаммо мен Беллани шу учун қўйиб юбора олмаслигимда эмас. Бу шахсий масала. Биз буни бархам беришим керак.

Жейкоб яна Эдвардни гапини бўлди шекилли: гўшакдан гириллаган овоз келди – жуда асабийлашаётгандир.

- Эҳтимол, сен ҳақсан... - деди Эдвард, аммо Жейкоб яна тортишиб кетди.

Умуман олганда иккиси ҳам анча тинч ва босиқ эдилар.

- Қизиқ таклиф. Биз буни муҳокама этишга розимиз. Албатта Сэм бунга кўнса.

Жейкнинг овози тинчланиб қолди. Эдварднинг юзидан нима гаплигини англашга уринсам

ҳам оқ деворга қарагандек ўзимни ҳис қилдим.

- Раҳмат, - деди Эдвард.

Ва шу пайт Жейк нимадир деб сўрадими Эдвардни юзи ўзгарди.

- Умуман мен бир ўзим бормоқчиман, - кутилмаган саволга жавоб бергандек жавоб қилди

Эдвард. - Унга бошқалар қараб туради.

Жейкоб яна овозини баландлатди - менимча Эдвардни кўндирмоққа уринарди.

- Мен ҳаракат қиламан, - ваъда берди Эдвард. - Бу мени кучимга боғлиқ.

Бу сафар тўхтатилиши у қадар узоқ чўзилмади.

- Ёмон фикр эмас. Қачон?.. Йўқ, ҳаммаси яхши. Аммо мен барибир ёлғиз боришни хоҳлаган

бўлардим. Таҳминан ўн дақиқада... албатта. - Эдвард гўшакни менга узатди. - Сени сўраяпти.

Бироз ҳайратланиш билан гўшакни олдим.

- Нима ҳақида гаплашдинглар? - Жейкдан аразлаган оҳангда сўрадим.

Худди болалар боғчаси. Сени суҳбатга қўйишмади ва сен аразлагансан.

- Менимча битим тузамиз. Сен мен учун бир яхшилик қил? Ана у қонсўракингни

ишонтиришига ҳаракат қил - айт-ки, сен учун энг ҳавфсиз жой бу менинг худудим - резервация

(хиндулар ажратилиб қўйилган маҳаллий худуд). Биз қандай бўлмасин буни эплаймиз.

- Айнан шунинг учун уни ишонтиришига уринган экансан-да?

- Ҳа. Бутунлай мантиқан ажойиб йўл. Ҳа айтганча дадангни ҳам олиб келишинг керак. У бу ерда қанча кўпроқ қолса шунча яхши бўларди.

- Ўзинг дадангдан сўрай қол, у киши кўндиради, - дедим. Сабаби дадам ҳам мен каби нишонга айланишини истамасдим. - Яна нима?

- Шунчаки биз ўз худудимизни кенгайтурсак, ана у Форксга кириб келган нотанишни исини топишимиз осонроқ бўларди. Мен аниқ биламан, Сэм ҳам шу йўлни қилади. Ва биз буни уддалаймиз.

- Сен буни қандай қилмоқчисан?

- Жуда оддий: агар сен уйинг ёнидан чоғиб ўтган бўрини кўриб қолсанг, уни отиб қўймайсан, тамом вассалом.

- Мана шуни ўзингча ажойиб гоё деб аташ керакми! Сен бунақа қилмаслигинг керак... таваккал қилиб бўлмайди.

- Яна ақллилик қилмагин! Мен кичкина эмасман, мендан ҳавотир олма.

Мен хўрсиндим.

- Яна мен унга сени меникига келишингни айтгандим. У кўнмади. У ўзича ўйлаётгани, сенга ўзлари билан ҳавфсизроқ эмиш - аммо бу бўлмаган гап. У ҳали мени билмас экан, сен учун энг яхши жой бу менинг жойим.

- Мен ҳам шундай деб ҳисоблай қолай.

- Учрашгунча, - деди Жейкоб.

- Сен бу ерга келмоқчимисан?

- Ҳа. Сенинг нотаниш меҳмонингни ҳидини олиш учун сенинг маконингда бўлишим керак.

- Жейк, менга барибир бу изни олиш гоёси ёқмаяпти...

- Белла! Қўйсангчи! - деб Жейкоб жарангли кулганича гўшакни жойига қўйиб қўйди.

Х боб. Ҳид

Бу яна қанақа болалар боғчаси бўлди? Наҳотки Жейкоб бу ерга келиши учун Эдварднинг кетиши шарт бўлса? Бундай аҳмоқликларни унутиши вақти келди!

- Белла, мен унга мутлақо қарши эмасман. Лекин биз иккимиз учун ҳам шуниси маъқул ва осон, - деди Эдвард эшикдан чиқаркан. — Яқин ерда бўламан. Сен тўлиқ ҳавфсизликдасан.

- Мен бундан қайгурмайман ҳам!

У жилмайди ва кутилмаганда мени ўзига тортди. Сочимга юзини босиб нафас олди. Унинг совуқ нафасидан бўйним жимирлаб кетди.

- Тез орада қайтаман, - у сўз берди ва кулиб юборди. Гўёки мен кулгули ҳазил қилганимдай.

- Нимаси кулгули?

Лекин Эдвард жавоб бермасдан катта-катта сакраб ўрмон ичига кириб кетди.

Мен мингирлаганимча оишонага қайтиб кирдим ва тозалашига киришдим. Бироқ раковинани сувга тўлдиришига ҳам улгурмасимдан эшик қўнғироғи чалинди. Жейкнинг машинасиз ҳам тез ҳаракатлана олишига ҳеч кўника олмадим-да. Яна қолганларнинг ҳам мендан тез ҳаракатланишларига ҳам...

- Киравер, Жейк! - бош иргидим.

Бор эътиборимни кўпикли сувга солинган ликопларга қаратганим учун Жейкобни арвоҳ сифат сассиз эканини эсимдан чиқарибман. Ортимдан унинг овози келганида, беихтиёр сапчиб тушдим.

- Эшикни ҳам очик қолдириб бўлар эканми?... Вой, узр!

Чўчиганим учун устимга кўпикли сувни сачратиб юбордим.

- Ёпиқ эшик тўхтатиб қола оладиганлардан қўрқмайман. - блузкамдан кўпик доғларини артаётим жавоб бердим.

- Тўғри, - маъқуллади Жейк.

Мен унга қараб ўгирилдим ва танқидли нигоҳ билан қарадим.

- Жейкоб, наҳотки кийим кийиб юриш шунчалар қийин бўлса?

У яна кийимсиз эди, биргина эски жинсида ва янада калталанган ҳолда. Жейкоб ўзининг яқинда эришган мушакларини кийим остига яширишни ёқтирмайдиганга ва улар билан фахрланадиганга ўхшайди. Ростини айтганда, унинг мушаклари ёмонмас - фақат Жейкоб ўзига бино қўйган бўлиши мумкинлигини сира ўйламаган эканман.

- Албатта, сен энди сира совуққотмайсан, лекин барибир...

Жейкоб кўзига тушиб турган нам сочларига қўл югуртирди.

- Шуниси қулай, - тушунтирди у.

- Нимаси қулай?

У жилмайди.

- Ўзим билан шорти олиб юрганим ҳам етарли, бутун гардиروبни олиб юришим кам эди.

Ахир мен ўргатилган от эмасман-ку!

Мен хўмрайдим.

- Нима ҳақида гапиряпсан?

Жейк менга шундай қарадики, гўё мен яққол кўриниб турган нарсани кўрмаётгандай.

- Мен турланган чоғимда, кийимларим зойиб бўлолмайди ва яна пайдо бўлолмайди – ўзим билан олиб юришимга тўғри келади. Кечириб қўясанки, ўзим билан шунча нарсани олиб юролмайман.

- Бу ҳақида ўйламаган эканман, - қизариб гудрандим.

Жейк кулди ва чап оёғига илиниб қолган қора чарм тасмага ишора қилди, шундагина мен унинг нафақат кийимсиз экани, балки ялангоёқ эканини ҳам пайқадим.

- Бу шунчаки урф бўлгани учун эмас: тишимда жинси олиб юриши унчалик ҳам ёқимли эмас. Бунга нима дейсан?

У жилмайди.

- Салкам яланғочлигимга қаршимасмисан?

- Ҳаммаси жойида.

Жейк яна кулди. Мен ўгирилиб эътиборимни идишларга қаратдим. Умид қиламанки, юзимдаги қизиллик унинг саволидан эмас, балки ўзимнинг аҳмоқлигимдан эканини тушунади.

- Эҳтимол, ишимни бошлай қоларман, - Жейк нафас ростлади.
- Эдвард мени ўз мажбуриятимни бажармаганликда айблашини истамаган бўлардим.

- Жейкоб, сен мутлақо мажбур эмассан... У қўл силтаб гапимни бўлди.

- Мен ўзим сўрадим. Хўш бегонанинг ҳиди кўпроқ қаердан таралаяпти?

- Менинг хонамдан шекилли.

- Бир дақиқа кут. - деди у.

Мен одатга кўра лycopни шётка билан ювардим ва жимликда фақат шёткани шитирлашидан бошқа товуш эшитилмас эди. Эшитишга ҳар қанча уринмайин иккинчи қаватдан на пол гичирлашини ва на эшик зулфининг тиқирлашини эшитолмадим.

Тинмай битта лycopни ишқалаётганимни англаб, қилаётган ишимга бор диққатимни қаратишга ҳаракат қилдим.

- Уф! - Жейк ёнгинамда хўрсинди ва мен яна сесканиб кетдим.

- Жейк! Бас қил!

- Кечир, - Жейкоб қўлига сочиқни олди. — Мен айбимни юваман. Сен идишларни ювасан, мен эса уларни артаман.

- Майли, - рози бўлдим ва унга лисонни узатдим.

- Ҳид олиши умуман қийин бўлмади. Айтганча, хонангдаги ҳидларингни айтмаса ҳам бўлаверади.

- Ҳаво тозаловчи восита сотиб оламан. Жейкоб кулиб юборди. Мен идишларни ювдим Жейк эса артди - биз шу тариқа бир дақиқа бутунлай жимликда ишладик.

- Бир нарса сўрасам майлими? Мен унга лисонни узатдим.

- Нимани сўрашинга қараб.

- Мен умуман аралашмаяпман, ростдан ҳам қизиқяпман, - деди Жейк.

- Майли сўра. У секинлашди.

- Бу қанақа... ҳалиги... вампир йигит билан дўстлашиши?

- Бундан зўри бўлмайди!

- Жиддий сўрадим. Бу сени уялтирмайдими? Ҳеч қачон титроқ босмайдими?

- Йўқ.

Жейк идишни қўлимдан жимгина олди. Мен унинг юзига қарадим: у хўмрайиб лисонинг пастини тишлаб олди.

- Яна саволлар борми? - сўрадим мен. У бурнини жийирди.

- Лекин... шунчаки қизиқ... сен... сен у билан ўпишасанми? Мен кулиб юбордим.

- Албатта! Жейк қалқиб кетди.

- Таъми ва рангига... - гудрандим.

- Қозиқ тишларидан қўрқмайсанми?

Мен Жейкни қўлига туртдим, унга кўпик сув сачради.

- Жейкоб, жим бўл! Тишлари қозиқмаслигини яхши биласан!

- Ҳа-я, қозиқмас эмиш! - гудранди Жейк.

Мен тишимни тишимга босиб, керагидан ортиқ куч билан ошхона пичогини ишқалашга киришдим.

- Яна савол берсам майлими? - Жейкоб қўлимдан пичоқни олаётиб секин сўради.

- Майли, - кескин жавоб бердим.

У жимгина пичоқни оқиб турган сувда чайди. Кейин эшитилар эшитилмас сўради.

- Сен "бир неча ҳафта" дединг... Айнан қачон? - унинг гапини охиригача айтишига қурби етмади.

- Битирув кечасидан сўнг, - жавобан шивирладим, ҳимояга шайлангандай Жейкнинг юзига қарадим: яна бирдан қўзиб қолса-чи?

- Бунча тез! - кўзларини юмиб хўрсинди.

У сўрамади, таъкидлади холос. Кўл мушаклари зўриқиб, елкаси тош қотди.

- Вой! - қичқирди Жейк.

Кутилмаган ҳолдан мен чўчиб тушдим.

У ўнг қўлини мушт қилиб тугиб олган ва унинг ичида пичоқни қисиб олганди. Жейкоб бармоқларини ёйди ва ошхона столига пичоқ тарақлаб тушди. Кафтида узун кесилган из бор

эди, чуқур жароҳат. Бармоқларидан қон оқиб полга томарди.

- Ох, жин урсин! - қичқирди Жейк.

Бошим айланиб кўнглим беҳузур бўлиб кетди. Столни маҳкам ушлаб чуқур нафас олдим:

Жейкобга ёрдам керак.

- Ох, Жейк! Яраланибсан-ку! Ма, сочиқ билан ўраб ол.

Мен ошхона сочиқини узатдим ва Жейкни қўлидан ушлашига уриндим. У ўзини орқага олди.

- Ҳечқиси йўқ, Белла, арзимас жароҳат.

Хона кўз олдимда айлана бошлади. Мен яна чуқур нафас олдим.

- Арзимас?! Суюгинга оз қолибди-ку!

У узатилган сочиққа эътибор ҳам қилмади. Шунчаки крандаги сувга кафтини тутди. Сув қизарди. Бошим яна айланди.

- Белла! - Жейкоб чақирди.

Кўзимни жароҳатдан олиб нигоҳимни Жейкни юзига қаратдим: унинг қовоғи солинган, лекин босиқ кўринарди.

- Нима?

- Кўринишингдан ҳозир ҳушингни йўқотадиганга ўхшайсан. Яна бироздан сўнг, пастки лабингни тишлайвериб узиб оласан. Бас қил. Тинчлан. Чуқур нафас ол. Мен яхшиман.

Оғзим билан чуқур нафас олдим ва лабимни тишлашни бас қилдим:

- Жасорат кўрсатишига уринма.

Жейк жилмайди.

- Кетдик, - дедим мен. — Касалхонага боришинг керак.

Машина ҳайдай оламан деб ўйладим. Ҳар ҳолда, бошим айланиши тўхтади.

- Кераги йўқ, - Жейк кранни ёпди.

Қўлимдан сочиқни олиб кафтини ўраб олди.

- Тўхтаб тур. Бир кўрай.

Мен бошим яна айланиб йиқилиб тушмаслигим учун столни маҳкамроқ ушлаб оёқларимни тираб олдим.

- Мободо врачлик дипломини олиб, менга айтишни истамаганмидинг?

- Жароҳатни кўришимга қўйиб бер ва мен касалхонага бориш ёки бормасликни ҳал қиламан.

- Кераги йўқ! - Жейк қатъий рад этди.

- Майли.

У бозични ечди. Мен қўлимни сочиқга узатганимда, у ўзиникини қўлимни устига қўйди.

Бир неча сония мен ҳеч нарсага тушунмай қолдим. Жейк кафтининг ичини кесиб олган бўлса ҳам, ташиқи томонини ҳам ўгириб кўрдим хатто. Ва ниҳоят унинг кафтидаги пушти

рангдаги чизиқни пайқадим - Жейкнинг кафтида ўзини кўз-кўз қилиб товланиб турган жароҳат қолдиги. Унинг кафтини яна юқорига қаратдим.

- Лекин... ахир... қон оқаётган эди-ку!

Жейкоб кўзимга қаради.

- Менда ҳаммаси тез тузалади.

- Бу ҳақида тортишиши мушукул, - салкам овозсиз жавоб бердим.

Ахир чуқур жароҳат ва ундан оқаётган қонни ўз кўзим билан кўрдим-ку. Унинг шўр ҳидидан ҳушимни йўқотаёздим-ку. Бундай жароҳат тикишни талаб этиши аниқ эди. Яра устини эт қоплаши

учун бир кун кам, яна кўп ҳафталар керак эди. Шундагина пушти рангда жилваланиши мумкин эди.

Жейкоб қадини ростлаб кўксига урди.

- Ахир мен турланувчиман! Унутдингми? У кўзларимга узоқ термулди ва кулди.

- Ахир сенга айтгандим-ку! Полнинг ҳам чандигини кўргансан. Мен фикримни жамлаш учун бошимни силкитдим.

- Эшитиш бошқа, кўриш бошқа.

Мен ўтириб раковина остидаги жавондан махсус хлорли тозаловчи воситани олдим.

Озрогини латтага қўйиб пол артишига киришдим. Хлорнинг ўткир ҳиди миямни тозалади, бошимни айланишдан бутунлай холос этди.

- Бер, мен тозалайман, - таклиф қилди Жейк.

- Мен ўзим. Сен яхшиси сочиқни кир ювиш машинасига ташла.

Полдан хлор ҳидидан бошқа ҳид келмаётганига ишонч ҳосил қилганимдан кейин раковинани ҳам хлорлаб ювдим. Сўнг кир ювиш машинасининг махсус идишига ҳам хлор солиб тугмасини босдим.

Жейкоб ҳаракатларимни норозилик билан кузатиб турарди.

- Нима бало, асабинг жойида эмасми дейман? - сўради у тозалаб бўлганимдан сўнг. Хм.

Эҳтимолдан ҳоли эмас. Лекин бу сафар менда ўзимни оқлашим учун сабаб бор.

- Эдварднинг ҳаётини мураккаблаштиришининг нима кераги бор? Унга шундоқ ҳам осон эмас, - дедим.

- Ҳа, ҳа албатта!

Мен тиқинни тортиб олдим ва сув раковина оқовасидан оқиб кетди.

- Белла, сенга савол берсам майлими? Мен хўрсиндим.

- Энг яқин дўстинг "турланувчи" экани қандай? Савол мени эсанкиратиб қўйди. Мен кулиб юбордим.

- Наҳотки қўрқмасанг? - у жавоб беришимни кутмай савол берди.

- Йўқ. Агар турланувчи ўзини тартибли тутса, у ҳолда ундан яхши дўстни ўйлаб ҳам тополмайсан, - аниқ жавоб бердим.

Жейк тишларини ярақлатиб тиржайди.

- Раҳмат, Белла! - у қўлимдан тутди ва айиқникидек қучоғига босди.

Мен унинг қўлимни қўйиб юбориб, ўзини ортга ташилаганини сезишга ҳам улгурмай қолдим.

- Фу! - Жейк юзини буриштирди. — Сочингдаги ҳид хонангдагидан кам эмас.

- Кечир, - гудрандим ва бирдан нега Эдвард сочимга қаратиб нафас чиқарганини тушуниб қолдим.

- Вампирлар билан мулоқот қилингандаги муаммолардан бири, - елка қисди Жейк. —

Сендан ёқимсиз ҳид таралишини бошлабди. Бу унчалик ҳам катта муаммо эмас.

Унга қараб жилмайдим.

- Менинг ҳидим фақат сенга ёқмайди. У маъюс тортди.

- Майли, Белла, кўришгунча!

- Кетасанми?

- У кетишимни кутаяпти. Уни кўчада эшитяпман.

- Шунақами.

- Орқа эшикдан чиқаман, - Жейк секинлашди. — Тўхтачи, бугун кечкурун Ла-Пушга кела оласанми? Биз гулҳан атрофида ўтириши уюштиряпмиз. Эмили келади, Ким билан ҳам танишардинг... Ха-я, Квилнинг сени кўришга сабри чидамаяпти. Ундан олдин ҳаммасидан хабар топганинг унга ёқмаяпти.

Мен жилмайдим. Квилнинг газабланаётганини тасаввур қияпман: Жейкнинг инсон дугонаси, у хатто бу ҳақида тасаввурга ҳам эга бўлмаган вақтда турланувчи билан мулоқотда бўлган!

- Билмадим, Жейк. Кўряпсан, ҳозир вазият бир мунча қалтисроқ...

- Қўйсангчи, наҳотки сен кимдир биз (турланувчилар)га... бас кела олади деб ўйласанг?

Гапини сўнгида у дудуқланди. Қизиқ "турланувчи" сўзини айтишга, у ҳам худди мен "вампир" сўзини айтишга қийналганим каби қийналар эканми?

Жейкнинг катта қора кўзларида ёлвориши сезилди.

- Сўраб кўраман, - иккиланиб жавоб бердим.

- Нима, у ҳали сенинг боқувчинг ҳамми? Ўтган ҳафта янгиликлар дастурида севиб қолган ўсмир қизчаларни севган йигитлари томонидан масҳараланганини кўрдим...

- Етар! - гапини бўлдим ва Жейкни итардим. — Турланувчининг кетадиган вақти бўлди.

У истехзоли кулиб қўйди.

- Ҳайр, Белла. Аввал руҳсат олишни унутма.

Унга қараб бир нималар дейишига улгурмасимдан Жейк эшикдан чиқиб кетди.

Бир неча сониядан сўнг ошхонага астагина Эдвард кириб келди. Сочидаги ёмғир томчилари гўё жавоҳирдек ялтирарди. Кўзларида эҳтиёткорлик бор эди.

- Нима, урушдинларми? - деб сўради.

- Эдвард! - қичқирдим ўзимни унинг қучоғига отиб.

- Салом! - кулди у, мени бағрига босаркан. — Мени эътиборимни тортишига уриняпсанми?

Буни яхши уддалаяпсан.

- Йўқ, урушмадик. Шунчаки озгина баҳслашдик. Нега ундай деяпсан?

- Шунчаки, нима сабабдан унга пичоқ урганингни ўйлаяпман, гарчи бундай қилишига қаршилигим йўқлигини тан олсам ҳам, - Эдвард ошхона столи устидаги пичоққа бош ирғиб ишора қилди.

- Ана холос! Мен эса ҳаммасини тозаладим деб ўйлабман.

Эдварднинг бағридан отилиб чиқиб стол тарафга югурдим ва пичоқни сувга солиб устидан хлор қўйдим.

- Мен унга бармоғимни ҳам теккизмадим. Унинг ўзи қўлидаги пичоқни унутган, - йўл- йўлакай тушунтирдим.

Эдвард тўнгилади.

- Ҳаммаси мен кутганимдан кўра анча зерикарли бўлиб чиқди.

- Безорилик қилма.

Эдвард куртқасининг чўнтагидан катта конвертни чиқариб стол устига ташлади.

- Мен сенга почта келтирдим.
- Бирор арзирлик нарсами? - сўрадим.
- Менимча, ҳа.

Унинг ўзини тутиши менда шубха уйғотди. Бу яна нима бўлиши мумкин?

Эдвард хатни ярим очди. Мен тўғирладим ва қозоннинг қалинлигига ҳайратланиб

орқасидаги манзилини ўқидим.

- Дартмут? Бу нима, ҳазилми?

- Ўйлашимча, бу сенинг коллежга кирганинг ҳақида хабарнома.

Менга ҳам худди шунақа конверт келди.

- Жин урсин, Эдвард, нима қилдинг?

- Бор йўғи сен ёзган аризангни жўнатиб юбордим, - елка қисди Эдвард.

- Балки, Дартмут талабаси даражасини олишга муносибмасдирман, лекин, барибир бунга ишонадиган аҳмоқ эмасман.

- Лекин Дартмут сени шу даражадасан деб ўйлайди.

Мен чуқур нафас олдим ва секин ўнгача санадим.

- Бу улар томонидан жуда меҳрибонлик бўлибди, - ниҳоят жавоб бердим. — Бироқ, улар ўйлаганларидан ташқари таълим олишим учун тўлов муаммоси бор. Менда бунча пул йўқ,

сенга эса ўзимни Дартмут талабасидек кўрсатишим учун яна битта поршега етадиган пулни совуришингга йўл қўймайман.

- Яна битта порше керакмас ва ўзингни талаба қилиб кўрсатишингни кераги йўқ, - мингиллади у. — Коллежда бир йил ичида сен билан ҳеч қандай қўрқинчли ҳодиса содир

бўлмайди. Балки, хатто сенга ёқиб қолар. Шу ҳақида ўйлаб кўр, Белла. Даданг билан ойингни қанчалик хурсанд бўлишини тасаввур қилгин-а...

Мен унинг майин товушини ўчиришимдан олдин, у ҳаёлимда ёркин тасвирни чизишга улгурди: бўлмасамчи, дадам гурурланганидан нақд ёрилиб кетади ва бу портлаш асоратидан

Форкс аҳолисининг ҳеч бири омон қолмайди; ойим эса қувониб эсдан оғади, гарчи қасам ичиб, умуман ҳайрон эмаслигини айтса-да...

Мен бу тасвирни ҳаёлимдан чиқариб ташилашга уриндим.

– Эдвард, билмадим, битирув кечасигача тирик қола олармикинман, ёз ва кузни гапирмаса ҳам бўлаверади.

У мени яна қучоқлади.

– Ҳеч кимнинг сенга хатто бармогини ҳам теккизишга ҳадди сизмайди. Шошилишингни кераги йўқ.

Мен хўрсиндим.

– Эртагаёқ банкда турган ҳисобимни ҳаммасини Аляскага ўтказаман. Бу алиби сифатида етарли бўлади. Аляска жуда узоқ, дадам мени янги йил байрамидан олдин меҳмонга

келишимни кутмайди. Унгача мен бирор баҳона ўйлаб топаман. Биласанми, бу сирлар ва ҳийлалар одамни шу қадар чарчатиб юборади-ки, - масҳара қилдим.

Эдварднинг юзи ўзгарди.

– Кейинчалик осон бўлади. Бир неча ўн йилдан кейин танишларинг ўлиб кетишади ва ҳеч қандай муаммо қолмайди.

Мен қалқиб кетдим.

– Кечир, бу жуда қўпол жаранглади.

Мен хира кўзларим билан катта оқ қонвертга қарадим.

– Лекин бу ҳақиқат-ку.

– Агар мен ҳозирги вазиятни англашни уддаласам, сен муҳлатни кечиктириши ҳақида ўйлаб кўришга рози бўласанми?

– Йўқ.

– Бирам ўжарсан-ки!

– Бу аниқ.

Кир ювиш машинаси тақиллаб товуши ўчди.

– Аҳмоқона темир-терсак, - гудрандим Эдварддан йироқлашарканман.

Ошхона сочигини қайтариб машина марказига қўйдим ва машинани қайта ёқдим.

– Ҳа-я, эслаганим яхши бўлди. Элисдан сўрай олмайсанми, хонамни йиғиштирганида

кийимларимни нима қилган экан. Мен ҳеч нарсамни топа олмаяпман.

Эдвард анқайганча менга қараб қолди.

- Элис хонангни йиғиштирибдими?

- Шунақага ўхшайди. Мени асираликка олганида пижамам, ёстигим ва бошқаларни олгани

келганди, - мен Эдвардга хўмрайиб қарадим. — Элис хонамда ёйилиб ётган ҳамма нарсаларимни олган: кўйлак, пайпоқ ва бошқаларни, у нарсаларимни қаерга даф қилганини тушунмадим.

Эдвард янада асабийлаша бошлади.

- Нарсаларинг йўқолганини қачон билдинг?

- Қиз базмидан қайтганимдан сўнг. Нима эди?

- Элис эгнингдагилардан бошқасини ҳам олган деб ўйламайман.

Кийганларингни олишган... Тегинганларингни...

- Ҳа. Эдвард, нима бўлди?

У тош котди.

- Сенинг ҳидинг келган нарсаларни олишган.

Томоғимга бир нарса тиқилгандай бўлди.

Биз сўзсиз бир-биримизнинг кўзимизга тикилиб қолдик.

- Менинг чақирилмаган меҳмоним, - мингилладим.

- У изларни тўплаган... далилларни. Сени топганини исботлаш учунмикан!

- Нега? - шивирладим.

- Билмайман, Белла. Лекин нима бўлганда ҳам билишга ҳаракат қиламан, қасам ичаман.

- Бунга шубхам йўқ, - дедим бошимни кўксига қўяётиб.

Эдвардни чўнтагида телефони овозсиз жиринглаганини ҳис қилдим. Эдвард телефонни олди ва рақамга кўз ташлади.

- Айнан у ҳозир менга керак, - гудранди у. — Карлайл, мен... - Эдвард жим бўлиб қолди ва бир неча дақиқа асабий ҳолда эшитиб турди. — Яхши, текшириб кўраман. Кулоқ солинг...

У менинг нарсаларим йўқолганини тушунтирди. Бироқ эшитишга муваффақ бўлганимга қараганда Карлайл жўяли маслаҳат беролмаган кўринади.

- Балки, мен борарман... - Эдвард менга қаради-да, жим бўлиб қолди. — Балки, йўқ. Фақат

Эмметтни ёлгиз қўйиб юборманг, ўзингиз биласиз унинг қандай бўлиб кетишини. Ҳар

эҳтимолга қарши, Элисдан унга кўз-қулоқ бўлиб туришини сўранг. Биз бу билан кейинроқ шуғулланамиз.

Эдвард телефон қопқозини ёнди.

– Газета қаерда? - сўради у.

– Билмайман, нима эди?

– Баъзи нарсаларни кўришим керак. Ёки даданг алақачон ташлаб юборганми?

– Ким билади...

Эдвард зойиб бўлди ва бир зумда қайтиб келди. Сочидан янги ёмғир томчилари, қўлида эса газета. Стол устида газетани очди ва тезда сарлавҳалар билан танишди. Бармоғи билан бир нималарни ўқиди.

– Карлайл ҳақ... ҳа... жуда пала партиш. - деди у.

Мен унинг елкаси узра қарадим.

"Сиэтл таймс"да "80тилик эпидемияси давом этмокда - полицияда гумондорлар йўқ" сарлавҳали мақола турарди.

Мақола бир неча ҳафта олдин дадам ўқиган мақолага жуда ўхшарди: шаҳарда тобора кучайиб бораётган зўравонлик сабабли тез орада Сиэтлни ҳаёт учун ҳавфли ҳудудлар

рўйхатининг бошида кўриши мумкин. Қотилликлар сони сезиларли даражада кўпайяпти.

– Ишлар ёмонлашиб бормоқда, - дедим мен.

– Ким билади дейсан? Битта янги вампир бундай қилолмайди.

Нималар бўляпти узи? Нима улар Вольтурилар ҳақида

эшитишмаганми дейман? Қонун қоидаларни уларга ҳеч ким

тушунтирмаган, у ҳолда ким уларни вампирга айлантирди?

– Вольтуриларнинг ўзлари, - дедим қалтираб.

– Йўқ. Айнан Вольтурилар шунақа ўлмасларни йўқ қилишади.

Вольтурилар бундан бир неча йил олдин Атлантада тартиб ўрнатилганди, лекин у ердаги ҳолат бу даражагача

бормаганди. Агар биз олдинроқ бу вазиятни тўғирламасак, улар ўзлари аралашишади. Мен уларни бу ерда ҳозир пайдо бўлишларини

умуман хохламайман, чунки Сиэтл Форксга жуда яқин ва кутилмаганда уларнинг сендан хабар олгилари келиб қолиши мумкин.

Мени яна қалтироқ босди.

– Энди нима қиламиз?

– Ҳозирча биз улар ҳақида жуда кам нарса биламиз. Агар у ёшлар билан гаплашиб, уларга қоидаларни тушунтирсак, балки тинчгина ўз йўлларида кетишар?! - Эдвард иккиланиб қолди,

унинг ўзи ҳам бу гапга ишонмасди. — Элис нималар бўлишини кўрмагунича кутамиз. Аниқ билмай туриб ҳаракатлана олмаймиз. Кейин... бу бизнинг ишимиз эмас. Яхшиямки, бизда

Жаспер бор. - қўшиб қўйди Эдвард, у аниқ ўзи билан ўзи гаплашётганди.

– Жаспер? Нима учун?

– Жаспер янги яратилган вампирлар бўйича мутахассис.

– Қайси маънода "мутахассис"?

– Бу жуда узун ҳикоя, ундан ўзинг сўрайсан.

– Нималар бўлаётганини ким ҳам биларди.

– Бу тўғри, - Эдвард чуқур нафас олди. — Агарда мени севиб қолмаганинда, ҳаётинг

бошқача бўлиши мумкинлиги ҳақида ўйлаб кўрганмисан?

– Бўлиши мумкин. Лекин бу қандай ҳаёт бўларди.

– Менимча, сен мендан ниманидир сўрамоқчисан!

– Мумкинми?

– Балки йўқ. - жилмайди у. — Назаримда сен бугун бўритусларнинг оқшомига бориш учун

мендан руҳсат сўрамоқчисан.

– Яна гап пойладингми?

– Озгина, энг охирини.

– Бўпти, барибир сендан сўрамоқчи эмасдим. Шундоқ ҳам сени ҳавотирга соладиган

нарсалар бор.

Эдвард мени иягимдан тутиб, кўзимга қараш учун юзимни ўзига қаратди.

– Ўзинг боришни хоҳлармидинг?

– Унчаликмас. Бундан қайгурма.

– Белла, сен мендан руҳсат сўрашга мажбур эмассан. Мен даданг эмасман. Бироқ,

Чарлидан сўрашинг керакдир, эҳтимол.

– Ўзинг ҳам биласан, дадам рози бўлади.

– Умуман сен ҳақсан, ростдан ҳам Чарлини ҳаммадан кўра яхшироқ биламан.

Мен индамай Эдвардга қарадим. Унинг мақсади нима? Йўқ, Ла-Пушга бормаслик керак, аммо жуда хоҳлаяпман: у ёқда ўзимни бутунлай эркин ҳис қиламан. Атрофда шунақанги воқеалар бўляпти, мен эса баҳайбат бўриваччалар зиёфатига бормоқчи бўляпман. Ўта кетган тентакман! Лекин шунақаям боргим келяптики... Оз фурсатга бўлса-да, ўлим сояси ҳавфини унутиб, бироз соғлом фикрловчи ва кўпроқ бебош Белла бўлиб колсам-у, беғамликда Жейк билан мириқиб кулишсам. Майли, буларнинг бари атиги бир неча соатга бўлса ҳам.

– Белла, мен сени тушунишга ва қарорингни ҳурмат қилишга сўз берганман.

Ҳазиллашмаганман. Агар сен ўзингни бўритусларни ёнида беҳавотир сезсанг, демак ҳавотир олмасам ҳам бўлади.

– Қойил, - кеча кечаси унга айтган сўзларимни такрорладим.

– Умуман айтганда Жейкоб бир нарсада ҳақ - бўритуслар тўдаси сендай омадсиз инсонни бир кеча ҳимоя қила олишади.

– Ишончинг комилми?

– Албатта. Фақат...

Мен ёмонроғига шайландим.

– Умид қиламанки, сен бир нечта ҳавфсизлик шартларини қабул қиласан. Биринчидан, менга сени чегарагача олиб бориб қўйишимга руҳсат берасан ва ўзинг билан телефонингни олиб оласан. Сени қачон олиб кетишимни билишим учун.

– На чора... бу жуда оқилона ҳавфсизлик шартлари.

– Ажойиб.

Эдвард жилмайди, унинг кўзларида ҳеч қандай безовталиқни пайқамадим.

Кутганимиздек дадам Ла-Пушга боришимга жон деб розилик берди. Жейкобга боришимни айтиш учун телефон қилганимда,

хурсандлигини яшириб ўтирмади. У Эдварднинг эҳтиёт чораларига бутунлай рози бўлди ва бизни чегарада кутиб олишини айтди.

Озгина ўйлаб кўрганимдан сўнг, мотоциклимни сотмасликка қарор қилдим: уни Ла-Пушга ўз ўрнига қайтараман, унинг жойи ўша ерда. У менга умуман керак бўлмай қолганида эса...

Жейкдан сотиб юборишини ёки дўстига совга қилишини сўрайман. Менга барибир.

Бугунги оқшом мен учун мотоциклини Жейкни гаражига қайтаришим учун кулай

имкониятдек кўринди. Охирги вақтларда кайфиятим яхши эмас, ҳар бир куним сўнгиси

бўлиши мумкин. Ишларни кейинга қолдиришга вақт йўқ, гарчи ўта муҳим бўлса ҳам.

Режаларимни тушунтирганимда Эдвард атиги бошини силкиб қўя қолди. Ростини, унинг

кўзларида безовталик намоён бўлди: Эдвард мотоцикль минишимни дадамдан кам ёқтирмайди шекилли.

Мен унинг ортидан мотоциклим турган Калленлар гаражига бордим. Пикапимни жойига

қўйиб, ундан тушишим билан англадимки, навбатдаги бу безовталик нафақат гамхўрлик, балки менинг ҳавфсизлигим туфайли экан.

Менинг эски мотоциклимнинг ёнида яна биттаси савлат тўкиб турарди... Уни мотоцикл

дейшига тил бормади: у менинг тўкилиб қолаётган темир тулпоримдан тубдан фарқ қиларди.

Катта, силлиқ, кумушрангли - хатто турган ерида катта тезликда учаётгандай кўринарди.

– Бу маҳлуқ нима?

– Ҳеч нима, - таъкидлади Эдвард.

– "Ҳеч нима" нгда гап йўқ!

– Сен дўстингни ёки у сени кечирадими, буни билмайман, агар йўқ бўлса яна мотоцикл

хайдашни ўйлаб қолмасмикинсан, - Эдвард гўё ҳеч нима бўлмагандай, эҳтиётлик билан жавоб

берди. — Бу сенга ёқади шекилли, агар хоҳлаб қолсанг, сен билан учишим мумкин. - елка

қисди у.

Мен бу мукамал механизмга кўзларимни лўқ қилиб қараб қолдим. Унинг ёнида мени

мотоциклизм болаларнинг бузилиб қолган велосипедидек кўринарди. Кутилмаганда бостириб

келган қайғудан шуни тушуниб етдимки, тез фурсатда ўзим ҳам Эдварднинг ёнида шундай

кўрина бошлайман.

- Сенинг ортингдан қувиб ҳам етолмайманку, - пичирладим.

Эдвард кўзларимга қараш учун иягимдан тутиб ўзига қаратди.

Бир бармоғи билан

лабимнинг бир четини кўтаришига ҳаракат қилди.

- Белла, мен ёнгинангда хайдайман.

- Кошки бу сенга ёқса.

- Агар бирга бўлсак, албатта ёқади.

Мен лабимни тишлаб, бунни тасаввур қилдим.

- Эдвард, агарда мен тезликни ошириб, бошқарувни йўқотгандай туюлсам, нима қиласан?

У тўғри жавоб ахтариб, довдираб қолди. Мен ҳақиқатни билардим: мен бирор нарсага

бориб урилмасимдан олдин Эдвард мени қутқаришининг йўлини топади.

Кейин у жилмайди-гўё самимийдек эди, гарчи кўзлари бироз сузилиб турса ҳам.

- Ҳали Жейкоб билан шундай қиласизларми. Тушунарли.

- Шунчаки мен рулни унчалик ҳам маҳкам ушламайман. Балки, уриниб кўришим мумкин...

Мен иккиланиб кумушранг мотоциклга тикилиб қолдим.

- Ҳавотир олма, - жавоб берди Эдвард ва кулди. — Жаспер ундан кўзини узмаётганини

сезгандим. Балки унинг янгича ҳаракат воситасини ўзлаштириш вақти келгандир. Ахир энди

Элисда ҳам "порше" бор.

- Эдвард, мен...

У оғзимни бўса билан ётиб қўйди.

- Айтдим-ку, ҳавотир олма. Лекин, сендан сўрашим керак бўлган бир нарса бор.

- Хоҳлаганингни сўра, - ўйлаб ҳам кўрмай сўз бердим.

У мени қўйиб юборди ва баҳайбат мотоциклнинг устидан сакраб ўтиб, унинг орқасига

яширилган ниманидир олди.

Эдвард қўлларида иккита буюмни ушлаб турарди: қандайдир қора тушунарсиз ва шу

жумладан, қизил таниб олиш осон бўлган нарса.

- Илтимос? - сўради у ва жилмайиб бир лаҳзада қаршиликларимни йўққа чиқарди.

Мен қизил шлемни олдим ва қўлимга илдирдим.

- Мен бунда аҳмоққа ўхшаб кўринаман.

- Йўқ, кўринишинг ўта ақлли бўлади. Жароҳатланишни олдини олиш учун етарли

даражада ақлли, - Эдвард қора матоҳни елкамга ташлаб мени қучоқлаб олди.

- Айни дамда мен қўлларимда усиз яшолмайдиган нарсамни ушлаб турибман. Сен уни

асрашинг керак.

- Яхши. Бу яна нима? - шубхаланиб сўрадим.

Эдвард кулиб юборди ва қора буюмни очди - у қандайдир қалин тагликли куртка бўлиб

чиқди.

- Бу мотоциклчилар курткаси. Айтишларича, мотоциклдан йиқилганда терини яхшигина

шилиб олиш мумкин экан.

Эдвард менга курткани узатди. Мен чуқур нафас олиб сочларимни орқага ташладим,

*шлемни кийиб курткани тортдим. Эдвард сезилар сезилмас
жилмайиб курткани олдини ёнди*

ва мени бир қадам нари сурди.

Мен ўзимни қўпол ва ҳаракатсиз ҳис қилдим, худди сигирдек.

– Тўғриси айт, кўринишим расвоми?

Эдвард орқага яна бир қадам ташлади ва лабини шиширди.

– Наҳотки шунчалик ёмон бўлса? - худрандим.

– Йўқ, йўқ! Умуман... - у сўз танлай олмай лол қолди.

– Кўринишинг... мафтункор.

Мен хохолаб кулвордим

– Яна нима дейсан!

– Йўқ, чин сўзим, жуда ҳам мафтункор.

*– Буни ечмаслигим учун шунақа деясан. Хўп яхши, сен ҳақсан:
шуниси маъқул.*

Эдвард мени қучоқлаб қаттиқ қисди.

*– Тентаккинам! Эҳтимол, бу сенинг мафтункорлигингни бир
бўлагидир. Аммо тан олиш*

керак шлемнинг ўз камчиликлари бор.

Эдвард мени ўпиш учун шлемни сурди.

*Сал ўтиб, Эдвард мени Ла-Пушга олиб кетаётганида,
вазиятнинг таниш экани ҳаёлимга*

келиб қолди. Ўйлаб кўриб сабабини тушундим.

– Биласанми, бу менга нимани эслатяпти? - сўрадим. -

Кичкиналигимда ойим мени ёзда

*дадамникига олиб борганига жуда ўхшаб кетяпти. Ўзимни
етти ёшли боладек ҳис қиляпман.*

Эдвард кулиб юборди.

*Мен буни овоз чиқариб айтиб ўтирмадим, бироқ бу икки
вазиятнинг ўртасидаги фарқ шу*

*эдики, дадам ва ойим Эдвард билан Жейкдан кўра бир-бирлари
билан яхши муносабатда*

эдилар.

*Ла-Пушга элтувчи йўлнинг ярмидан бурилдик ва Жейкни
кўрдик: у метал бўлақларидан*

Ўзи йишган қизил "фольксваген"га суяниб турарди. Унга қўл
силтаганимда Жейкнинг ҳиссию юз
ифодаси табассумга ўзгарди.

Эдвард "вольво"ни Жейкдан 30 ярд берида тўхтатди.

- Уйга кетишга тайёр бўлганимда менга телефон қил, олиб
кейтиш учун келаман, - деди у.

- Узоқ қолмайман, - сўз бердим.

Эдвард юкхонадан менинг мотоциклимни чиқарди, шу билан
бирга илём ва курткани ҳам.

Буларнинг ҳаммасини қандай жойлагани ақлга сизмайди!

Бундан ташқари бутун бир

машинани кўтароладиган даражада кучли одамга ушоқдек
келадиган мотоциклини кўтариш ҳеч
гап эмас.

Жейкоб бизни кузатиб турарди, бизга яқин келишни ўйламасди.

У жилмайшидан тўхтаган

ва мен унинг қора кўзларидан ҳеч нарсани англолмасдим. Мен
илёмни қўлтигимга қисдим ва

курткани ўриндиқ устига ташладим.

- Ҳаммасини олдингми? - сўради Эдвард.

- Ҳа, ҳаммасини.

У хўрсиниб мен томон эгилди, мен ҳайрлашиш учун лабимни
тутдим, лекин Эдвард мени

гафлатда қолдирди: мени қаттиқ қучоқлади ва шунақанги
ўнди-ки, нафас ололмай бўғилиб

қолишимга оз қолди.

У аста жилмайди ва мени қўйиб юборди.

- Кўришгунча, куртка менга ростдан ҳам ёқди, - деди Эдвард.

Ўгирилиб шуни сездимки, унинг кўзларида мен кўришим керак
бўлмаган чақнаш бор эди.

Бу айнан нима эканлигини билолмадим. Эҳтимол
безовталиқдир. Бир сонияга Эдвард менга

қўрқиб кетгандай кўринди. Лекин аслида мен ҳар доимгидек
пашиадан фил ясаётгандим.

Мотоциклни етаклаб вампирлар ва бўритуслар чегараси томон юриб борар эканман, ортимдан

Эдварднинг нигоҳини ҳис қилдим.

- Бу яна нима? - сўради Жейк, мотоциклни кўздан кечираркан.

- Уни жойига қайтаришига қарор қилдим, - тушунтирдим.

Жейк бир сонияга ўйланиб қолди, кейин эса қулоғига тиржайди. Жейк машинасидан

тушиб мен томонга шахдам қадам ташлаб келишидан мен уларнинг ҳудудига ўтганимни

сездим. Мотоциклни олиб тиргакини тираб қўйди ва мени айиқникидек қучоғида қисди.

Мен "вольво"нинг гуриллаганини эшитдим ва Жейкнинг қучоғидан чиқишига уриндим. —

Жейк, етар энди! - бўғилиб айтдим.

У кулиб юборди ва мени оёққа қўйди. Мен Эдвардга хайрлашиш мақсадида қўл силташ

учун ўгирилдим, лекин кумуш рангли машина муюлишидан аллақачон гойиб бўлганди.

- Ажойиб, - сўзимдаги заҳарли оҳангни яшириб ўтирмадим.

- Нима?

- У шундоқ ҳам учрашувимизга келди. Ноҳушликни юзага келтиришни нима кераги бор?

У яна кулди-бу сафар янада қаттиқроқ. Қандайдир кулгили гап айтди деб ўйлагани аниқ.

Буни нимаси кулгили бўлиши мумкин? У машинани айланиб ўтди ва қаршимдаги эшикни очди.

- Белла, бор нарсани юзага келтириб бўлмайди, - деди у ҳамон кулганча.

х

XI боб. Ҳикоялар

- Бу сосискани емайсанми? - Пол Жейкдан сўради, кўзларини бўритуслар егулигидан узмай.

*Жейк ўзини ортга ташлади ва тиззамга ёпишди. У қўлида
сизга тортилган сосискани*

устини

*ялаб қўярди, Жейкоб хўрсиниб кўп еганига қарамай ҳеч қандай
ўзгаришсиз турган қорнини*

силади: мен ўнинчисидан кейин саноқдан адашиб кетдим.

Катта халтали числар ва икки

литрли имбирли пивони айтмаса ҳам бўлади.

- Кўп еб юбордим шекилли, ҳозир ёрилиб кетаман, - деди Жейк.

— Лекин, эҳтимол, яна

*биттасини есам керак. Тўғриси, қийинчилик билан. - қайғули
хўрсинди у.*

*Пол ҳам Жейкдан кам емади. Лекин барибир қўлини мушт
қилиб тугиб олди.*

- Қўйсангчи! - кулди Жейк. - Ҳазилку! Ушла!

*У сосискани гулҳан устидан нариги томонга, рўпарада ўтирган
Полга улоқтирди. У эса
ушлаб олди.*

*Агар мен вақтимнинг кўп қисмини мана шунақа эпчил одамлар
даврасида ўтказсам, у ҳолда*

ўзлигимни йўқотаман.

- Сен ҳақиқий дўстсан! - деди Пол ва бир зумда газаби сўнди.

*Гулҳан ёниб сўниб борарди. Кутилмаганда ёрқин оловранг учқун
сачраб қоронғу осмонни*

*ёритиб юборди. Қара-я, ахир қуёш ботганку. Қизиқ соат неча
бўлди экан? Мен вақтнинг*

*ҳисобини буткул йўқотиб қўйдим. Квилет дўстларим билан
вақтичоглик қилиш мен*

кутганимдан ҳам ёқимли бўлиб чиқди.

*Биз Жейк билан мотоциклни гаражга олиб бораётганимизда -
Жейк афсусланиб мен учун*

*шлем олиш ҳақида ўйламаганини айтди. Мен ҳавотирга
тушдим: бўритуслар зиёфатида қандай*

*кўрина оламан? Мени сотқин деб ҳисоблашмасмикин? Жейкдан
жаҳллари чикмасмикин?*

Зиёфатни бузиб қўймасмикинман?

*Бироқ Жейк мени зиёфат жойига, қоя чўққисига олиб
борганида, олов булутлар ортида
тўсилиб қолган қуёшдан ҳам ёркинроқ ёнарди. Ҳаммаси осон ва
оддий эди.*

– Салом, вампирлар дугонаси! - қичқирди Эмбри.

*Квил билагимдан тортди ва яногимдан ўпиб қўйди. Мен совуқ
тошга, Сэм ва Эмилининг*

ёнига ўтирганимда Эмили қўлимни қисди.

*Агар Полнинг ҳазил аралаш, вампир ҳиди анқимаслиги учун
шамолли томонда ўтириш*

*талабини инобатга олмаса, мени бу ердагилар ўзлариникидек
қабул қилишиди.*

*Қояга қавмдагиларнинг ҳаммаси тўпланишган: Сэм ва Эмили,
Пол, Эмили, Квил, Жаред ва
у севиб қолган қиз Ким.*

*Бошида Ким менга оддийдек туюлди; биров тортинчоқ ва
унчалик ҳам чиройли эмас.*

*Юзининг катталигига кўзининг кичкиналиги мос келмасди.
Бурни ва оғзи жуда катта эди.*

*Текис қора сочлари майда ўрилган, қоя чўққисидаги тўхтовсиз
шамол уларни тинмай
хилпиратарди.*

*Лекин бу фақат илк тассуротларим эди. Соатлаб Жаредни
Кимга қарашини кузатиб, уни
тасқара деб ҳисобламай қўйдим.*

*Жаред унга шундай қарадики! Худди сўқир одам қуёшни илк бор
кўргандай. Ёки да*

*Винчининг номаълум асарини топиб олган коллекционердек.
Худди она эндигина дунёга
келган чақалогини юзини силаётгандай.*

*Унинг ошиқ нигоҳи бошида Кимда кўрмаганларимни кўришга
мени мажбур қилди: гулҳан*

*шуъласида унинг териси тўқ рангли шойидек товланарди,
лаблари туташиганида ажойиб юрак*

шаклига киради, оппок тишлари ялтирар, у кўзини юмганида
киприклари узунлигидан яногини
тўсиб қўярди.

Жареднинг мубтало бўлиб қолган нигоҳидан Кимнинг юзига
баъзида қизил урилар ва

уялиб кўзларини юмарди, лекин Жаредга қарамасликни
қийинчилик билан уддалар, бу эса

атиғи бир неча сония давом этарди холос.

Уларни кузатиб, Жейкнинг менга "босим" ҳақида айтганларини
яхши тушиниб олдим:

"Садоқат ва муҳаббатга қарши туриш мушкул".

Ким Жареднинг қучоғида уйқуга кетди. Унга унинг ёнида жуда
иссиқ бўлса керак.

– Кеч бўлиб қолди, - дедим секин Жейкка.

– Шошилма, - шивирлади у, гарчи бу ердагиларнинг аксарияти
шивирлашишимизни

эшитиши қобилиятига эга бўлсалар ҳам. — Энг қизиги ҳали
олдинда.

– Яна нима қилмоқчисан? Сигирни бутунлигича ютиб
юборасанми?

– Йўқ, еб бўлдик. Биз бу ерга бир ҳафталик озиқ-овқатни еб
битириши учун йиғилмаганмиз-

ку ахир. Биз кенгаш йиғилишига келганмиз. Квилнинг бу ерга
биринчи келиши, бизнинг

ҳикояларимизни ҳали эшитмаган, балки эшитгандир, лекин
ҳозир бунинг ҳақиқат эканини

билади. Шунинг учун диққат билан эшитади. Ким, Сет ва
Лилар ҳам янгилар.

– Қанақа ҳикоя?

Жейк ёнимга ўтирди ва қўлини елкамга қўйди. Қулогимга аста
пичирлаб,

– Ўша биз ривоят деб ҳисоблаган ҳикоялар, - деди у. - Бу ҳикоя
бизнинг қандай пайдо

бўлганимиз ҳақида. Биринчи ҳикоя жангчи-руҳлар ҳақида.

*Жейкнинг пичирлаши гўё муқаддима бўлди - учиб қолаёзган
гулҳан атрофидаги хаво*

*қобизги кескин ўзгарди. Пол ва Эмбри қаддини ростладилар.
Жаред Кимни туртди ва*

мулойимлик билан тўғри ўтиришга мажбур қилди.

*Эмили маъруза тинглашга келган талабадек дафтар ва
ручкасини тайёрлади. Унинг ёнида*

*ўтирган Сэм Кария Квил қараган тарафга ўгирилди - мен
кутилмаганда оқсоқоллар учта эмас,*

тўртта эканини тушуниб етдим.

*Ли Клируотер гўзал юзидан ҳиссизлик ниқобини ечмасдан
кўзларини юмди-чарчоқдан*

*эмас, диққатини янада жамлаш учун. Унинг укаси
сабрсизланиб олдинга, оқсоқолларга*

яқинроқ эгилди.

*Гулҳан чарсиллади. Тунги осмонда яна бир оловли чақин
чақнади. Билли йўталиб узундан*

*узоқ муқаддимасиз ривоятни сўзлай бошлади. Сўзлари бир
маромда борар, беҳато гўё ёдлаб*

*олингандек эди. Бунда оҳанг ҳам сезиларди. Худди шоирларнинг
шеърларидек.*

*- Аввал бошида Квилетлар кам сонли қабила эдилар, - деди
Билли. - Биз ҳозир ҳам кўп*

*эмасмиз, лекин йўқ бўлиб ҳам кетмадик. Негаки бизнинг
қонимизда афсун бор. Бу афсун бизни*

*ҳар доим ҳам бўритусларга айлантирган эмас. Бошида биз
жангчи руҳлар бўлганмиз.*

*Илгарилари Билли Блэкнинг овозида буюкликни пайқамаган
эканман, гарчи унинг овозида*

ҳамиша ҳукмдорлик жаранглаган бўлса ҳам.

*Эмили сўзловчининг ҳикоясини ёзиб улгуриши учун ручкасини
қоғоз устида тез*

ҳаракатлантирарди.

*- Бошида биз шу ерга келиб жойлашдик. Шу ерда биз
кемасозлик, балиқчиликни ўргандик.*

Лекин биз озчилик эдик. Бу ерда эса балиқ кўп эди. Бошқа кабилалар ерларимизга кўз олайтира бошлашди. Бизнинг эса ҳимоя учун жангчиларимиз етарли эмасди. Янада кучли қабила келди ва биз қутулиб қолиш учун қайиқларга ўтирдик. Кахелеха биринчи жангчи руҳ эмасди. Лекин биз ундан олдингиларини эслолмаймиз. Ким биринчи бўлиб бу қудратни очган ва ундан қандай фойдаланган эслолмаймиз. Бизнинг тарихимизда биринчи руҳлар сардори Кахелеха бўлган. У оғир дамларда еримизни ҳимоя қилиш учун афсундан фойдаланган. У ва унинг жангчилари қайиқларни таналари билан эмас руҳлари билан тарк этишган. Аёллар қайиқлар ва жонсиз таналарни қўриқлаб қолишган. Эркакларнинг руҳлари эса ерга қайтишган. Улар ўз душманларига жисмонан тегшиолмасди бироқ уларнинг қароргохларига кучли шамол йўллаб уларни маҳв этишган. Айтишларича, руҳларни жониворлар кўра олишган, тушунишган ва бўйсинишган экан. Кахелеха ва унинг жангчи руҳ қўшини босқинчиларга ҳужум қилишган. Душман қабиланинг узоқ шимолдан келтирилган қалин юнгли итлари бўлиб, миниб юришган. Жангчи руҳлар итларни эгаларига қарши қилиб қўйишган, кейин эса зордан кўршапалакларни уларнинг устларига қарата қувишган. Шамол ҳам итларга эгаларини чалғитишда катта ёрдам берган. Жангда итлар ва кўршапалаклар голиб бўлишди. Тирик қолган босқинчилар бу ерни лаънатланган дея кочиб кетишди. Жангчи руҳлар итларни қўйиб юборишди. Квилетлар аёллари ва таналари ёнига галаба билан қайтишди. Қўшни қабилалар "хоу" ва "мак"илар билан

тинчлик сулҳини тузишди. Бизнинг афсунимиздан нари бўлишни афзал билишди. Биз

қўшилар билан ҳамжиҳатликда яшардик. Душманлар ҳужум қилишганда эса жангчи руҳлар

уларнинг ҳамлаларини қайтаришди. Орадан анча йил ўтиб буюк сардор Таха Аки пайдо бўлди.

У ўзининг ақл-заковати билан донг таратди. Унинг одамлари ҳаётдан нолишмади. Фақат бир

киши Утлапа норози эди.

Гулхан атрофида шивир-шивир эшитилди. Ким биринчи бошлаганини билолмай қолдим.

Билли бунга эътибор бермасдан сўзида давом этди.

Бир неча ҳафталик жимликдан сўнг Утлапа янги қоидалар ярата бошлади. Олдинига ҳамма

уни Таха Аки эканига шубҳа қилишмаётганига ишонч ҳосил қилди. Жангчиларга таналарини

тарк этмасликларини буюрди, бунга ўзининг ҳам журъати етмасди. Чунки ҳар дақиқада Таха

танасини қайтариб олиш учун пайт пойлаётганини ва буни тезлик билан амалга оширишини

биларди. Шунинг учун қўшни қабилаларни мавҳ этишни ўйламай қўйди ва ўзининг

сардорлигидан лаззатланди. У қавмнинг фахрига айланди. У ўзи учун Таха фойдаланмаган

қудратни ахтарарди; Жангчилар билан ишлашдан бош тортди; Таханинг завжаси ҳаёт

бўлишига қарамасдан иккинчи хотинликка ёшироғига уйланди, кейин учинчисига. Таха

буларни оғиз ҳолда кузатиб турарди.

Охир оқибат Таха ўз қавмини Утлападан қутқариш учун ўз танасини ўлдиришига уринди. У

тоғдан баҳайбат бўрини бошлаб келди, лекин Утлапа жангчилар ортига беркинди. Сохта

сардорни ҳимоя қилган ёш жангчини бўри ўлдириб қўйганида Таха қайғудан ўзини йўқотиб

қўйди ва бўрига даф бўлишни буюрди.

Ривоятдан келиб чиқадики, жангчи руҳ бўлиш осон эмас.

Танасидан озод бўлган руҳ

қўрқитганичалик қувонтиролмайди. Шу сабаб афсундан фақат зарур ҳоллардагина

фойдаланилган. Сардорнинг ёлғиз қолган руҳи гўё ихтиёрини қурбонликдай эди. Руҳнинг

аросатда қолиши ўта аянчли. Таха узоқ вақт танасиз қолгани учун аҳволи қийинлашди. У ўзини

энди ҳеч қачон аجدодлари кўмилган заминга оёқ босолмасликка ҳукм қилингандай ҳис

қиларди. Таханинг безовта руҳи ўрмонни кезар, унинг ортидан эса баҳайбат ва чиройли бўри

эргашиб юрарди. Таханинг кутилмаганда бўрига хаваси келди-ҳар ҳолда унинг ўз танаси,

ҳаёти бор. Ана шунда Таханинг ҳаёлига фикр келди. Жонсиз руҳ бўлиб қолгандан кўра

жонивор кўринишида яшаган яхши. У бўридан танасини баҳам кўришини сўради, жонивор

рози бўлди. Таха енгил тин олди ва миннатдорлик билдириб бўрининг вужудига кирди. Майли

инсон танаси бўлмаса ҳам, ҳар ҳолда тирик жон, шарпа бўлишдан кўра анча яхшироқ. Одамлар

қўрққанларидан жангчиларни ёрдамга чақириб қоча бошлашди. Жангчилар найзалари билан

ёрдамга ошиқдилар, Утлапа эса албатта, ҳавфсиз жойга яширинди. Таха Аки ўз жангчиларига

ташланмади. У асталик билан чекинди, нигоҳлари орқали мулоқотга киришди. Бундан

ташқари маҳаллий куйни увиллаб ҳиргойи қилди. Таниш оҳангдан жангчилар ҳайратланишди.

Бу оддий бўримаслигини ва кимнингдир руҳи уни бошқараётганини англашди. Ёши улуг

жангчи Ют сохта сардорнинг фармонини бузишига ва бўри билан гаплашишига қарор қилди. Ют

руҳлар оламига кириши билан Таха бўри танасидан чиқди. Бўри токи сардор жангчи билан

гаплашиб олгунича итоаткорона кутиб турди. Ют сардорни кўриши биланоқ бир зумда ҳаммасини тушунди.

Бу вақтда Утлапа бўрини ўлганини кўриш учун келди ва гап нимадалигини тушунди.

Қария Ют Таха билан гаплашди, Таха унга бор гапни айтди. Ют сохта сардор ҳақида

жангчиларга айтиш учун ортига қайтди, бироқ бир сўз айтишигада улгурмади.

Утлапа чаққонлик қилиб Ютни хоинликда айблади ва эндигина руҳлар оламидан қайтган

Ютни оғиз очишига улгурмасидан ўлдирди.

Бундан Таха қаттиқ газабланди. У ҳали ҳеч қачон бунчалик аччиқланмаган эди. Таха

бўрининг танасига қайтиб кирди. Ундаги газаб инсонларга хос эди. Шу пайт кўз кўриб қулоқ

эшитмаган мўжиза рўй берди. Таханинг ўз қавмига бўлган меҳр-муҳаббати ва Утлапага

нисбатан нафрати бўрининг танасига сизмади. Бўри силкиниб титрай бошлади. Жангчилар ва

Утлапанинг ҳайратга тўлган кўзлари ўнгида бўри одамга айланди. Бу одам Таха Акига

ўхшамасди. У Таханинг руҳи билан янада қудратли бўлиб кўринарди. Жангчилар уни шу

заҳоти танишди. Ахир улар биргаликда кўп бор учшиган. Утлапа қочмоқчи бўлди, аммо

Таханинг янги танаси анчайин бақувват ва чаққон эди. У ўғрини тутди ва ўғирланган танадан

чиқиб кочишидан олдин руҳини йўқ қилди. Одамлар нима бўлганини билганларидан сўнг

хурсанд бўлишди. Таха Аки барчасини ўз ўрнига қайтарди, жангчилар билан баробар ишлай

бошлади, ёш хотинларини оилаларига қайтарди. Фақат руҳлар оламига кириш ҳақидаги

буйруқни бекор қилмасликка қарор қилди. У буни ҳавфли санарди, чунки ҳаёт ўғирлаш фикри

тузилганди. Шундан бери Таха бир вақтнинг ўзида ҳам одам, ҳам бўри бўларди. Уни буюк

бўри Таха Аки ёки шарпа одам Таха Аки деб аташарди. У узоқ йиллар қавмга сардорлик қилди,

чунки у кексаймасди. Қачонки ҳавф соя солганида у душман билан олишиш ёки қўрқитиш

учунгина яна бўрига айланарди. Қавм тинч ҳаёт кечирарди. Таха кўп ўғил фарзандли бўлди,

улар балогат ёшига етганларида, улар ҳам бўрига айлана олишлари мумкинлиги маълум бўлди.

Уларнинг ҳаммалари турлича кўринишарди, чунки инсон руҳи акс этиб турарди.

— Шунинг учун Сэм қора эканда! - мингирлади Квил. — Юраги қора, юнги ҳам қора.

Менга шундай эшитилдики, аслиятга қайтганимдан титраб кетдим. Шу билан бир вақтда

яна бир ҳақиқат мени лол қолдирди: мени ўраб ўтирганларнинг ҳаммалари, айнан кимлигининг

фарқи йўқ, хуллас улар Таха Акининг авлодлари.

- Сени ўзинг нега шоколад рангсан? - жавобан пичирлади Сэм. -

Ширинман

демоқчимисан?

Билли бу тортишувни эшитмаганликка олди.

- Таха Акининг баъзи ўғиллари жангчи ва ёш бўлиб қолишди.

Ўзгаришни истамаганлар

бўри одамлар тўдасига қўшилишни рад этдилар. Шунда бир нарса, тўдага қўшилмаганлар вақт

ўтиб оддий одамлар сингари кексайишлари маълум бўлди. Таха уч авлод ёшини яшади. У

олдинги икки рафиқалари вафотидан сўнг учинчи бор уйланди.

Шу учинчи рафиқасида у

ҳақиқий бахтини топди. Гарчи у аввалги рафиқаларини севган бўлса-да, буниси бутунлай бошқача эди. Таха Аки рафиқаси билан бирга ўлишни хоҳлади, шу сабабдан бўриликдан воз кечди. Шу тариқа афсун бизларга ўтди, лекин бу ҳикоя тугади дегани эмас.

Билли курсисини суриб, нимжон елкасини рослаган қария Квилга қараб қўйди. Идишдан сув хўплади. Эмили тўхтамай қалам тебратарди.
– Бу жангчи руҳлар ҳақидаги ривоят эди, - майин овозда сўз бошлади қария Квил. — Энди эса учинчи рафиқасининг жонини фидо қилгани ҳақида сўзлаб бераман.

Таха бўриликдан воз кечиб анча кексайганидан сўнг кўп йиллар ўтиб шимолда мақа қабиласида қандайдир кўнгилсизликлар бошланди. Бир неча ёш аёллар йўқолди ва ўзлари бир умр қўрқиб келишган қўшни бўрилар қабиласини айбдор қилишди. Бўри одамлар ҳам аجدодлари сингари бўрига айланишганида бир-бирларининг фикрларини эшитишарди. Улар аёлларнинг йўқолишига айбдор эмасликларини билишарди. Таха Аки мақа қавми сардорини тинчлантиришига уруниб кўрди, бироқ мақа сардори жуда қўрқарди. Таха уруш бўлишини хоҳламасди, у энди жангчиларни урушга бошлаб боролмасди. Шунда сардор катта ўгли Таха Уни ҳақиқий айбдорни уруш бошланмасидан олдин топишга юборди. Таха Уи тўдадаги бешта бўрини тоғга, йўқолган аёллар қидирувига бошлаб борди. Ва улар авваллари сира учратмаган - димоғни куйдирадиган даражадаги ширинтам ҳидга дуч келишди.

Мен Жейкобга маҳкамроқ ётишим ва кўзимнинг қири билан лабининг четидаги ним

табассумни пайқадим. Жейк ҳам елкамдан маҳкамроқ кучди. Бундай изларни ким қолдирганини улар билишмасди, шундай бўлса ҳам излар ортидан

боришди. - давом этди қария Квил.

Унинг қалтирок овози Биллининг мардонавор овозидан фарқ қилмасди. У шундай

сўзларди- ки эшитганим сари юрагимнинг уриши тезлашди.

- Улар одамникидай изни ва одам қонини топишди ва душманнинг изига тушганликларини

тушинишди. Улар шимол томонга шу қадар олислаб кетганликлари учун Таха Уи тўданинг

ярмини, ёш бўриларни орқага, Таха Акига бўлаётган ишларни етказишга қайтариб юборди.

Таха Уи ва унинг икки иниси қайтишмади. Кенжа инилари уларни қидиришга боришди. Лекин

ҳеч нарса топишолмади. Таха Аки ўғилларини қаттиқ койиди. Катта ўғиллари учун қасос

олгиси келар, бироқ кексалиги сабаб кучи етмасди. Таха Аки азадорлик либосида Мака қавми

сардорининг олдига бориб ҳаммасини айтди. Мака сардори унинг қайғусига ишонди ва

қавмлар ўртасидаги низога чек қўйишди.

Бир йилдан сўнг Мака қабиласида бир кечанинг ўзида икки қиз зойиб бўлди. Макаликлар

шу заҳоти Квилет бўриларини чақирди. Квилет бўрилари бир йил аввал тоғда топишган

ҳидларни Мака қавми ҳудудининг хар бир қарич еридан уфуриб турганига дуч келишди.

Бўрилар яна овга чиқишди.

Фақат биргина ўғлон қайтди - Таха Акининг учинчи рафиқасининг тўнғич ўғли, тўданинг

энг ёши кичиги Яха Ута. У ҳали биронта ҳам Квилет кўрмаган нарсани олиб келганди -

номаълум совуқ ҳароратли жасад бўлаклари. Кимнинг томирида кон оқаётган бўлса, хатто

*умрида бўрига айланмаганлар ҳам жасаддан таралаётган
бадбўй ҳидни сезишди. Таха Акининг
ёқимсиз ҳиддан димоғи ачишди. Бу Макаликларнинг душмани
эди.*

*Яха Ута нима бўлганини сўзлаб берди: у акалари билан
одамсифат махлуқни топишган,
танаси оппоқ ва гранитдай қаттиқ бўлиб чиққан. Унинг ёнида
Мака қавмининг икки қизи
бўлган. Улардан бирини ерда ўлик ҳолда, иккинчисини эса
махлуқ томоғидан тишлаб турган.*

*У ҳам тирик бўлган бўлиши мумкин, Квилетлар
яқинлашаётганини сезган махлуқ қизнинг
бўйинини синдирган ва жонсиз танани ерга ташлаб юборган.
Унинг оппоқ лабини қон қоплаган,
кўзлари эса чўгдек ёниб турарди. Яха Ута махлуқнинг гаройиб
кучи ва тезлигини тасвирлаб
берди. Ўғиллардан бири унга наст назар билан қаради ва ҳаёти
биланн видолашди.*

*Махлуқ уни бўлакларга бўлиб ташлади. Вазият қалтис тус
олди. Аҳвол чатоқлигини
тушунган икки бўри бир-бирларига кўз ташлаб иккиси икки
ёндан хужум қилишди. Махлуқ*

*Яха Утанинг укасига ёпишди. Яха Ута укасини қутқариши учун
бор кучи билан жон ҳолатда
махлуққа ташланиб унинг бошини узиб ташлади. Боши узилган
бўлишига қарамай махлуқ*

*тирноқлари билан бўрини нимталаб ташлади. Яха Ута жони
борича куч тўплаб махлуқни
бурдалаб ташлади. Лекин кеч бўлган эди. У энди ёлғиз
колганди. Махлуқнинг бўлакларини
олиб ортига бир ўзи қайтди.*

*Оқсоқолларга кўрсатиши учун жасад бўлакларини ўртага
ташлади. Ундан таралаётган
бадбўй ҳид ҳамманинг димоғини ачиштирди. Оқсоқоллар
асолари билан жасадни туртиб*

кўришиди. Шунда жасаднинг қўли асони маҳкам ушлаб олди.
Асони тортиб олишга қанча
уринишмасин урдасидан чиқишолмадилар. У гуё асога сингиб
кетмоқчидек эди. Оқсоқоллар
қўрқиб кетишганларидан уни гулханга ташлашди. Жасад куйиб
ўзидан қора булутдай тутун ва
ёқимсиз ҳид таратди. Таха Аки кул қолдигидан олиб, яна
шундай кунлар қайтиши
мумкинлигини эсдан чиқармаслиги учун халтачага солиб,
бўйнига тумор қилиб тақиб олди.
Кекса Квил секингина Биллига қараб қўйди. Билли ҳамон
қорайиб кетган чарм халтача
туморни бўйнида осиб юрарди. Кўпчилик ох тортиб юборди -
албатта, мен ҳам.
- Бу мавжудотни Совуқ одам ёки Қонсўрак деб аташарди.
Ҳамма ундан қўрқар, чунки у бир
ўзи эмас деб ўйлашарди. Қабилада эса фақат бита-ю битта
ҳимоячи бўри қолганди - ёш ва
навқирон Яха Ута. Лаънати махлуқнинг аёл ҳамроҳи ҳам бор
экан, у Квилетлардан қасос олиш
учун келганди. Аёл шу қадар гўзал эканки уни кўрган ҳамма
бехос хушидан кетар ёки ақли
шошиб қоларкан. Оппоқ мрамор баданли, нозик ниҳол сочлари
қирмизи тилларанг тусда
ергача тушиб тураркан. Аммо у жаллода вахший шафқат
нималигини билмас, йўлида учраган
тирик жонни бурдалаб қонини ичиб кучга тўлганича асосий
қасдини олишни истаган одам -
сеҳрли бўритус одамни изларди. Қабилада Яха Утанинг
кичкина ўғилчаси учинчи хотини
билан қолган экан, болакай шунча узоқдан туриб жуда сассиқ
ҳид келаётганини айтади. Ва
шунда одамлар ким ташириф буюрганини англашади.
Яха Ута бўрига айланиб қонсўракни излаб олдинга отилади.
Унинг ортидан қабиланинг

қариялари, ўғли ва учинчи рафиқаси ҳам эргашади. Аммо қаттолнинг қонлахталаб ташилаган изларини ва одамларнинг мурдасини топишса ҳам қонсўракни ўзини топишмайди. Аммо бандаргоҳ тарафда қий-чувни эшитиб ҳамма ўша томонга чопади.

Тирик қолган Квилетлар қайиқ панасига беркинишга, баъзилари очиқ денгизга қочишга

уринишар, аммо совуқ аёл худди наҳанг балиқдек сувда жуда тезликда сузиб қайиқларини

тешиб, уларни чўктирар ва ўлдирарди. Шу тобда қиргоқда улкан бўрини кўргач, аёл

қурбонларини ташлаб қиргоққа қараб отилади ва катта тезликда соҳилга чиқиб рақибини

қаршисида гавдаланади. Жанг жуда дахшатли бўлиб, иккиси ҳам куч-қудратда бир-биридан

қолишмасди. Аммо аёл сўнгги дақиқада Яха Утани енгади. Ўз ўглининг азоб билан ўлганини

кўрган ота кекса бўлса ҳам шижоатга шўнғиб бир сакраб бўрига айланади ва қонсўрак аёлга

қараб ташланади. Аммо кекса бўри анча ҳолдан тойган ва ожиз эди. Ана шунда Таха Ахининг

учинчи рафиқаси бир улкан жасоратга қўл уради, у аввалги афсоналарда эрининг акасини

жонини сақлаб қолиш учун қилган чалгитувчи ҳийлаларни эшитган эди.

Учинчи рафиқа омон қолган болаларининг ёнида турган ҳанжарни кўриб қолади. Шартта

уни олиб қонсурак аёл томон чопади. Аммо Совуқ аёл ўзи томон келаётган, аммо тошга

қирганчалик шикаст етказмайдиган бу жуссаси заифгина аёлга парво ҳам қилмай Таха Акига

ажаловор зарба бераман деб турганида учинчи рафиқа бир иш қилади. Совуқ аёлнинг пойига

тиз чўкканича ҳанжарни ўз юрагига санчади. Қайноқ танадан
отилиб чиққан қип-қизил қон
ҳиди қонсўрак аёлни бир лаҳза ҳамма нарсадан чалғишга олиб
келади, у Таха Акини қўйиб
юбориб ўз ташнализини қондириши учун аёлнинг танасига
ташланади, аммо фурсатдан
фойдаланиб Таха Аки куч билан аёлнинг томоғига тирмашади.
Кучлар ҳамон тенг бўлмаган
бир пайтда анча ёш бўлса ҳам сардорнинг ёш гўдаклари ўз
оналарининг ҳалок бўлганини кўриб
кучли газаб ва аламдан бўрига айланади ва ҳаммаси бирдек
Совуқ аёлга ташиланишиб уни
парча-парча қилиб ташлашади.
Шундай қилиб улар қонсўракдан қутулишади. Аммо Таха Аки
қайтиб одамга айланмайди.
Рафиқасининг жасадига ҳеч кимни яқинлаштирмайди.
Дафнидан сўнг эса ўрмонга кетиб
қолади ва қайтиб ҳеч ким уни кўрмайди.
Ҳали ҳалигача Таха Акининг авлодлари шу ерда хукмронлик
қилиб келишар ҳамда ўз
сеҳрли қонларини авлоддан авлодга мерос ва бурч қилиб
келишарди. Аммо шундан сўнг Совуқ
одамлар бу ерга жуда кам келишди. Охирги марта келганлари
эса бошқаларига асло
ўхшамасди. Уларнинг сардори тилларанг кўз, меҳрли боқувчи
одам сардоримиз Эфраим Блэк
билан шартнома тузади. Барибир кўп жангларда
қондошларимиздан жудо бўлгандик. Сеҳрли
қон эгалари жуда кам эдик. Шусиз ҳам жангда уларни қўли
баланд келганди. Эфраим
шартнома тузиб, ҳамманинг ўз чегараси чизиги белгилаб
қўйилди. Шу-шу энди ҳар ким ўз
чегарасида яшай бошлади. Келгиндиларнинг иштироки бизнинг
уругимизда янгидан янги

қонларни келтириб чиқарарди, бу эса отадан ўзилга мерос қонга яна бурч тушунчасини мерос қолдирарди.

Кекса Квил менга бошқача қараб қўйди. Мен ҳам довдираб қолдим.

Даврадаги ҳамманинг кўзида биров алам ва оғир ҳаяжон ҳисси акс этганди. Фақат

биттасидан бошқа.

- Бу менинг ҳам бурчим, - тинчгина гапирди Квил. - Менимча бу жуда ажойиб! - у

енгилгина лабини артиб олди.

Унга гулханга қарама-қарши ўтирган Сет Клируотер рози бўлгандек бошини иргитди -

унинг кенг очилган кўзларида қоп-қора чарақлаган ҳимоячи оғалар жасорати жўш урарди.

Билли гулханга яна ўтин ташлади. Тўсатдан яна ўз борлигимизга қайтгандик бўлдик.

Атрофдаги дўстларимизга қараб қолдик. Жаред Квилга тош отди, у эса чўчиб тушгач ҳамма кулиб юборди.

Ли Клируотер ҳаммадан кейин кўзини очди. Менга шундай туюлдим, унинг кўзида ёш ялтираганди.

Биз Джейкоб иккимиз ҳеч нима демадик. Бир текисда нафас олардик. Иккимиз ҳам ҳайратда эдик.

Менинг ҳаёлларим минглаб йил олдинги даврга кетиб қолди. Мен Яха Ута ёки бошқа

бўрилар ҳақида, хатто ана у гўзал Совуқ аёл ҳақида ҳам ўйламасдим. Мен ҳеч қандай қудрат ва

сеҳрга эга юўлмаган оғизга ҳақида - Таха Акининг учинчи рафиқаси ҳақида, хатто исмини ҳам

билмайдиган ўша аёл ҳақида ўйлардим.

Аёл ҳеч қандай куч-қудрат ёки сирли тилсимга эга эмасди, оддий заифгина бир аёл эди.

Лекин айнан мана шу ёвузликдан угина ортга чекинмади. У эрини, фарзандини ва бутун қабилани қутқариб қолди.

Афсус унинг исмини унутиб қўйдим...

Кимдир елкамни туртди.

– Белла! - деди Жейкоб қулогим остида — Биз етиб келдик.

Мен чўчиб қарадим, гулҳан гойиб бўлган. Зулматга кўзларим тўсатдан кўника бошлагач

мен ўзимни дарров қаерда эканимга ақлим етмай қолди, биз қояда эмаслигимизни англадим:

аммо мен ҳалиям Жейкоб билан эдим. У менинг елкаларимни тутиб олган, лекин биз ер устида

эмасдик. Ва мен қандай қилиб Жейкнинг машинасида пайдо бўлиб қолдим?

– Жин урсин! - ох тортдим ухлаб қолганимни сезиб. - Соат неча бўлди? Ана у жинни

телефоним қаёқда қолди-а? - мен ваҳима билан чўнтагимни ковладим, аммо ҳеч нима топмадим.

– Тинчлан. Жаа ярим кечаси эмас-ку. Мен сени ўрнингга телефон қилиб қўйган эдим - у сени ана у ерда кутяпти.

– Ярим тун? - ҳеч нарсани тасаввур эта олмай такрорладим. Зим-зиё тунга қарарканман, юрагим қинидан чиққудек ура кетди: ўттиз ярд наридан

«вольво» шарпаси кўринди. Мен машина эшик тутқичини ушладим.

– Ма, ол, - деди Жейкоб қўлимга майда бир нарсани тутқазди - телефоним!

– Сен Эдвардга мени ўрнимга қўнғироқ қилдингми?

Кўзларим қоронгуликка ўрганиб қолгани учун Жейкобнинг юзидаги табассумини кўрдим.

– Агар мен сени бироз ичиб маст бўлиб қолди демаганимда иккимиз кўпроқ вақт бирга бўлолмасдик-да.

- Раҳмат, Жейк. - унинг қилигидан мен титраб тўнғилладим. -
Ростан ҳам катта раҳмат
сенга. Айниқса кечага таклиф қилганинг учун. Бу... - Нима ҳам
дердим? - Умуман олганда
ҳаммаси жуда зўр бўлди.
- Э, сен ухлаб қолиб кўрмаган эдингда, мен битта сизирни
бутунлигича еб қўйдим! -
жилмайди Жейкоб. - ҳа йўқ, сенга ёққанидан хурсандман. Сен
билан у ерда бирга бўлиш, мен
учун... ёқимли эди.
Зулмат қўйнида қоп-қора дарахтлар аро бир оқимтир шарпа
липилаб кўриниб кетди.
Эдвард ўз жойидан кетиб қолибдими?
- Менимча у кутавериш зик бўлиб кетган, - тўнғиллади Жейкоб,
мени чалғиб қолганимни
сезгач. - Энди бора қол. Фақат тезроқ қайтиб кел, майлими?
- Албатта, Жейк, - ваъда бердим эшикни очаётим.
Совуқ таъсир этиб эгим жунжикди.
- Хайрли тун, Белла. Мазза қилиб ухла - мен сени қўриқлаб
чиқаман.
Мен машинадан тушаётганимда ҳам, машинани секин
қимирлаб-тўхтаб тушишимга имкон
бермасди.
- Жейк, керакмас. Дамингни олгин хўпми, мен билан ҳеч нарса
содир бўлмайди.
- Албатта, албатта - мазлумларча розилик билдирди у.
- Кўришгунча, Жейк. Раҳмат
- Хайр, Белла, - пичирлади у мен зулмат қаърига сингиб
кетаётганимда.
Эдвард менга чегарага етганимда етиб олди.
- Белла! - енгил ҳузур билан бағрига босаркан.
- Салом! Узр, мен бироз ушланиб қолдим... ухлаб қолибман...
- Биламан. Жейкоб айтганди. - Эдвард машинасига қараб, юра
бошлади мен эса унга осилиб
олдим. - Толиқдингми? Сени қўлимга кўтариб олайми.

– Йўқ, ҳаммаси яхши.

– Кел сени уйингача элтиб тўшагингга ётқизаман. Хўш оқшом қалай бўлди?

– Зўр! Афсус сен у ерда бўла олмасдинг-да. Буни сўз билан ифодалаб бўлмайди, Жейкни

отаси жуда зўр ривоятлар сўзлаб берди... бу ҳақиқий сеҳрли эди.

– Сен менга кейинроқ албатта сўзлаб берасан. Аввал ухлаб ол.

– Мени айтишига руҳсат олмаганман, - жавоб бердим ва оғзимни юмдим.

Эдвард хўмрайди. Эшикни очиб мени ўриндиққа ўтиргизиб қўйгач, ҳавфсизлик камарини

ўзи тақиб қўйди.

Қаршимизда ёрқин фара нурлари чарақлади, мен қўлимни силкитдим, аммо менимча

Жейкоб мени пайқамади.

Дадам менинг кеч келишимни жуда хотиржам кутиб олди: Жейкоб унга телефон қилган

бўлса керак. Хонамга етиб бориб тўшагимга киргунимча очиқ деразадан Эдвардни акс

этишини кутиб турдим. Тун тўсатдан қишки қаҳратондек туюлиб кетди. Қоядаги совуқ

шамолда аллақачон музлаб ўлардим, бахтга қарши қайноқ Жейк бор, гулҳанда ўтиргандек

сездим ўзимни.

Ёмғир шизиллаб ёға кетди, очиқ деразадан унинг томчилари юзимгача тегди.

Зулматда шамолда силкиётган арчаларни кўриш мумкин эди. Лекин мен бошқа нарсаларни

кўриш учун кўзимни қисдим. Кеча қоронғусида шарпа каби нимадир кўринди... Балки бу катта

бўри эди... Зулматда жуда ёмон кўрдим.

Кейин нимадир ёнимда гимирлади: Эдвард очиқ деразадан пайдо бўлди. Унинг қўллари

совуқ ёмғирдай жимирларди.

- Жейкоб ҳам шу ердами? - мен қалтирадим, Эдвард менга яқинлашганида.

- Ҳа... шу яқин ўртада сангиб юрган бўлса керак. Эми эса уйга кетди.

Мен хўрсиндим.

- Шунақангги совуқ. Кўчада бундай пайтда сангиш аҳмоқлик. - Мени яна ёмғир титрата бошлади.

Эдвард кулди.

- Белла, бу фақат сенга совуқ туюляпти холос.

Ўткан тундаги тушимда ҳам шундай совқотгандим - балки Эдвард мени қучоқлаб олгани

учунмикан. Мен туш кўрибман. Осмонда хира ярим ой қора булут ортида турарди. Мен соҳил

бўйида нам бир аҳволда эмишиман. Сочларим хўллигидан атрофни яхши кўра олмасдим. Сал

ўтмай булут кетиб, ой ёғдусида мен аниқ маназарани кўра олдим.

Розали тилларанг нам сочларини силкитиб катта қора тукларига оқ оралаган бўрига

ташланибди. Бўри менга негадир Билли Блэрни эслатди.

Мен уларнинг жангини ортиқ томоша эта олмасдим, шу сабаб қочшига тушдим. Аммо

тушимда ҳар доим шундай бўлади, жуда секин югурармишиман.

Кейин қичқиришига ҳаракат

қилдим, лекин овозим чиқмади. Мен уларни эътиборини жалб қилиш умидида қўлларимни

силкитдим. Бирдан ўнг қўлимда қадимги кумушдан ясалган ўткир тигли пичоққа эга

эканлигимни англадим.

Мен ўткир тигдан чўчиб, қоронгу ва сокин ётоғимда уйғониб кетдим. Мен ёлғиз эмасдим.

Эдварднинг кўксига бош қўйган эканман, унинг терисидан таралаётган ширин ифор - барча

дахшатларга энг кучли давони ҳидлаб ётардим.

- Сени уйғотиб юбордимми? - пичирлади Эдвард.

Қозғоз шитирлади, китоб енгилгина зарб билан полга тушиб кетди.

- Йўқ, - бўғзимда овоз чиқардим, унинг эпчилигига қойил қолиб мени қаттиқ бағрига

босганида. - Шунчаки қўрқинчли туш кўрдим.

- Айтиб берасанми?

Мен бош чайқадим.

- Жуда чарчаганман. Балки эртага айтиб берарман, агар эсимдан чиқиб кетмаса.

Унинг танаси сассиз кулгудан титради.

- Майли, эртага, - рози бўлди у.

- Нима ўқиётгандинг? - уйқусираб сўрадим.

- «Момоқалди роқли довон»ни.

Мен ўқрайдим.

- Менимча сенга бу китоб ёқмаса керак.

- Китобинг кўринарли жойда турган экан, - тўнғиллади у.

Унинг майин овози қалинлашди. -

Бахтга қарши, сен билан қанча кўп вақт ўтказганим сари инсоний туйғуларни кўпроқ

англаяпман. Хитклиффнинг ўрнига ўзимни қўйиб кўрсам бўларкан.

Эдвард сокин овозида яна бир нималар деб гапириб ўтирди, аммо мен эшитмадим, ухлаб

қолгандим.

Тонг жуда хира ва намзаҳ тусда отди. Эдвард мenden кечаги тушим ҳақида сўради, мен эса

деярли унутгандим бу тушни. Фақат жуда совуқ ҳароратни эслайман холос, аммо эрталабдан

ёнингда севган ёрингни кўриши жуда мароқли ва ҳақиқий бахт.

У мени узоқ вақт ўпиб турди,

хатто юрагим уришдан тўхтаб қолаёзди, кейин эса кийимини алмаштириши ва машинасини

олиб келиши учун уйига кетди.

Мен танлаб ҳам ўтирмай тезда кийиниб олдим. Деярли кетишига шай бўлиб турган эдим, нонушта қилиб олиш пастга тушаётганимда «Момақалдироқли довон»ни кўриб қолдим. Китоб кеча Эдвард тушириб юборган ҳолатида полда ётарди, - охирги ўқиган саҳифаси очилиб қолган экан.

Мен қизиқиши билан китобни олдим ва кеча айтган гапларини ёдга олиб варақча кўз ташладим. Қанақадир ҳамдардлик ва ўрнига қўйиб кўриши ҳақида гапирганди шекилли.

Тўртта сўз матн бошидан пастда бошланган, мана шуни ўқиб Хитклиф нима деганини тушунгандек бўлдим:

«Айнан мана шу ерда мен ўзимнинг мукаббатимни уникини ўрнига қўйиб кўрдим, хатто энг дахшатли нафратга эга бўлган такдиримда кам мен унга кўл кўтара олмас эканман. У-чи, у кандай йўл тутарди. Агарда севгим уни ўзи истаган жамиятдан айро этса, мен кам у каби куйинардим-ми? Йўк, мен бундай журъатга йўл кўя олмасдим. Мен унинг ўрнида бўлсам, шу киздан кўнгли колган юрагини кўксидан юлиб олардим-да, конини охиригача ичиб кўйган бўлардим! Унинг кисларига ишонмагани учун унинг танасини парча-парча бўлакларга бўлиб ташлардим».

Менинг нигоҳим айнан мана шу жумлага, «қонини охиригача ичиб кўйган бўлардим»га қаратилди.

Мен қалтираб кетдим.

Менимча Эдвард Хитклиф ҳақида жуда яхши таъсирланган бўлса керак. Балки у умуман китобнинг бошқа бетини ўқиган бўлиши ҳам мумкин. Ахир китоб исталган бети билан ерга

қулаши мумкин-ку.

XII боб. Вақт

– Мен ниманидир кўргандек бўлдим... — аламзада оҳангда гапира бошлади Элис.

Эдвард бармоғи билан унинг қовурғасига теккизди. Аммо Элис эътибор бермади.

– Майли, — мингиллади Элис. — Ҳар ҳолда мен сени огоҳлантирдим, гапиришдан аввал гаплашиб олганинг яхшироқ деб.

Биз дарсдан сўнг машинамизга қайтарканмиз, Элис нима ҳақида гапирганини тушунмадим.

– Ҳўш, бу нима дегани ўзи?

– Фақат ваҳима қилма.

– Вой, ана энди ростакамига ваҳимага тушаяпман.

– Умуман олганда биз сенинг битирув оқшомингни ташкиллаштираяпмиз. Мен сенга агар совга сифатида ҳалигадақа ишни қилсам бу яхшиликка олиб келмайди рости. Бундан қўрқиши керакмас албатта... — Элис осонгина ўзини олиб қочди, Эдвард уни адабини бермоқчи эди,

уддалай олмади. — Ва Эдвард айтдики, мен сенга ҳаммасини олдиндан айтиб қўйишим керак

эди. Эдвард ҳаммасини ўз режаси бўйича қилмоқчи!

Мен оғир нафас олдим.

– Баҳслашиши бемаънилик.

– Буткул бемаънилик.

– Бўпти, Элис, мен бораман. Аммо ҳар бир дақиқам жуда азобли бўлиши ҳам мумкин у ерда. Чин сўзим.

– Мана бўларкан-ку ўзимнинг ақлигим! Ҳа айтганча, менга сенинг совганг жуда ёқди.

Роса қаловини топибсан.

– Элис, мен ҳеч нима совга қилмадим-ку!

– Биламан. Аммо совга қиласан-а?

Мен иситмага тушган одамдек жазавода эдим. Мен Элисга битирув кунига қандай совга қилишим ҳақида ўйланиб қолдим — у айнан нимани кўрган экан-а.

– Ақлдан озиш ҳеч гапмас! — тўнғиллади Эдвард. — Қандай қилиб одамни асабини эговлайсан-а?

– Туғилганимдан бери шунақаман! — жилмайди Элис.

– Сен бирон ҳафтадан кейин бу ҳақида маслаҳатлашсанг бўларди, бунгача мен бирор нима ўйлаб қўярдимми? — эркаланиб сўрадим мен. — Энди мен жуда узоқ асабийлашишимга тўғри келади.

Элис ўқрайди.

– Белла, — энсаси қотиб сўради у, — Сен бир марта бўлса ҳам тақвимга қарадингми?

– Албатта! Бугун душанба.

– Албатта, душанба! Бугун аҳир, тўртинчи!

У мени елкамдан тутиб қайириб катта сариқ ёрлиқ турган эшик томонга қаратди: спорт зал эшиги тепасига қалин қора ёзувда битирув кунни санаси ёзилганди. Роппа роса бир ҳафта қолибди.

– Тўртинчи? Июнь? Ҳақиқатданми?

Улар жим бўлиб қолишди. Элис шунчаки хафсаласи тир бўлгандек бошини чайқади холос.

– Бўлиши мумкинмас, наҳотки шундай тез?

Мен ўткан кунларни санай бошладим. Охо, қандай тез ўтиб кетибди ҳаммаси!

Ер ўз ўқидан чиқиб кетибди. Узоқ давом этган ташвишли ҳафталар... мен шунчаки вақтни

инобатга олмабман, вандай ўтиб кетганини сезмабман. Фикр юритиш ва режа тузишга вақтим

йўқ. Вақт қолмади.

Менимча мен ҳали бунга тайёр эмасдим.

*Буни мен қандай қиламан? Отам билан қандай видолашаман?
Онам билан-чи?... Жейк*

*билан- чи?... ўзимнинг инсонийлик табиатим билан қандай
хайрлашаман?!*

*Тўғри, мен нима хоҳлаганимни билар эдим, аммо истакларимни
бажариш менда қўрқув
уйғотди.*

*Мангу барҳаётликни танлаш эвазига Эдвард билан бирга
бўлишим мумкин, фақат мана шу
менга далда бериб турарди.*

Назарий жиҳатдан ҳаммаси мантиқий эди.

*Аммо амалий жиҳатдан мен одамийликдан кетиш(эврилиш)ни
тасаввур эта олмасдим.*

*Олдимда ҳозирча унга сакрамаган, мен билмаган катта қора
жарлик бор...*

*Мен шунчаки атрофимга кўз югуртирдим. Эдвард машина
эшигини очади, Элис орқа*

*ўриндиқда ўзича бир нималарни гапириб келарди. Менинг
фикрларим бахтга қарши иккисига*

ҳам тегишли бўлмаган ҳолда эркин сарсона саргардон кезарди.

*Ва ниҳоят уйга етиб келдик. Эдвард мени диванга қўйди ва
ёнимда ўтирди. Мен эса дераза*

*томонга, кулранг бўшлиқлар аро ёғаетган ёмғирга тикилиб
қолдим. Менинг қатъиятим қаерда*

*қолди? Нега мен тўсатдан ваҳимага тушиб қолдим? Ахир мен
муддат яқинлигини*

билардим-ку. Нега мен бундан энди қўрқа бошладим?

*Билмадим қанча вақт Эдвард мени деразага қарашимдан сукут
сақлаб ўтирди. Зулмат*

*атрофни қоплади ва у ниҳоят ёрилди. Менинг яногимни муздек
кафти билан кўзларига
қаратди.*

– Балки нималар ҳақида ўйлаётганингни менга айтарсан?

Йўқса мен ақлдан озаман. Унга

нима дея олардим? Қўрқаетганимни айтаманми? Мен сўз топишга уриндим.

– Лабларинг қалтираяпти. Қани гапира қолсанг-чи.

Мен ҳўрсиндим. Қизиқ қанча вақт мен шундай сиқилиб ўтирдим экан?

– Бугунги сана мени тўсатдан довдиратиб қўйди, — шивирладим мен. — Бор йўғи шу.

Эдвард кутарди. Юзида ҳавотир ва ишончсизлик бор эди.

Мен тушунтиришга уриндим:

– Мен баҳона тополмаяпман... дадамга қанақа қилиб баҳона кўрсатсам экан деб

ўйлаяпман... — мен ортиқ давом эттира олмадим.

– Буни ҳаммаси битирув кечаси сабаблими? Мен бўзардим.

– Йўқ. Аммо, раҳмат менга буни эслатганинг яхши бўлди.

Эдвард диққат билан менинг юзимга қаради. Ёмғир шовқини баландлашди.

– Сен ҳали тайёр эмассан, — пичирлади.

– Тайёрман! — ўйлаб ўтирмай қичқирдим. Эдвард ишонмади.

Ана шунда тўғриси

айтдим.

– Тайёр бўлишим шарт эди.

– Сен ҳеч кимга, ҳеч нимага мажбур эмассан.

Сабабли одамларни санай бошлаб талаффуз этганимда у ҳам қўрқиб кетди:

– Виктория, Жейн, Кай ва хонамга келган аллаким...

– Мана шунинг учун ҳам кутиш керак.

– Эдвард, бу ахмоқлик!

У маҳкам кафтимни қисиб турди ва секин гапирди:

– Белла, бизнинг ҳеч биримизда танлаш имкони йўқ эди. Сен кўрдинг-ку қандай аламли бу

ҳол. Айниқса... Розали. Биз вақти соати билан нималарга қодирлигимиз ва қандай бўлиб

қолганимизга кўникдик. Мен буни сенга раво кўрмайман. Сенда ҳали имкон бор.

– Ўз танловимни аллақачон қилиб бўлганман.

– Сен олдинда ҳавфли ўлим тургани учун бундай қарор қилишинг шарт эмас. Биз ҳамма

муаммони ҳал қиламиз. Мен сенга гамхўрлик қиламан, — қасамёд қилгандек гапирди Эдвард.

— Қачонки биз ҳамма муаммо ва азобларни бартараф этсак, балки сен ўшанда менга

қўшиларсан. Фақат ҳеч қандай қўрқув ёки чорасизликдан эмас, мен сени мажбурликдан бу

ишга қўл уришингни истамайман.

– Карлайл ваъда берган, — мингилладим одатдагидек унинг гапларини бир тийинга олмай.

– Битирувдан кейин деганди.

– Сен тайёр бўлганингдан кейин, — ишонч билан айтди Эдвард. — ахир сен ҳали ҳам

хатарни сезаяпсан.

Мен жим бўлдим. Баҳслашишга ҳолим қолмади. Ҳозир менинг қатъиятим қаёққадир кетиб

қолганга ўхшайди.

– Мана бу бошқа гап. — Эдвард мени пешонамдан ўпди. — Ҳавотирга ўрин йўқ. Мен

ишончсиз жилмайдим.

– Менга ишон.

– Сенга ишонаман.

У барибир мендаги ҳавотирни кетишини кутиб юзимга қараб ўтираверди.

– Бир нима сўрасам майлими?

– Истаганингни сўра.

Мен беқарорларча иккиланиб унга қарадим ва мен ўзим истаган саволни эмас, бошқа бир

нимани сўрадим:

– Элисга нима совга қилсам экан?

Эдвард пиқиллаб кулди

– Менимча сен биз иккимизга концертга чипта совга қилмоқчига ўхшайсан...

– Топдинг! — енгилгина севиндим. — Такомада концерт бўларкан. Ўтган ҳафта газетада

кўргандим. Ўйладимки сизларга бу ёқса керак.

– Ажойиб гоё. Раҳмат.

– Умид қиламанки, ҳали чипталар бор.

– Етарлича топса бўлади. Асосийси ният қилиш - ахир мен дарров биладим-а!

Мен енгил тин олдим.

– Сен яна нимадир сўрамоқчисан, — деди Эдвард.

Мен хўмрайдим.

– Қандай топагонсан-а!

– Сенинг фикрингни ўқий олмасам ҳам, юз ифодангдан дарров сезаман. Сўрайвер.

Кўзимни юмдим ва ҳаёлан унинг кўксига юзимни беркитдим.

– Сен мени қонсўрак бўлишимни истайсанми?

– Йўқ истамайман, — жимгина жавоб берди Эдвард ва жим бўлиб қолди. — Ахир бу савол

эмас, — эслатди у.

– Хўш... мен... нега бу сенга ёқмаётганидан ташвишдаман.

– Ташвишдасан? — ажабланиб такрорлади у.

– Балки айтиб берарсан нима учун? Нима бўлса, ҳаммасини.

Фақат мени ҳисларимга

боғламасдан.

Эдвард ўйланиб қолди.

– Агар мен жавоб берсам, сен ҳам нега савол берганингни айтасанми?

Мен бош чайқадим, аммо ҳамон унинг кўксига юзимни қўйиб турардим.

– Белла, сен жуда кўп нарсаларга эришишинг мумкин. Сен менинг руҳимга ишониб ўз

руҳингдан воз кечаяпсан. Балки менда руҳ йўқ бўлса-чи... — у оҳиста бошини чайқади. — Сен

учун арзийдиган одам бўла олмаслигимни англаш бу жуда азобли ва аламли... аммо сен шу

қадар осон бундан воз кечиб кетаяпсанки... Мен қанча бахт бўлса ўзимга эмас, фақат сенга тилаганман. Аммо сен бундан ҳам кўпига арзийсан. Агар тескариси бўлса-ю, менга сен учун одамга айланиши имкони бўлса, мен ҳамма нарсамдан воз кечиб, иккиланиб ҳам ўтирмай эврилган бўлардим. Мен индамай, эшитганларимни мулоҳаза қилдим. Демак буни ҳаммасини Эдвард худбинларча қарор қабул қилиши деб ўйлайди.

– Демак, сен мени бошқача тусга кирсам ифорим ҳам, тароватим ҳам ўзгариб сенга ёқмай қолишимдан хавотирдасан, шундайми?

– Сен шундан хавотирдамисан? — ҳайратга тушди Эдвард ва кулворди. — Белла, инсон бўлиши барибир яхши-да, қара сен қанақа чуқур тасаввур қилиб ўйлайсан!

Мен Эдвард буни тентаклик деб ҳисоблашини билардим, аммо қалбан ҳали ҳам тушкун.

Агар мен унга ростанам керак бўлсам эди, у ўйлаб ҳам ўтирмай ҳар қандай ҳолатда ҳам мени эврилишимга кўниб қўйган бўларди. Ва айнан мана шу "Худбинлик" сўзи мени асабимга тега бошлади.

– Сен ҳали тушунмаяпсан менга нимадир етишмаслигини — деди Эдвард, у ҳамон

куларди. — Сени асло ўлдириб бўлмайди. Чексиз кучга тўлганлигиндан, менга ҳам

қудратингни даф эта ола бошлайсан. Ва мен сени соғина бошлайман...

У менинг кўзларимга қараб, юзимни силади, ва мен қизардим. Эдвард майин жилмайди.

– Ва яна сенинг юрак уришингни соғинаман, — таббассуми бўлса ҳам, энди у жиддий

гапирарди. — Бу энг муҳим овоз мен учун. Мен юзлаб километрлар узоқдан ҳам сенинг юрагинг садосини аниқ адашмай эшитаман. Сенинг юрагинг садоси менга умид, куч ва ишонч беради, мана кўрдингми қанчалик менга кераксан — деди у менинг яноқларимни силаб. — Сен доим менинг нозик ва юмшоқ Беллам бўласан. Мен хотиржам енгил тортдим — қандай ёқимли!

– Энди сен жавоб бер? — сўради у.

– Албатта, — айтдим мен ишонч билан кўзига қараб. У нимани билишни истайди?

– Сен менинг рафиқам бўлишни истамайсан, — сокин гапирарди у.

Менинг юрагим музлаб кетди ва кейин қаттиқ қутириб уриб кетди, терлаб кетдим ва кафтим музлади.

Эдвард кутарди, худди мен уни боя интиқиб кутгандек.

– Бу савол эмас, — ниҳоят шивирладим.

У мендан кўзини узмай қараб турарди. Совуқ кафти меники билан чирмашиб кетди.

– Менга сенинг муносабатинг ёқмаяпти. Томоғимга нимадир тиқилди.

– Бу ҳам савол эмас, — тўнгилладим.

– Илтимос, Белла!

– Ҳақиқатни билмоқчимисан? — наст овозда сўрадим.

– Ҳа албатта. Қанақа бўлса ҳам.

– Сен куливорасан. Эдвард ҳайрон қолди.

– Куламан. Наҳотки?

– Мана кўрасан! — мингилладим мен ва чуқур нақас олдим, уятдан оппоқ яногим қизарди.

— Майли, барибир бир куни айтардим! Бу сенга балки ахмоқлик бўлиб туюлар, аммо... мен учун... бу уят! — тан олдим ҳамон унинг кўксидан юзимни олмай.

Эдвард жим эди.

– Тушунмаяпман.

Мен бошимни кўтариб диққат билан унга қарадим.

– Эдвард, мен унақа мактабни битирар-битирмас эрга тегадиган қизлардан эмасман!

Биласанми одамлар нима деб ўйлайди? Биласанми ташиқарида қанақа аср? Ҳеч ким ўн саккиз

ёшида эрга тегмайди. Мустақил ва маъсулятни ҳис қилмайдиган одам деб ўйлашларидан

кўрқаяпман... — ва ниҳоят кўнглимни тўкиб солдим унга.

Эдвард ўйчан ва ҳиссиз юзлари билан менга қаради.

– Бўлди шуми? — сўради у. Мен бош чайқадим.

– Нима бу камми?

– Гап бунда эмас... Ўлмаслик мендан кўра кўпроқ сенга керакми? Аслида унинг кулишини

кутган жойда мен жазавага тушиб кулиб юбордим.

– Эдвард! — дедим кулгумни йигиштириб. — Мен доим сени мендан кўра ақлли деб

ўйлаганман!

Эдвард мени қучоқлади ва кулди.

– Сенсиз менга абадийлик нега керак? — дедим киноя оҳангда.
— Сенсиз менга ҳаёт йўқ.

– Бунга эшитишдан мамнунман!

– Ва бу... ҳеч нимани ўзгартирмайди.

– Барибир ҳаммасини англаш жуда яхши. Тушунаманки, сенинг сўзларинг рост. Аммо сен

мени тушунинишингни ҳам истардим.

Мен деярли ўзимга келдим. Шартта ўқрайдим. Эдварднинг тилларанг кўзлари менга

жодули қаради.

– Кўряпсанми, Белла, мен айнан ўшанақа йигитлар ёшидаман. Мен ўз давримда аллақачон

вояга етган эдим. Мен севги изламагандим. Мен аскар бўлишни истардим. Шон-шухрат

чўққисига чиқишни истардим холос... аммо ўз устаганимдай одамни топсам, унга тиз чўкиб

қалбимни тутишга аҳд қилгандим...

Мен унинг нигоҳларига дош бера олмай титрадим.

– Энди озгина бўлса ҳам тушундингми нимани айтмоқчи бўлганимни?

Мен ҳаммасини тушундим. Ўзимни оппоқ тўй либосида, чиройли соч турмагида узун

йўлакда кетиб бораётгандай тасаввур қилдим. Эдвард — ҳақиқий шаҳзодам анвойи гулдаста

тутганича ёрқин костюмда меҳроб ёнида менга қараб турибди... Мен ҳаяжондан бошим

айланиб кетди.

– Эдвард, — дедим титроқ овозда саволига жавоб беришдан қочиб, — Биласанми, мен учун

"абадийлик" ва "турмушга чиқиш" сўзлари ҳеч қандай бир-бирига алоқадор эмас. Модомики,

ташқарида умуман бошқа олам экан, унда шу олам билан яшаймиз.

– Бошқа тарафдан эса, — тўнгилади у, — тез орада вақтни ҳис этиш тушунчаси сенда

ўзгаради.

Лабларим титради.

– Белла, сен айнан бугун қарор қабул қилишинг шарт эмас.

– Демак сенинг шартинг?

– Ҳаммаси ўша ўша. Белла, мен сенинг ҳисларингни тушунаман, лекин агар хоҳламанг

сени ўзим ўзгартираман...

– Пам-тарам-пам-пам — ҳиргойи қилдим.

Фақат висол тантанаси ортидан мотам куйи таралишини мен кутмагандим.

Вақт жуда тез ўтиб борарди.

Тун тушларсиз ўтди. Битирувга оз қолди. Имтиҳонларга тайёргарлик кўриш керак, лекин

қолган бир неча кунда дарсликларни ярмини варақлашга ҳам улгурмайман.

Нонуштага тушганимда дадам кетиб бўлган экан. У
рўзномани столда қолдириб кетибди,
мен эса нимадир ҳарид қилиш кераклигини эсладим. Фақатгина
концерт рекламасини ўчириб
ташлашмаган бўлсин, ахир чипталарни олиш учун телефон
рақамни ўша эълондан олмоқчи
эдим-да. Бу кутилмаган совга бўлмасада, ҳар қалай Элис учун
нимадир қилмоқчи эдим.
Газетани варақлар эканман, қалин сарлавхага кўзим тушиди ва
дахшатдан титраб секингина
ўқий бошладим:
Қотил бутун Сиэтл шаҳрини қўрқувга солмоқда.
Ўтган ўн йил давомида Сиэтл шаҳри қанчадан қанча жиноят
ва қотилликларни гувоҳи
бўлди. АҚШ жинояти оламидаги энг қонхўр қотиллар Гари
Риджвей, маньяк Грин-Ривер каби
қирқдан ортиқ аёлларни қурбон қилган қотиллардан ҳам
дахшатли маҳлуқ пайдо бўлди.
Полиция охирги пайтларда содир бўлаётган кўп сонли
қотилликларнинг асл манбаини
аниқлай олмай дахшатга тушишмоқда. Қурбонлар сони ортиб
бориши билан қаторда,
мурдалари ҳам изсиз йўқолган. Полиция барча жиноят ортида
битта ягона одам турганини
маълум қилиб, мана шу ўткан уч ой ичида ўттиз тўққизта
одамни ўлдирганлигини ҳисобга
олса, АҚШ тарихида йигирма бир йил давомида қирқ саккизта
одам ўлдирган Риджвейдан ўзиб
кетади деб ҳисоблашмоқда.
Аввалига полиция қотилликлар ортида бутун бошли тўда бор
дейишаётган эди, аммо
таҳмин рад этилди. Сабаби қурбонлар йўқолган жойларда ҳеч
бир изни кўрмас эдилар.
Қаттолларнинг қурбонлари одатда умумий уч турга қараб
тавсифланади: ёш, жинс,

миллати. Бу ҳолатда қурбонлар жуда фарқ қиларди. Масалан, ўн беш ёшли аълочи ўқувчи қиз

Аманда Рид ва нафақадаги олтмиш ёшли почтачи Омар Женкс. Жинслар ҳам ҳар хил бўлиб, ўн

саккизта аёл ва йигирма битта эркак. Миллатлар ўртасида ҳам фарқ ҳар хил: америкалик, оқ

танли, қора танли, осиелик, лотин америкалик...

Қурбонларни танлаш тасодифий бўлиб, дуч келган одамни ўлдиришган.

Хўш, давомли қотилликларга бирор бир сабаб борми?

Одамнинг асабини бузиб, кўнгилни оздирадиган жиҳати ҳар бир қурбонда дахшатли

зўрланиши ва тан жароҳати изи қолган.

Патологанатомларнинг айтишича, суяклар ва мушак

тўқималарининг шу қадар дахшатли парчаланиши, ҳеч бир жисмонан кучли одамга ёки зарбага

мос келмасди. Шунингдек, қотилнинг на бир соч толаси на бармоқ изи топилмаган. Ҳеч ким

шубҳали бирор нарса кўрмаган.

Қурбонларнинг ҳеч бирида осонгина ўлим ҳолати акс этмасди.

Улар орасида уйидан

қочаган, тез-тез йўқоладиган ўспиринлар ёки уйсиз одамлар йўқ эди. Қурбонлар ўз уйларида,

спорт клубларида ва тўй оқшомларида зойиб бўлганлар.

Масалан, ўттиз ёшли ҳаваскор боксчи

йигит Роберт Уолини олайлик: у кинотеатр залига маъшуқаси билан кирган ва кино

бошлангандан бир неча дақиқа ўтиб, қиз хамроҳининг сирли равишда зойиб бўлганини билган.

Уч соатдан сўнг эса унинг танасини кинотеатрдан йигирма миль наридаги ахлат қутиси ичидан

куйиб ётган ҳолда топилган.

Ҳамма қурбонларнинг барчаси тунда ўлдирилган.

Янада дахшатлиси эса, борган сари қотилликлар сони ортиб бормоқда. Биринчи ой олтига

*жиноят, иккинчи ой ўн битта, мана шу учинчи ойда эса
ийигирма иккита қурбонлар аниқланди.*

*Ва полиция биринчи қурбоннинг куйган танаси топилгандан
бери жиноятларни очишга бир
қадам ҳам яқинлашмадилар.*

*Калава иплари роса чалкаш, исбот ва далиллар эса дахшатли.
Ким айбдор: қаттол тўдами*

*ёки руҳан хаста маньяк? Ёки полиция ҳаёлига ҳам келтира
олмаган яна бошқа нарса борми?*

*Ягона ҳақиқий асос шуки: Сиэтл бўйлаб аллақандай маҳлуқ
изгимоқда.*

Сўнги жумлани уч марта ўқиб чиқдим: қўлларим қалтирарди.

– Белла?

*Гарчи Эдвард яқинлигини билган бўлсам-да, унинг паст овози
ўйчан ҳолатимни бузди.*

Мен елкамни қисдим.

*Хўмрайган чеҳрали Эдвард эшикка суяниб турарди. Аммо мени
юзимни кўриб дарров
жиддий тортди.*

– Мен сени чўчитиб юбордимми? Узр. Мен тақиллатгандим...

*– Йўқ, йўқ, чўчитмадинг. Сен буни кўрдингми? - мен газетани
кўрсатдим.*

Эдварднинг пешонаси тиришди.

*– Бугунги ахборотни мен ҳали кўрмабман. Аммо шуни билиб
турибманки, вазият жуда*

ёмонлашаяпти. Нимадир қилиш керак... ва тезроқ.

*Менга бу ёқмаяпти: мен Калленлар қиладиган таваккаличилик
сира ёқмасди, чунки*

Сиэтллага одамлар ёки маҳлуқ мени дахшатга соларди.

Албатта Вольтурининг акс этиши ҳам

мени камроқ дахшатга солган бўларди.

– Элис нима деяпти?

*– Мана шуниси чатоқ. - Эдвард янада хўмрайди. - У ҳеч нима
кўрмаяпти... ҳар ҳолда биз*

*аввал ҳам бу қотилликлар ортида ким турганини излагандик.
Элис ўзига бўлган ишончини*

йўқотяпти. У жуда кўп нарсани ўтказиб юбораётгандек.

Эҳтимол унинг истеъдоди йўқолаяптимикиан.

– Шунақа бўлиши ҳам мумкинми? - ҳайратланиб сўрадим.

– Ким билади? Бунини ҳали ҳеч ким англаб етмаган... ҳар ҳолда мен шахсан шубҳадаман.

Одатда вақт ўткан сари қобилиятлар кучайиши керак. Ана Аро ва Жейнга қара.

– Унда гап нимада?

– Менимча Элис батартиб жараённи кўра олади. Агарда биз суст ҳаракат қилсак яъни

ҳаракат қилмай қўйсак Элис ҳеч нарсани кўрмайди. Токи биз нимагадир интилсак, ана шунда у

ниманидир кўра олади. Бу гўё сароблар ўйинига ўхшайди.

Мен қалтираб кетдим.

– Йўқ, фақат бу эмас!

– Сен бугун мактабга жуда ҳам боргинг келмаётгандир-а?

Имтиҳон олдидан дарслар у

қадар қизиқ бўлмайди.

– Бир кун бормасам осмон узилиб ерга тушмас. Сен нимани маслаҳат берасан?

– Жаспер билан гаплашиб олсак бўларди.

Яна Жаспер. Ғалати. Жаспер ҳар доим мен учун сирли ва ғалати бўлиб туюларди. Унинг

иштироки у қадар менга сезилмайди, ўшанда ҳам у доимо Элис сабаб ёнимга яқинроқ келиши

мумкин эди. Чунки Жаспер уларга ўхшамас, азалдан тупроғи бошқа ердан олинган эди. Унинг

иддаоси бўйича нима каромат кўрсатиши мени янада ҳайратга соларди.

Эдварднинг Жасперга ишонч билдириб, уни мутахассис дегани ҳамон қизиқ эди. Шу сабаб

ҳам бу жумбоқни тезроқ билишига тиришиб кетдим.

Калленлар уйига етиб келганимизда Карлайл, Эсми ва Жаспер тедеvisorда янгиликларни

кўриб ўтиришган экан. Элис юқори зинада бошини тиззасига олиб бахтсиз қиёфада ўтирарди.

Биз кириб келганимизда, Эмметт ошхонадан чиқиб келди - у ҳар доимгидек хотиржам эди.

- Салом Эдвард. Белла, дарсга бормаи нима қилиб юрибсан? - тиржайди менга қараб.

- Биз сайр қилиб юргандик, - эслатди унга Эдвард.

Эмметт яна кулди.

- Ҳа биргами, аммо Белла ҳаётида илк марта мактабни тамомлаяпти. Эҳтимол Белла бирор

қизиқ нарсани ўтказиб юборишидан ҳавотир олмайсанми.

Эдвард суюкли акажонисига эътибор қилмай Карлайлга газетани кўрсатди.

- Сиз энди ҳам қотил ҳақидаги фикрингизда қоласизми? - сўради у.

Карлайл ҳўрсинди.

- Телевизорда иккита мутахассис эрталабдан бери шу тахминни алжираб ўтирибди.

- Биз бунга нуқта қўйишимиз керак.

- Келинлар яхшиси ҳозир бориб кела қоламиз! - тўсатдан таклиф қилиб қолди Эмметт. -

Зеркиб кетяпман.

Эдвард унга қўшилди:

- Қачондир барибир Сиэтлга боришга тўғри келади.

Розали юқори қават устунда пайдо бўлди ва унинг совуқ ҳиссиз юзида ҳеч нима намоён бўлмади.

Карлайл бошини чайқади.

- Бу менга ёқмаяпти. Авваллари биз бунақа ишлар билан шуғулланмасдик. Бу бизнинг

ишимиз эмас. Биз ахир Вольтури эмасмиз.

- Мен бу ерда Вольтури пайдо бўлишини истамаяпман, - деди Эдвард. - Шунинг учун

шошилишимиз керак.

- Сизтлдаги айбсиз одамлар, - шивирлади Эсми. - Уларнинг ўлиши адолатдан эмас.

- Биламан, - деди Карлайл.

- Аа! - бақириб юборди Эдвард ва Жасперга қаради - Бунақа ҳаёл менинг миямга

келмабди... Тушунарли. Мана гап қаёқда. Сен ҳақсан.

Битта мен бу ерда энг аҳмоқдек тикилиб турардим.

- Бошқаларга тушунтириб бер, - деди Эдвард Жасперга. - Аммо нима мақсадда? - Эдвард

бурчакдан бурчакка ҳаёл қилиб юрарди.

Мен ёнимда Элис қандай пайдо бўлиб қолганини сезмабман ҳам.

- У нималар деяпти? - сўради у Жаспердан. - Нима ҳақида ўйладинг?

Жаспер ўзини жуда ноўнгай ҳис қилаётганга ўхшайди, диққат эътиборда бўлиш ҳаммага

ҳам эмас. У ҳаммага навбатма навбат қараб чиқди ва нигоҳи менга тикилди.

- Сен саросимадасан, - деди у паст овозда.

Бу савол эмасди: Жаспер мен нима ҳис қилаётганимни ва бошқаларда ҳам нима ҳис

борлигини сезиб турарди.

- Биз ҳаммамиз саросимадамиз, - тўнгиллади Эмметт.

- Ҳали шошмасликни маслахат берардим, - жавоб берди унга Жаспер. - Белла ҳам

тушуниши керак ахир, энди у ҳам оиламиз аъзоси.

Унинг бу гапи мени ҳайратга солди. Мен Жаспер билан жуда кам гаплашардим, айниқса

тузилган кунимда деярли мени ўлдиришига сал қолган паллани эслайман. Шу сабаб ҳозирги

гапидан ажабланмай бўлмасди.

- Белла, сен мен ҳақимда ҳеч нарса билмайсан-а? - сўради Жаспер.

Эмметт намойишкорона асабий сабр билан диванга ястаниб ётиб олиб, менга яна сирли

термулди ва Жасперга ўқрайиб қараб гапирешини кутди.

- Деярли ҳеч нарса билмайман, - тан олдим мен.

Жаспер Эдвардга қаради.

- Йўқ, - жавоб берди Эдвард Жасперга. - Мен сенинг ўтмишингни Беллага айтиб

бермаганимни энди тушунгандирсан. Аммо энди вақти келди деб ўйлайман.

Жаспер ўйланиб турди-да, секин сарғиш свитерининг енгини ечди.

Мен Жаспер нега бундай қилаётганига бошида тушунмадим, чироқ ёруғи остида қўллари

терисига қараб қанақадир изларни кўрдим.

Мен бу нарса нега бу қадар таниш эканига олдин эътибор қилмабман.

- Ох! - қичқирдим мен. - Жаспер, менда ҳам худди шундай чандиқ бор!

Мен қўлимни узатдим: кумушранг ярим ой чандиқ менинг сарғиш баданимда уникидан

кўра ялтираб кўринарди.

Жаспер заифгина жилмайди.

- Белла, менда ҳам бунақа чандиқлар кўп.

У ҳиссиз равишда қўлларини очди ва менинг билагимда қолдирилган излар каби

чандиқларни, ярим ойсимон доғларни кўрдим.

Мен ўзимнинг якка-ю ягона чандигимга тикиларканман - абадийга теримда қолган Жеймс

тишларини изини ёдга олдим. Кейин Жасперга қарадим: — Шундай қилиб сен билан нима

содир бўлган?

XIII боб. Янгилар

- Сен билан нима бўлган бўлса, мен билан ҳам шунақароқ, - оҳиста гапирди Жаспер. - Фақат

бир марта эмас, минг марталаб. - у анчайин замгин оҳангда кулди ва бармоқлари билан

қўлларини кўрсатди. - Фақат ўз захримиз шунақа из қолдиради.

- Қандай қилиб? - дахшат билан унга қарадим.

Саволим жуда одобсиздек туюлиб кетди, аммо мен унинг чандиқли қўлларидан кўзимни уза олмасдим.

- Менинг ўтмишим... ака сингилларимникига ўхшамаган бошқача ўтмиш. Ҳаммаси

бутунлай бошқача бошланган, - қаҳрли якун ясади у.

Мен озгимни очганча қараб қолдим. Қандай дахшат!

- Белла, - деди Жаспер, - биласанми бизнинг дунёмизда шунақа жойлар ҳам бор-ки, у ерда

мангу яшайдиганлар асрлаб эмас, бор йўғи бир ҳафтага етар етмас ҳалок бўлиши мумкин.

Қолганлар ҳаммаси бу қиссани аллақачон эшитиб бўлишганди. Шу сабаб Карлайл ва

Эмметт яна телевизор томоша қила кетди. Элис жим ўтирганича Эсмнинг оёғига бошини

қўйиб олди. Фақат Эдвард мен билан диққатлик қилиб тинглай бошлади.

- Бу дунёга бошқача кўз билан қарашга уриниб кўр. Тасаввур қил, бу дунё хокимият ва

ҳукмронликка интилувчи очкўз ва ташиналарга тўлиб кетган.

Кўряпсанми, бу дунёда биз осуда ва яхши яшай оладиган жойлар жуда кўп. Мисол учун,

Ғарбий Ярим шар харитасини тасаввур қил. Ҳар битта одамни қизил нуқта қилиб белгила, қара

қанча кўп қизил нуқта бўлса, шунча бизнинг овқатланишимизга қулай, ҳамда эътиборни

ўзимизга тортмаймиз.

Манзарани тасаввур этдим, айниқса «овқатланиш» сўзимени титратди. Шуниси қизиқки

Жаспер мени чўчитишидан асло ўзини тиймас, фақат Эдвард мени аяшини энди сездим. Жаспер

шунчаки ҳикоясини давом эттирарди.

- Жанубдаги қонсўрақлар тўдаси ўз сирларини яширишида анча қийналишарди. Фақат

Вольтури уларни тийиб туришига мажбурлай оларди. Агар Вольтури бўлмаганида бизни аллақачон ҳаммамизни тутиб йўқ қилишган бўларди. Мен ҳўмрайдим: Жаспер Вольтури сўзини деярли ҳурмат билан айтди. Энсам қотди, наҳотки Вольтури эзгу иш қилишига қодир бўлса?

– Жануб билан таққослаганда, Шимол нисбатан анча тараққий топган. Кўпчилик бемалол тунда ҳам, кундузи ҳам қўрқмай кезиб юра оламиз, маконимизни ҳам ўзгартира оламиз - биз учун маҳфийлик у қадар шарт эмас. Аммо Жанубда унақа эмас. Барҳаётлар одатда тунда кезишади. Кундузи эса беркинишиб турфа хил режалар тузишади ёки рақибини нозик жойини ўрганишади: Жанубда уруш кетяпти, деярли юз йиллардан бери. Қонсўрақлар онда сонда одамларга муҳтож бўлиб қолишади: одамлар улар учун гўё аскар учун олдидан сигир чиқиб қолгандек. Фақат Вольтури сабаб вампирлар тўда бўлиб қолишдан қочишади.

– Улар нима учун урушадилар? - сўрадим талмовсираб. Жаспер тиржайди.

– Қизил нуқтачали харитани эсладингми? У менинг жавобимни кутиб қараб турди, мен бош чайқадим.

– Улар энг қизил бўлган жойлар учун курашадилар. Кунларнинг бирида кимнингдир қовоқ калласига, мисол учун Мехико (энг кўп одам яшайдиган шаҳарни олайлик)да яккаю ягона қонсўрак бўлсам, бемалол ҳар кеча бир марта бир неча марта овқатлансам ҳам ҳеч ким пайқамасди, деган ажойиб фикр келиб қолади. Ва шу тариқа у рақобатдошларини нима қилади? Ҳа баракала, топдинг, йўқ қила бошлайди. Аммо шуниси қизиқки, ўзингни ақли деб

ҳисобласанг ҳам, бошқа ақлли ҳам бўлиши мумкинку?! Ўз-
ўзидан бошқа биттасининг ҳам
очофат калласига мана шунақа фикр келиб қолади. Аммо ўша
донороқ калла эгасига қўшимча
гаройиб гоё ҳам келади. Ва у буни амалга оширади.
Кунлардан бир кун Бенито исмли ёшгина қонсўрак йигит
кучли бир иш қилади. У ҳақида
дастлаб Далласнинг қайсидир шимол тарафдан келиб,
Хьюстон яқинидаги иккита кичик
қонсўраklar жамоасини йўқ қилганида эшитишган. Икки
кундан сўнг Бенито шимолий
Мексиканинг Монтеррей ҳудудидаги янада кучли ҳукмрон
тўдага ҳужум қилади ва яна галаба
қозонади.
– У қанақа қилиб бунга эришди? - жуда ҳам қизиқиб кетиб
сўрадим.
– Бенито ўз қўшинини янги қонсўраklar (яқингача оддий одам
бўлиб, сўнгра қонсўракка
айланганлар)дан тузган эди. У биринчи бўлиб бу гоёни илгари
сурди. Жуда ёш вампирлар -
оташин, ёввойи, терс ва энг ёмони ўзини идора қилолмайдиган
бўлишади. Битта-ю битта
янгини бошқариб тарбияласа бўлар, аммо ўнта - ўн бешта
ёшлардан иборат тўдани бошқариш
бу ҳақиқий дахшат. Ҳар қалай янгилар жуда ҳам ҳавфли
бўлишарди. Эски қонсўраklarни
бемалол парчалаб ташила олишади. Аммо улар ўз истаклари
асирига айланишган. Уларнинг
хатти ҳаракати шу сабаб беқарор. Улар жанг қилиш учун
эмас, шунчаки газаби ва кучини тия
олишмаганидан ҳам олишардилар. Бенито билан бўлган ҳолат
ҳам бир мисол. Шу сабаб
Жанубий Мексикалик қонсўраklar ўзларини нима
кутишаётганини англаб қолишгач, Бенито

қўшинига қарши курашиш учун ягона усул - ўзиники бўлган
жамоадан қўшин тузишга мажбур
бўдилар. Бу эса уларнинг хотирасида узоқ вақт сақланган
жанг бўлган. Бизда ҳам шунақа
уруш бўлган. Ва ҳамон ёдимизда қолган. Шунинг учун ҳам
Мексикадагиларга осон
бўлмаганини яхши биламан.
Мен қалтирардим.
– Мурдалардан иборат тоғлар уюлиб инсоният бошига
қанақадир касаллик хуружи дея
овоза тарқалгач, Вольтури ниҳоят тартибга чақириш учун
етиб келди. Соқчилар Шимолий
Американинг жанубидаги ҳамма янгиларни бирин кетин изига
тушди, Пуэблани макон қилиб,
Мехикони эгаллашга янги қўшин тузаётган Бенитони
топишди. Вольтури аввалло уни йўқ
қилди, сўнгра эса бошқаларга навбат етди. Янгилар ўз хожаси
Бенитони сўнги кучи қолгунича
ҳимоя қилишди. Мексика вақтинча қонсўраклардан тозаланган.
Бир куни менга Вольтури
Кулиаканга келганида нималар содир бўлганини кўрган бир
танишим гапириб берганди.
Жаспер ҳам титраб кетди. Унинг биринчи марта бунақа
қўрққан ҳолатда кўришим эди.
– Яхшиям Жанубдаги каби бошқа жойларда ҳам бунақа исён
бўлмади. Тартиб қолган
жойларда сақланиб қолди. Биз ҳозирги ҳаёт тарзимиз учун
Вольтури олдида қарздормиз. Аммо
Вольтури Италияга қайтганидан сўнг қонсўраклар вақт
йўқотмасдан жанубдаги ҳудудни
эгаллаб олишди. Янгилардан тузилган қўшинлар яна акс эта
бошлади, улар яна жанглар
уюштирар, ўзаро тўқнашувлар бўлар, аммо энди бари
назоратдагилардан яширинча олиб

бориларди. Жанубда ҳануз уруш бўлиб ётарди. Кўпчилик ҳамон буни аллақандай касаллик сабаб одамлар ўлишмоқда дея асл сабабдан беҳабар эдилар. Аммо янгилар қўшини тобора жўшиб кетарди, газеталарда кўпроқ баён этилган маҳалда эса Вольтуридагилар яна тартибга солиш учун келар ва ҳар сафар шаҳар яна тозаланар эди, бунда энг эҳтиёткор ва кучлилар омон қоларди. Жаспер рўпарамда қотиб турарди. – Мана шундай қилиб сени ҳам ўзларига қўшишган эканда, - пичирладим мен. – Ҳа, - деди у. - Мен оддий одамлигим вақтида Хьюстонда, Техас штатида яшардим. Минг саккиз юз олтмиш биринчи йили, мен энди ўн еттига кирган пайтим Конфедерация қўшинига мени чақирди. Расмийларга ўзимни аллақачон йигирмага тўлганман деб алдадим ва уларни ишонтира олдим. Менинг ҳарбий йўлим у қадар кўпга бормаган бўлса ҳам, анчайин самарали эди. Мен доимо... одамларга ёқардим. Уларнинг фикрини, мафкурасини ўзгартира олардим. Хатто отам бир сафар менда жозоба борлигини айтганди. Мени атай ёши катта, тажрибалироқ қўшинга бириктириб қўйди. Бу вақтда Конфедерация қўшини энди тартибга келтирилган, ҳали анча ўқувсизлар кўп эди. Мен Техас штатидаги энг ёш майор эдим. Гальвестонда уруш оқибатида кемада ҳалокатга учраган мухожир ва асирларни топиш ҳамда Хьюстонга кузатиш учун мени жўнатишди. Бу кечани ҳеч қачон унутмайман. Шаҳарга қуёш ботган маҳали кириб келдик. Мен ҳаммани ҳавфсиз жойга кўчиришганига ишончим комил бўлсада, яна ҳар

*эхтимолга қарши деб битта дадил отга миндим ва яна
Гальвестонга қайтдим: дам олишга вақт
йўқ эди.*

*Назоратни тамомлаб изимга қайтаётгандим. Шахардан
чиқаётганимда қоқ кеча эди. Ва мен
сўқмоқ йўлда кетиб бораётган учта аёлга кўзим тушди. Улар
оҳиста пиёда кетиб боришарди.*

*Улар менимча кўчишдан қолиб кетган қочоқлар бўлса керак деб
уларга қараб от сурдим. Аммо*

*уларнинг юзини кўрганимда мен ҳайратдан тош қотгандим.
Улар ой нури остида шу қадар*

*жонсиз ва совуқ эдиларки, ҳаёт нишонаси йўқ эди. Уларнинг
бадани териси нақ мармардек*

*оппоқ ва латиф тусда эди. Хатто юз тузилиши мексикалик
бўлган қоп-қора сочлиси ҳам оппоқ
мармар терили эди.*

*Улар аёлдан кўра қиз болага ўхшаши ёшгина эдилар. Буларни
аниқ олдин текширув пайти*

*кўрмаганман, йўқса бундай гўзал қиёфаларни эслаб қолардим.
«Ҳа, у гапиришни ҳам эсдан чиқариб қўйди», - деб хиринглади
энг баланд бўйлиси.*

*Унинг овози шамолдаги қўнғироқ жарангига ўхшарди. Сочлари
ёрқин тусда, териси қордек
оппоқ эди.*

*Иккинчисининг ҳам сочи оч рангда, териси ҳам шеригиникидан
қолишмасди,*

*фаришталардек оппоқ эдилар. Кўзини юмиб мени яқиндан
ҳидлади.*

«Ммм, - деди ҳансираб. - Қандай лаззат!»

*Энг бўйи пасти, қора сочли гўзали дугонасини билагидан тутди
ва чеккага тортиб бир*

*нималарни тушунтира бошлади, унинг овози ҳам сокин ва
оҳангдор бўлиб энтикиб гапирарди.*

«Нетти, шошма-шошарлик қилма», - деди у.

Мен ҳар доим одамларнинг бир-бирига муносабатини ҳис қила олардим. Дарров сездимки, мана бу кичкина қорасоч иккала ёруғсочга буйруғона муомала қилмоқда. Кўшин маъносида айтадиган бўлсам, қорасоч улардан кўра олий мақомга эга эди. «Кўринишидан у айнан мос келадиган: ёш, бақувват, ҳарбий... - Қорасоч жим бўлиб қолди ва мен суҳбатга янада эътиборлироқ бўлдим. - Шунингдек унда яна нимадир бор...

Сездингларми? - сўради у иккисидан - У... оҳанраболи экан». «Ҳа, шундай!» - тезда рози бўлган Нетти, яна мен томон талпинди. «Сабр қил! - огоҳлантирди қорасоч. - Бу ҳали менга асқотади». Нетти хўмрайди: кўринишидан дарғазаб эди. «Мария, яхшиси ўзинг қил, - деди бўйни узун оқсочли қиз. - Агар у сенга керак бўлса.

Биласанку, мен омон қодирганимдан кўра кўпроқ ўлдириб қўяман».

«Яхши, ўзим, - кўнди Мария. - Бу менга жуда ҳам ёқиб кетаяпти. Қараб ўрган Нетти, хўпми? Мен шошмасам бўлмайди, ҳужумни қачон бўларкан деб елка ортига беркинишидан чарчадим».

Бу гўзал маҳлиқолар айнан нима ҳақида гаплашганликларини аниқ билмасамда, сочларим кўрқувдан тикка бўлди. Ички сезгим мени қанақадир ҳавф рўпарасида турганимни англатарди, анави фариштамонанд гўзал айнан ўлдириш ҳақида сўзлаган, аммо олган тарбиям ва тажрибам менга бошқача иш тутишимга изн бермасди: мени аёлларни ҳимоя қилишга ўргатишган, асло улардан кўрқилишга эмасди.

«Кетдик, ов қиламиз», - иложсиз ҳолатда Нетти рози бўлди ва новчасини ўзи билан олиб кетди.

Бир лаҳзада иккиси шаҳар тарафга бурилишиб, ўқ тезлигида югуриб кетишди-ки, ҳаёлимда уларнинг оппоқ либоси гўёки қанотдек ортиларида хилтираб қолди.

Мен Марияга қайрилиб қарадим - у диққатлик билан менга қараб турарди.

Шунгача мен ҳаёлимда барча сирли хилқатлар ҳақида ўй суриб кетдим ва қаршимда турган ажаболикни ҳеч нарсага тенглай олмасдим. Мени ишончсизлик қийнай бошлади.

«Исминг нима, аскар?» - сўради Мария.

«Майор Жаспер Уитлок», - оҳиста жавоб бердим, аёлга ундан асло қўрқмасликка уриниб.

«Жаспер, мен чин дилдан умид қиламанки сен яшаб кетасан, - деди у нозик овозда. - Сени ёқтириб қолдим».

У мен томон юрди ва худди бўса олмоқчидек талпинди. Мен музлаб кетаётгандим.

қочишим кераклигини англаб турардим.

Жаспер ўйчан қиёфада жим бўлиб қолди.

- Бир неча кундан кейин, - ниҳоят тилга кирди у, аммо негадир мени аядим, менга кесиб

ташланган воқеани давомини айтиб ўтирмади, секин Эдвардга қараб қўйди, - менинг янги

ҳаётим бошланди.

Қизларни Мария, Нетти ва Люси деб аташарди. Учалоги танишганига унча кўп бўлмаган

экан. Учаласи ҳам мағлубиятдан сўнг чекинган жамоадан эдилар. Ва Мария фақат иккисини

танлаб олган. Бир кунмас бир кун қасосини олиш учун бирга куч тўплаётган экан. Қолганлар

эса... уларга ўз тўдасини кўпайтириш насиб этмаган. Қизлар одатдагидан кўра эҳтиёткор

қўшин тузишган экан. Ғоя Марияга тегишли бўлиб, унга ўзгача ҳусусиятга эга бўлган ва

жанговорликдан хабардор одам керак бўлган экан. Ўшанақа одамни топса уни бошлиқ этиб тайинлар ва қолган янгиларга жанг услубини ва одамлардан пана бўлишни ўргатарди. Энг кучлилар танлаб олинар, қолганлар эса шунчаки йўқ қилинарди. Биз мувафаққият қозонсак тақдирланардик...

У яна сукут сақлади ва яна қанақадир қисмини ташлаб хикоя қила кетди.

– Росту, Мария шошиларди. У катта миқдордаги янгилар қўшини бир йилга қолмай жанг қилиши кераклигини, йўқса аслий кучидан мосуво бўлиб қолишларини биларди.

Мария жамоасига мен олтинчи бўлиб қўшилдим. Икки ҳафта ичида у тўртта эркакни ҳам

қўшди. Менимча унга аскарлар керак эди. Аммо эркакларни жангга ўргатиш қийин иш эди,

уларнинг ичида ёлғиз мен талабга жавоб бера олардим ва Мария мендан кўнгли тўқ эди. Мен

кучсиз бирортасини йўқ қилсам, у дарров янгисини тайёрлаб турарди. Мен доим тақдирлаб туришгани учун ҳам кучаяб борардим.

Мария одамларни яхши танлай оларди. У мени бошлиқ этиб сайлади. Менинг сайланганим

ҳам яхши бўлди, парчалаб ташланишлар анча камайиб сифатли ва тажрибали аскарлар анча

кўпайиб қолди. Таҳминан биз йигирматага етгандик.

Эҳтиёткорликни йўқотмаган ҳолатда биз катта қўшин тузиб қўйгандик. Менинг одамни

кайфияти ва ҳиссиётини бошқара олиш қобилиятим орқали катта ютуқларга эришгандик.

Бундан хатто Мария, Нетти ва Люси ҳам севиниб кетардилар.

Мария менга талпинарди - ич-ичимдан ҳаваскорлигини сезардим. Мен эса уни ёқтирардим,

хатто у босган қадамини ўпишига ҳам рози эдим. Ҳозир бу ҳақида эсласам тасаввуримга ҳам сиздиролмай ақлдан озаман. Мария вазиятни бизга тушунтирар ва биз бунга ишонардик.

У мен ўзимни кўрсатишига тайёр бўлганимда ва аскар огаларим ҳам жангга қобил бўлганида хабар беришимни сўраганди. Ва ниҳоят ҳали ҳеч бир қўшинда бўлмаган йигирма учта мукамал аскар билан тайёр бўлдик. Мариянинг севинчининг чеки йўқ эди.

Биз бир пайтлар Мария яшаган ва собиқ душманлари ҳукм сураётган Монтеррей шахрига бостириб кирдик. Аламзада Мариянинг қасоси учун биз эски қонсўрак жуфтликнинг ўнга яқин янгилардан тузилган аскарлари билан жанг қилдик ва бор йўғи тўртта йўқотиш орқали галабага эришдик.

Бу муваффақият Мариюни очофат қилиб қўйди. Тез орада у бошиқа ҳудудларга ҳам кўз олайтира бошлади. Бора-бора Техаснинг катта ҳудудлари ва Шимолий Мексика унинг тасарруфига ўтди. Аммо рақиблар ҳам бўлгуси жангга тайёргарлик кўрардилар.

Жаспер билагидаги бир иккита чандиқларни силаб қўйди. – Тўқнашувлар анча қақшатқич эди. Кўпчилик яна Вольтуридагилар келишидан кўрқишарди. Мен қолган йигирма тўртта янгилардан тирик қолган ягона янги қонсўрак эдим.

Биз баъзан галаба қилардик, баъзан эса мағлуб бўлардик. Охир оқибат шундай бўлдики, Нетти ва Люси Марияга хужум қилдилар - аммо бу жангда биз галаба қозондик.

Мен билан Мария яна биров муддат Монтеррейда жон сақлаб турдик. Уруш анча тинчиб

қолганди, аммо ички зиддиятлар ҳамон давом этарди. Янги маконлар забти энди ҳеч кимни қизиқтирмай қўйган. Ҳаммада қасос ва алам ҳисси ўртарди. Кўпчилик ўз севиклиларидан жудо бўлган, шу сабаб биздан аламзадалар кўп эди...

Биз Мария билан ҳар доим ҳар эҳтимолга қарши ўнга яқин жангчи сақлардик. Аммо улар биз учун ҳеч қандай аҳамиятга эга эмасди - шунчаки мақсад йўлида олдинда турган пиёда доналари холос, истаган вақтида улар яроқсиз ҳолга келиши ва уларни йўқ қилиб янгисини тайинлаш мумкин эди. Йиллар ўтиб борар, менинг ҳаётим эса ваҳшийлик ва ёвузликка қоришиб кетаётганди. Мен ҳаммасини рад этишим мумкин эди, аммо...

Бир неча ўн йиллардан кейин мен уч йилдан ошиқ яшай билган янгилардан Питер исмли йигит билан дўстлашиб қолгандим. У менга ёқарди... аниқ қилиб айтсам у вафодор чиқиб қолди. У курашларни ёқтирмасди, аммо яхши олишарди. Биз ундан энага сифатида фойдаланардик - у янгилар билан тез тил топишиб кетарди.

Кейин эса янги тозалаш вақти бошланди. Янгилар ўз кучини йўқота бошлашган, қайта тиклаш пайти келганди. Питернинг менга ёрдамлашиши шарт эди. Биз ҳар битта қурбонни алоҳида-алоҳида қилиб дафн қилаётган эдик. Бунақа кечалар ҳар доим азобли ва узоқ чўзиладигандек туюлади. Аммо бир сафар Питер менга баъзи янгилар ҳали куч қувватига ишонч билдириши мумкин, деб айтиб қолди. Аммо Мария буни инкор этиб ҳаммасини бартараф этишни буюрди. Мен эса рози бўлдим.

Биз ишимизни деярли ярмини тамомлаб бўлган эдик. Биламан Питерга жуда ҳам қийин эди

бу иш. Мен шунда ўйлаб қолдим, энг охирида Питерни ўзини ҳам гумдон қилишга тўғри келиб қолсачи? Аммо бундан ҳам дахшат ҳодиса юз берди. Мен навбатдаги қурбон ёнига келганимда, Питер тўсатдан ўзгарди қўйди. Мен ҳозир жанг бўлади деб тайёр тургандим, Питер яхши курашгани билан мендан барибир енгиларди... Менинг кейинги қурбоним Шарлотта, бир йилга яқин омон қолган янгилардан эди. Қиз менга яқинлашганида Питер жон жаҳди билан бақриб қолди. У қизнинг қочишини айтди. Қиз қочиб кетгач, ўзи ҳам унинг ортидан югуриб кетди. Мен уларнинг ортидан югуришим ва Питерни ўлдиршим мумкин эди. Аммо мен ундай қилмадим. Мен уни ўлдиршини истамасдим. Мария эса бундан газабда эди. Тахминан беш йиллардан сўнг мен Питер билан яширинча топшииб олдик. Ва айни пайтида топшиибмиз. Мария менга нима сабабдан бу қадар оғир бўлаётганини билолмасди. У ҳеч қачон тушкунлик нималигини ҳис қилмаган эди. Ўртамиздаги масофалар янада узоқлашиб совуб борарди, умуман унга нисбатан азалдан фақат қўрқув ва нафрат ҳисси менда мавжуд эди. Хатто Нетти ва Люси нега унга хиёнат қилишганини ҳам энди тушунгандек бўлаяпман. Мен ўзимни ўзгартирган ягона ҳамроҳимни йўқ қилишга тахт турган бир пайтда Питер ҳам менга рўбарў бўлди. У менга Шарлотта билан янги ҳаёт бошлаганини ва менинг миямга келмаган янгидан янги имкониятлар мавжудлигини, жанг қилмасдан мазза қилиб яшаш мумкинлигини сўзлаб берди.

Бир- икки марта шимолда ўзларига ўхшаган қонсўрақларга дуч келишган бўлса ҳам улар билан

дўстона самимий алоқалар ўрнатилган эди.

Питернинг мени ишонтириши шарт ҳам эмасди, мен у келгунига қадар кетишга тайёр

бўлган эдим. Қалбимда хатто енгилликни ҳис қилдим. Фақат Марияни йўқ қилиш керак эди.

Биз у билан Карлайл ва Эсми қанча вақт яшаган бўлса шунча яшаган бўлсак ҳам, ўртамизда

уларникидай пок туйғулар ёки ришталар эмас, бизни фақат жанг, кураш, янги аскарлар ва қон

боглаб турарди холос. Шундай экан, ундан ҳеч бир пушаймонсиз кета олардим.

Бир қанча вақт мен Питер ва Шарлотта билан бирга саргардон кездим, янги оламга янги

анъаналарга кўника бошладим. Аммо тушкунлигим ҳамон тарқалмас эдим. Токи бир куни

одатдаги овлардан кейин Питер мендаги тушкунлик янада кучайиб кетишини англаб қолди.

Бу жиддий ҳолат эди ва бу ҳақида ўйлаш керак эди. Йиллар давомида мен жуда кўп

жаллодликлар қилиб ўзлигимни, инсонийлигимни ҳам йўқотиб қўйган эдим. Чунки мен

инсонларнинг ҳиссиётига таъсир эта оламан, ҳар бир ўлдирган инсонларимнинг ҳислари менда

яшаб келаётганди. Шу сабаб менга бу жуда оғир эди.

Белла, сен тасаввур ҳам эта олмайсан, мен одамларнинг ҳиссиётини бошқара оламан. Аммо

кейин бу ҳиссиётлар менга таъсир қила бошлашади. Мен бир аср ўша аламзада ва қасосокор

ҳиссиётлар асири бўлиб яшадим. Мариядан айрилишим менга анча енгил бўлган бўлса ҳам мен

ҳамон ярим йўлда эдим. Азобларим фориз этмасди мени.

Менинг асабларим эса менга тинчлик бермасди.

Тушкунлик янада кучаявергач мен Питер ва Шарлоттани тарк этдим. Ҳа улар анча

тараққий топган қонсўрақлар бўлса ҳам, аммо ҳануз мен жиркана бошлаган ва

нафратланаётган овлар ва қон ичиши удумидан айрила олмасдилар. Мени эса одам ўлдирishi хатто кўнглимга теккан эди.

Мен ҳам ов қилмасдан, ўз чанқозимни қондирмасдан яшай билмасдим. Мен камроқ

ўлдирishiга уриниб кўрардим. Ва ўзимни ташнализимни тийishi баробарида қаттиқ азобга гирифтор бўлар эдим.

Жаспер ўз ҳикоясига менданда кўра кўпроқ берилиб кетаркан, юзида табассум акс этди.

- Мен ўшанда Филадельфияда эдим. Кўчага кундуз кунлари чиқардим. Бунга кўникиши

қийин эди, аммо удаласа бўларди. Тўсатдан момақадироқ бошланди. Мен ёмғир остида қолиши

мумкин эмаслигини билардим, шу сабаб яқин ўртадаги бирор бир бўш емакхонага кириб жон

сақламоқчи эдим. Мен ташна эдим. Аммо сезиб қолишларидан ҳам чўчирдим.

У эса ўша ерда ўтирганича мени кутаётган экан. - Жаспер жилмайди. - Хатто киришига ҳам

улгурмасимдан у курсисидан отилгулек учиб туриб кетганди ва менинг истиқболимга югурган эди.

Мен тош қотгандим: у мендан нима хоҳлайди ўзи? Менинг ўтмиши тажрибамдан шуни

биламанки у нимадир хоҳлаяптики талпинаяпти. У эса жилмаярди. Ва ундан шунақа ажиб бир

ҳиссиётлар таралар эдики, аввал ҳеч бунақасини сезмаган эдим.

«Мен сени кутиб тургандим», - деганди у.

Мен ортимда Элис турганини сезиб қолдим.

- Сен эса бошингни саррак-саррак қилиб Жанубий шевада жаноблардек мулозамат билан:

«Кечирасиз хоним» деган эдинг. - Элис кулди.

Жаспер ҳам унга жилмайиб қаради.

- Сен қўлларингни менга узатдинг. Мен эса қабул қилдим. Бир асрдан ортиқ бу давр ичида

илк бора бундай ажиб сезгини туйишим эдим. Умид туйгуси. - Жаспер Элиснинг қўлларини тутди.

Элис яна кулди

- Мен уни келажакдан кўрганим учун уни кутганман. Хатто кўрққанман ҳам агар келмаса-чи, деб.

Улар иккиси ҳам кулдилар. кейин Жаспер менга қаради ва майин қиёфага кириб ҳикоясини давом эттирди.

- Элис менга Карлайл ва унинг Калленлар оиласини кўрганини айтиб берди. Мен бунга

ишонмадим, аммо Элис менга умид бағишларди. Ва биз излашга тушдик.

- Ўшанда нақ ўтакамизни ёришганди, - деди Эдвард Жасперни гапини илиб кетди ва менга

қаради: - Мен Эмметт билан овга жўнаган эдик. Тўсатдан ҳамма жойи чандиқ бўлган Жаспер

мана бу мўжизали қиз билан пайдо бўлиб қолди, - ва Элиснинг бурнига ҳазиллашиб чертиб

қўйди, - Бизни исм-шарифларимиздан тортиб қаерда яшашимизгача айтиб бера бошлаганди,

хатто энди қайси хонада яшаймиз деб ҳам сўраганди.

Элис ва Жаспер бирваракайига куливоришди.

- Уйга қайтсам ҳамма юкларим гаражда! - қўшиб қўйди Эдвард.

Элис елка қисди.

- Сенинг хонангдан ҳамма манзара яхлит кўринади-да.

Энди учаласи куливоришди.

- Бу ёғи энди маълум, - дедим мен.

Уч жуфт кўз менга худди тентакка қарагандек қарашиди.

- Демокчиманки оҳирги қисми, - тўғирладим гапимни. - Элис билан бахтли якун.

- Ҳа албатта, агар Элис бўлмаганида ҳаммаси буткул бошқача бўлиб кетган бўларди! - деди

Жаспер. - Унинг ёнида мен ўзлигимга қайтдим.

Аммо бир лаҳзадан сўнг яна муаммо ёдимизга тушаверди.

- Кўшин, - пичирлади Элис. - Нега менга бу ҳақида айтиб бермагансан?

Ҳамма яна Жасперга қаради.

- Ўйладимки ортиқча деталларни тиққим келмаганди. Чунки боғлиқлик кўрмагандим.

Ахир Сиэтлда қўшин тузиш кимга керак? Бу ерда ҳеч қачон уруш бўлмаган ва ҳеч кимдан

қасос олиш ҳам керак бўлмаган. Шаҳарни забт этишга ҳам ҳожат йўқ. Кўчманчилар ҳар доим келишган, кетишган. Бу учун олишиши шарт ҳам эмас.

Сиэтлда ростан ҳам янгилар қўшини

пайдо бўлган, улар йигирматадан ошиқ бўлиши мумкин. Аммо уларни ким яратган бўлса ҳам

тўлиқ озодлик бериб қўйган. Бу албатта ўта аҳмоқлик. Ахир бу Вольтуридагиларни диққатини

тортишади, аммо шуниси қизиқки нега улар ҳануз ҳаракат қилишмаяпти.

- Биз нима қилсак бўларкан? - сўради Карлайл.

- Агар Вольтуридан олдин отни жиловлаш керак бўлса, унда янгиларни битта қўймай йўқ

қилиш керак - қанча тез бўлса шунча яхши. - Жаспернинг юзи яна тундлашди. Энди мен унинг

ўтмишини биладан ва унга нақадар қийин бўлганини ҳам сездим. - Мен нима қилиш

кераклигини ўргатишим мумкин. Шаҳар ичида жанг қилиш қийин. Янгилар тўсиқ қўйиши

мумкин. Аммо уларни шаҳардан ташқарига алдаб олиб чиқсак эди.

– Балки иш жанггача етиб бормас, - сал галатиноқ гапириб қолди Эдвард. - Ахир кимнинг

ҳам калласига келади бунақа фикр? Бизни йўқ қилиш учун қўшин тузилган деб ўйлайсизми?

Жаспер жунжикиб олди. Карлайлнинг эса кўзи ҳайратдан катталашди.

– Танянинг оиласи ҳам унчалик узоқда эмас, - эслатди Эсми, Эдвардни гапига кўнмай.

– Эсми, янгилар бу жангни Анкоридж учун эмас, айнан биз учун бошлашаяпти.

– Улар бизга ҳужум қилишади дегани эмас, - ишонч билан айтди Элис... ва ўйланиб қолди. -

Ҳар ҳолда, улар ҳали билишмайди бизга ҳужум қилишларини. Ҳозирча билишмайди.

– Бу билан нима демоқчисан? - ҳаяжонли қизиқиш билан сўради Эдвард. - Ниманидир кўрдингми?

– Айро манзаралар, - жавоб берди Элис. - Мен келажакка қарашга уриниб кўрсам, жўрттага

қилгандек манзаралар худди кесиб ташлангандек айро-айро ҳолда кўрина бошлайди. Бу гўё

олдиндан уюштирилмай қилинидаган қарорлар ва режаларнинг акс-садосига ўхшайди.

Таваккал қилинган қарор эса, ўзингиз биласиз доимо ўзгарувчан. Ва буни дарров кўриб бўлмайди...

– Улар ҳеч ҳам қарор қабул қилиша олмайди, шундайми? - ишонмай сўради Жаспер.

– Билмайман...

– Йўқ, беқарорликни бу ерда ҳеч қандай алоқаси йўқ, - деди Эдвард. - Улар аниқ билишади.

Кимдир сенинг кароматингни ва нотугал қарорларни кўра олмаслигингни жуда яхши билади ва

ўша сароблар ортидан беркиниб иш қилаяпти.

- Ҳўш ким бўлиши мумкин ўша? - пичирлади Элис.

Эдварднинг қарашлари музли эди.

- Аро сени ўзингдан ҳам яхшироқ билади.

- Аммо мен уларнинг бу ерга келишларини кўрган бўлардим...

- Балки улар қўл изи қолдиришни исташмас.

- Бу Жанубдан кимнингдир иши..., - Розали ўрнидан туриб овозини кўтарди. - Унга қилган

жинояти учун бир марта авф берилган. Уни ўшандаёқ йўқ қилиш керак бўлган, аммо уни йўқ

қилишмаган... мана нима учун Вольтуридагилар шошилишмаяптилар.

- Бўлиши мумкин эмас! - асабий ҳолатда Карлайл. - Вольтурини бунга алоқаси йўқ.

- Бўлганида қандоқ, - тинчгина жавоб берди Эдвард. - Аро сени фикр ҳаёлларингни ҳам,

оилангни ҳам, бизни ҳам, мени ҳам, Элисни ҳам қанчалик қимматли эканимизни биларди. У

ўзида йўқ бўлган нарсага ҳасад қилади. У бизни энг кучли оила эканимизни ҳар лаҳза билади.

Шу сабаб ҳам ундан биринчи навбатда гумон қилиш керак.

Мен Эдвардга қўрқиб қарадим. У аввал ҳеч бунақа оҳангда гапирмасди. Аронинг шу қадар

манфур эканига янада ишониб кетдим...

Карлайлнинг овози менинг тасаввуримни тарқатиб юборди:

- Вольтури ўз қонун қоидаларига жуда қаттиқ берилган.

Уларнинг ўзи бу қоидаларни асло

бузишмайди ва айнан ўзлари қарши бўлган нарсани танлашмайди.

- Аха кейин яна ҳаммани қайта тозалайдилар. Икки бора хоинлик, - мингиллади Эдвард. -

Ҳеч бир муаммосиз.

Жаспер бош чайқади.

- Йўқ, Карлайл ҳақ. Вольтури қоидани бузмайди. Буни бирорта янги бўлган бошқа одам

қилган. Менга ҳам Вольтуридагилар келиши сира ёқмасди,
аммо иш шу даражага етар экан тез
орада улар ҳам келишади.

- Унда кетдик! - кучли хирс билан қичқирди Эмметт. - Нимани
кутяпмиз?

Карлайл ва Эдвард бир-бирига тикилиб қолишди. Эдвард бош
қимирлатди.

- Жаспер, сен бизга ўргатишинг керак, - ниҳоят тилга кирди
Карлайл. - Уларни қандай йўқ
қилишни ўргатасан.

У журъатсиз ҳолатда гапирганини кўзларидан сездим: Карлайл
зўравонликларга тоқати
йўқ эди.

Мен эса ҳануз нималар содир бўлаётганини ақлим бовар
этолмасди.

- Бизга ёрдам керак бўлади, - деди Жаспер. - Балки Танянинг
оиласидан кўмак сўрармиз?..

Бешта вояга етган қонсўрак урушда бизга фойдали бўларди.
Кэйт ва Элиязар ёрдами билан биз
осонгина галаба қозонган бўлармидик.

- Келинглар сўраб кўрамиз, - деди Карлайл.
Жаспер унга телефон гўшагини тутқазди.

- Вақтни кетгизмайлик.

Мен ҳеч қачон Карлайлни бунақа қиёфада кўрмаганман.

Таниш рақамни териб гўшакни қулогига олиб бораркан, сўнгра
ҳеч ким ҳалақит бермасин

деб бурчакка суяниб кутиш садосини эшитганича узоқ
узоқларга ҳаёлан кетди.

Эдвард мени елкамдан тутиб оппоқ икки кишилик диванчага
ўтиргизди ва ўзи киприк

қоқмай Карлайлга қараб қолди.

Карлайл тез ва паст овозда гаплашди - ҳеч нарсани илғаб
бўлмасди. У Таня билан қандай

саломлашгани ва ўқдек тез бўлиб ўтган воқеаларни сўзлаб
бераётганини кўриб турардим.

Қизиги Аляскадаги қонсўрақлар ҳам Сиэтлдаги ҳодисалардан хабардор экан.

Карлайлнинг овози тўсатдан ўзгарди.

- Аа! - ҳайрат билан қичқирди у. - Биз бунақа бўлади деб ўйдамагандик... Ирина бунақа

қилмаслиги керак эди.

Эдвард тош қотди ва кўзини юмди.

- Жин урсин! Лаънати Лоран дўзахда куйиб кул бўлсанг бўларди!

- Лоран? - кўзларимдаги дахшатдан титраб сўрадим.

Эдвард Карлайлнинг фикрини ўқиётгани учун жавоб бермади.

Мен ўрмондаги Лоран билан бўлган учрашувни бир лаҳза ҳам эсдан чиқармайман. Ўшанда

Жейкоб ўз тўдаси билан келган пайтидаги айтган гапларини асло унутмайман.

«Айнан у мени шу ерга жўнатди...»

Виктория. Аввало у вазият қандайлигини билиш учун Лоранни бу ёққа жўнатган. Бироқ,

бўрилар уни ортига қайтишига тўсқинлик қилишганди.

Ахир Лоран Жеймс ўлгандан кейин ҳам Виктория билан муносабатини асраб қолган экан,

кейин эса Аляскага Таня оиласидагиларга бориб қўшилганди - улар билан бир йилча дўстона

яшаган эди.

- Ҳа албатта, гап бўлиши мумкин эмас, - деди Карлайл. - Биз шартномани бузмаймиз. Улар

ҳам қоидада қаттиқ туришади. Аммо сиздан буни эшитиш жуда аламли. Албатта. Биз ўз

кучимиз билан ҳал қиламиз.

Жавоб ҳам кутмай, Карлайл гўшакни қўйиб қўйди.

- Нима гап? - Эмметт секин Эдвардга қаради.

- Ирина ва Лоран биз ўйлагандан кўра яқинроқ алоқада экан.

Чамаси Лоран Беллани

ўлдиршига борганида бўритуслар уни парчалаб ташилаганди.

Ирина эса аламзада... - Эдвард

жым бўлди ва менга қаради.

- Гапираверинг, - дедим мен секингина.

- Ирина қасос олишни истайди. Бутун бўрилар тўдасини йўқ қилишни истайди. Улар бизга

кўмакка келишлари мумкин экан.

- Йўқ! - оҳ тортдим мен.

- Ҳавотир олма, - деди у мени кўнглимни кўтариб. - Карлайл ҳеч қачон бунга кўнмайди. - У

секинлашди. - Ва мен ҳам рози бўлмайман. Лораннинг ўзи айбдор, - деярли бақариб гапирди

Эдвард. - Биз бўрилар олдида қарздормиз.

- Ишлар унда жуда ёмон, - деди Жаспер. - кучлар тенг. Бизнинг тарафда билим ва тажриба,

уларда эса сон устун. Биз галаба қозонишимиз мумкин. Аммо бунинг тўлови нима? - у Элисга

қаради.

Мен Жаспер нимани ўйлаганини англаб етганимда сал қолса қичқириб юборардим.

Биз галаба қозонамиз ёки мағлуб бўламиз. Аммо кимдир галабагача омон қолмаслиги

мумкин.

Мен кўз ташладим: Жаспер, Элис, Эмметт, Розали, Эсми, Карлайл... ва Эдвард. Менинг

оилам.

XIV боб. Иқрор

- Сен ҳазиллашаяпсан! - дедим мен чоршанба куни тушликдан сўнг. - Ахир бу гирт

ахмоқлик-ку!

- Нима деб номласанг номлайвер, - деди Элис. - Аммо кечки базм барибир бўлади.

Мен ундан кўзимни олиб қочиб ўқрайиб ўтиравардим.

- Белла, хўп десанг-чи! Байрамни рад этишига ҳеч бир баҳона йўқ. Аксига олиб

таклифномалар аллақачон юбориб бўлинган.

- Лекин... мен...

- Сен ҳар қалай менга совға сотиб олгандирсан, - эслатди Элис.
- Сенинг бошқа ҳеч нима қилишинг керак бўлмайди, шунчаки келасан, ўтирасан бўлди. Мен ўзимни қўлга олишига уриндим.
- Бу ёқда шунчавоқеа содир бўлаётган бир паллада, қандай қилиб кўнглингга базм сизади?
- Нимаям содир бўларди? Бор йўғи битирув оқшоми! Қачон ўйнаб куламиз яна, ҳозир қувнамасак?
- Элис!
- У ҳўрсинди ва ўзини жиддий тутишига уринди.
- Биз нимадир қилишимиз керак ва бунга албатта вақтимиз бўлади. Ҳозир эса бундай ажойиб воқеани нишонлашга ҳеч нарса ҳалақит бермайди.
- Белла, сенда бунақа имконият иккинча марта бўлмайди.
- Эдвард боядан бери баҳсимизга қўшилмай турган эди, шартта Элисга ўтқир нигоҳ ташлади. Жинни қиз эса акасига тилини чиқариб аҳмоқ қилди.
- Аввало нима қилишимиз керак? - сўрадим суҳбат мавзусини дарҳол ўзгартириб.
- Жаспернинг ўйлашича бизга ёрдам керак, - оҳиста гапира кетди Эдвард. - Таня оиласи бу ягона мўлжалимиз эмас. Карлайл бошқа эски қадрдонларини излаяпти, Жаспер бўлса Питер ва Шарлоттани излаяпти. У Мария билан боғланиб кўришни ҳам бир ўйлаганди... аммо жанубликлардан яхшилик чиқмаслигини у жуда яхши билади. Элис енгил титраб қўйди.
- Аммо ҳаммани ҳам кўндириб бўлмаса керак, - давом этди Эдвард. - Кимга ҳам ёқарди итальянларнинг бу ёққа келиши?
- Бу дўстлар дегани... улар ҳалиги... вегетарианлар эмас-а, тўғрими? - ҳаяжонланиб сўрадим

мен, Калленлар оиласи ўзларини ҳазиллашиб шунақа чақиргани ёдимга тушиб.

– Йўқ, - жавоб берди Эдвард.

– Улар бу ерга келишадими? Форксгами?

– Улар дўстлар, - тинчлантирди мени Элис. - Ҳаммаси яхши бўлади. Ҳавотир олма. Аксига

олиб, Жаспер янгилар билан қандай олишиш ҳақида дарс ўтиши керак ҳали...

Бу сўзлардан Эдвард жонланиб жилмайди, мен эса аксинча ошқозонимга мих қадалгандек

беҳузур бўла бошладим.

– Қачон кетасизлар? - зўрға сўрадим.

Кимдир орқага қайтмаслигини ўйлашга ҳам кўрқиб кетаётгандим. Балки бу Эмметт бўлса-

чи? У жуда кучли ва ўзига бино қўйган даражада довюрак бўлса ҳам баъзида эҳтиётсизликни

унутиб қўяди. Ёки Эсми? Қандай меҳрибон ва гамхўр, ҳақиқий онамдек - уни жанг

қилаётганини тасаввур эта олмайман. Ёки? Ушоқдеккина, деярли ҳимоясиз Элис. Ёки...

– Бир ҳафталардан сўнг, - деб қолди Эдвард. - Бир ҳафта етади.

Ўткир тигдек нарса ошқозонимга янада санчилди. Кўнглим айний бошлади.

– Негадир сен кўкариб кетдинг-а, - эътибор қилган бўлди Элис. Эдвард мени қучоқлади ва ўзига яқин олди.

– Белла, ҳаммаси яхши бўлади, ваъда бераман.

«Ҳа, албатта, - ўйладим мен. - Ваъда бериш осон. Ахир у игна устида ўтирганича эсон омон

қайтармикан деб кутиб ўтирмайди-да».

Тўсатдан ўзимча ўйлаб қолдим. Балки кутиб ўтириши шартмасдир. Бир ҳафта - деярли

етарли вақт.

– Сизга ёрдам керак бўладими, - секин сўрадим.

– Албатта керак. - Элис менинг ички оҳангимни сезиб секин бош чайқади.

Мен унинг нигоҳларига қарадим ва эшитилар эшитилмас овоз чиқардим:

– Мен ёрдамга тайёрман.

Эдвард тўсатдан ўзгариб, мени янада қаттиқроқ қучди ва хўрсиниб қўйди.

Элис хотиржам ҳолатда жавоб берди:

– Бунақа ёрдамни ҳеч кимга бериб бўлмайди.

– Нима учун? - дедим мен таслим бўлгим келмай. Овозимда алам ва газаб сезила бошлади. -

Саккиз еттидан кўра яхши-ку. Вақт ҳам ҳали етарли.

– Белла, сени тайёрлашга вақтимиз етмайди, - истар истамас жавоб қилди Элис. -

Эслисанми Жаспер ёшлар ҳақида нима деганди? Жангда сен ўзи ички ҳисларинг билан овора

бўлиб қоласан ва фақат оёқ остида ўралашиб бизга ҳалақит берганинг қолади холос. Эдвард эса

сенга ёрдам бераман деб ўзи азият чекиб қолиши мумкин. - у қўлларини кўкрагига қовуштириб

рад этиб бўлмас таъзиқларини тамомлади.

Мен Элиснинг ҳақлигини биламан, албатта. Тасодифий илҳомлантирувчи гоям сўнди,

қўйди.

– Сенинг қўрқинишга умуман арзимайди, - деди Эдвард қулогимга пичирлаб.

– А! - Элис бир лаҳза жим бўлиб қолди ва секин норози қиёфада хўмрайди. - Одамлар

сўнгги лаҳзада рад этишса сира ҳам чидай олмайман. Нима ҳам дердим, меҳмонлар сони

олтмиш бештага камаядиган бўлди...

– Олтмиш бештага! - ҳайрат билан Элисга қарадим.

Менинг дўстларим бунча бўлиши мумкин эмас, хатто танишларимни ҳаммаси ҳам бунча

эмас.

- Ким келмас экан? - қизиқди Эдвард.

- Рене.

- Нега? - ох тортдим мен.

- Онанг сенга қандайдир кутилмаган совға қилмоқчига ўхшайди. Уйда автожавоблагичда сенга хабар қолдирибди.

Бир лаҳза ўзимни енгил сездим. У ерда ойим нима қолдирган бўлса ҳам бу фақат яхшиликка. Агар у Форксга келса борми... хатто ўйлашга ҳам қўрқаман.

Уйга келсам автожавоблагич хира ёниб турган экан. Мени янада хурсанд қилган нарса:

ойимни айтишича машгулотда Фил сон суюгини синдириб олибди ва уни ёлғиз ташлаб кетиши

мумкинмаслиги сабаб кела олмас экан. Ойим яна бир бор тинмай узр сўраётган эди, хабар вақти тугаб овози ўчиб қолди.

- Ҳар қалай, битта одам - хўрсиндим.

- Қанақа битта одам? - сўради Эдвард.

- Ҳар қалай битта бўлса ҳам кимнингдир дам олиши куни ўлдириб қўйишмасликларидан ҳавотир олмайман энди.

Эдвард менга ёш болага қарагандек қаради.

- Нега Элис билан иккинчисиз бунга жиддий қарамайсизлар-а? Ахир бу ҳазил эмас-ку! - тўнғилладим мен.

У жилмайди.

- Ўзингга ишон.

- Жуда соз! - дедим мен.

Гўшакни олиб онаминг рақамини тера бошладим. Аниқ биламан суҳбат узоқ чўзилади ва ундан ҳам қизиги менга гапиришга ҳам вақт тегмаса керак.

Айниқса ойимни ҳавотир олмаслигини, бундан хафа эмаслигимни ишонтириши анча вақтни

олди. Ундан кўра эри Филнинг тезроқ соғайиб кетишини сўрадим. Ва албатта базм тугагач телефон қилиб барча икир-чикирларигача сўзлаб беришни ваъда бердим. Суҳбатни тугатиши учун имтиҳонларга тайёрланаман деб баҳона қилишига мажбур бўлдим.

Эдвард сабрсизлик билан қараб турарди. Аммо одоб билан, суҳбатимни якунлаб бўлгунимча мендан кўзини узмай турди. Балки мен енгилтак ҳаёл қилаётгандирман. Бошимда шунча жиддий муаммолар турган бўлса-да, унинг мана шу табассуми кетидан ҳамма ҳаёлларни бир лаҳза яна унутиб юбордим. Қутирган қонсўрақлар қўшинини ҳам, ўгай отамнинг синган оёғини ҳам, хатто ойимнинг узрларини ҳам унутдим.

Мен гўшакни қўярканман, секин Эдвардга яқинлашдим. Эдвард мени даст кўтариб оиҳона столи устига ўтиргизди. Ва секин унинг лаблари менинг лабимга келди...

Аммо у ҳар сафаргидек тезда ўзини ортга тортиши қилди. Юзимда хафалик акс этди. У кулимсираб, мени қучоғидан қўйвормай шунчаки силаб ўтирди.

- Сен менинг ўзимни идора эта олмай қолишимни билмайсан-да.
- Агар сен астойдил истасанг! - тўнғилладим мен.
- Эртага дарсдан сўнг, - гап бошлади Эдвард мавзуни ўзгартириши учун, - мен Карлайл,

Эсми ва Розали билан овга кетаман. Атиги бир қанча соатга: биз яқин орада ов қиламиз. Элис,

Жаспер ва Эмметт сенга қараб туради.

Мен норози бўлиб тўнғилладим. Эртага битирув имтиҳонлари бошланади, тушдан кейин

эса буткул бўш бўлардик. Бизнинг олдимизда математика ва тарих фанидан имтиҳон муаммо

бўлиб турарди. Аксига олиб бундан сўнг Эдвардсиз вақт ўтказиши эса янада асабийликдан бошқа нарса эмас.

– Менга энагалик қилишса сира тоқат қилолмайман.

– Бу вақтинча, - ваъда қилди у.

– Жаспер зерикиб ўлади мен билан. Анави Эмметт бўлса мени калака қилиб жигимга тегади.

– Улар иккиси ҳам ўзларини жуда яхши тутишади.

– Ҳа албатта, - тўнгилладим яна.

Аммо миямга бошқа бир гоя келди, ана энди энагалар керак бўлмайди.

– Биласанми... мен Ла-Пушда, ўша гулҳан атрофида ўтирганимда ўзимни анча беҳавотир сезгандим.

Мен диққат билан Эдварднинг юзига қарадим, ҳар қалай унинг юзи ўзгармади, аммо барибир сал ичидан зил кетди.

– У ерда мен ҳавфсизман, - эслатдим мен.

У ўйланиб қолди.

– Умуман олганда сен ҳақсан.

Эдварднинг юзи янада хотиржамлашди. Мен унинг бу ўзгаришидан ажабланиб, гапни ўзгартирмоқчи бўлдим:

– Ахир сенинг ҳам боргинг келаяпти-ку овга, тўғрими?

Мен Эдварднинг кўзларидаги таниши сояни кўрдим.

– Унчалик эмас, - хоҳламай жавоб берди Эдвард.

Мен ажабландим ва тушунтиришини кутиб турдим.

– Биз куч тўплаб олишимиз керак, - яна истамай деди. -

Сиэтлгача йўлда барибир ов қиламиз.

– Кейин сизларянада кучлироқ бўласизларми?

Эдвард дик этиб менга қаради, унинг кўзида фақат қизиқувчанлик акс этиб турарди.

– Ҳа, - ва ниҳоят жавоб берди у. - Одам қони кўпроқ куч беради.

Мен ҳўмрайдим. Агар нимадир галабани кучайтириб бергудек бўлса... шу тобда Эдвардни

асраб қолиш учун одам ўлдиришига ҳам рози эдим. Ва дархол дахшатли фикрни миямдан ҳайдашга тушиб кетдим.

Эдвард яна мавзунни бошқа ёққа буришига уринарди:

– Айнан шунинг учун улар шунақа кучли. Янгилар ўз қонларига тўла. Уларнинг қони ҳамон

аслиятича туради ва уларга чексиз куч бағишлаб туради.

Жаспер айтганидек, уларнинг танаси

бир йилга қолмай сўлиб, охири кучи тугаб қуруқлашиб қолади.

– Мен ҳам янгилигимда қанчалик кучга эга бўламан?

У тиржсайди

– Мендан кучлироқ бўласан.

– Эмметдан ҳам кучлими?

У яна кулворди.

– Ҳа. Менга ваъда бер. Қачонки шу кун келса ва кучли бўлиб қолсанг, у билан куч синашиб

кўр, майлими. Бу унга сабоқ бўлади.

Мен ҳам кулдим: албатта!

Кейин эса яна ҳўрсиндим: қиладиган иш йўқ. Энди имтиҳон ҳақида ҳам ўйлаш керак,

бахтимга Эдвард ёрдам бериб туради. Энг азоблиси имтиҳон олдидан кутиш. Ўзимни

чалғитиш учун ишио ёзгим келди, масалан «Жанубий штатлардаги қонсўрақлар уруши» деган мавзуда.

Мен бир дақиқа ичида Жейкобга қўнғироқ қилдим. Эдвард бу сафар ҳам ойим билан

гаплашганимдагидек хотиржам кафтимни силаб қараб турди.

Ҳар қалай унга кун ярмида қўнғироқ қилган бўлсам ҳам, менинг қўнғирогим Жейкобни

уйғотиб юборди. Уйқусираган оҳангидан Квилетлар мактабида аллақачон таътил эканини

билдим, шунинг учун у эртагаёқ келишим мумкинлигини, кўзи тўрт бўлиб кутишини айтди.

Эдвард барибир ич-ичидан изтироб чекаётган эди.

– Имтиҳон қалай бўлди? - сўради Эдвард Ла-Пушга кетаётганимизда.

– Тарихдан деярли муаммо бўлмади. Аммо математикадан аниқ йиқилсам керак.

Эдвард жилмайди.

– Менимча яхши топширган бўлсанг керак. Агар хоҳласанг, устоз Варнерни пул билан

кўндиришим мумкин, шунда сенга беш қўйиб беради.

– Э... раҳмат. Аммо керак эмас.

У яна кулди, аммо бурилишига етганимизда у жиддийлашди. Биз энг сўнги чегара

бурилишига келган эдик. Сал нарида Жейкобнинг қизил машинаси кўринди. Машинани четга тўхтатди ва чуқур нафас чиқарди.

– Нима бўлди? - сўрадим эшикни очарканман.

Эдвард бошини силкитди.

– Ҳеч нима.

У диққатлик билан Жейкоб турган томонга қараб қолди - бу нигоҳни мен биламан.

– Сен Жейкобни эшитишига уринаяпсанми? - сўрадим.

– Бор томоғи билан бақираётган одамни эшитиш осон иш эмас.

– Нима, у бақираяптими? - пичирлаб сўрадим мен.

– Аниқ биаламанки, уни ўзи сенга айтиб беради, - қуруққина жавоб берди Эдвард.

Мен ундан жавоб кутдим, аммо Жейкоб яна икки марта садо бериб чақирди.

– У жуда одобсиз - деди Эдвард.

– У ўзи шунақа табиатан. Бори шу, - Жейкоб яна бирор шумлик бошламасидан мен сакраб машинадан тушдим.

*Мен доим иккисининг ҳам бирдек тушиб қўл бериб
кўришишларини жуда истардим, худди
дўстлардек, худди Эдвард ва Жейкобдек, ҳеч қанақа қонсўрак
ва бўритусдек эмас.*

Мен хўрсиндим ва Жейкобнинг машинасига ўтирдим.

*- Салом! - қувноқ оҳангда саломлашди Жейкоб, аммо овозида
чарчоқ бор эди.*

*Ла-Пуш йўлида Жейк машинани тез ҳайдади, аммо Эдварддек
тез эмас. Мен Жейкка
тикилиб қолдим.*

*У ўзгариб қолибди: касалмикан? Қовоқлари шишган, хоргин
қанақадир. Сочлари
пахмоқлашиб кетган.*

- Жейк, аҳволинг яхшими?

*- Ҳа, шунчаки бироз чарчабман шекилли, - бир эснаб қўйиб
Жейкоб сўради: - Бугун нима
билан шуғулланишни хоҳлайсан?*

Бир сония жимиб қолдим.

*- Кел, бугунча сеникида уйда ўтира тураман. - Менимча кўпроқ
бу Жейкка фойдалидек. -*

Мотоциклда бошқа сафар учамиз.

- Майли, - рози бўлди у ва яна эснаб кетди.

*Уйда ҳеч кимса йўқ эди, қизиқ: мен доим уйда Билли амаки
бўлишига ўрганиб қолган
эканман.*

- Отанг қани?

*- Клируотерларникига кетди. Гарри, ўлганидан бери шундай:
Сью ўзини жуда ёлғиз
сезаяпти.*

Жейкоб эски диванга ўтириб олиб, ёнидан менга жой қолдирди.

- Отанг жуда яхши иш қилибди. Бечора Сью.

*- Хмм... унинг муаммолари... болалари билан, - кутилмаганда
айтиб қолди Жейкоб.*

*- Албатта, Сет ва Ли менимча отаси ўлиmidан ҳамон ўзларига
келишолмаётган бўлса*

керак...

- Хаа, - бепарволарча тан олди у ҳам.

Телевизор пультадини олиб каналларни титкилай кетди, кейин яна эснаб қўйди.

- Жейк, сенга нима бўлди? Худди зомбидексан!

- Кеча икки соат ухлаганман, кечадан аввал эса тўрт соат, - жавоб берди у керилиб. Жейк

чап қўлини диванга тираб бошини деворга сурди. - Шундоқ оёғимдан қариб кетаяпман.

- Нега бундай кам ухляяпсан? - сўрадим секингина.

- Сэм билан ҳеч келиша олмаяпман. У сенинг қонсўрагинга ишонмайди. Мана мен икки

ҳафтадан бери икки марталаб навбатчилик қилаяпман. Биров қўлини учини теккизмади менга.

Аммо барибир Сэм ишонмаяпти, шу сабаб мени бошқага алмаштиргиси йўқ.

- Икки марталаб назорат? Сен мени шундай қўриқлаяпсанми? Жейк, нақадар аҳмоқлик!

Сен ухлаб олишинг керак. Менга ҳеч нима бўлмайди.

- Ҳавотир олма ҳаммаси жойида. - Унинг кўзлари зўрга юмилай дер эди. - Сизлар ким

сенинг хонангда бўлганини аниқладингизларми? Қанақадир янгилик борми?

Иккинчи саволни мен эътиборга олмасликка уриндим.

- Йўқ, ҳозирча келган таширифчи ҳақида ҳеч нима билолмадик.

- Унда мен сени қўриқлайвераман, - деди Жейк ва унинг кўзлари юмилди.

- Жейк... кккккккккк- деб сўрамоқчи бўлдим мен.

- Эй, мен ваъда берганимдек сенинг қулинг бўлавераман? Мен сени то ўлгунимча

қулингман.

- Менга қул керакмас!

Жейкоб шу деганича кўзини очмади.

- Унда ким керак сенга?

- Менга ўзимнинг дўстим Жейкоб керак, ўзича ахлоқона
жиннилик қилаётган ярим мурда
керак эмас...

- Кел, вазиятга бошқа кўз билан қараб кўрамиз. Мени кетимдан
битта қонсўрак эргашиб
юрибди. Мени ўлдириш учун.

Мен жим бўлиб қолдим. Жейкоб менга қаради:

- Белла, ҳазиллашдим.

Мен телевизор экранидан кўзимни узмадим.

- Айтганча, келгуси ҳафтага режаларинг қанақа? Ахир сен
мактабни тамомлаяпсан-ку!

Анчайин муҳим кун.

Жейкнинг овози анчайин жонсиз чиқди. Юзику анча хоргин,
битта кўзи юмилиб бўлди.

Бунақа жиддий мавзуда ҳозир гаплашмаганим маъқул.

- Ҳеч қанақа муҳим нарсани режа қилмадим, - эҳтиёткорона
жавоб бердим, умид қиламанки

Жейкоб менинг гапимни тушунди ва ортиқча асослар сўраб
ўтирмайди.

Биринчидан, ҳозир у ўзида эмас, уйқусираб ўтирибди, жиддий
мавзуда гаплаша олмайман.

Иккинчидан эса у менинг шубхаларимни бошқача тушунишини
истамайман

- Умуман олганда базм бўлади. Мен учун. - Мен норози оҳангда
тўнгиладим. - Элис

базмларни ёқтиради, шу сабаб бутун шаҳарни таклиф қилган.
Ҳақиқий даҳшат бўлса керак!

Жейкоб кўзларини очди, юзида табассум пайдо бўлди.

- Мени таклиф қилишмади-ку. Мен хафа бўлдим! - тўнгилади.

- Ўзингни таклиф этилдим деб ҳисоблайвер. Кеча меники,
демак кимни таклиф қилишни

ҳам ўзим ҳал қиламан.

- Раҳмат, - шивирлади у ва яна кўзлари юмилди.

- Сен келсанг ростанам яхши бўларди, - дедим умидсиз ҳолатда
- Сен билан янада қизиқроқ

ва қувноқроқ бўларди.

- Ҳа албатта, - хириллаб қўйди. - Бу жуда яхши ва соз бўлар эди... - у тинчиб қолди.

Сал ўтиб эса хуррак ота бошлади.

Бечора Жейкоб! Мен унинг уйқудаги чеҳрасига термулиб қолдим, у менга янада ёқиб

кетди: ухлаётган вақтда инсондаги ҳамма газаб, алам, қаҳр бирдан йўқолиб, яна аввалгидек илк

марта мен дўстлашган содда меҳрибон ва оддий болага айланиб қолгандек бўлди.

Мен унинг уйқусини бузмаслик учун биров секин ҳаракат қилиб қулай ўрнашиб олдим. У

уйғонгунича диванда кутиб ўтираман дедим. Каналларда изгиб кўришга ҳеч вақо бўлмаса ҳам

пазандачилик ҳақидаги кўрсатувни мажбуран тикилиб ўтирарканман ҳеч қачон дадамга

бундан таомлар пишириб бера олмаслигимни тасаввур қила кетдим.

Жейкоб янада кучлироқ хуррак отди.

Тўсатдан менда галати хотиржамлик қуршаб олди. Бу уй мен учун энг ҳавфсиз,

ўзимниқиданда азиз туюлиб кетди. Сабаби айнан шу ерда мени ҳеч ким таъқиб эта олмайди.

Овлай олмайди. Мен ҳам ухламоқчи эдим, аммо Жейкобнинг хурраги ҳалақит бериб турарди.

Ухламаганим учун ҳаёлларимга эрк бердим.

Имтиҳонларим тугайди, математикани ҳисобламаса деярли ҳаммаси тамом эди. Аммо уни

ҳам бир амалладим шекилли. Ва ниҳоят мактабни тамомлайман ва инсонийлик ҳаётим ҳам

тамомланиши керак эди. Мен шунга тайёрман деб ўйлайманми?

Қизиқ, қанча вақт Эдвард «сен бундан эмас, бошқа нарсадан кўрқishing керак» деган

иборасини такрорлаб юраркан яна. Эртами кечми мени пайтим келади-ку.

Аммо Эдвард бир жойда ҳақ: мен ҳали тайёр эмасман.

Ва мен ўзимни ақлли тутишим керак. Мени айнан Эдвард айлантиришини истайман. Ҳеч

бир зиддиятсиз, ўзга истаксиз. Балки бир лаҳзалик тишлашдан сўнг заҳар қонимга аралашиб,

ким мени айлантирганини фарқи бўлмай қолар.

Аммо барибир танлов сабабини тушунтира олмаяпман.

Барибир Эдвард танлайди бу ишни.

Ахир мен билан шу қадар бирга бўлиши учун ҳам тиришиб ҳаракат қилиши керак. Унинг теккан

лаби ёки тиши изи менинг хотирамда мангу қолиши керак.

Айнан унинг заҳри мени

ўзгартирсин ва шунда мен уни буткул ҳис қиладиган бўлай.

Аммо биламанки, Эдвард тиши

тирноғи билан тўйгача сабр қил, деб туриб олади.

Мен шу ёзда тўйим бўлаётганини ота-онамга қандай айтишимни тасаввур қилдим. Анжела,

Бен ва Майка бу ҳақда қандай айтаман. Ҳа тилим қотиб қолса керак! Сўз топилмаса керак!

Унданам дахшати, қонсўракка айланиб қолишим ҳақида айтганимда ойимнинг юзини тасаввур

қилаяпман.

Ва тўсатдан бир лаҳза ўзимни Эдвард билан кўрдим. Бошқа асрда бошқача русумда

кийиниб олганимизча, қўлимда никоҳ узугини кўриб ҳеч ким бармоғини ниқтаб кўрсатмайди.

Бу оламда ҳаммаси оддий бўларди - ва севги ҳам. Бир қўшилган бир иккига тенг бўларди...

Жейкоб хўриллади ва ёнбош бўламан деб диванда турган қўли мени елкам оша тушиб мени

қучоқлаб олди.

Бунча оғир бўлмаса бу Жейкоб. Бир неча сонияда терлаб кетдим.

Мен унинг қўллари орасидан секин сирғалиб чиқмоқчи бўлиб қўлини ўзимдан тортиб

олган эдим, Жейк кўзини очди. Оёғини тапиллатиб олди ва менга ҳавотирли қаради.

– Нима? Нима бўлди? - ўйламай сўради.

– Жейк, бу мен. Узр, сени уйғотиб юбордим.

У менга қаради ва биров титраб қўйди.

– Белла? Сенмисан?

– Хайрли тонг, уйқучи.

– Жин урсин! Ухлаб қолдимми? Кечирасан. Узоқ ухладимми?

– Лекин бу вақт ичида телевизорда бутун бошли базми жамшидни кўрсатишди.

Жейк пишиллаб яна диванга ётди.

– Узр, мархамат.

Мен унинг бошини қашиб, каттакон пахмоқ сочини тарагандек бўлдим.

– Ҳа яхшида. Сен биров бўлса ҳам ухлаб олдинг.

У яна эснаб терлаб кетди.

– Охирги пайтда мендан ҳеч бир фойда йўқ. Дадам ҳам уйда йўқ, сабаби мен билан зерикиб

ўлиш мумкин-да.

– Ҳаммаси жойида, - тинчлантирдим.

– Йўқ, кел кўчага чиқамиз. Мен айланиб келишим керак, йўқса яна мудраб қоламан.

– Жейк, яна озроқ ухлашинг керак. Менга ҳеч нима қилмайди.

Эдвардга телефон қиламан ва

у мени олиб кетади. - мен чўнтагимни титкиладим - бўм бўш. -

Жин урсин, сенинг

телефонингдан қўнғироқ қилишимга тўғри келади. Менимча телефонимни машинада унутиб

қолдирган бўлсам керак. - Мен ўрнимдан тура бошлаган эдим.

– Йўқ! - Жейкоб мкни қўли билан тўхтатиб қолди. - Йўқ, қола қол. Сен анчадан бери

меникига келмай қўйдинг, мен ахмоқ шунча вақтимни беҳуда ўтказиб ухлаб ўтирибман!

Жейкоб мени қўлимдан ушлаб дивандан турдик ва кўчага чиқиб кетдик. Эшикка келганида

бошини эгиб чиқди, йўқса тепага уриб оларди. Жейкоб ухлаб қолган пайтда ҳаво совиб

қолибди анча - менимча бўрон келаяпти. Аммо бунақа ҳаво май ойидамас февралда бўларди!

Қишга ўхшаши совуқ хаво Жейкобни мудроқлигини тарқатиб юборди. Бир-икки дақиқа уй атрофида сайр қилдик.

- Қанақа мен ахмоқман-а! - тўнғилларди тинмай Жейкоб.

- Жейк, нима бўлди? Ўйлама, нима қилибди ухлаб қолган бўлсанг - ҳаммада ҳам бўлиб туради! - елка қисдим.

- Мен сен билан гаплашиб ўтирмоқчи эдим.

- Ҳалиям кеч эмас.

Жейкоб бир сония менга қаради ва шартта юзини четга тортди. Қизардимми? Тўқ

бугдойранг терисида қизиллик у қадар кўзга ҳам ташланмайди.

Мен тўсатдан Эдвардни гапини эсладим: Жейкоб Эдвардга ҳаёлан бақариб айтган гапини

менга айтармиш. Мен лабимни тишладим.

- Биласанми, - деди Жейкоб, - мен буни сал бошқачароқ ҳолда бажармоқчи эдим. - у кулди,

ўзини устидан кулгандек туюлди. Ва қўшиб қўйди: - Янада мулойимроқ. Анчадан бери

айтишига тайёрланиб келардим, аммо... - у тобора тундлашиб бораётган осмонга қаради. -

Вақтим оз қолди.

Жейкоб қийналиб жилмайди. Биз оҳиста уй томон қадам ташладик.

- Нима демоқчи эдинг? - сўрадим.

Жейкоб чуқур ух тортди.

- Мен бир нарса айтмоқчиман. Сен буни аллақачон биласан... аммо мен буни овоз чиқариб

айтишим шарт. Ортиқ телбаликлар бўлмаслиги учун.

Мен юришдан тўхтадим, Жейкоб ҳам тўхтади. Мен ундан сал ўзимни олдим ва қўлимни

кўксимга қовуштириб унга қарадим. Шу топда менга ҳаммаси аниқ-ошкор бўлгани сабаб

унинг сўз қотишини умуман истамаётган эдим.

Жейкоб қошини кўтарди, унинг остида эса тундек қоп-қора кўзлари менга чарақлаб қаради.

- Белла, мен сени севаман, - ишонч билан аниқ гапирди Жейк. - Мен сени севаман. Ва сен

уни эмас, мени танлашингни истардим. Биламан сен бунга бошқача қарайсан, аммо эсингдан

чиқарма, сенда доим танлаш имкони бор.

XV боб. Гаров

Мен жаҳлим чиққандек унга қараб турардим. Нима деб жавоб беришни билмасдим.

Жейкоб тўсатдан кулиб юборди.

- Бори шу, - деди у.

- Жейк... - Томогимга тош тиқилгандек бўлди. Мен йўталиб қўйдим. - Мени қолишга

имконим йўқ... яъни... кетар вақтим бўлди.

Мен ортимга ўгирилдим, у бўлса елкамдан тутиб ўзига қаратди.

- Йўқ, шошма. Белла, буни биламан. Аммо сен манга жавоб бер. Бор йўғи битта савол,

хўпми? Сен менинг бутунлай кетиб, бошқа қайтиб кўзингга кўринмаслигимни истайсанми?

Фақат ростини айт.

Мен бу саволга жавоб беришга шу қадар қийналардимки, аммо жавоб беришим шарт эди.

- Йўқ, хоҳламайман.

- Мана кўрдинг! - яна кулди Жейкоб.

- Аммо мен сени айнан мана шу сабабдан кўришни истайман дегани эмас-ку! - тўнғилладим

мен.

- Унда нега сен мен билан кўришасан. Мен ўйланиб қолдим.

- Чунки сенсиз зерикарли. - мен сўзларни танлаб айта бошладим: - Сенинг кайфиятинг аъло бўлса, меники ҳам аъло бўлади. Бу худди дадам билан ҳам шундай. Мен сени худди укам ё акамдек яхши кўраман, аммо асло севган йигитдек эмас. Жейкоб чидамсиз ҳолатда бош ирғаб қўйди.

- Аммо барибир ёнингда бўлишимни истайсан-ку тўғрими.

- Ҳа, - хўрсиндим.

- Унда доим ёнингда бўлганим бўлсин.

- Нима, мазах қиляпсанми?

- Ундай эмас. - у бармогини бўйнимга теккизди. Мен эса унинг қўлини силтаб нари туртдим.

- Балки, ўзингни одоблироқ тутарсан-а? - жаҳл билан сўрадим.

- Йўғ-а. Белла, танла: ёки мени шундайлигимча - жиннича одобсизлигимча қабул қиласан - ёки...

- Қандай зарарли маҳлуқсан-а! - мен газаблангандек ўқрайдим.

- Ўзинг шунақасан.

Унинг бу гапидан тўхтаб ўйланиб қолдим. Ростанам у ҳақ. Мен шунақа зарарли маҳлуқман.

Ҳам худбин ва қизганчиқ. Дўстимга бу азоб бўлишини била туриб ўзимни шунақа тутаяпман.

Жин урсин, мен ўзи бу ерда нима қиляпман? Ҳеч нима!

- Сен ҳақсан, - пичирлаб қўйдим. У кулди.

- Мен сени кечирдим. Шунчаки мендан аччиқланма. Чунки мен энди курашмасдан таслим бўлмасликка қарор қилганман.

- Жейкоб. - Мен унинг қоп-қора кўзларидаги жиддий маъносига диққат билан қараб дедим.

- Мен уни севаман, Жейкоб. Усиз менга ҳаёт йўқ.

- Мени ҳам севасан, - эслатди у. Мен баҳслашини бошлаган эдим, у қўлини кўтарди. -

Мен бундай маънода айтмадим. У йўқ пайтида ҳаёт давом этаётганди-ку. Сен бор эдинг, мен

ҳам. Бахтли эдик-ку. Аммо у келди ва осонгина мен билан ҳисоблашмасдан сени олиб қўйди.

Мен бошимни чайқадим.

- Сен қанақа одамсан-а!

Жейкоб кутилмаганда жиддийлашди. Менинг иягимни ушлади, мен унинг чақноқ

кўзларидан ўзимни олиб қочолмасдим.

- Белла, ҳали кўксингда юрак уриб тураркан, мен курашаман, - деди Жейкоб. - Ёдда тут,

сенда танлаш имкони бор.

- Менда танлов йўқ! - Мен оғизона ундан чиқиб кетишига уринардим. - Ва юрагим тез орада

уришдан тўхтайдди. Вақти келди деярли.

- Энди аниқ курашиш керак, ҳали имкон бор, - пичирлади у.

Жейкоб ҳамон менинг иягимни ушлаб турарди - қаттиқ ушлаб турарди, сал оғритди ҳам. Ва

шу пайт унинг қарашида у танлаган нарсани сездим.

- Йў... - мен рад этаман дедим, аммо кечикдим.

Унинг лаблари мени радияларимни ютиб юборганича ўна кетди. У мени анча қўпол ва

газаб билан ўпар, қочиб кетмаслигим учун бўйнимдан ушлаб олганди. Мен бор кучим билан

унинг кўкрагидан итарардим, аммо у сезмасди ҳам. Газабга қарамасдан унинг лаблари меҳр

билан лабимни қисди ва мен ўзига хос ноодатий иссиқликни сездим.

Мен унинг юзини тирнардим, ундан нарироққа қочишига ҳаракат қилардим. Ва яна

енгилганимни сезиб тўхтаб қолардим. Бу сафар енгилганимни сезган Жейкоб янада

дадиллашиб лаби билан янада талпинди ва мен унинг қайноқ нафасини сездим.

Ички туғёнларимга эрк бериб мен қаршилик қилишни бас қилдим ва таслим бўлдим. Ҳеч

қандай ҳаракат қилмасдан, то у ўпиб бўлгунича кутиб турдим.

*Ёрдам берди шекилли. Унинг дарғазаб кайфияти тарқаб,
мамнуният ва қониқиш пайдо
бўлганида у мени қўйворди ва яна илиқ лабларимдан яна бўса
олди... яна бир марта.. ва яна...*

Мен уни тўхтатишини ҳайкалдек кутиб туравердим.

Ниҳоят Жейкоб мени қўйиб юборди.

- Тугадими? - сўрадим ҳиссиз овозда.

- Ҳа, - ҳансиради у.

*Кўзини лаззатдан юмиб, мийигида кулган эди. Мен эса
муштимни тугиб, бор кучим билан*

Жейкобни юзига урдим. Қарсиллаган овоз эшитилди.

*- Вай! ай! - оғриқдан дод солиб жойимда сакраб, қўлимни
кўксимга босдим. —Менимча*

суягим синди.

Жейкоб ҳайрат билан орқага сурилган эди.

- Нима қилди?

- Сени деб! Сен қўлимни синдирдинг!

*- Белла, ўзингни ўзинг қўлингни синдирдинг-ку. Вой-войламай
тинч тур, кўрайчи нима
қилибди.*

- Қўлингни теккизма! Мен уйга кетаман ҳозироқ!

*- Ҳозир машинамни олиб келаман, - хотиржам жавоб берди
Жейкоб.*

Унинг хатто бир туки ўзгармади-я.

- Йўқ овора бўлма, пиёда кетаман, - тўнгилладим асабий.

*Мен йўлнинг бу тарафига ўтиб олдим - чегарагача бир
километр бор. Жейкобдан нари*

*кетишим билан, Элис мени кўриши мумкин. Ва мени олиб
кетгани ким биландир келади.*

- Кел, мен сени олиб бориб қўяй, - мажбурлади Жейкоб.

Ярамас, мени безбетларча кўтариб олди.

Мен сакрашга уриндим ўхшамади.

*- Жуда соз! - бақирдим. - Олиб бор! Шу баҳонада Эдвард сени
нима қилишини бир томоша*

қилардим! Умид қиламанки, у сенинг бўйнингни синдириб таилайди - ярамас кўппак!

Жейкоб яна кулди. Мени машина ўриндигига ўтиргизиб қўйди-да, эшикни ёпди. Рулга

ўтирганида хатто ҳуштак чалиб қўйди.

- Сен хатто оғриқни ҳам сезмадингми? - сўрадим.

- Оғриқ? Сен мени бурдалаб таиласанг ҳам ҳеч нимани сезмасам керак. Ҳа албатта, мен

тошдан эмасман. Мени тишимни ҳам синдириш мумкин.

- Жейкоб Блэк, сендан нафратланаман!

- Жуда соз. Нафрат - жуда ҳам эҳтиросли туйғу.

- Мен сенга кўрсатиб қўяман эҳтиросли туйғу қанақа

бўлишини, - мингилладим мен. -

Ўлганингдан кейин эҳтирос қолмайди.

- Ҳа бўлди-да энди, - беозор тиржайиб гапирди у, ҳар бир сўзидан газабим келаверапти. -

Бу ахир тошни ўлганингдан кўра анча ёқимли бўлди-ку.

- Фарқи сезилмади! - аламзада мингилладим.

- Бу шунчаки қуруқ сўз.

- Бу ҳақиқат!

Бир сония у жим бўлиб хафалашгандек бўлди, аммо яна жонланди.

- Сен шунчаки даргазабсан. Умуман менинг бунақа ишда тажрибам йўқ эди. Аммо жуда

яхши бўлди.

Мен инграй бошладим.

- Сен бу ҳақида ҳали яна эслайсан - у ҳал қилади нима қилишни.

- Балки кўрқинчли тушинг бўлиб яна эслатарман сенга бу кунни!

Жейкоб атайлаб шиллиққуртдек машинани жуда секин ҳайдай бошлади, атай менга кўпроқ

қараб қолиш учун вақтимни ўғирлади.

- Белла, бир ўйлаб кўр, бошқача бўлиши ҳам мумкин-ку, - қайноқ оҳангда паст товушда

гапира кетди у. - Мен учун ўзгаришингга ҳам ҳождат йўқ. Сен биласанку, агар мени танласанг

даданг ҳам бундан фақат хурсанд бўларди. Мен сени ўша қонсўрагингдан ҳам кўпроқ ҳимоя

эта оламан. Ва мен сени бахтли эта оламан. Хатто у бера оладиганидан ҳам кўпроқ нарса ҳадя

эта оламан. У хатто сенга озор бериб қўяман деб ўпиша ҳам олмайди. Мен эса сенга ҳеч қачон

озор бермайман...

Мен унга синган қўлимни кўрсатдим.

Жейкоб ҳўрсинди.

- Бунда ўзинг айбдорсан. Ақлни ишлатиши керак эди.

- Жейкоб, усиз менга бахт йўқ.

- Сен уриниб кўрдингми ўзи? - дарғазаб бўлди Жейк. - У кетганида сен бор кучинг билан

унга талпиндинг. Сен бахтли бўла олардинг, агарда ўзинг шуни истасанг. Мен билан бахтли

бўла олардинг.

- Ундан бошқа ҳеч ким билан бахтли бўла олмайман, - зўраки жавоб бердим мен.

- Сен ҳеч қачон унга менга бўлгандек ишонмаслигинг керак. Бир марта кетдим, яна

кетиши мумкин.

- Йўқ кетмайди! - тишимни гижирлатдим. Хотиралар қиличдек ёдимни тимдалади. Яна

Жейкка мушт туширгим келди. - Сен ҳам мендан бир марта кетган эдинг, - совуққонларча

эслатдим, узоқ ҳафталар давомида хат-хабарсиз ўткан кунларимни ёдга олиб. Ўрмон ёнида уйи

қаршисида айтган гапларини ҳам эслатдим...

- Йўқ! - қаҳрли гапирди Жейкоб. - Улар сенга ҳавфсиз бўлишим, учун атай ўзимни ошкор

этмаслигимни истаб таъқиқлашган эди. Аммо ҳар кеча уйинг атрофида изгирдим. Сендан бир

зум ҳам айро бўлмаганман. Мен сени тинч ва хотиржам
бўлишинг учун қанча ойсиз тунларни

ўтказганман ахир. Сен қайдан ҳам билардинг.

- Мени уйимга олиб бориб қўй. Қўлим оғрияпти.

Жейкоб яна ҳўрсиниб тезликни ошириб йўлга қаради.

- Белла, бу ҳақда ўйлаб кўр.

- Йўқ! - тўғри жавоб бера қолдим.

- Сен албатта ўйлаб кўрасан. Шу оқшом. Мен эса сен мен
ҳақимда ўйлагунигча, ўзим сен

ҳақингда ўйлаб тураман.

- Сени фақат қўрқинчли тушларда кўришим мумкин!

У кулди.

- Сени ўпаётганимда ўзинг ҳам жавоб қайтардинг.

Мен инградим. Шошиб синган қўлимни гижимладим шекилли,
қаттиқ оғриди.

- Нима бўлди сенга? - сўради у.

- Мен сени ўпмадим!

- Мен эса бўлган нарсани айтаянман!

- Бўлган нарса! Мен сени ўпмадим ярамас! Мен сендан бор
кучим билан итарилдим-ку!

Жейкоб хохолаб кулди.

- Таъсирчан жумлалар. Айтдим-а, ҳадеб бир гапни қайтарасан.

Мен ух тортиб нафас чиқардим. Манави Жейкоб билан
баҳслашиш бефойда: нима деб

ўқталма барибир ўзи билганини тўқийди. Мен қўлимга эҳтиёт
бўлишим керак. Суяк ва

пайларим орасидан оғриқ чиқарди. Мен оғриқдан тишимни
тақиллатдим.

- Ростини, чин сўзим, қўлинг учун афсусдаман, - деярли самимий
айтаётганди Жейкоб. -

Кейинги сафар мени ургинг келиб қолса лом ёки бейсбол
таёгини олиб ур.

- Албатта шундай қиламан энди! - пўнзилладим мен.

Машина уйимиз ёнига келиб тўхтамагунча, қаерга
келганимизга эътибор бермабман.

- Нега мени бу ёққа олиб келдинг? Жейкоб асабий менга қаради.
- Сен ахир уйимга элтиб қўй деддинг шекилли?
- Ээ! Сен мени Эдвардникига олиб бориб қўя олмасмидинг? -

мен тишимни гижирлатдим

жаҳл билан.

Жейкобнинг афти буришди. У менинг ҳозир айтган гапимдан қаттиқ хафа бўлди, бу мен

аввал қилган гапларим ичида энг кучли таъсир қилгани бўлди шекилли.

- Белла, бу сенинг уйинг, - оҳиста айтди у.

- Ҳа, бу ерда шифокор яшайдими? - сўрадим ярадор қўлимни силтаб.

- Эх! - Жейкоб бир дақиқа ўйланиб қолиб менга қаради. - Мен сени шифохонага олиб

бораман ёки даданг олиб боради.

- У ёққа бормиман. Нимага шифохонага бораман, уятдан ўлиб қоламан-ку.

Жейкоб машинани уй ёнига тўхтатганди, аммо мотор гувиллаб турарди. Унинг юзида

ўйчан қиёфа акс этди. Дадамнинг полиция машинаси уй йўлаги ёнида қаққайиб турарди. Мен хўрсиндим.

- Жейкоб, уйингга кетавер.

Беўхшов бўлиб машинадан тушиб бир қадам ташлагандим мотор овози ўчиб қолди, ҳеч бир

шубхасиз қарадим ёнимда Жейкоб кетиб борарди.

- Нима қилмоқчи бўлаяпсан? - сўради у.

- Қўлимга муз қўяман, кейин Эдвардга телефон қилиб олиб кет дейман, у эса мени қўлимни

даволаши учун Карлайлга олиб боради. Агар сен ҳалиям ёнимда бўлсанг, бирор бир лом излаб

топиб сени яхшилаб ураман.

Жейкоб жим бўлиб қолди. Эшикни очиб мени киришга ундади.

Биз жимгина меҳмонхонага

кирдик, дадам диванда ётган экан.

- Салом, болалар! - деди у ва туриб ўтирди. - Жейк, сени кўрганимдан хурсандман!

- Салом, Чарли, - Жейкоб саломлашиб жойида тўхтади. Мен индамай ошхонага ўтиб кетдим.

- Унга нима қилди? - ҳайрон бўлди дадам.

- Чамаси қўли синди, шекилли, - одобли болалардек жавоб берди Жейкоб. Мен музлатгичга яқинлашиб музхонасидан муз бўлакчалари идишчасини олдим.

- Қандай қилиб синдириб олди?

Ўйлашимча дадам ҳамма оталардек энг мақбул гамхўрона саволни бераётганди. Жейкоб кулди.

- У менга тушириб қолди.

Дадам эса жавобга кулиб юбора қолди. Мен эса асабийлик билан музчалар идишини сув чаноққа итқитдим. Муз тўртбурчаклар дувва дўлдек тўкилиб, мен соғ қўлим билан ошхона сочиғи билан музни тера кетдим.

- Нима сабабдан сенга таиланиб қолди?

- Шунчаки бир марта ўпганимга, - сал уялиб бошини эгди Жейкоб.

- Э баракалла, йигитни гули! - табриклади дадам.

Мен тишимни тишимга босиб телефонга яқинлашдим ва Эдвардни рақамини тера бошладим.

- Белла? - лаҳзада овози эшитилди - қувончдан овози бошқача эшитилди. Машина

моторининг гўнгиллаши ҳам эшитиларди - жуда соз, Эдвард демак йўлга тушган. - Сен

телефонингни унутибсан... Жейкоб сени уйингга олиб келдимми?

- Ҳа, - тўнгиладим секингина. - Сен келиб мени олиб кета оласанми?

- Деярли келиб қолдим, - дарҳол жавоб қайтарди. - Нима бўлди?

- Карлайл менинг қўлимга қараб қўйишини хоҳлардим. Чамаси қўлим синди. Меҳмонхона

тинчиб қолди. Қизиқ қачон Жейкоб жим бўлиб қолди экан?

Унга қанақа ёқимсиз

туюлаётганини тасаввур қилаяпман.

- Нима бўлди яна? - чидолмасдан сўради Эдвард.

- Мен Жейкобни урдим, - тан олиб қўя қолдим.

- Ажойиб, - галати оҳангда айтди Эдвард. - Эссиз қўлингга шикаст етказибсан. Мен кулдим,

унинг бу оҳангида боя дадам ҳам гапирганди.

- Ундан кўра унга шикаст етказсам бўларди! - хафа бўлиб кетгандек гапирдим. - Худди

филни чимчилагандек бефойда бўлди урганим.

- Мен бунни қилишим мумкин, - таклиф қилди Эдвард.

- Бунни шунақанги хоҳлайманки. Эдвард секинлашди.

- Қизиқ ўзингга ўхшамайсан-а, - гайратланди у. - У нима қилди ўзи?

- Мени ўпди, - дедим секингина.

Гўшакдан энг баланд кўтарилган мотор овози янгради.

Сукунатни меҳмонхонада

дадамнинг овози бузди.

- Жейк, эҳтимол кетадиган пайтинг бўлгандир, қара кеч тушиди, - сўраб қолди дадам.

- Агар хўп десангиз, бироз қолсам уйингизда.

- Ўзингга ўзинг қилаяпсан - тўнгилади дадам.

- Анави итвачча ҳалиям уйингдами? - ниҳоят сўраб қолди Эдвард.

- Ҳа.

- Мен уйинг ёнидаман, - заҳарли оҳангда гапни тугатди.

Машина шовқинини эшитиб севинганимча гўшакни қўйдим.

Эдвард қаттиқ тормоз

берганига шиналари чийиллади. Мен эшикни очишга отилдим.

- Қўлинг қалай? - сўради дадам.

Дадамнинг чеҳраси анча саросимали эди. Жейкоб ҳеч нима бўлмагандек диванда ўтирарди.

Мен музли дастагимни кўрсатдим.

- Шишиб кетди.

- Балки, кучинг етмаган одамга қўл кўтармаганинг яхшимиди, - деди дадам.

- Хмм балки, - дея эшикни очишга талпиндим. Эдвард аллақачон остонада кутиб турган экан.

- Кўрсатчи, - қўлимни авайлаб кўрди. Унинг музли қўли теримни совутди.

- Ростанам синган кўринади - деди Эдвард. - Сен билан фахрланаман. Яхши қилибсан уни уриб.

- Бор кучим билан. Аммо кучим анчайин камлик қилди. Эдвард мулойимлик билан қўлимни ўпди.

- Меники етарли, - деди у ва тиниқ ва анчайин баланд овозда бақирса бўладими: - Жейкоб!

- Эй, секинрог-е,! - талмовсиради дадам.

Дивандан аллакимнинг оғир равишда тургани эшитилди.

Жейкоб биринчи йўлакда пайдо бўлди шекилли хатто дадам ҳам тўхтатиб қола олмади.

Жейкобнинг юзида тайёрман деган акс кўриниб турарди.

- Ҳеч қанақа муштлашув бўлмайди, тушунарлими? - Дадам фақат Эдвардга қараб гапирди. -

Менинг бу гапим шериф нишонисиз ҳам сизларга таъсир қилади деб ўйлайман.

- Буни ҳожати йўқ. - вазмин жаво берди Эдвард.

- Дада, нега мени ҳибсга олмадингиз? Ахир мен унга озор етказдим. Дадам қошини кўтарди.

- Жейк, сен айблов билдирасанми?

- Йўқ. - Жейк мийигида кулиб ўзича қиқиллади. - Яна зарба бўлса йўқ демасдим. Эдвард қутира бошлади.

– кккккккккк Дада, қаердадир беркитиб қўйган бейсбол таёгингиз йўқми? Дадам менга пинагини бузмади:

– Белла, бўлди қил.

– Кел қўлингни Карлайлга кўрсатгани борамиз, йўқса сени қамоққа тиқшимасин, - деди

Эдвард.

Мени қучиб эшикка юрди.

– Майли, - жавоб бердим ва унга эргашидим.

Эдвард ёнимда бўлса оғриқни ҳам сезмайман, жаҳлим ҳам тушди.

Биз машина томон бораётган эдик, дадамнинг асабий бақириси эшитилди:

– Эй сен қаёққа? Томинг кетганми сен болани!

– Чарли, бир дақиқага холос, - жавоб қилди Жейкоб. - Ҳавотир олманг.

Жейкоб ортимиздан отилиб таиқарига чиқиб, дадамнинг бурни тагида эшикни ёпди.

Эдвард аввалига эътибор бермади унга. Мени машинага ўтиргизди ва эшикни ёпди. Кейин

ортига ўгирилиб - йўлакда турган Жейкобга қаради.

Мен машина ойнасидан қарадим. Дадам ҳам дераза пардаларини гизиллаб туширганини

кўрдим. Жейкоб қўлини кўксига қовуштириб олганича хотиржам турарди. Аммо терисида

титрашни сезардим.

Мулойим ва тинчликсевар овозда Эдвард унга ваъда берди:

– Сени ҳозир ўлдиролмайман. Белланинг кўнгли оғриши мумкин.

Эдвард, одоб билан сокингина ортига ўгирилиб менга қаради.

– Эрталаб балки бундан пушаймон бўларсан, - енгил табассум билан мени ёногимни

силади. Ва тезда Жейкобга қаради: - Агар яна уни шундай ҳолатда келтирсанг менга фарқи йўқ,

ким сабабчи: уни ўзи сени ўнадими ёки сен уни яна ўпасанми ёки бошингизга метеорит тушиб

кетадими, менга тўлиқ бус-бутун қайтармасанг тузилганингга пушаймон қиламан сени. Уч

оёқлаб чопадиган бўлиб қоласан.

– Ким айтди мени яна уни олдига боради деб? - тўнғилладим мен.

Эдвард менинг гапимни қулоғига ҳам илмай, давом этди.

– Агар сен уни яна ўпсанг тишларингни битталаб суғуриб оламан, - майин товушда, аммо

ўлим таҳдиди билан сўз берди у.

– Уни ўзи мени ўпишни хоҳлаб қолса-чи? - калондимоғлик билан гўлдиради Жейкоб.

– Агар Беллани ўзи хоҳласа, унда майли мени жаҳлим чиқмайди бундан. - Эдвард

беозоргина елка қисди. - Сенга маслаҳатим кут. Токи уни ўзи истамас экан, сен уни ўпишингга

йўл йўқ - қаршилик қилсанг тишингдан умидингни узавер.

Жейкоб тиржайди.

– Хатто ҳаёлингга келтирма, - шангилладим.

– У ҳали бундай ўйлагани йўқ, - тўнғиллади яна Эдвард.

– Миямни ковлашни тўхтатиб уни шифокорга олиб борарсан, ахир Беллани олиб кетаётган

эдинг шекилли? - газабланиб гапирди Жейкоб.

– Агар яна битта ортиқча иш қилсанг, - секингина таҳдид қилди Эдвард. - Мен ҳам қараб

турмайман. Эсингдан чиқарма. Бу сафаргидек аяб ўтирмайман. Дабдалангни чиқараман.

– Жуда соз, - хириллади Жейкоб. - Қандай ажойиб, тишимни ковлашга чўп топиларкан.

– У меники. - Эдварднинг сокин овози янада қўрқинчли эшитилди. - Мен сени

огоҳлантирдим.

– Мен ҳам тайёр тураман.

– Омадингни берсин!

Жейкоб бош қашиди:

- Арзийдиган одам галаба қозонсин.

- Худди шунақа бўлади... кучуквачча.

Жейкоб ўқрайди, аммо ўзида куч топиб менга жилмайиб қаради. Мен ҳам унга ёвқараиш билан қарадим.

- Умид қиламанки, сен тузалиб кетасан. Ростан ҳам қўлингни синдириб олганингдан жуда ҳам афсусдаман.

Мен ранжиган гўдакдек ерга қараб олдим. Қачонки Эдвард машинага қайтиб келиб миниб

олганидан сўнг Жейкоб кетибдими ёки ҳалиям турибдимикан деб қошимни кўтарсам у уйга кириб кетган экан.

- Ўзингни қандай ҳис қиляпсан? - сўради Эдвард, биз уйдан узоқлашгач.

- Иблисданда баттарман.

У хохолаб кулиб юборди.

- Умуман олганда мен қўлинг ҳақида сўраган эдим.

Мен елка қисдим.

- Нима ҳам бўларди, бундан баттари ҳам бўлиши мумкин эди.

- Буниси аниқ, - тўнгиллади у ва хўмрайиб олди.

Эдвард уйи ёнига етиб келганимизда машинани гаражга қўйиш учун бурди. Гаражда

Эмметт ва Розали бор экан - қизнинг нозик гўзал оёқчаси кийган жинси шимидан ҳам яққол акс

этиб турар, у Эмметтнинг "жип"и остида алланимани ковларди. Эмметт бўлса унинг ёнида

туриб шунчаки «жип»ни ушлаб, худди домкратдек кўтариб турарди.

Эмметт синчковлик билан менинг машинадан тушаётганимга қараб турди, сўнгера кўксимга

қовуштириб олган қўлимни кўриб нигоҳи ўзгарди.

- Белла, нима акашак бўлиб қолдингми? - тиржайди Эмметт.

Мен ҳам асабий унга қарадим.

- Йўқ. Битта бўриваччани бетини ёрдим.

Эмметт каловланиб қолди ва бор овозида кулворди.

Эдвард билан уйга етай деб қолганимизда «жип» тагидан
Розалининг хурсанд овози

янгради:

- Жаспер аниқ гаровда ютди.

Эмметт яна менга лаззатли бир хирс билан суқилиб қараб
қолди.

- Яна қанақа гаров? - сўрадим қадамимни секинлатиб.

- Юр Карлайлни олдига борайлик, - деди Эдвард ва

Эмметтнинг шарм хаёсизлигидан

асабий бош чайқади.

- Яна қанақа гаров? - қайтардим яна.

- Розали, каттакон раҳмат сенга, - деди Эдвард ва мени
қаттиқ қучоқлаб уйга судраб кетди.

- Эдвард... - вайсадим.

- Болаларча эрмак, - елка қисди у. - Эмметт ва Жаспер шунақа
тентакларча ўйин қилиб

туришади.

- Эмметт менга ҳаммасини айтиб берсин. - Мен яна ортимга
қайтмоқчи бўлдим, аммо

Эдвард чангалидан бўшатмади.

- Улар сени биринчи йили қанча пайт... чидай олишинг устида
бахслашдилар, - деди у.

Мен у айнан нималар демоқчилиги ҳақида мулоҳаза қилиб
кўрдим.

- Улар мен қанча одам ўлдиришим устида гаров ўйнашдими?

- Ҳа, - ноўнгай тан олди у. - Розали ўйлашича сени ўзингни
жиловлай олмаслигинг

Жасперни ютишига сабаб бўлади.

- Демак, Жаспер мени кўп одам ўлдиради деб ўйлайди.

- Агар сен янгига айлансанг Жаспер ўзини анча енгил ҳис қила
бошлайди, ана шунда ўзини

тута олмайдиган энг заиф аъзо мартабаси сенга насиб қилади.

*- Тушунарли. албатта. Тасаввур қилаяпман, мен Жаспернинг
енгиллашиши учун бир қанча*

*одам ўлдирдим. Бу жуда ажойиб бўлса керак-а? - Мен
рўзномалар саҳифасида ўзим ўлдирган*

одамлар исм шарифларини кўз олдимга келтирдим...

Эдвард мени маҳкам қучоқлаб олди.

*- Бу ҳақида ҳозир ўйлашимиз шартмас. Умуман ҳеч кимга зиён
бермай яшашинг ҳам*

мумкин.

*Мен ингравордим, Эдвард бўлса мени қўли оғриди деб тезда уй
тўрига бошлади.*

*Қўлим ростанам синган экан - аммо жуда катта ваҳима эмас,
кичкинагина суяк дарз кетиши*

*экан холос. Гипс тақтирмадим. Карлайл айтдики агар ечиб
қўймасам шина тақиш ҳам фойда*

бераркан. Мен шунисини маъқул кўрдим.

*Эдвард Карлайл менга шина қўяётган маҳали тинмай
огрияптими ёки йўқми деб*

*сўрайверса ҳам, менинг миямда бошқа нарсалар чарх ураётгани
сабаб фаромушхотир бўлиб*

қолганимни сизди.

*Жаспер ўз ўтмишини сўзлаб берганидан бери мени бир даъфа
ҳам янгилар тинч қўймасди.*

*Анави Эмметт ва Жаспер ўртасидаги гаровни эшитиб эса ҳеч
нима ҳақида ўйлолмайдиган*

*бўлиб қолдим. Қизиқ, бу иккиси айнан нима ҳақида баҳслашган
экан-а... Ахир иккисида ҳам*

ҳамма нарса бор-ку, ютуққа нима тикилган экан?

*Мен доим ишонганман, агар қонсўракка айлансам Эдвард
айтгандек кучли бўламан. Кучли,*

*тезкор ва энг асосийси гўзал. Айнан мана шунда Эдварднинг
тенги бўла оламан.*

*Қолган сифатлар ҳақида эса мен ўйламасликка ҳаракат
қиламан. Беқарорлик.*

Қонсирашлик. Агар мен ўзимни одамларни ўлдиришдан ўзимни тия олмасам-чи, яъни

Сиэтлдаги каби оддий менга ҳеч қанақа ёмонлик қилмаган одамларни ўлдира бошласам-чи.

Ахир уларнинг ҳам яқинлари, севиклилари, дўстлари бор ва энг асосийси бутун ҳаётлари

олдинда-ку. Унда мен ким бўламан. Мен уларни барчасидан жудо қилувчи маҳлуққа айланаман.

Ростини айтсам мени бунақа ўй-ҳаёллар одатда қаттиқ қўрқитарди. Аммо мен Эдвардга

ишонаман, у мени тийиб тура олади, у менга келажакдаги умримда дастури амал бўла олади.

Агар у мени ҳаммадан узоққа, Антарктидага олиб кетиб фақат пингвинларни ов қилишни

айтса, мен индамай кетавераман. Мен маҳлуққа айланмайман. Мен яхши қонсўрак бўламан.

Мен аламзада ҳолатда ҳирингладим, бу тасаввурларим менинг асабларимни буза бошлади.

Агар мен Жаспер сўзлаб берган янги қонсўрарларга ўхшаб дахшатли маҳлуққа айланиб

қолсам, унда аслимдагимга нима бўлади? Агар менинг ягона истагим фақат ўлдириш ва қон

ичиш бўлса, унда аввалги ширин орзу-истакларим нима бўлади? Эдвард ўта ишонч билан инсонийлик жиҳатимни

йўқотмаслигимни тасдиқларди. Ҳозирча

Эдвард ёнимда экан менга бошқа ҳеч нима керак эмас.

Карлайл менга шина қўяётган пайтда Эдварднинг юзига қарадим. Бу дунёда менга фақат

Эдвард керак. Агар ҳаммаси ўзгарса-чи? Ҳиссиётларим ҳам ўзгариши мумкинмикан?

XVI боб. Ўзгариш фурсати

– Мени ҳеч нарса кийгим йўқ! – қайсарлик қилдим.

Мен ҳамма либосларимни таиқарига итқитиб таишлаб, бўм-бўи шкаф ичига қараб қолдим.

Гўёки у ердан айнан менбоб нарса чиқиб қоладигандек.

Хира сариқ рангли юбкам стулда осилиб тураркан, унга мос кийиши мумкин бўлган нарсани

кутарди. Айнан мени гўзал қилиб кўрсатадиган бирор бир нарса бўлиши керак-ку. Аммо унақа нарса топилмади.

Деярли кетиши вақти бўлган бўлса ҳам, мен ҳамон оддий кундалик кийимимда эдим. Агар

яхшироқ кийим тополмасам, битирув кечасига шартта шу кийимда кетавераман.

Мен бетартиб либослар уюмига тикилиб қолдим.

Мен аниқ қизил кофточамни кийишим кераклигини билардим ва айнан мана шу мавҳумлик

мени энг баттар фигонимни бузарди. Мен соғлом қўлим билан деворни муштладим.

- Тен так ўғри, ярамас қонсўрак! - шангилладим.

- Мени айбим нима? - сўради Элис.

У айбсизгина бўлиб очиқ дераза ёнида турарди.

- Тақ-тақ! - тиржайди у.

- Наҳотки эшикни очишимни кутиб тура олмасанг-а?

Элис каравотим устига оппоқ қутини итқитди.

- Ҳа, шунчаки ўтиб кетаётгандим. Балки сени кийинишингга ёрдамим тегиб қолар деб

ўйладим ва келавердим.

Мен ҳеч нимага ярамай қолган гардеробим ичидан туриб қутига тепадан қарадим ва

ўқрайдим.

- Хўп, тан ол, - хингиллади Элис. - Мен сенинг ҳалоскорингман.

- Ҳа, сен мени ҳалоскоримсан, - дедим мен. - Раҳмат.

- Жуда соз, ҳар ҳолда кимгадир фойдам теғди. Ички қобилиятларим йўқолиб бораётганидан

шу қадар тушкунликка тушиб қоламанки, баъзида ҳеч бир фойдасиздек ўзимни сезаман. Сен

буни тасаввур қила олмайсан. - Элис дахшатли сўз айтгандек уялиб кетди.

- Мен ўзимни бундай тасаввур қила олмайман дахшат.

- Умуман олганда менинг айбим йўқ. Сен айтаётган ярамас ўғрини мен кўра олмайман
ахир, Сиэтл билан боғлиқ нарсаларни кўра олмайман-ку.
Элис вазиятни битта гап билан изоҳлаб қўя қолгач, хафсалам пир бўлгани қолди.

- Наҳотки қутини очиб кўришни истамасанг? - сўради у.

Мен жойимдан қимирламадим, ўзи қутини қопқозини очди.

Ундан ниманидир олиб секин

ўрамини очди, нима экан-а...

- Чиройли, тўғрими? Мен мовий рангни танладим. Ахир

Эдвардга сен шу рангда бўлсанг

жуда ёқасан.

Мен ҳеч нимани эшитмадим.

- Бу ҳам ўшанақалардек, - пичирладим.

- Қанақасига ўшанақалардек? - норози овозда сўради Элис. -

Сенинг кийим жавонингда

бундайини тополмайсан. Бор йўғи мана бу юбкангни айтмаганда.

- Элис, жин урсин шу кийимларни, мени эшитсанг-чи!

- Сенга ёқмаган кўринади чоғи? - Элиснинг юзида кўнгли қолган каби нимадир пирпиради.

- Элис, наҳотки тушунмаган бўлсанг? Бу ўша тўда! Менинг хонамга кириб кийимимни

ўмарган ана ўша Сиэтлдаги янгилар билан тили бир. Улар бир жамоа!

Янги нарса дарров унинг қўлидан сирпаниб яна қутига қайтди.

- Нега бунақа деб ўйляяпсан? - сўради Элис, бу сафар жиддийлашганди.

- Эслайсанми, Эдвард нима деган эди? Кимдир сенинг башорат эта олиши қобилиятнингни

заиф жойини билган. Сен янгиларни кўра олмаслигингни. Шу сабаб туташ алоқалар

бошланмасиндан ўғри дарров кўздан йўқолишни маъқул кўрган, йўқса сен илғаб қолишинг

мумкинлигини билган. Энг қизиги, иккитаси бир вақтни ўзида сени яхши билгани учун бирдек

ҳаракат қилиши галати. Бунақа бўлиши мумкинмас! Бу ҳам ўшалардан, қўшин тузганларнинг

биттаси кийимимни ҳам, ҳидимни ҳам ўғирлаган.

Элис кутилмаган нарсаларга одатланмаганди. У фақат ўзим ҳақимда ўйлаганимдагина

қимирлаб қолди. Унгача у тошдек бир-икки дақиқа қотиб қолган эди. Кейин унинг нигоҳи

менга қаради.

- Сен тўғри айтаяпсан, - ўлимтик бир оҳангда. - Албатта шунақа бўлиши керак эди. Ва

шунинг учун сен бунни пайқаб қолгансан...

- Эдвард адашаяпти, - пичирладим мен. - Бу текшириб кўриши бўлган... улар бу ҳийла иш

берадими йўқми, шуни билишга уриниб кўришган. Қани ўғри уйга кириб чиқса сен кўра

оласанми ёки йўқми, агарда шунда ҳам у мени ўлдириши учун сабаб билан келмаса. Кейин у

менинг буюмларимдан бирини исбот учун ола кетган. Ва энг ёмони, ҳидимдан бошқалар ҳам

топиб келсин деб у менинг ҳидимни ўғирлаб кетди.

Элис жазавага тушгандек титраб қолди, мен аниқ билардимки мен англаб етганни Элис ҳам

тушуниб қолганди.

- Фақат бу эмас! - деярли унсиз оҳангда инграгандек.

Мен ортиқ ички тугёнларимдан азобланмай қўйгандим.

Сиэтлда қанчадан қанча одамларни

ўлдириб таишлаган, қўшин тузган аллаким айнан мени ўлдирмоқчилигидан жуда севиниб

кетдим. Мен енгилгина пишиллаб қўйдим.

Бошқа тарафдан олганда, мени қўрқитувчи ваҳимадан қутилишим бошқа бир залаённи

бошлаши тайин эди.

Аммо бу асосий сабаб бўлмайди.

- Нима ҳам бўларди, - шивирладим. - Энди бироз енгиллашсак бўлар, ахир ҳеч ким бутун

Калленлар оиласи билан жанг қилишни режа қилмаган бўлаяпти-ку.

- Қасддан фикр қилаяпсан, бу ниманидир ўзгартирмайди, - Элис тиши орасидан ириллади -

Агар кимдир ичимиздан биримизни йўқ қилишга қасдлашган экан, уни барибир унга имкон

бермасдан тинчитиб ташлаш муҳим.

- Раҳмат, Элис. Аммо асосийси энди уларга нима кераклигини биламиз. Ва ўзгариш бор.

- Эҳтимол, - тўнғиллади Элис.

Эшикни кимдир чертди.

Мен очишга бордим. Элис жимиб қолди.

- Тайёрмисан? Кечикаяпмиз! - шошилинқираб гапирди дадам.

Маросимларни дадам мендан қолишмаган ҳолда ёқтирмас, шу сабаб дабдабали кийиниб

ўтирмасди.

- Деярли тахт бўлдим. Бир дақиқа кутиб турунг, - хирилладим мен.

Дадам бир лаҳза жим бўлди.

- Нима бўлди, йиғлаяпсанми? - сўради у.

- Йўқ. Шунчаки асабийлашаяпман. Ҳалал бермай турунг.

У пастга зина томон шайланди.

- Кетишим керак, - шивирлади Элис.

- Нимага?

- Эдвард ҳозир келиб қолади. Агар бу ҳақида эшитиб қолса...

- Ҳа кетақол унда, тезроқ! - мен ҳам шошилиб уни ҳайдашга тушиб кетдим.

Агар Эдвард буни билиб қолса ақлдан озиши аниқ. Албатта анча пайтгача бу янгиликни

сир сақлай олмасмиз, аммо битирув чоғида буни билиб давдирашини истамайман.

- Кийина қол тезроқ! - иштиди Элис ва деразадан сакради.

Мен ҳеч нарсага эътибор қилмай кийиниб олдим.

Сочимни турмаклаш фикридан қайтдим: бунга вақтим қолмаганди, шусиз ҳам сочим ҳар доим бир хил турмакда бўлади. Кўзгуга бир қараб қўярканман, Элис совга қилган юбка ва кофта қанақа турганига ҳам эътибор қилмай, сап-сарик рангли битирув ёпинчигини олиб настга туша бошладим.

- Жуда чиройли бўлиб кетибсан-ку, - деди дадам жаҳлини беркитиб. - Янгисими?

- Аҳа - дедим мен фикрларимни чалғитиш учун. - Элис совга қилди. Эътиборингиз учун раҳмат.

Эдвард синглиси зойиб бўлганидан сўнг сал туриб пайдо бўлганди. Менга бу вақт бегам қиёфага кириш учун етарли фурсат эди. Биз дадамнинг полиция машинасида кетаётганимиз сабаб Эдвард деярли миқ эта олмади.

Ўтган ҳафта дадам мени Эдвард билан битирув оқшомига кетишимни билгани учунми ҳозир галати сизир қараи қилиб кетарди. Уни ҳам тушунми керак. Фарзандлар вояга етганида ота- оналарда ўзгача ваколатлар ва илтифотлар пайдо бўла бошлайди. Шу сабаб Эдвард дадамнинг раъйини бузмаслик учун индамай биз билан кета қолди. Карлайл ва Эсми албатта хафа бўлишмасди, аммо дадам ҳам уни рад эта олмасди. Шу сабаб ҳозир Эдвард орқа ўриндиқда менга қараб қўяркан, дадамнинг ҳаёлига аллақандай ўз касбий таассуротлари ёдига тушдими дейман кулгиси келиб тиржайиб қўяётганди.

- Ҳаммаси яхшими? - пичирлаб сўради мени машина тушишимга ёрдалашиб Эдвард.

- Асабларим ўйнаб кетяпти, - дедим зўрга.

- Сен жуда ажойиб кўринишдасан, - деди у биринчи бўлиб, аммо кекса маҳобатли

арслондек дадам менинг олдимга келиб елкамдан қучиб қўйди.

- Хурсандмисан? - сўради дадам.

- Унчалик эмас, - тан олдим секин.

- Белла, бу жуда муҳим кун. Сен мактабни тамомлаяпсан.

Энди олдинда сени катта ҳаёт

кутади. Институт. Мустақил ҳаёт. Энди сен менинг

кичкинагина қизим эмассан. - охирги

сўзларидан дадам хўрсиниб қўйди.

- Дада! - инқилладим мен. - Фақат йиғламанг.

- Э қанақа йиғи? - тўнғиллаб қўйди дадам. - Ундан кўра айтчи, нега унчалик хурсандмассан.

- Билмадим. Негадир ўзимга ярашмай турганим учунмикан.

- Яхшику. Сенга Элис базм ҳам ташиқиллаштирибди.

- Албатта. Айнан базм етишимай турганди менга.

Дадам менинг гапим оҳангини аразчи эрка қизи нозига йўйиб мени қучоқлади. Эдвард эса

ўйчан қиёфада осмонга қараб қўярди.

Дадам бизни спортзал кириши қисмида ёлғиз қолдириб, ўзи эса ота-оналар учун махсус

катта эшикдан ўтиши учун жўнаб кетди.

Спортзал худди жиннихонага ўхшарди: маъмуриятда ишлайдиган Коуп хоним ва

математика ўқитувчимиз жаноб Варнер ҳаммани алифбо тартибида жойлашга уриниб

туришган эди.

- Эдвард Каллен, сен бу ёққа! - чақириб қолди жаноб Варнер Эдвардни.

- Салом, Белла!

Мен Жессика Стэнлини кўриб қолдим: у орқа қатордан тиржайиб қўл силкиди.

Эдвард мени бир ўпиб қўйди-да, фамилияси «К»дан бошланганлар томонга кетиб қолди.

Элис у ерда кўринмасди. Нима қилиб юрибди экан-а? Нима боло базм тантанасини

ташкиллаштириши билан елиб юрибдимми? Ва айнан энг беўхшов палламда! Битирув тантанаси

тугагунича кутиб турса ўлармиди.

- Белла, буёққа кел! - чақирди Жессика.

Мен унинг ёнига бордим. Қизиқ, нега бугун у бунақа дўстона меҳр билан гапираяпти?

Яқинлашарканман Анжелани кўриб қолдим, у ҳам Жессикани бунақа хулқидан ажабланиб

қараб турган экан.

Унга етар етмас Жессика валдирашни бошлади.

- ...Қандай яхши. Яқиндагина биз шу ерда танишган эдик. Ана энди биргаликда мактабни

хам битиряпмиз, - бидирлади у. — Тасаввур қиляпсанми, мактабни тугатяпмиз! Ақлдан озиши

мумкин!

- Кўришиб турибди, - тўнгилладим мен.

- Бу ердаги биринчи кунингни эслайсанми? Сан билан иккимиз яқин дугона бўлганмиз.

Энди ман Колифорнияга кетяпман, сен эса Аляскага. Мен сени согинаман. Онда сонда бўлсада

кўришиб туришига ваъда бер! Охирги вақтларда сени кам кўрардим ўзи, энди эса умуман

айрилаётирмиз...

Жессика бунақа вайсашларидан ҳаммани баъдига тегиб кетганди. Барибир тез орада уни

қайтиб эшитмаслигимни билиб тишимни тишимга босиб эшитиб ўтирдим.

Ҳар ҳолда Эрик нутқ сўзлаётган паллада битирувчиларни исмини айтиб «янги ҳаёт

бўсағасидагилар» деб зўр истиора қилди. Қолганлар одатий бир битириши деб ўйлашди, аммо

мен ҳаяжонланиб кетдим.

Ҳаммаси жуда тез якунлана қолди - худди пульта ни тезлаштиргич нуқтасини босишгандек.

Наҳотки шунақа тез қадам ташлаб юбордикми биз? Анави Эрик бўлса, асабийлашганича ҳамон ўқ тезлигида ваъз ўқишдан тўхтамасди. Директор ҳаммани исм шарифини бирма бир айтиб чақира кетаркан, олдиндагилар аллақачон оёққа туриб бўлишган, биз эса шошилдик. Бечора Коуп хоним битирувчиларни куттириб қўймаслик учун шошилиб битирувчилик гувоҳномасини узатишга зўрга улгурарди. Тўсатдан Элисни чақирди, чуқур ўйга толганича саҳнага чиқиб келган эди, ортидан эса Эдвард ҳам эргашди. Эдвард ҳам ўзича ҳаяжонлангандек чиқиб келди - аслида ҳаяжондан асар ҳам йўқ. Барча сап-сарик ёпингичларлар ичида фақат иккиси энг чиройли ва бетакрор бўлиб кўринар. Нега уларни оддий одамлар парво қилмагандек оддий қабул қилишар экан, ҳалигача ҳайрон қоламан. Жаноб Грин менинг фамилиямни айтиб чақирганида, оҳиста ўрнимдан туриб навбатимга қараб юқорига кўтарилдим. Орқадан қарсак ва шодиёнали ҳуштак янгради - Жейкоб ва дадам шовқин солиб мени байрамона олқишлади. Билли амакининг пешонаси зўрга кўриниб кетди. Мен зўрга табассум билан қараб қўйдим. Жаноб Грин битирувчилар рўйхатини ўқиб бўлгач, мулойим табассум билан аттестатларни топширди.

- Табриклайман Стэнли хоним, - Жессикага аттестатни тутқазаркан.

- Табриклайман Свон хоним. - Менинг аттестатимни ҳам соғ қўлимга топширди.

- Раҳмат, - дедим секингина.

Мана шу билан ҳаммаси тугади.

Мен битирувчилар орасида Жессикани ёнида турардим. Унинг кўзлари қизарган,

ётинчигини енги билан кўзини ишқарди. Наҳотки у йиғлаяпти. Биринчи марта гувоҳи бўлдим,

наҳотки у ҳам йиғлашни билади.

Жаноб Грин нимадир деган эди, ҳамма бирдан бўкириб юборди ва сакраганича тепага

шифтга қараб сап-сарик бош кийимлар отилди. Мен довдирлигим сабаб кечикдим, шу сабаб

бошимдаги қалпоқни шунчаки ерга ташладим.

- Эх, Белла! - йиғларди Жессика ҳалиям кўзидан ёш қалқиб. - Мактабни тугатганимизга

ҳамон ишонмаяпман.

- Мени ҳам, - тўнғилладим мен.

Жессика мени қучоқлаш учун менга отилди.

- Йўқолиб кетмасликка ваъда бер.

Мен ҳам ўзимни уни қучоқлагандек қилиб кўрсатдим.

- Жессика, мен ҳам жуда хурсандман сен билан ўтган мана шу икки йилга.

- Ажойиб! - деди Жессика бурнини тортиб, сўнг мени қучоғидан қўйивориб - Лорен! - дея

валдираганича сап сарик оломон аро кириб қоришиб кетди.

Оилалар тўпланишаётганди, шу сабаб оломон ҳам кенгайиб кетди.

Мен Анжела ва Бенни кўриб қолдим, уларни атрофини яқинлари қуршаб олганди.

Табрикларни кутиб турсам керак. Мен Элисни излаш умиди билан қарай бошладим.

- Табриклайман, - пичирлади қулогимга Эдвард, ортимдан секин келиб қучоқлади.

Унинг овозида мен мактабни тамомлаётганимдан сира ҳам хурсандмасдек оҳанг бор эди.

- Раҳмат...

- Менимча сен ҳалиям асабийсан, - изоҳ берди у.

- Ҳа озроқ.

– Энди нимага асабийлашасан. Базм оқшоми учунми? Ҳаммаси сен кутганингдагидек

дахшатли бўлмайди, ҳавотир олма.

– Ҳа, сен ҳақсан.

– Кимни излаётган эдинг?

– Элис... Қаёққа йўқола қолди?

– Аттестатни олиши билан эшикдан отилиб қочиб кетди.

Эдварднинг овозида нотаниш оҳанглар янграрди. Мен шунда кўзимни олдинга қаратдим ва

унинг ташвишли нигоҳи спортзал эшиги тарафга тикилганини сезиб қолдим.

– Элидан ҳавотир олаяпсанми? - тўсатдан сўраб қолдим.

Одатда ўйлаб гапирмаслигимдан

қовун тушириб юраман, аммо ҳозир унақа эмасди шекилли.

– Эээ... - деб қўйди у жавоб бергиси келмай.

– Ҳа айтганча, у нима ҳақида ўйлаётган эди? Сендан фикрларини яшириш учун демоқчи эдим.

Эдвард менга қаради ва шубҳали қимтиниб олди.

– Сен уни мендан нима яширганини биласан! - жизиллади Эдвард.

– Албатта биламан, - кулдим. - Ахир бу менинг гоям эди.

Эдвард ақли шошиб жим бўлиб қолди.

Мен эдим дадам мени оломон орасидан излаётганини кўрдим.

– Элисни биламан, битирув базмидан кейингача сендан ниманидир яшираяптими демак

ҳаммаси яхшиликка. Асабийлашма хўпми? - деб уни овутидим

– Сен нима ҳақида айтаяпсан ўзи?

Мен дадамнинг ёнимизга келиб қолганини кўрдим. Дадам қўл силкиди

– Фақат ўзингни бос, хўпми?

Эдвард бош чайқади ва лабини тишлади. Мен уни ўз мулоҳазалари билан қолдирдим.

- Менимча сен ноҳаққа ўхшайсан. Мен шунча пайтдан бери
бизни лақиллатиб юрган ана у
сирли шарпани англагандек бўлдим. Элис билан фикр алмашиб
бўлдим. Ўша ким бўлса ҳам
мени қўлга киритиш учун ўз гумаштасини жўнатган. Ўша
лаънати Элиснинг беқарор
режаларни кўра олмаслигидан хабардорлиги учун ҳам бемалол
менинг хонамга кира олган ва
аниқ хараат режаси асосида менинг ҳидим анқийдиган бирор
кийимимни ўғирлаб изига
қайтган ва ёш янги қонсўракчаларга искайтиш учун олиб
кетган. Аммо энди менинг кўнглим
хотиржам. Тушуняпсанми, сизларга ҳеч ким ҳавф солмайди? Бу
яхши-ку: Эсми, Элис, Карлайл
- ҳеч ким азоб чекмайди!
Эдвард менга қараб турарди. Элис ҳам тушунган пайти
шунақа ўйга ботганди. Мен унинг
янозига кафтимни босдим.
- Тинчлан, - илтимос қилдим.
- Белла! - бақирди дадам одамлар орасидан отилиб чиқиб. -
Табриклайман болажоним!
Дадам ҳалиям бақириб шодон эди. Ёнимда бўлса ҳам
шангиллашидан тўхтамасди.
- Раҳмат, - тўнгиладим мен ҳам, аммо Эдварддан кўзимни
узмадим.
У ҳануз ўзига келмаган, менинг қўлимдан ушлаб олганича
турар, ҳозир имкони бўлса мени
ҳаммадан узоққа олиб кетишга тахт эди. Мен ҳам зўрга
ўзимни босиб турардим.
- Жейкоб ва Билли амакинг кетишяпти - сен уларни бир бўлса
ҳам кўра олдингми? Дадам
мени елкамдан силаб оталарча алқаб қўйди, мен ҳануз
Эдварддан кўз узмасдим, тезроқ ўзига
келсинда.

- Ҳа, - дадамни ўзимдан йироқлаштириши учун алдаб гапирдим. -
Ҳа кўрдим ҳам, эшитдим

ҳам.

- Уларга қойил, сени деб келишди табриклаш учун, - деди
дадам.

- Аха.

Шундай қилиб, Эдвардга ҳеч нима айтиши керак эмас экан ўзи.
Бирор бир жойда алоҳида

ёлғиз қолганимизда айтсам бўларкан ёки Калленлар оиласи
даврасидами, қаерда бўлса ҳам

бошқа жойда айтсам бўларкан.

Эдвард менга алам билан қараб турарди.

- Ҳўш овқатлангани бирор жойга кетдикми? - сўради дадам. -
Истаганингни танла.

- Ҳа, аммо ўзим ҳам овқат тайёрлай оламан-ку.

- Ана бўлмаса жиннивой! Хоҳлайсанми «Овчилар уйи»
емакхонасига борамиз? - дадил
таклиф қилди дадам.

Унинг энг севимли жойи ўша ер. Унинг кайфиятини бузгим
келмади, шу сабаб нима фарқи

бор? Барибир томоқдан овқат ўтмайди барибир.

- Ҳа, албатта кетдик.

Дадам янада севиниб кетди, юзида табассум ёйилди. Эдвардга
ўгирилиб сўради:

- Эдвард, сен ҳам борасанми?

Мен ялинчоқ қиёфада Эдвардга қарадим. У ўзини қўлга олишга
улгурди. Дадамнинг

саволига ажабланиб бир қаради.

- Йўқ, раҳмат, - деб ҳўмрайиб жавоб қилди Эдвард.

- Ота-онанг билан бошқа ёққа бормоқчи бўлгандингми? - дадам
норози оҳангда сўради.

Эдвард одатда дадам билан гаплашганида одобли ва мулойим
эди. Чунки дадамнинг барча

ҳурмат ва иззатга лойиқ одам деб ҳисобларди.

– Ҳа. Узр сўрайман... - Эдвард дарров ўгирилиб оломон орасига кириб зойиб бўлди.

– Мен нима дедим? - айбдорона сўради дадам.

– Ҳеч нима, ҳавотир олманг, - тинчлантирдим уни. - Менинг ишимни сизга дахли йўқ.

– Сизлар яна жанжаллашдингларми?

– Ҳеч ким жанжаллашмади. Ишимга аралашманг.

– Бу менинг ҳам ишим ахир!

Мен кўзимни пирпиратдим.

– Юринг яхшиси овқатланамиз.

«Овчилар уйи» рад этиб бўлмас жой эди. Менинг кўзим билан қараганда нарҳлар анча паст.

Бу шаҳарчамиздаги ягона ресторан деб атаб бўладиган макон бўлгани учун ҳамма шу ерга

келарди.

Мен деворга осиб қўйилган тасқара бугунинг бошига тикилиб турардим, бу вақтда дадам

Тайлер Кроулининг ота-онаси билан гаплашиб ўтирарди.

Ҳамма жойда шовқин, битирувчилар

танишлари, яқинлари билан келишганди.

Мен ортимни ойнага тутиб жим ўтирардим. Хатто мендан ранжиган бўлса ҳам

аллақаердадир Эдвард мендан бир сония ҳам кўзини узмай пойлаб турганига ишончим комил

эди - айниқса энди.

Кечки овқат тўсатдан анча чўзилиб кетди. Дадам гап билан алқаб жуда секин овқатланарди.

Мен котлет бўлақларини зўрға ютдим. Баъзи бўлақларни емай салфеткага ўраб дадам кўрмай

қолган пайтда айёрларча беркитардим.

Ниҳоят дадам ҳисоб-китоб қилиб қўшимчасига чой пули қўйди. Мен дик этиб ўрнимдан

турдим.

– Шошаяпсанми? - сўради у.

– Элисга ёрдамга бормоқчи эдим, - дедим мен.

- Майли. - дадам ва қолганлар билан хайрлаша бошлади.

Мен таиқарига чиқиб патрул машинаси ёнида кута бошладим.
Машина тутқичини ушлаб

дадамнинг байрамона базмдан тезроқ чиқишини кута
бошладим. Атроф тўлиқ қоронгулашган.

Қора булутлар осмонни тўсган, қуёш ботдимми ёки йўқми билиб
бўлмайди. Оғир хавода яқин
қолган ёмғир ҳиди келади.

Шу онда ниманидир шарпаси сезилди.

Мен ох тортдим - ва енгилликни сездим: гира-ширадан Эдвард
чиқиб келди.

Жимгина ёнимга келиб пешонамдан совуқ муздек лаблари билан
ўпди. Бутун бадани
таранглашган эди.

- Аҳволинг қанақа? - сўрадим у мени қўйворгиси келмай
қучоқлаб турганида.

- Ўзимдаман, - деди у. - Аммо тўлиқ ўзимни қўлга олмадим
ҳалиям. Узр, боя ўзимни тута
олмадим.

- Ўзим айбдорман. Сенга дарров айтмаслигим керак эди.

- Йўқ, керак эди - тан олди у. - Бунақа нарсаларни дарров
айтиш лозим. Аммо қандай қилиб
ўзим буни тагига етмадим-а!

- Сенинг калланг шусиз ҳам муаммога лиқ тўла.

- Сенда муаммо йўқми?

У яна мени ўпа бошлади гапиришга изн бермади. Бир неча
сониядан сўнг мени қўйиб
юбориб:

- Дадаг келаяпти.

- Мен ундан сизларникига олиб боришини илтимос қилиб
кўраман.

- Мен сизлар билан кетаман.

- Йўқ керакмас, нимага? - мен асабийлашини бошлаган эдим,
аммо Эдвард гойиб бўлди
қўйди.

- Белла? - дадам ресторан эшиги томонда пайдо бўлди ва мен томон кела бошлади

- Шу ердаман!

Дадам машинага яқинлашиб тинмай бўлган ҳодисани вайсаб кетди.

- Ҳўш ўзингни қанақа ҳис қилаяпсан? - сўради шимол томонга катта шоссега

чиққанимизда. - Бугун эсда қоларли кун.

- Ўзимни яхши ҳис қилаяпман, - алдадим.

Дадам менинг алдовимга ишонгандек кулди.

- Базм учун асабийлашяпсан-а?

- Ҳа, - яна алдадим.

Бу сафар эса у англамади, алдадимми ёки йўқ.

- Сен ҳеч қачон базм кечаларини ёқтирмагансан.

- Қизиқ, бу менга кимдан ўткан экан-аа? - ниқилладим мен.

Дадам қашишиб қўйди.

- Сен жуда чиройли бўлиб кетдинг бугун. Афсус сенга бирор нима сотиб олишга

улгурмадим-да. Кечир мени.

- Дада, ҳечам сиқилманг.

- Йўқ, бу сиқилиши эмас. Мен кўпинча сенга бошқа оталар қизларига қиладиган

муносабатни кўрсатмайдигандек, жуда бегона отадек қиёфада кўринсам керак.

- Мени кулдирманг дада. Сиз мен учун дунёдаги энг яхши дадасиз. Ва мен... - дадам билан

ҳисларим ҳақида осонгина гаплашиб бўлмайди - Ва ҳар доим худога шукур қиламан, сизнинг

ёнингизга келиб яшаётганим учун. Бу энг яхши ишим бўлган. Шундай экан, асло гам чекманг.

- Балки шунақадир. Аммо қаердадир хато қилдим. Ана қўлингга қара!

Мен бепарво ҳолатда қўлимга қарадим. Синган қўл суягимга шина қўйилган, энди умуман оғримай қолган.

– Мен сени муштлашишига ўргатсам бўларкан.

– Мен сизни Жейкобни тарафида бўлсангиз керак деб ўйлабман!

– Кимнинг тарафида бўлиш муҳим эмас. Агар кимдир сенинг ҳисларингга қарамасдан

ўнадиган бўлса, сен бутунлигингча қолишинг ва ҳавфсизлигингни асрай билишинг муҳим эди.

Муштингда катта бармогингни беркитмагандирсан-а?

– Ҳа шундай. Дада гамхўрлингиз учун раҳмат. Аммо сабогингизни фойдаси йўқ эди.

Жейкобнинг териси эшакникидан ҳам қалин.

Дадам кулворди.

– Унда кейинги сафар... ўзинг тушундингга... анави ерига... теп...

– Кейинги сафар? - мен бу гапидан хасратга тушдим.

– Ҳа, майли, сиқилма. У ёш йигитча, қизиққон ва калта ўйлаган холос.

– Кўзимга кўринмасин!

– Барибир сенинг дўстинг бўлиб қолаверади.

– Биламан, - хўрсиниб қўйдим. - Аммо энди қандай муомала қиламан билмайман. Дадам ўйланиб бош чайқади.

– Ҳа етар. Ҳар доим ҳам бирдан киришиб кетиб бўлмайди.

Қандай бошлаш муҳим эмас,

қандай давом эттириш муҳимроқ... аммо сенга ишонаман.

– Раҳмат, - қуруққина жавоб бердим.

Дадам бир кулиб қўйди-ю, кейин хўмрайиб олди.

– Агар сизлар анави базмда хаддан ташқари қизишиб кетмасангизлар...

– Ҳавотир олманг. Биз билан Карлайл ва Эсми ҳам бўлади. Агар истасангиз сиз ҳам келинг.

Дадамнинг қоши пешонасигача тиришиб кетди. Дадам кечаларни ёқтирмасликда мендан ўтса

ўтардики, асло қолишмасди.

– Уларникига йўл қаердан ўтиларди? - сўради дадам. - Уларга бирорта йўл белгиси керак

экан. Қоронгуликда ҳеч нимани тополмайсан киши.

*- Адашмасам кейинги муюлиши. - Мен лабимни тишладим -
Биласизми сиз ҳақсиз.*

*Муюлишини дарров йўқотиб қўйиши мумкин экан. Элиснинг
айтишича ҳамма жўнатилган*

таклифномаларга йўл хариталари чизиб қўйилган экан.

Меҳмонлар адашиб йўл тополмай

қолмасликлари учун, аммо барибир адашиб қолса керак улар.

*Рўпарамизда минглаб чироқлар нури остида Калленлар уйи
турарди. Кимдир дарахтларга*

чироқларни маржондай териб чиқибди.

- Элис! - пайқадим.

*- Қойилман унга! - дадам ҳам ҳайратланиб қаради муюлишига
бурилганимизда.*

*Кираверишида иккита дарахт гўё маёқдек чарақлаб турар, ҳар
йигирма қадамда маёқлар порлаб*

каттакон уйга йўл кўрсатиб турарди.

- Сиз киришни аниқ хоҳламайсизми?

- Аниқ хоҳламайман. Яхши вақтичоглик қилинглар!

- Раҳмат, дада.

*Дадам машинани буриб ўзининг одамовилигидан кулиб
қўйганича тез орадан кўздан зойиб*

бўлди. Мен эса ҳўрсиндим ва зинадан кўтарилдим.

х

XVII боб. Иттифоқчилар

- Белла? - секингина Эдвард ортимда пайдо бўлди.

*Мен ўгирилдим: у енгил сакраш билан зинадан менга етиб олди;
сочлари ҳавода*

ҳилтирарди. Яна мени бағрига босиб бўса олди.

*Бунақа бўсадан бутун баданимдан электр токи тарқалгандек
бўлди: жуда ҳам кучли ва*

*ажиб эхтирос билан мени ўпаётган Эдвард лаблари билан мени
еб қўяётгандек эди - гўё бу*

бизнинг сўнги лаҳзамиздек.

Мен ўзимни олиб қочдим.

- Кел олдин мана бу ахмоқона базмни эсон-омон тамомлаб олайлик, - пўнгиладим мен кўзимни ундан олиб.
У менинг яногимни ушлаб олиб, қарамагунимча тутиб турди.
- Мен ўзим сенга қалқонман. Қани улар бошингдан битта толангни юлиб кўрсинчи.
Соглом қўлим билан унинг лабларини босдим.
- Ўзим ҳақимда умуман ўйламай қўйганман.
- Негадир бу мени сира ажаблантирмайди, - пичирлади у.
Чуқур нафас олиб яна жимайшини бошлади. - Байрамни бошлашга тайёрмисан? Эдвард менинг қаршимдаги эшикни очди ва мени қучоғидан қўйвормади. Мен тош қотиб қолдим:
- Ақлдан озиш ҳеч гапмас!
Эдвард елкасини қисди.
- Элисдан ҳамма нарса кутиш мумкин.
Калленлар уйининг ичи тунгги клубга айлантирилган эди. Худди мен телевизорда кўрган манзаранинг ўзи.
- Эдвард! - қичқирди Элис, улкан овоз динамиканинг ёнида тураркан. - Менга маслаҳатинг керак. - у қўлидаги дискларни силкитди. - Меҳмонларга нима қўйган маъқул? Қулоқларига таниш одатдаги куй қўшиқми ёки... - У бошқа дискларни кўрсатди, - уларнинг мусиқий дидини оширамизми?
- Кел яхшиси одатдаги куйларни қўя қол, - маслаҳат берди Эдвард.
У бош чайқади ва таниш дискларни титкилай кетди.
Элисинг эғнида қирмизи чарм шим ва ёрқин рангдаги кофтача бор эди. Ўйноқи қизил ва бинафша рангдаги чироқ нурида унинг ранглар териси галати тусда ялтирарди.
- Менимча, мен байрамга тўғри келмайдиган кийимдаман.

- Бундан аълороғи топилмаса керак! - мингиллади Эдвард.

- Жуда ярашиб турибди! - тўғирлади уни Элис.

- Раҳмат, - чуқур нафас чиқардим. - Нима деб ўйлайсан, меҳмонлар ростанам келармикан?

Менинг овозимда аниқ умид илинжи сезилиб турарди. Элис афтини буриштирди.

- Ҳаммаси келади, - деди Эдвард. - Ахир улар ўлиб қолса ҳам бир марта сирли Калленлар

уйининг ичини кўришни исташади.

- Жуда соз! - хингилладим.

Менинг кўмагим керак бўлмади. Хатто туни билан ухламай жуда тез ҳаракат қилиб

ишласам ҳам, бирор иш Элистан ортиқроқ қила олмайман.

Эдвард бир зум ҳам мени ўзидан ажратмас, хатто Жаспер ва Карлайлни излаб уларга

менинг фаразимни айтганида ҳам мени ёнида олиб юрди. Мен улар ҳужум қилиш режасини

сўзлашаётганида дахшат билан тинглаб ўтирардим. Жасперга ёрдам учун Танянинг оиласидан

бошқани излаб топа олишмагани ёқмади. Аммо Жаспер Эдвардай ўз ваҳимасини ичига беркита

олмасди.

Мен бемалол ўтириб улар уйга қачон қайтишини кутиб ўтирадиган аҳволда эмасдим.

Ақлдан озаман ҳозир!

Эшик қўнғироғи жиринглади.

Кутилмаганда ҳамма ўрнидан турди. Карлайлнинг тарангли юзида бирдан шодлик ва

қувонч порлай бошлади. Элис дик этиб сакраб туриб рақс тушганича эшикка чопди.

Менинг дўсталарим бир тўда бўлиб келишган эди. Энг биринчи эшикдан Жессика кўринди,

изидан - Майк, Тайлер, Коннор, Остин, Ли, Саманта... ва хатто Лорен - у энг оҳирги бўлиб

кирди, сирли қизиқиш билан атрофга қаради. Улар ҳайратдан кар-соқов бўлиб қолишгандек эди. Бундай катта хонани тунги клубдай безатилган манзарадан ҳайратлари баланд эди. Хонада ҳамма Калленлар йиғилиб бўлишганди. Ўзларини одамга айлангандек тутишди. Бугун мен ҳам ўзимни худди улардек тутаяётгандек эдим. Мен Жессика ва Майкнинг ёнига байрамона ҳаяжон билан яқинлашдим. Мен ҳамма билан кўришишга улгурмадим. Эшик яна жириглади. Мен Анжела ва Бенни ичкарига таклиф қиларканман, эшикни очиб қолдира қолдим, сабаби зинадан юқорига Эрик ва Кэйти кўтарилишаётган эди. Ваҳима қилишга вақтим қолмади: чунки бор кучим билан ҳақиқий бекадай ўзимни тутишим, ҳамманинг кўнглига қарашим керак эди. Ҳар ҳолда байрам кечаси - мен, Эдвард ва Элис, - учаламиз учун уюштирилган бўлса ҳам, аммо негадир ҳамма мени табриклаб қутларди. Эҳтимол Элис бегаган катта чироқлар нури остида Калленлар унча кўзга ташланмай кўринар, шу сабаб ҳамманинг диққат марказида мен бўлаётгандирман. Аксига олиб сирли ва тилсимга бой бунақа муҳитда улар янада ўзгача кўринарди. Аниқ биладан, Элис атай шунақа нур танлаб мени энг марказдаги ягона одамга айлантиришни истаган ва буни уddалади. Кеча қизиганидан қизиди, хатто Калленларнинг борлиги ҳам даврани совута олмас, негадир ҳамма ўзини худди ўз уйидагидек ҳис қила бошлашди. Дастурхонда ноз неъматлар камая бошлар ва яна тезликда ликопларни тўлдириб ҳам қўйишга зўрга эришардик. Тез орада

яна одам тўпланди. Бу сафар хатто битирувчи синфлар эмас,
хатто кичик синфдаги ўқувчилар
ҳам келишганди. Ҳамма шўх-шодон рақсга тушарди.
Ҳаммаси жуда дахшатли бўлса керак деб қўрқардим. Йўқ
ҳаммаси жуда оддий, хатто
мароқли экан. Мен Элисга тақлид қилишга уриндим: у ёқдан бу
ёққа уриниб-суриниб бориб
келаман, онда-сонда гап ташлаб қўяман. Меҳмонларнинг
кўнглини олиш у қадар қийин
эмасди. Форксдаги ҳаёт бу ерга кўчганди. Элис айтишича:
энди ҳеч ким бу байрамни анча
пайтгача унута олмайди.
Мен хона ўртасидаги даврага қўшилдим. Жессика тинмай
гапирар, уни асосан эшитиш
ўрнига кўпчилик асабий бош ирғиб қўйишарди. Эдвард ҳар
сафаргидек ёнимдан нари кетмас,
худди соядек эди. Қаерга борсам ёнимда, белимдан оҳиста
қучиб олганди. Борган сари у мени
қаттиқроқ бағрига босар - мени қизиқтиргани қандай ҳаёллар
уни қийнаётгани эди.
У мени тўсатдан қўйиб юбориб сал ортига тисариларкан, мен
дарров нимадандир
гашиландим.
- Шу ерда кутиб тур, - деб қулогимга шипшиди. - Мен тезда
келаман.
У шу қадар шарпасиз шириллаб оломон ичидан кесиб ўтиб
кетди-ки, мен қаёққа
кетаётганини ҳам сўрашга улгурмадим. У кетиб бораркан,
унинг ортидан қараб қолдим. Баланд
муסיқа садоси остида Жессика тинмай шангилларди, кошки
мен уни эшитсам.
Эдвард ошхонанинг чекка эшиги томонга ўтиб кетди - у ерга
деярли нур тушмаётганди, у
кимнидир ёнига борди. Оломондан ажралиб бўлса ҳам унинг
кимлигини билишга

қизиқарканман, хира нур жылваси оралиғида мен уни кўриб қолдим. Элиснинг ялтироқ кофчаси сал ялтираб кетганди. Чироқ нури бир сония унинг юзини ёритган бўлса-да, менга бу етарли бўлди.

- Жессика, кечирасан мен бир дақиқага, - дедим унинг елкасига меҳр билан шапатилаб ундан нари кетдим.

Мен унинг жавобини ҳам кутиб ўтирмай кетиб қолдим.

Мен меҳмонлар орасидан сабрсизланиб кечиб борарканман, тўсиқларга учрардим.

Кимлардир рақсга тушарди.

Эдвард кетди, аммо Элис ҳамон ўша зулматда жим қотиб турарди, нигоҳида дахшатли

бахтсизлик акси товланиб турарди. Бир қўли билан эшик кесақисига суяниб қолган, гўё кимдир уни қулатган, у зўрға таяниб қолгандек эди у.

- Элис, нима бўлди? Нима гап? Нимани кўрдинг? - Мен ялинчоқ овозда ундан сўрай бошладим.

У менга эътибор ҳам бермади. Қаёққадир, узоқ-узоққа тикилиб қолганди. Унинг нигоҳи

бўйлаб қараб хонанинг нариги бурчагида Эдвардни кўрдим.

Унинг чехраси тошдек қотиб

қолганди. У зина ортига кетиб кўздан йўқолди.

Ва шу пайт эшик қўнғироғи чалиниб энг сўнги меҳмон ташириф буюрди. Элис ҳайрат

билан кўзини ўйнатди ва жирканиб кетди.

- Ким бўритусни таклиф қилди? - норози бўлиб сўради у.

Мен ҳўмрайдим.

- Шунақа бўлиб қолди.

- Унда сен улар билан машгул бўл. Мен эса Карлайл билан гаплашиб олишим керак.

- Элис, тўхта! - мен уни ушлаб қолмоқчи бўлдим, аммо қўлим бўшлиқда қотиб қолди: Элис

аллақачон зойиб бўлганди.

- Жин урсин! - ирилладим мен.

Менимча бу ўша нарса: Элис ўзи кутган нарсасини кўрган шекилли. Жин урсин уларни, ўша меҳмонларни.

Кўнғироқ яна қаттиқ босилди ва бу сафар қўйиб юбормасдан узоқ чалинди. Мен ечим излаб

Элиснинг хонасига кўз ташлаб қўйдим, ҳеч нима кўринмади.

- Салом, Белла.

Жейкобнинг настгина овози муסיқа ўртасидаги танаффусда эшитилиб кетди. Исминни

эшитиб иродасизларча ортимга қарадим. Ва довдираб қолдим.

Фақат битта бўритус келмабди, аксига олиб учта бўлиб келибдилар: Жейкобнинг ўзи

эшикни очиб кирган, ортида тиралиб турган Квил ва Эмбри турар, атрофга асабий

тикилишарди. Худди арвоҳлар қасрига кириб қолгандек эсанкирашарди. Эмбри қалтираган

қўли билан эшикни тутиб турар, ҳозир бир лаҳзада қочиб кетишига шай бўлиб турарди.

Жейкоб менга қўлини силкитди ва у ҳамроҳларига нисбатан анча босиқ кўринарди. Мен

ҳам қўлимни силкитиб - кўришигунча! - деб яна Элисни қидиришига тушиб кетдим.

Коннор ва Лореннинг орасидан зўрга суқилиб ўтган ҳам эдим, ердан чиқдимми кўкдан

тушдимми олдимдан Жейкоб пайдо бўлиб қолди ва мени қўлимдан тутиб оишхона томонга олиб

келди. Мен чап беришига уриниб кўрдим, аммо у соғлом қўлимни тутиб оломондан четга

тортди.

- Нақадар меҳмондўст кеча, - деди у.

- Сен бу ерда нима қилаяпсан?

- Ахир ўзинг мени таклиф қилгандинг-ку.

– Агар менинг зарбам жуда оддий бўлган бўлса, эндиги сафар танкда борганим бўлсин.

Таклифнома бекор қилинди.

– Ҳа, майли. Мен сенга совга келтиргандим холос.

Мен қўлимни қовуштириб олдим. Ҳозир Жейкоб билан тортишиб ўтиришга хоҳишим йўқ.

Мен Элис нима кўрганини, Эдвард ва Карлайлга нима деганига қизиқаётгандим. Мен

бўйнимни силаб Жейкнинг ортига ўтиб кетар эканман, тўнғилладим.

– Жейк, совгангни дўконга қайтариб бера қол. Мени ишларим бор...

У менинг ёнимдан яна чиқиб олди.

– Белла, совгани рад этиб бўлмайди: мен уни сотиб олмадим, ўзим ясадим. Ва бунга оз вақт кетгани йўқ.

Мен яна аланглаб атрофга қараб Калленларнинг бирортасини қораси кўринармикан деб

тимирсикиланардим. Улар қаёққа йўқолиб қолишди? Мен зулматга қарадим.

– Белла, бўлди-да энди. Худди мен кўзга кўринмаётгандек ўзингни тутма!

– Мен бунақа тутмаяпман. – Ҳеч нима кўринмади. – Эшит, Жейк, ҳозир мени ишларим жуда ҳам кўп...

У менинг иягимдан асабий тутиб турди-да, юқорироққа кўтарди.

– Свон хоним, сиз билан бир-икки сония гаплашиб олишга руҳсат берасизми?

Мен чўчиб тушдим.

– Жейкоб, қўлингни мендан торт.

– Узр! – деди у қўлини юқорига кўтариб. – Чин сўзим мен атай қилмадим. Ҳозир ҳам. Сени

ўпишим ҳам аҳмоқлик бўлди. Менимча... менимча мен ўзимни алдадим, гўёки сен ҳам буни

хоҳлайсан деб ўйлабман.

- Ўз-ўзингни алдагансан - буни ниҳоят тушунибсан!

- Бунақа баджаҳл қиз бўлма. Сен барибир менинг узримни қабул қилишинг шарт.

- Жуда соз. Узринг қабул қилинди. Ана энди мумкин бўлса мен бир дақиқага...

- Майли, - тўнгиллаб қўйди.

Унинг овози шу қадар ўзгариб эшитилди-ки, мен Элисни излашдан бир зум тўхтадим. У

полдан кўзини узмай жим туриб қолди. Пастки лаби аразлагандек титрарди.

- Тушуниб турибман. Сен ҳақиқий дўстларинг билан бирга бўлишни истаяпсан, - деди

даҳшатли алам берадиган оҳангда.

- Жейк, сен ахир бундай эмаслигини жуда яхши биласан-ку.

- Наҳотки?

- Билишинг шарт. - мен олдинга интилиб, унга кўз ташлаб қўйдим. Энди у менга бошим

узра қарагандек бўлди.

- Жейк?

У менинг кўзимга қарашни хоҳламади.

- Қани айтчи, мен учун нима ясагандинг? - сўрадим қувлик қилиб. - Қани мени совгам?

Бунақа қизиқувчан оҳангим унга таъсир қилдими, Жейкоб қимирлаб қолди.

Мен кафтимни очиб қизиқиб унга қарадим.

- Хўш, қани менинг совгам?

- Ҳалиги, - ноўнгай ҳолатда бироз довдиради ва қўлини орқа чўнтагига тиқиб ҳар хил иплар

билан тикилган чарм ҳалтачини олди ва кафтимга қўйди.

- Жейк, қандай чиройли! Раҳмат.

- Белла, совга ичида.

- А...

Богич очилмади. Жейкоб ҳирсиллаб қўйди-да ўзи шартта богични ечди. Мен ҳалтачани

қайтиб олмоқчи бўлиб кафтимни чўздим, аммо Жейкоб уни очиқ туйнугини кафтимга қоқди ва шарақлаган садо чиқиб, қанақадир кумушранг нарса кафтимга тушди. Қанақадир металл нарса эди.

- Билагозукни мен ясамадим, - тан олди Жейкоб. - Мен фақат туморини ясадим.

Билагозукнинг бир бўлагидан миттигина ёғочдан ишланган нарсача осилиб турарди. Мен уни яқинроқ олиб келиб диққат қилиб қарадим: миттигина бўри худди тирикка ўхшайди, бежирим ясалган эди. Унинг қизғини жигарранги Жейкобнинг терисини эслатарди.

- Қанақа чиройли, - пичирладим мен. - Ростанам ўзинг ясадингми? Қандай қилиб? У елка қисди.

- Отам ўргатиб турди. Ўзи ясаганида унданам зўр чиқарди.

- Бўлиши мумкин эмас, - мен миттича бўрини силаб қўйдим.

- Сенга ростанам ёқдимми?

- Ҳа. Жейк, бу жуда ажойиб экан!

У хотиржам табассум қилди, аммо юзи яна тундлашди.

- Бу мени доим эслатиб турар деб ўйлайман. Айтишади-ку, кўзимдан йўқол дегани

қалбимдан ҳам кет дегани...

Мен буни эшитмаганга олдим.

- Уни тақшимга қарашиб юбор.

Ўнг қўлимда шина борлиги учун чап қўлимни Жейкка тутдим.

Унинг йирик бармоқлари

нозик занжир илгакчасини дид билан тутди.

- Сен уни тақиб юрмоқчимсан? - сўради Жейкоб.

- Албатта!

У жилмайди - мен яхши кўрган бахтли табассуми.

Мен ҳам жилмайдим, лекин яна оломон орасидан Эдвард ёки Элисни қидирардим.

- Бугун негадир паришонхотирсан? - сўради Жейкоб.

- Йўқ, ҳеч нарса, - алдадим қарши туришига мажбур бўлиб. -
Совга учун, раҳмат менга жуда
ёқди.

- Белла? - Жейкоб қошини чимирди. - Нимадир содир бўлган,
тўғрими?

- Жейк, мен... йўқ, ҳеч нима.

- Алдама, алдашни билмайсан. Сен менга нима бўлаётганини
айтишинг шарт. Бунақа

нарсаларни билишимиз керак, - у шунақа гапирдики, гўё кўплик
сонда эшитилди.

Ростан ҳам Жейкоб ҳақ: бўриларга буни фарқи йўқ аслида.

Фақат ўзим ҳам нима содир

бўлаётганини билмайман, ҳали Элисни топишим керак.

- Жейкоб, мен ҳаммасини сенга албатта айтиб бераман. Аммо
бунинг учун аввал ўзим ҳам

билиб олишим керак. Мен Элис билан гаплашиб олишим керак.

- У нимадир кўрган! - топди Жейкоб.

- Айнан сизлар кириб келган пайтда.

- Бу ўша сенинг хонангда ивирсиган қонсўракка боғлиқми? -
пўнгилади Жейкоб, овозини

пасайтириб.

- Шунақа шекилли, - тан олдим мен.

У бир лаҳза ўйланиб турди-да, сўнг юзимга тикилиб қолди.

- Сен мендан ниманидир яшираяпсан... жуда жиддий нарсани.

Алдашдан не наф? Жейкоб мени жуда яхши билади.

- Ҳа.

Жейкоб мендан бир қанча вақт кўзини ўзмай турди, сўнг
тўдадошларига қаради: Квил ва

Эмбри ўзларини бу ерда бегонадек сезишаётганди. Улар
Жейкобнинг юз ифодасини кўришгач

шартта оломон оралаб юришиди ва худди рақс тушгандек
ўзларини кўрсатиб, секин биз томонга

етиб келишиди. Ўттиз сонияда эса улар мен ва Жейкобнинг
ёнида бўлишиди.

- Тушунтир. Ҳозироқ, - талаб қилди Жейкоб.

Эмбри ва Квил эхтиёткорона атрофга қараб қўйди.

- Жейкоб, ҳали ўзимам тўлиқ билмаяпман нима бўлаётганини.

Мен атрофга олазарак қарарканман, нажотдан умидни узсам ҳам бўлади. Мени бурчакка

тиқиб қўйишди.

- Унда билганингни гапир.

Учаласи ҳам қўлларини қовуштириб менга қарашиди. Бу ҳаракат бироз кулгули, ҳам

тахдидли туюлиб кетди.

Ва шу онда мен Элисни кўриб қолдим: у зинадан тушиб келаётганди, оппоқ бадани

бинафшаранг нурда ялтиради.

- Элис! - деб юбордим.

У ўша ерда менга қараб тураркан, товушимни баланд мусиқа овози тутиб кетса ҳам у мени

эшитганига қойилман. Мен қўлимни силкитдим. Ёнимдаги бўритусларни кўриб кўзлари чақчайиб кетди.

Кўзида ваҳима ва қўрқув бор эди. Мен лабимни тишладим. Элис мен томонга учиб келди.

Жейкоб, Квил ва Эмбри нари кетишди. Элис менинг белимдан қучоқлади.

- Сен билан гаплашиб олишим керак, - пичирлади у.

- Жейк, ҳалиги мен... умуман олганда кейинроқ, - тўнгиладим мен.

Мен Элис билан квилетлардан узоқлашмоқчи бўлгандик.

Жейкоб қўли билан деворни тираб ўтишга қўймади.

- Бунчалик тез эмас.

Элис катта кўзлари билан ҳайратланиб қаради.

- Нима бўлаётганини ҳозироқ бизга сўзла, - шангиллади Жейкоб.

Жаспер кутилмаганда гўёки ҳавода пайдо бўлиб қолди ва Элис билан биз турган жойда акс

этди. У Жейкобнинг қўлини ёнида пайдо бўлди, Жейкоб унга парво қилмай ёнини тўсган эди

бир сонияда бошқа томонида пайдо бўла қолди. Жаспер келдими демак ҳазил тугади.

Жейкоб хоҳламайгина қўлини олди - ақлли қарор, йўқса ҳозир унга қийин бўлар эди.

- Биз билиш ҳуқуқига эгамиз, - деди Жейкоб ва ҳануз Элисдан кўзини узмасди.

Жаспер уларнинг ўртасига туриб олди, ана у бўритуслар эса олишувга тайёр туришганди.

- Хей хей, - дедим сохта кулимсираб. - Эсингиздан чиқмасин биз базм кечасидамиз.

Ҳеч ким менинг гапимга эътибор бермади. Жейкоб ҳўмрайиб Элисга қараб турар, Жаспер

эса Жейкобга ўқрайиб турарди. Элиснинг юзи тўсатдан ўзгарди ва анчайин ўйчан бўлиб қолди.

- Жаспер, аммо у ҳақ.

Жаспер қимирламади.

- Элис, сен нимани кўрдинг?

У бир сония Жейкобга қараб турди, сўнг менга қаради, унинг кўзида тайёрлик аксини

кўрдим.

- Қарор қабул қилинди.

- Сизлар Сиэтлга борасизларми?

- Йўқ.

Менинг юрагим уришдан тўхтаб қолгандек, қоним эса томиримда музлаб кетгандек

туюлди.

- Улар бу ёққа келишади, - пичирлади у.

Квилетлар жимгина бизнинг юзимиздаги жараёнларга қараб туришарди. Улар далада катта

бўлишган бўлса ҳам ҳозир улар ҳам бизни аҳволимиздан титраб кетдилар.

- Ҳа.

- Форксга, - шивирладим мен.

- Ҳа.

- Нега?

Элис бош чайқади.

- Уларнинг биттасида сенинг қизил кофтанг бор экан. Мен довдираб қолдим.

Жаспер асабий хўмрайди. Унга бу ердаги бўритуслар иштироки ёқмаётгани, аммо суҳбатни бузмади:

- Биз уларни бу қадар узоқдан келишларига қараб тура олмаймиз. Аммо шаҳарни ҳимоя қилишга биз жуда камчиликмиз.

- Билаган, - тасдиқлади Элис. - Аммо айнан қаерда уларни тўхтатишимиз муҳим эмас. Ҳар қандай ҳолатда ҳам улардан барибир кимидир бу ерга келаверади.

- Йўқ! - бақриб юбордим.

Менинг овозимни шовқин босиб кетди. Атрофдаги ҳамма - менинг дўстларим, қўшнилари ва

дўст бўлмаган оддий танишлар - овқатланишлар, кулишлар ва рақсга тушишлар, ҳеч бири тез

орада қандай даҳшат ва хаттоки ўлим яқинлашаётганини билишмасди ҳам. Ва ҳаммасига мен сабабчман.

- Элис, - деярли овозим чиқмади. - Мен кетишим керак. Бу ердан узоқларга.

- Фойдаси йўқ. Ахир булар овчи эмас. Улар барибир биринчи шу ерга келишади.

- Унда мен уларга рўпару бўлишга тайёрман! Агар улар нима исташаётганини қўлга

киритишса балки изларига қайтиб кетар ҳеч кимга азият етказмасдан!

- Белла! - аччиқланди Элис.

- Шошма, - баланд бўлмаган аммо дангал овозда буюрди Жейкоб. - Ким бу ёққа келаяпти?

Элис унга музли қараш қилди.

- Бизга ўхшаганлар. Улар жуда кўп.
- Нега бу ёққа келишмаяпти?
- Белла учун. Бори шу биз билган.
- Улар сиз учун жуда кўпми? - сўради Жейкоб.
- Бизнинг ҳам ўз қудратимиз бор, кўпнак, - аралашиди Жаспер. -

Жанг тенг кучлар остида.

- Йўқ, - деди Жейкоб, галати ва газабли табассум пайдо бўлди унинг лабида. - Тенг

бўлмайди.

- Жуда соз! - ҳапқирди Элис.

Дахшатдан унга қарадим: Элиснинг юзида таишвиш ўрнига жонланиш пайдо бўлди. У

Жейкобга кулиб қаради ва Жейкоб ҳам жавобан кулди.

- Албатта ҳа. - қониққандек гапирди у. - Бу ноқулай, аммо барча ҳолатни ҳисобга олсак мен қарши эмасман.

- Биз бирга ҳаракат қилишимиз шарт, - деди Жейкоб. - Бизга албатта осон бўлмайди.

- Мен унақа демадим, аммо бизга ёрдам керак.

- Тўхтанг, тўхтанг, тўхтанг! - аралашидим мен.

Элис шангиллашдан тўхтади. Жейкоб ҳам унинг ёнида эди.

Иккиси ҳам бир-биридан

таралаётган ҳиддан афти буришиб менга қараб туришарди.

- Нима дегани бу «бирга»?

- Сен бизни бир четда қараб туради деб ўйлаганмидинг? - сўради Жейкоб.

- Шунақа ҳам бўлади!

- Сенинг келажакни кўрувчи дугонанг унақа деб ўйламайди.

- Элис! Уларга йўқ деб айт! - буюрдим мен. - Уларни

ўлдиришади! Жейкоб, Квил ва Эмбри

хохолаб кулиб юбордилар.

- Белла, - тинчлантирди Элис, - яккаликда улар ҳаммамизни ўлдирадилар, бирга бўлсак

эса...

- Ҳаммаси зўр бўлади, - унинг гапини тамомлади Жейкоб. Квил яна кулди.

- Улар нечта? - астойдил қизиқиб сўради у.

Йўқ! - бақирдим мен.

Элис мени қараши билан жим қилди.

- Сонлари ўзгараяпти: бугун йигирма битта, аммо тез орада камайиб кетишаяпти.

- Нега? - қизиқиб сўради Жейкоб.

- Тарихи узун, - жавоб берди Элис.

- Бугунги кунга қандай режалар? - сўради яна Жейкоб.

- Яхши, - жавоб берди унга Жаспер. - Биз аллақачон режа қилиб бўлдик. Амалий

йўналишни ишлаб чиқдик... агар сизлар биз тарафда олишаркансиз... унда сизга бир иккита

уқтиришлар бор.

Охирги гапидан учала бўритуслар юзини буриштирди.

- Йўқ! - ҳинқилладим мен.

- Ҳа, зўр иш бўлаяпти, - ўйланиб гапирди Жаспер. - Ҳеч қачон биз бирлашамиз деб тасаввур

қилмаган эдим. Тарихда биринчи марта.

- Буниси аниқ, - унга қўшилди Жейкоб. Энди у шошарди. - Биз Сэмнинг ёнига қайтишимиз

керак. Қачон учрашамиз?

- Соат учда, бўладими?

- Қаерда?

- Хоу-Форестдаги ўрмончилар уйидан бир миль шимол томонда учрашамиз. Сизлар гарб

тарафдан келинг ва бизнинг изимиз бўйлаб юринг.

- Борамиз.

Улар эшикка йўналишди.

- Жейк, тўхтаб тур! - қичқирдим унинг ортидан. - Илтимос! Бундай қилма!

У тўхтади. Квил ва Эмбри бесабр эшикни қитирлатишди. Жейкоб жилмайиб менга қаради.

– Белла, жиннича гапирма. Сен менга шундай яхши совга бердинг-ки, бугун мен сенга

берган совга буни олдида ҳеч нима эмас.

– Йўқ! - яна бақирдим.

Менинг қичқиригимни электрон гитара садоси босиб кетди.

Жейкоб жавоб қилмади. Деярли кўздан йўқолган дўстларининг ортидан кетиб қолди. Мен

чорасиз унинг ортидан қараб қолдим.

XVIII боб. Йўл-йўриқ

– Бу кеча бутун инсоният тарихидаги энг узун кеча бўлди! - йўлда кетарканман ҳасрат

чекдим.

Эдвард баҳслашиб ўтирмади:

– Ҳа, аммо у барибир тугади-ку. — у тинчлантирувчи лаззат билан мени силаб қўйди.

Айни пайтда тинчланиш фақат менга керак эди: Эдвард ўзига келган, албатта қолган

Калленлар ҳам.

Ҳамма мени тинчлантирарди: Элис ўртага туриб олиб тинмай мени ҳаёлимни чалгитар,

Жаспернинг тез-тез тикилишидан эса ўзимни анча беҳавотир сезардим. Эсми пешонамдан

ўпиб ҳаммаси яхши бўлишини ваъда қилди; Эмметт бўлса яна асабимга тегиб, нега мен

бўритуслар билан олишини бахтига сазовор бўлмадим деб нолирди...

Жейкобнинг бу таклифи узоқ ҳафталик сиқилишларини қувончга айлантирди. Шубҳа

ўрнини ишонч эгаллади. Кеча ҳақиқий байрамдек тугади.

Фақат мен учун эмас.

Мени деб Калленларнинг курашини бу жуда ёмон! Аммо бунга қарши нима ҳам қила

олардим.

– Бугун мени ўзинг билан олиб борасан, - дедим мен товушимга аниқлик киритиб.

– Белла, сен чарчагансан.

– Мени ухлай олади деб ўйлайсанми?

У ҳўмрайди.

– Бу шунчаки тажриба холос. Ишончим комил эмас, бирга ҳаракат қилишимиз ўхшайдими

йўқми... Сени ўша марказда бўлишингни хоҳламайман.

Бунақа таклифдан сўнг мен ҳам уларни кўриш учун боришим керак.

– Агар сен мени олиб бормасанг, Жейкобга телефон қиламан.

Эдвард бужмайди. Унинг жон нуқтасига урган эдим. Мен уйда ўтирмайман барибир!

Эдвард жим бўлди: бизга уйга етиб келдик. Остонада чироқ ёниқ эди.

– Тенада учрашамиз, - дедим.

Мен оёқ учида уйга кирдим. Дадам меҳмонхонада ухлаб ётар, аммо кресло унга

кичкиналик қиларди. Шунақа хуррак отардики, бомба портласа эшитилмаса керак.

– Дада! Дада! - бор кучим билан унинг елкасига турта бошладим.

У қимирлади, аммо кўзини очмади.

– Мен уйдаман! Бунақа ётманг, хонангизга бориб ётинг, йўқса белингиз оғрийди.

Яна бироз уни қўзғатиб кўрдим, аммо бечора дадам анча чарчаган экан уйгонмади, шу

сабаб бир амаллаб уни ётоғига олиб бордим. Кийимини ҳам ечмай, шу туришида диванга

ташлаб яна хуррагини бошлади.

Шу етмай турувди ўзи деб хонамга қайтдим.

Эдвард мени хонамда кутиб турганди. Мен чўмилиб жинси шимим ва футболкамни

кийдим. У менга қараб турарди. Мен Элис совға қилган кийимни шкафга илиб қўйгунимча

қараб турди, сўнг пичирлади.

– Ёнимга кел.

Мен унинг қўлини ушлаб каравотга келдим, унинг бағрига бошимни қўйиб ётавердим. Ҳа у
ҳақ экан, роса чарчабман, у айёр ухлаб қолишимни кутаяпти,
аммо мен ухлаб қолмаслигим
керак. Мен уни менсиз кетишини хоҳламайманю
Эдвард жун адёл билан мени ўраб бағрига босди.
– Асосийси тинчлан.
– Албатта!
– Белла, ҳаммаси яхши бўлади. Мен буни сезаяпман.
Мен тишимни қисдим.
Эдвард ҳали ҳам хуш кайфиятда эди. Мендан бошқа ҳеч кимни,
Жейкоб ва унинг дўстлари
азоб чекиши билан иши йўқ.
– Белла, мени диққат билан эшит. Ҳаммаси яхши бўлади.
Янгилар бўритусларни умуман
тушунмайдилар. Улар жамоа бўлиб олишганини Жаспер
билади. Мен аниқ биламанки,
овчилик истеъдоди билан бўритусларга бас келиши хатто бизга
ҳам қийин. Ва албатта
йўлбошчисининг калласи узилса қолганлари ҳеч нима қила олмас
даражага тушиб қолишади,
жанг жуда енгил тугайди. Хатто кимдир зерикиб ўриндиқда
томоша қилиши ҳам мумкин
бўлади, - ҳазиллашди у.
– Ҳаммаси яхши бўлармиши, - пўнгиладим мен.
У менинг яногимни силади.
– Мана кўрасан. Сира ҳавотирга ўрин йўқ.
Одамлар - хўп майли, қонсўрақлар ва бўритуслар бўлсин менга
барибир, уларни яхши
кўраман, - яқин одамларим азоб чекишини тасаввур қилиши
нақадар азоб. Яна мен сабаб. Бу
сафар ҳам. Ҳозир самога қараб боримча бақиргим: «Мана мен!
Ахир фақат мен сизга
керакман-ку!» дея дод солгим келиб кетди.
– Сен ростан ҳам уйда қолиб ухлашни истамайсанми?

Мен унга хўмрайиб қарадим.

У хўрсинди ва мени ортига опичлаб олди ва деразадан сакради.

Ортига мени ўтқазиб олиб, Эдвард зим-зиё тун қўйнида ўрмон оралаб учиб кетарди. Хатто

югураётган вақтида ҳам унинг кайфияти аъло эканини сезиб турардим. Эдвард шундай учиб

елиб кетардики, у гўё одатдаги кунларимиздаги шўхликларимиз каби эди. Агар миямда мана

бунақа ўй- ҳаёллар бўлмаганида балки мен ҳам шодланармидим.

Биз катта ўтлоққа етиб келганимизда бутун оила жамулжам эди: ўтириб олишганича гўё

ҳеч нима бўлмагандек суҳбат қуришарди. Баъзан Эмметтни қаҳқаҳаси эшитилиб қолади.

Эдвард мени ерга қўйгач қолганларнинг ёнига бордик.

Ой булутлар ортига беркинди, мен бир қараида дарров танимабман. Бу ўша ўтлоқ, биз

бейсбол ўйнаган майдонча экан. Айнан мана шу гўшада Калленлар билан бегам ўйнаб

юрганимизда Жеймс ва ҳамроҳларига рўпара келганмиз. Жуда қизиқ ҳолат бўлди, бу ерда

фақат энди Жеймс, Лоран ва Виктория етишмаяпти. Аммо Жеймс ва Лоран иккиси ҳеч қачон

кела олишмайди: қайта учрашув бўлмайди асло. Балки бу менинг ҳам сўнгги учрашувимдир?

Ҳа, балки бошқачароқ бўлар. Эҳтимол Вольтури ўз қоидаларини ўзгартирар?

Виктория мен учун ҳар доим ўзгарувчан табиат ҳодисасига ўхшаган - баъзан ўрама шамол,

баъзан тўфон, баъзан чақмоқ: ўзгарувчан, беқарор ва бешафқат. Фақат уни мангу деб

бўлмайди. Ахир қачондир бўрон ҳам тинади-ку.

– Биласанми нимани ўйлаяпман? - сўрадим Эдварддан.

– Йўқ, - кулди у.

Мен ўзимни зўрга кулгудан ушлаб турдим.

– Ҳўш нимани ўйлаяпсан?

- Ўйлашимча, ҳаммаси бир-бирига боғланган. Фақат иккита ҳодиса эмас, хаттоки учта.

- Ҳеч нимани тушунмадим.

- Сен қайтганингдан сўнг учта бахтсиз воқеа содир бўлди. - Мен бармоғим билан санашни

бошладим: - Сиэтлда янгилар пайдо бўла бошлади. Кимдир хонамга ўзгиринча кириб чиқди. Ва

охир оқибат Виктория ниҳоят қайтди ва мени излаяпти.

Эдвард ўйчан туриб қолди.

- Нима учун бундай деб ўйлаяпсан?

- Чунки мен Жаспернинг фикрига қўшиламан: Вольтури ўз қоидаларига сизинган. Ва тез

орада бу ерга келишади. - «Агар улар мени ўлдиршни истаганида эди, мен аллақачон мурда

бўлардим», - ҳаёл қилдим. - Эслайсанми ўтган йили Викторияни ортидан қувлаганларинг?

- Ҳа. - Эдвард ҳўмрайди. - Мени ўшанда у қадар омадим келмаганди.

- Элис сени Техасга кетганингни айтган эди. Ўша сабаб кетганмидинг?

Эдвард қошини чимирди.

- Ҳа...

- Ана кўрдингми! У бемалол бу зоясини амалга ошира оларди. Аммо у нима фойда, нима

зарар тушунмай ўйлайди, шу сабаб янгилар ҳам бемақсад айлангандек.

У бошини қимирлатди.

- Фақат Аро аниқ Элис қандай қилиб келажакни кўра олишини билади.

- Аро ҳаммадан яхши билса ҳам, аммо Таня, Ирина ва Деналидаги бошқа дўстларимиз

нимадир билишган бўлиши мумкин-ку? Лоран улар билан қанчадир пайт дўстона яшаган. Агар

у Виктория билан анча пайтгача яқин алоқада бўлган бўлса, нега унинг илтимосига кўниб

бунақа иш қилди?

Эдвард яна хўмрайди.

- Сенинг хонангга кирган Виктория эмас.

- Ахир у янги дўстлар орттириши мумкин эмасми? Эдвард, ўзинг ўйлаб кўр. Агар Виктория

Сиэтлда бўлса, у жуда кўп дўстлар орттирган бўлса керак: уларни айлантирган холос!

Эдвард ўйланиб қолди.

- Хм, бўлиши мумкин, - деди ниҳоят. - Ҳар ҳолда Вольтури бўлиши ҳам мумкин деб

ўйлардим. Сени фаразларингга кўра Викторияга жуда ўхшаяпти - деярли унинг феъл атвори. У

аввалдан яшаб қолувчанлик қобилиятига эга эди. Албатта у кимнидир орқасига беркиниб

ўшанинг измига солиб иш кўришга ўрганган. Охир-оқибат ўша қарами аскарлари жанг сахнида

жон олиб жон бераётган бир паллада у ўз инига беркиниб олиб, жимгина кузатиши ва энг

сўнгги жангчиси адо бўлганида ҳам яна ҳеч нима бўлмагандай ўз яшашида давом этиши ва яна

қанақадир янги ҳийлалар ўйлаб топиши мумкин. Айбдор ҳам саналмай саноқдан четда қолиши

мумкин бўлиб қолади. У ўз галабасини биз учун энг қадрли нарсада деб билади. Ва қачонки

унинг аскарлари тугатилса ёки бир дона бўлса ҳам уни бармоғи билан кўрсатиб айблайдиган

қолмаса, умуман олганда - давом этди Эдвард, ҳаёлан ўйлаб, - менимча тирик қолганида ҳам,

ўзи уларни йўқ қиларди... Хм. Йўқ, барибир унинг томонида битта вояга етган қонсўрак бор:

чунки ҳеч бир янгилардан бирортаси дадангни тирик қолдирмаган бўларди...

Эдвард узоқ вақт юзини буриштириб ўйланиб қолди, аммо тўсатдан ўйчанликдан

қувноқликка ўтди.

– Батамом мантиқий назария. Ҳар ҳолда ҳаммасига тайёр туришимиз керак. Тўлиқ

қаршилиқ этишига имонимиз комил бўлиши керак. Сен бугун жуда топагон бўлиб кетибсанми, -

деди меҳр билан. - Жуда ҳам топқирсан!

Мен хўрсиндим.

– Менимча бу ўтлоқ менга таъсир қиляпти. Бу ерда қаердадир Виктория шу яқин ўртада

мени кузатиб тургандек туюлади.

– Белла, у сенга икки дунёда қўлини учини теккиза олмайди!

Аксига олиб қоп-қора дарахтлар, ўрмон аро бу борлиқда

Эдварднинг кўзидаги чақин

якка-ю ягона умид учқуни бўлиб туюлди.

– Мен Виктория яқинроқ жойда бўлиши учун бор бойлигимни беришига тайёр эдим, -

пичирлади у. - У ҳам сенга озор етказишига уринадиганлар каби мутлақ азоб билан менинг

қўлимда тамом бўлишига маҳкум.

Қонга ташналиги мени дахшатга солди. Мен унинг бармоқларини маҳкам ушлаб олдим -

агар кучим етганида уни бир умр маҳкам ушлаб турган бўлардим!

Биз деярли қолганларнинг ёнига етиб келдик. Элис хушхандонликдан мосуво ҳолатда

жисмоний тарбия машқларини такрорлаётган Жаспердан сал нарида хўмрайиб ўтирибди.

– Элисга нима қилди? - пичирлаб гапирдим мен.

Эдвард ўзига келиб ниқиллаб кулди.

– Бўритуслар бу ёққа келишяпти. У эса улар шу яқин ўртада бўлишса яқин келажакни кўра

олмай қолади. Бунга эса Элис тоқат қила олмайди.

Элис узоқроқда бўлса ҳам Эдварднинг сокин овозини эшита олди. У акасига қараб тилини

чиқариб масҳара қилди. Эдвард яна кулди.

- Салом, Эдвард, - деди Эмметт. - Салом, Белла. У сенга тегиниб, сени мушт туширишингни истаяптими?

Эдвард шангилларди.

- Эмметт, уни бошини қотирма!

- Меҳмонларимиз қачон келади? - сўради Эдварддан Карлайл. Эдвард бир лаҳза сезиб туриб нафас чиқарди.

- Чорак соатда шу ерда бўлишади. Аммо улар ҳали бизга у қадар ишонишмайди, шу сабаб одамийлик қиёфасида бўлишмайди.

Карлайл бош ирғиб қўйди.

- Улар учун бу одатий нарса эмас. Мен уларнинг келишга розилик билдиргани учун ҳам миннатдорман.

- Улар бўри қиёфасида келишадими? - ҳайрон бўлдим мен.

Эдвард секингина бош ирғаб қўйди. Мен ҳам ютиниб қўйдим, Жейкобни илк марта бўри шаклида кўрган куним эсимга тушиб кетди. Ўшанда Лоран билан ўтлоқда учрашган эдим.

Иккинчи марта Пол менга жаҳл қилганида... иккисида ҳам доим ваҳимага тушган пайтимда бўлган...

Эдварднинг кўзида галати чақин порлади: гўё миясига бир фикр келди-ю, негадир у қадар

ёқимли бўлмаган фикрга ўхшади. У тезда мени қўйиб бошқаларга қаради.

- Тайёр турингиз: улар бизга вақт беришмоқчи.

- Нима демоқчисан бу билан? - қичқириб сўради Элис.

- Жим, - огоҳлантирди у зулматга қараб қоларкан.

Калленлар саф тортишга тушишди. Саф бошида Жаспер ва Эмметт бош бўлиб туриб олди.

Қарасам Эдвард ҳам мени ортига олиб, ана у иккисига ўхшаб бошга туриб олмоқчи.

Мен унинг билагини ушладим. Титраганимча ўрмонга қарадим, аммо зулматдан бошқа

нарсани кўрмадим.

- Жин урсин! - пўнгиллади Эмметт - Умрим бино бўлиб бунақасини кўрмаганман!

Эсми ва Розали орқага тисарилишиди.

- Нима бўлаяпти? - иложи борича секин сўрадим мен пичирлаб.

- Мен ҳеч нимани

кўрмаяпман.

- Тўда кенгайибди, - шивирлади у жавобан.

Мен унга Квил ҳам тўдада эканини айтмагандимку ҳали? Мен зулматга узоқ қараб турдим

ва олтига бўрини санадим. Ва ниҳоят қоронгуликдан алланима, жуда катта қоп-қора кўмирдек

нарса чиқиб келди. Кўзлари оловдек порлар, катта отдек хатто унданам катта гавдаси, жунлари

ва мушакдор баданини шу ердан туриб кўриб турардим.

Тирноқлари ҳанжардек - бу манзарани

эсдан чиқариб бўлмайди.

Мен фақат кўзларни кўрардим. Бошқаларига ҳам диққат билан қарарканман, кўзим тиниб

кетса ҳам санаб кўрдим. Олтигадан ташиқари яна бир, икки, уч... икки марталаб санаб чиқдим.

Ўнта бўри.

- Э қойил-е! - деб юборди Эдвард ҳам.

Карлайл сардорлардек олдинга секин оҳиста қадам ташлаб чиқиб келди. Эхтиёткорлик

ҳозир энг асосийси эди. Шу йўл билан меҳмонларни тинчлантириш керак.

- Хуш келибсиз, - у зулматдаги бўрилар билан саломлашди.

- Раҳмат, - деди Эдвард нотаниши, аммо қалин овоз билан - ва дарров Сэм жавоб

қилаётганини топдим.

Мен чақнаб турган кўзлар орасидаги энг улкан қора бўрини излаб топдим.

Эдвард яна қўрс овозда Сэмнинг гапини айтди.

- Биз фақат кўришимиз ва эшитишимиз мумкин - ортиқ ўзимизни тутиб туришимиз етмаслиги мумкин.

- Бу бизга етарли, - рози бўлди Карлайл. - Менинг ўғлим Жаспер, - у тайёр турган Жасперни чақирди, - у бир қанча тажрибага эга. У бизга янгиларни қандай ўзини тутиши ва қандай қилиб енгиш мумкин бўлган йўлларни ўргатади. Аниқ биламанки, бу бизга қўл келади.

- Улар сизлардан фарқ қиладими? - сўради Эдвард Сэмнинг овозида.

Карлайл бош чайқади.

- Улар жуда ёш - бу ҳаётига атиги бир қанча ойлик тўлган холос. Уларда жанг қилиш учун лаёқати ва стратегияси йўқ - фақат қўпол кучлари бор холос. Бугун улар йигирмата. Ўнтаси бизга, ўнтаси сизга - бу у қадар қийин бўлмаса керак. Улар янада камайиши мумкин, чунки улар ўзини ўзи ҳам ҳалок этадилар.

Бўрилар ўзаро гаплашиб кетишди - наст бўлмаган ириллаш ва бўкиришларида ҳаяжон ва қанақадир газаб ҳам бор эди.

- Агар керак бўлса ундан ҳам кўпрогини йўқ қиламиз, - таржима қилди Эдвард - бу сафар анча хотиржам оҳангда.

Карлайл жилмайди.

- Кўрамиз бундан нима чиқаркан.

- Сизлар аниқ биласизларми, улар қачон ва қандай пайдо бўлишади?

- Улар тўрт кундан сўнг тоғ томондан келишади. Элис улар яқинлашганида уларни қандай қилиб қуришовга олишни айтади.

- Маълумот учун раҳмат. Биз кўриш учун қоламиз.

Пишиллашга ўхшаш овозлар эшитилиб, бирма бир кўзлар чақнаб ерга ётиб олишди.

Бир неча сония атроф жимиб қолди. Сўнг Жаспер бўритуслар ва қонсўрақлар орасидаги

бўиш майдонга чиқди. Унинг териси қоронғуда ҳам ҳамон ялтираб турар, шу сабаб уни аниқ

кўриб турардим. У Эдвардга эҳтиёткорона назар ташлади. У боиш иргиди. Шунда Жаспер

бўритусларга ўгирилиб қулай кайфият муҳитини яратди.

- Карлайл ҳақ, - деди Жаспер, бизга қараб у негадир ортидаги тингловчиларни рад этгандек

туюлди. - Улар худди ёш болалардек олишадилар. Сиз иккита муҳим нарсани эсдан

чиқармаслингиз керак: биринчидан уларни сизни қўли билан қучоқлаб олишига йўқ қўйманг,

иккинчиси энг машхур усуллардан фойдаланманг. Уларга орқасидан ҳужум қилинг ва бир

жойда турманг. Ана шунда улар шошиб қолишади ва сизга қаршилик қила олмай қолишади.

Эмметт?

Тиржайиб кулганича, Эмметт сафдан чиқиб келди.

Жаспер даланинг шимол тарафига бориб худди иккита қўшиндан чиққан аскардек туриб

олди ва Эмметтга қўл силтади.

- Ҳўш, Эмметт биринчи чиқади. У қандай қилиб янгилар ҳужум қилишини кўрсатиб

беради.

Эмметт хингиллаб қўйди.

- Мен ҳеч кимни синдириб ташламасликка ваъда бераман, - қариллади у.

Жаспер мийиғида кулди.

- Аслида эса Эмметт ўз кучига ишонади. У юзма-юз ҳужум қилади. Худди Янгилар каби

ҳеч қандай айёрликка қодир эмас. Эмметт энг оддий усул билан ҳужум қилиб кўр.

Жаспер бир нечта қадам ортга сакраб тиришиб турди.

- Қани, Эмметт, мени тутиб ол.

*Шу пайт Жаспер шамолдек тез отилиб кетди, ортидан
Эмметт ҳам қўлини кенг ёзганича
интилди. Иккиси тенг эди, аммо Жаспер тезкорроқ ва айёрлик
қилганича ҳар тарафга ҳаракат
қилиб чайқаларди.
Эдвард олдинга биров интилгандек бўлди.
Эмметт тўхтади. Жаспер бир сакраида унинг ортида пайдо
бўлиб, уни ортидан тутди ва
бўйнига тишини ботиришига тахт бўлгандек кўрсатиб берди.
Эмметт гингишди.
Бўрилар диққат билан қараб туришарди.
- Яна бир марта! - деб талаб қилди Эмметт, бу сафар
табассуми йўқолганди.
- Менинг навбатим! - хайқирди Эдвард.
Мен унинг кафтини ушладим.
- Бир дақиқа, - тиржайди Жаспер, аралашиб. - Мен Беллага бир
нарсга кўрсатмоқчи эдим.
У Элисни қўли билан имлаб чақирганини кўрганимда қўрқа
бошладим.
- Мен ундан ҳавотир олаётганини сезиб юрибман, -
тушунтирди Жаспер, Элис рақсга
тушгандек хиром айлаб яқинлашганича. - Ҳозир кўрасан,
ҳавотир олиш умуман
керакмаслигини.
Ҳар ҳолда Жаспер Элиснинг бошидан битта тола узмаслигини
жуда яхши биламан, аммо у
қандай қилиб унга ташиланганини кўриш дахшатли бўларкан.
Элис қўрқмай хотиржам кулиб турарди - Эмметтнинг олдида
у миттигина қўғирчоққа
ўхшарди. Жаспер олдинга талпиниб дарров чапга бурилди.
Элис кўзини юмди.
Менинг юрагим жуда тез ура бошлади. Жаспер Элисга етиб
келди.
У сакради ва гойиб бўлди. Ва тўсатдан Элиснинг бошқа
томонидан пайдо бўлди, аксига*

олиб Элис хатто қилт ҳам этмаганди.

Жаспер яна тезда сакраб бурилиб аввал пайдо бўлган жойда акс этди. Шунча вақт давомида

Элис қилт этмасдан фақат кўзини юмиб тиржайиб турарди.

Энди мен унга диққат билан термула бошладим.

Аммо аслида эса Элис ҳаракат қилаётган экан. Фақат мен Жасперга эътибор қилганим учун парво қилмабман. Элис худди рақс тушгандек у ёқдан ўтиб бу ёққа чап берарди.

Ҳар сафар Жаспер Элисни тутиб олиш учун у ёғидан бу ёғига ўтар экан, қиз ҳар сафар чапдастлик қилиб қоларди.

Жаспер қанча яқин келса, Элис шунча тез ҳаракат қиларди.

Элис тўсатдан бир айланиб Жаспернинг ортида пайдо бўлди ва лаби билан унинг бўйнини тутди.

- Кўлга тушдингми! - кулди у ва бўйнидан ўтиб олди.

Жаспер қиқирлаб кулиб бошини қимирлатди.

- Сен миттигина дахшатли маҳлуқсан!

Бўрилар галати ириллаб қўйишиди.

- Бу уларга фойда: бизни ҳурмат қилишни ўрганишади, - пўнгилади Эдвард меҳр билан ва бақирди: - Менинг навбатим!

У менинг қўлимни қўйворишидан аввал секин силаб қўйди.

Элис мени ёнимга келиб турди.

- Зўр-а? - сўради у ўзидан мамнун бўлиб.

- Бўлмасамчи! - рози бўлгандек унинг фикрига кўзимни

Эдварддан узмасдим, у жимгина

Жаспернинг рўпарасига худди ёввойи мушукдек кета борарди.

- Белла, мен сендан бир нималарни кўрдим, - кутилмаганда қулогимга Элис шивирлади - мен уни зўрга эшита олдим.

Элис менга таъна аралаш қаради.

- Мен унга ҳаммасини айтиб бераман. Сен ҳозирча мукамал аниқ режа қарор қилмагансан,

*шу сабаб иккиланиш бор, - унинг овозида дағдаға бор эди. -
Айтчи кимга осон бўларкан?*

*Сенинг ўлимнинг кимнидир тўхтатиб қолармикан? Улар
барибир жанг қилишади - ҳаммамиз
олишамиз. Сен бирор нимани ўзгартира олмайсан, шунинг учун
ақлли бўл. Тен так қарор қабул
қилма?*

Мен гужаниб олдим, аммо эътибор тортмасликка уриндим.

- Мен сени кузатишда давом этаман, - қайтарди Элис.

*Эдвард Жасперга яқинлашди, бу ҳамлараларнинг
олдингиларидан фарқи кучлар роппа
роса тенг эди. Юз йиллик жанг тажрибасидан Жаспер жуда
шонли услубни мерос қилган эди.*

У ҳужумни аввалдан ички туйғуси ёрдамида билиб оларди.

Эдвард шиддатлироқ эди, аммо

Жаспер нотаниш усуллар қўллаб ҳамладан қутулиб кетарди.

*Рақиблар ўта қақшатғич ҳаракатлари билан шунақа тез
қўзғалишар эдики, мен уларнинг*

*қай бири Жаспер, қай бири Эдвард эканини ҳам адаштириб
юбордим. Хатто бўрилар ҳам анча*

дадиллашиб диққат билан кузатишаётган эди.

Ниҳоят Карлайл йўталиб қўйди.

*Жаспер тиржайиб уни қўйворди. Эдвард елкасини қашиб
ҳўмрайиб қўйди.*

*- Мақташга етарли, - деди Жаспер. - Майли дуранг бўла
қолсин.*

*Қолганлар ҳам кучларини Жаспер билан солиштириб кўрдилар:
Карлайл, кейин Розали,*

*Эсми ва яна Эмметт. Мен ҳар сафар Жаспер Эсмига
ташланганида қўрққанимдан кўзимни*

*юмиб олардим - буни кўриш энг дахшатлиси эди. Кейин эса
Жаспер тезлигини камайтириб,*

хатти ҳаракатини сирини Эсмига шипшитиб қўйди:

*- Кўрдингизми мен нима қилдим? - сўради у ва тетиклашиб
олди: - Ҳа, худди шундай.*

Диққат билан қаранг, унутманг рақибингизни қаёққа талпинаётганидан бохабар бўлинг. Бир жойда туриб қолманг.

Эдвард ҳар дамда ҳам кузатиб, ҳам эшитиб ўтирди - бошқалар кўришига улгурмаётган сирлар ҳам бор эди.

Ҳамлани қайтариш энг қийин иш экан: мени эса уйқу боса бошлади. Охирги пайтда жуда

ёмон ухляпман. Хатто бир кунлаб ухламай қўйгандим. Мен Эдвардга ёрилдим.

- Биз деярли тугатдик, - пичирлади у.

Жаспер унинг сўзларини тасдиқлади: биринчи марта бўриларга қараб ўзини ноҳуш сезганинча.

- Эртага яна машғулотлар олиб борамиз. Агар хоҳласангиз келиб кузатинг.

- Ҳа, - жавоб қилди Эдвард Сэмнинг овозида. - Биз келамиз.

Эдвард хўрсинди ва мени қўлимдан ушлаб нариги томонга кета бошлади.

- Тўда бизнинг ҳидимизга ўрганиши керак, - деди у. - Келажакда адашиб кетмасликлари

учун. Агар биз ҳам ўзимизни тинч тутсак икки тарафга ҳам яхши бўларди.

- Албатта, - жавоб берди Карлайл Сэмга. - Биз нима керак бўлса ҳаммасини қиламиз.

Бўрилар қўзғалиб кета бошлашди.

Чарчоқни ҳам унутиб улар кетаётган тарафга қараб қолдим.

Сэм албатта энг олдинда кетиб борар: ҳаддан ташқари катта қоп-қора, худди тунга

ўхшайди. Тушларимдаги ҳақиқий дахшатнинг ўзгинаси. Аммо уларни илк марта бунақа тусда

кўрганимни ўйлаб, тушимда уларни кўрмаганимни тушуниб қолдим.

Ҳар сафар уларни кўрсам бу улкан бўрилар янада каттадек кўриниб кетарди.

Кўзимни қири билан атрофга қарарканман, Эдвард ҳам менга секин қараб турганини билдим.

Сэм ҳаммадан олдин Карлайлга яқинлашди. Тўда бештадан бўлиб сардор ортидан сафланганди. Жаспер тўзгиди. Аммо Эмметт хотиржам ҳўмрайиб қараб турди.

Сэм Карлайлни ҳидлади - ва менимча енгилгина ўтди. Кейин эса Жасперга ўтди.

Мен секин тўда ортига қараб қўйдим. Жамоага яна янгилари келиб қўшилди. Ёрқин

кулранг тусли бир бўри, у ҳаммадан кўра кичик кўринсада туклари хўрнайган жаҳлдор ва нафрати сезилиб турарди. Ортидан эса яна битта янги қум рангидаги бўри келиб қўшилди. У

ҳаммадан кўра Сэмга итоат қилган шекилли ҳар бир хатти ҳаракатидан таъсирланиб ўзини бошқара олмай қолаётганди.

Мен назаримни Сэмнинг ортидаги бўрига қаратдим: пахмоқ қизғини жигарранг жунли

бошқаларга қараганда анча баланд ва деярли Сэмга тенг келадиган катта бўри. У ўзини анча

хотиржам ва дадил тутар, гўё бу ер у учун жуда ҳавфсиздек эди.

Улкан қизғини жигарранг бўри менинг нигоҳимни пайқаб менга қаради ва таниши қоп-қора кўзлари билан қараб қўйди.

Мен унга қараб қоларканман, мен уни танишимни сезиб қолдим. Юзимда эса қизиқиши акс этди.

Бўри оғзини очиб тишларини кўрсатди - агар тилини ҳам чиқармаганида мен қўрққан

бўлардим, у иржайиб турган эди.

Мен хихилаб кулдим.

Жейкоб янада кенгроқ иржайиб қўйди. У тўдани тарк этиб биродарларини эътиборига

назар қилмай, шошилмай Эдвард ва Элиснинг ёнига келди, қисқагина Эдвардга қараб сўнг менга яқин жойга келди.

Эдвард менинг таъсирланишимни кутиб қараб турарди.

Жейкоб олдинги панжаларини пастга тушириб бошини эгиб, мен билан тенглашиб қараб турди.

– Жейкоб? - алжирадим мен.

Жавобига у секин хириллаб қўйди, худди кулгуга ўхшарди.

Мен унинг тўқ қизғиш жигарранг тукларини силаб қўйдим.

Қоп-қора кўзлар юмилиб Жейкоб бошини қўлларим тагига қўйди ва томогидан майин

эркалик ириллаши сезилди.

Жуни сип силиқ аммо қаттиқ ва ҳам иссиқ эди. Мен унинг қорароқ тукларини ҳам силаб

унга анча яқин келиб қолибман шекилли, у дарров бошина кўтарди ва унинг тумшугига иягим тўғри келиб қолди!

– Фу, Жейк! - тортиниб кетдим-да орқага тисарилдим.

Жейкоб ортига ўгирилиб кулгули оҳангда хириллаб кетди.

Мен ҳам юзимни кўйлагим енги билан артиб кулгудан ўзимни тия олмадим.

Шу пайт ҳамма бизга қараб турганини пайқаб қолдим:

Калленлар ҳам, бўритуслар ҳам.

Калленларнинг юзида ҳайрат ва бироз жирканиш ҳисси бор эди. Ана у бўрилар нима деб

ўйлаган, бир нарса дейиш қийин. Менимча, Сэмга бу ёқмаган.

Ҳаммадан ҳам Эдвард жуда галати ҳолатга тушган, у мендан бошқа акс таъсир кутганди,

мисол учун мени довдираб қўрқиб кетади деб ўйлаган.

Жейкоб янада севиниб хуриллаб кетарди.

Қолган бўрилар Калленларга қарашни маъқул кўрмадилар.

Жейкоб яна ёнимда турарди.

Кетиб бораётган зулмат билан бирга биродарлари ҳам кетиб боришарди. Фақат дарахт ёнидаги ана у иккитаси кетмадилар. Ва қизганиш ҳисси билан Жейкобга қараб турарди.

Эдвард хўрсиниб Жейкка эътибор қилмай менга қаради ва қўлимдан тутди.

- Кетдикми? - сўради у.

Жавоб беришимдан аввал менинг бошим узра Жейкобга қаради.

- Мен ҳали барча тафсилотларни аниқлаганим йўқ, - деди

Эдвард галати оҳангда.

Жейкоб норози бўлиб тўнгилай бошлади.

- Ахир бу осон эмас, - тушунтирди Эдвард. - Бошингни қотирма. Мен унга ҳавфсиз жой топаман.

- Нима ҳақида гаплашаяпсизлар? - сўрадим мен.

- Ҳа, шунчаки жанг йўналиши ҳақида гаплашаяпмиз, - жавоб қилди Эдвард.

Жейкоб бошини ликиллашиб у ёқдан бу ёққа қаради ва тўсатдан орқасига ўрмонга кетиб

қолди. Фақат шунда қора мато боғлаб олган орқа оёгини кўриб қолдим.

- Тўхта! - мен унинг ортидан қўл силтаб қолдим, аммо Жейкоб дарахтлар ортига, иккита

бўрилар кетиб қолган томонга кетиб қолди.

- Нега у кетиб қолди? - хафа бўлиб сўрадим.

- У қайтади, - деди Эдвард ва хўрсинди: - Сен билан таржимонсиз гаплашмоқчи.

Мен ўрмон ортига Жейкоб йўқолган тарафга тикилиб қолдим. Чарчоқдан оёгим оғриб

Эдвардга суйандим.

Жейкоб одам қиёфасида кўринди. Мушаклари бўртиб, белига қўлини қўйган, фақат қора

иштон кийиб олганди. Совуқ бўлса ҳам оёқ яланг асло совқотмасди. У ўрмондан бир ўзи чиқиб

келди. Дўстлари дарахтлар ортига беркинишиди.

Калленлар айлана бўлиб олишиб тинчгина гаплашиб туришарди. Улардан узоқроқ ўтиб

Жейкоб биз томонга секин яқинлашди.

– Ҳа нима бўлди зулук, - деди Жейкоб, мен тушунмай қолган чала суҳбатни давом

эттираркан. - Буни нимаси қийин?

– Мен ҳамма имкониятларни ҳисоблаб чиқишим шарт, - асаби қўзиб жавоб қилди Эдвард. -

Агар сиз кимнидир ўтказиб юборсангиз нима бўлади?

Жейкоб ахмоқона қараб ҳуштак чалди.

– Бўпти, унда кел у резервацияда қолади. Биз барибир Колин ва Брейдини қолдириб

кетамиз. У ерда у ҳавфсиз бўлади.

– Бу мен ҳақимда? - жекилладим мен.

– Мен жанг пайтида сени қаерга юбориб яшириб қўйишига қизиққандим, - тушунтирди

Жейкоб.

– Қаёққадир юборади?

– Белла, сени Форксда қолдириб бўлмайди, - ўйланиб гапира кетди Эдвард. - Улар сени

қаердан излашни билади.

Юрагим қаттиқ дупирлаб урди.

– Дадам-чи? - ох тортдим.

– У менинг отам билан қолади, - тинчлантирди Жейкоб. - Агар ўлдиришигача борса,

дадангни ҳимоя қилиш керак бўлиб қолса менинг отам буни бемалол бажара олади. Умуман

олганда шанба куни матч бўлади ва иккисини бутун дунё безовта қила олмайди.

– Мана шу шанбами? - бошим айланиб, фикрларим тўзғиб кетди. Мен Эдвардга қарадим ва

қовогимни солдим: - Ана бўлмаса! Сенинг совганг йўқолиб қолди!

Эдвард тиржсайди.

- Жуда қимматбаҳо эътибор, - эслатди у. - Балки чипталарингни кимгадир бергандирсан.

- Анжела ва Бен! - эсимга тушиди. - Ҳар қалай улар омадлари бор, бу шаҳардан кетишмаяпти.

- Сен бутун шаҳарни бошқа ерга кўчира олмайсан, - юмшоқ оҳангда гапирди Эдвард ва

менинг бўйнимни силади. - Мен сени ҳар эҳтимолга қарши беркитиб қўймоқчиман. Ҳаммаси

осон тугайди. Битта ҳамлада уларни йўқ қиламиз.

- Уни Ла-Пуида қолдирсак-чи? - бесабрларча аралашиди Жейкоб.

- У ерга жуда кўп марта борган. Ҳиди жуда кўп қолиб кетган. Унинг ҳиди ҳамма жойда

тарқалган, - жавоб берди Эдвард. - Элис фақат ёш қонсўракларни кўраяпти. Аммо уларнинг

ортида тажрибали кимдир турибди. Уларни ўша айлантирган. Ва албатта у ҳам янгилар билан

овга чиқади. У ким бўлишидан қатъий назар, аёл ёки эркек - Эдвард менга жуда кўп қараб

қўяверди - кўздан нари туриб излаши мумкин. Агар у қарор қилса Элис кўра олади, аммо биз

банд бўлсак уни пайқамай қолиши мумкин. Беллани доим ўзи бўладиган жойда қолдиришни

истамайман. Шу сабаб беркитиш керак. Ҳавфни кўпайтиришни истамайман.

Мен Эдвардни хўмрайганча эшитиб турардим, у тушунтираркан қўлимни секин бармоғи

билан чертиб ўйнарди.

- Мен шунчаки эҳтиётлаб қўймоқчиман холос, - деди у.

Жейкоб қуюқ ўрмонга қараб, шарқда ястаниб ётган тоғларга қўл силтади.

- Унда ана шу ёқларга беркитиб қўйиш керак. Жой кўп. Биздан бирортани у олиб

боришимиз мумкин, бир неча сонияда олиб кетамиз.

Эдвард бошин чайқади.

– Унинг ҳиди жуда ўткир. Меники билан эса дарров пайқаш мумкин. Агар мен олиб борган тақдиримда ҳам дарров пайқашади. Аксига олиб улар турлича қарорлар қабул қилишади.

Тогдан тушиб келишлари ҳам мумкин. Шу сабаб таваккал қила олмайман...

Иккиси ҳам хўрсиниб қўйишди.

– Кўрдингми, ҳаммаси ҳам у қадар оддий эмас.

– Аммо қанақадир чиқши йўли бўлиши керак-ку, - пўнгиллади Жейкоб лабини тишлаб асабийлашиб.

Мен титрадим. Эдвард мени кўтариб олди, йўқса йиқилиб тушардим.

– Сен жуда чарчагансан - уйингга олиб бориш керак. Ҳализамон даданг ҳам уйғониб қолади...

– Тўхта-чи! - Жейкоб тўсатдан уни тўхтатди. Унинг кўзи чарақлади. - Адашмасам менинг

ҳидим сенга акс таъсир қилади, тўғрими?

– Ажойиб гоя. - Эдвард уни ярим сўзидан тушунди. - Балки ёрдам берар. - У ўзиникиларга қаради. - Жаспер!

Шунақа катта қизиқиши билан у бизга яқинлашди. Элис унинг ортидан эргашиди.

– Жейкоб, қани бўл! - бош ирғади Эдвард.

Жейкоб менга қаради. Унинг чеҳрасида турфа хил ҳислар гирён қиларди: унга ҳозир

ўйлаган мақсади жуда муҳим эди, аммо ёнгинасидаги иттифоқчиларига айланган

душманларини кўриш асабини бузарди.

Энди асабийлашиши навбати менга етди. Жейкоб мени қўлига олмоқчи эди.

Эдвард чуқур уф тортди.

– Биз сенинг ҳидингни менинг ҳидим йўқ қилиб ташлайдимми ёки йўқми шуни текшириб

кўрмоқчимиз, - тушунтирди Жейкоб.

Мен уни қучоқлаб олмоқчи деб шубхаланиб қарадим.

- Белла, сени қўлига кўтариб олиши керак, - деди Эдвард.

Унинг сокин овозида аламли қимтинини ҳис қилдим.

Мен яна хўмрайдим.

Жейкоб бесабрларча хмм деди-да, мени қўлига илиб олди.

- Бунча кичкинасан! - пўнгиллади у.

Ва у Эдвардга қаради. Мен ҳам қарадим: Эдвард хотиржам ва совуқ кўринди.

- Мен жуда ҳам яхши сезаянман Беллани ҳидини, - деди

Жасперга қараб. - Балки бошқа

унинг изидан ҳидлаб кўрар.

Жейкоб ортига ўгирилди ва ўрмонга чопиб кетди. Бизни гираширалик қамраб олди. У

жсимгина олдинга интилиб кетар, мени маҳкам тутганича мен ўзимни Жейкобни бағрида ўзгача

ҳис қилардим. қизиқ унинг ўзи айни пайтда нимани ҳис қиларкан? Шу ҳолатда негадир Ла-

Пушидаги бўлган воқеани эсладим, аммо эсламаслик керак буни...

Узоққа кетиб қолмадик: Жейкоб айлана ясаб даланинг бошқа томонидан чопиб чиқди.

Футбол майдонига тенг келадиган майдондан бир давра чопиб ўтиб ёлғиз турган Эдвардга

яқинлашдик.

- Энди мени қўйворсанг ҳам бўлади!

- Мен тажрибани бузишни хоҳламайман. - Жейкоб мени оҳиста, кейин маҳкамроқ қучиб

олди.

- Қанақа сен ярамассан-а! - пўнгилладим мен.

- Мақтов учун раҳмат.

Жаспер ва Элис кутилмаганда Эдварднинг ёнида пайдо бўлишди. Жейкоб олдинга юрди ва

мени ерга қўйди. Мен Эдвардга яқинлашиб уни қўлини ушладим.

- Хўш қандай? - сўрадим мен.

- Белла, агар сен ҳеч нимага тегмасанг ва сени ҳеч ким улардан бирортаси шу яқин ўртада

ҳидламаган бўлса, сени икки дунёда топа олишмайди, - жавоб берди Жаспер ва қимтинди. -

Иккингишни ҳидингиз бир-бирига қоришиб кетибди.

- Ҳаммаси жуда яхши бўлди! - кўндирди бизни Элис, бурнини тириштириб.

- Бу менинг ҳаёлимга ҳам келмасди.

- Ва бу жуда зўр иш берди, - ишонч билан қўшиб қўйди Элис.

- Жуда ақлли зоя, - рози бўлди Эдвард.

- Сен бунга қандай чидаркансан? - тўнгиллади Жейкоб ва менга қаради.

Эдвард Жейкобнинг гапини чала қолдириб менга қаради.

- Биз ёлгон из қолдириб ҳамма янгиларни мана шу майдонга йиғмоқчимиз. Янгилар сенинг

ҳидингга алқаб ўз эҳтиётсизликларини йўқотиб қўйишади. Элис буни кўради, бу ёрдам қилади,

агар улар бизни ҳидимизни сезса ярми ўрмонга қочадилар ва буни ҳам Элис кўради...

- Ва албатта ҳа! - пичирлади Жейкоб.

Эдвард унга қараб деярли дўстона жилмайди.

Мени эса кўнглим беҳузур бўларди. Улар қандай қилиб бунақа ҳавфни осонгина муҳокама

қилишяпти? Ахир иккиси ҳам ҳавф остида! Мен буни кўтара олмайман.

- Ҳеч қачон! - кутилмаганда Эдвард жирканган овозда.

Мен қўрқиб кетдим, наҳотки у менинг ҳаёлларимни ўқиди?

Аммо Эдвард Жасперга қараб турарди.

- Ҳа хўп, хўп - шошиб жавоб берди Жаспер. - Шунчаки миямга келиб қолди.

Элис унинг оёгини туртиб қўйди.

- Агар Белла жанг майдонида бўлса, ҳамма янгилар ўз ақлини буткул йўқотиб бу дунёда

*ҳамма нарсани унутиб қўйишади, - унга тушинтирди Жаспер, -
Ана шунда биз уларни шу қадар
осон йўқ қилардик...*

Хўмрайган нигоҳни кўриб Жаспер нутқини ўзгартирди.

*- Албатта бу Белла учун жуда ҳавфли. Шунчаки миямга
келдида бунақа фикр, - қўшиб
қўйди у.*

Аммо мен у қандай афсус билан менга қараганини кўрдим.

- Ҳатто ҳаёлингга келтирма, - аниқ қилиб гапирди Эдвард.

*- Ҳа, сен ҳақсан, - жавоб қилди Жаспер. Элисни қўлидан тутиб
қолган Калленларнинг*

*олдига кетди. - Балки учтага иккита? - сўради у Элисан, улар
яна шуғуллана бошладилар.*

Жейкоб жирканиб ундан кўзини олди.

*- Жаспер нарсаларга ҳарбийларча қарайди, - тинчгина
тушунтирди акасини ёнини олиб*

*Эдвард. - Ҳамма услуб ва йўналишлардан уни асло бағритош
деб ўйламанг.*

*Иккисининг орасига туриб олганимда, алақандай сирли рад
этиб бўлмас электр*

*зарядининг таъсирини сездим. Қанақадир қарама қарши кучлар
тўқнашганга ўхшарди гўё.*

Эдвард яна мақсадга кўчди:

*- Жума кунни кундузи Беллани шу ерга олиб келаман. Ва ундан
ёлгон из қолдирамиз. Кейин*

*сен келиб уни ишончли жойга олиб борасан. Уни кўндириши
қийин, аммо мен удалайман. У*

*ерга осон бориб бўлмайди, шу сабаб мен бошқа йўл билан
бораман.*

*- Кейинчи? - шубҳали сўради Жейкоб. - Унга мобилник телефон
бериб ёлғиз*

қолдирамизми?

- Сенда бошқа яхшироқ фикр борми?

- Албатта, ҳа, - мумнун иржайди Жейкоб.

- Хм... Кучуквой яна ажойиб зоя айтинг.

*Жейкоб тезда менга қаради - менимча ўзидан кучли ва голиб
йигит қиёфасини*

кўрсатмоқчи. шу сабаб мени суҳбатга тортди.

- Биз Сетни уйда қолишга кўндирмоқчи эдик. У жуда ёш бўри.

Қолган иккита бўридан ҳам

*ёш. Аммо қудрати нақ буқаникидек қахрли. Аммо мана энди
унга янги топириқ тайинланди.*

Энди - мобиль телефон (хабарчи) бўлади.

*Мен ҳаммасини тушунгандек қилиб ўзимни кўрсатдим, аслида
ҳеч нимани тушунмадим.*

*- Сет Клируотер бўри қиёфасида тўдадан алоҳида шу ерда
турса, - аниқлаштириб олди*

*Эдвард. - Масофа ҳалақит қилмайдими? - сўради у Жейкобга
қараб.*

- Ҳеч қанақа.

- Уч юз миль? - ҳайратланди Эдвард. - Қойил-е!

Жейкоб яна голиб қиёфада гердайди.

*- Шунчаки бундан ҳам узоққа бормаганмиз, - деди у менга. -
Аммо барибир зўр.*

*Мен довдирга ўхшаб бош чайқадим. Миямда фақат битта
ҳаёл, кичкинтой Сет кап-катта*

*бўри бўлибди энди! Мен уни ёнимда кулиб турганини эсладим, у
Жейкобга жуда ўхшайди.*

Сетни эслаш, гулҳан атрофидаги сокин дамларни ёдга солди.

*- Ёмон гоя эмас, - шошилиб гапирди Эдвард. - Агар ипсиз
алоқага эга Сет Белла билан бирга*

*экан, мен анча хотиржам бўламан. Билмадим Беллани ёлғиз
ташлаб, Бўритусга ишониб кета*

олармиканман!

*- Қонсўрақлар билан бирга туриб бошқа қонсўрақларга қарши
курашаётганингга*

ишонмайсан? - худди шу оҳангда гапирди Жейкоб.

*- Албатта жанг қонсўрақлар билан бўлиши муқаррар, - изоҳ
берди Эдвард.*

- Айнан шунинг учун биз бу ерга келдик, - жилмайди Жейкоб.

XIX боб. Худбинлик

Эдвард мени қўлида кўтариб келган экан, қаттиқ чарчаганим учун елкасида опичлаб

келишни ноқулай деб ҳисоблабди. Йўлда менимча ухлаб қолганман шекилли.

Ўз тўшагимда уйғондим. Деразадан нур оқими хонага оқиб кирди. Кўринишидан

аллақачон кун ёришиб кетганди.

Мен эснадим ва ўрнимдан турдим. Қўлимни чўздим, аммо бўшлиқни сездим.

- Эдвард? - чақирдим мен.

Менинг бармоқларим ва ниҳоят кимнингдир муздек, аммо майин қўлларига тегди – унинг

қўли.

- Сен ростан уйғондингми? - пўнгиллади у.

Мен тасдиқлагандек хўмрайдим.

- Нима бўлди, алаҳладимми?

- Сен ўзингни билмай ётдинг. Кун бўйи алжирадинг.

- Кун бўйи? - қўрқиб кетдим ва кўзгуга қарадим.

- Сен жуда узоқ тунни бошингдан ўтказдинг - тинчлантирди мени. - Шу сабаб кун бўйи

мазза қилиб ухладинг.

Мен ўтириб олдим. Бошимда гуж-гуж ҳаёл. Нур аллақачон гарб томонга ўтган эди.

- Ана бўлмаса!

- Очқадингми? - сўради Эдвард. - Хоҳласанг сенга шундоқ жойингга таом келтириб

бераман?

- Керак эмас, - деб ўрнимдан турдим ва керишдим. - Энди ўзимга бироз қараб, дадиллашиб

оламан

Ошхонага етгунча Эдвард қўлимдан ушлаб олди, гўёки ҳалиям ухлаб қоладигандекман.

Нонуштани қилмасдан фақат қизиб олиш учун чой ичмоқчи бўлдим. Ўз юзимни чойнак

аксида кўриб ох тортиб юбордим:

- Охо, дала кўриқчисидан фарқим йўқ!

- Тун жуда узоқ эди, - тинчлантирди мени Эдвард. - Ўшанда яхшиси қолиб ухласанг бўларкан.

- Бутун умримни ўтказиб юборардим кейин! Биласанми энди кўникишингга тўғри келади, мен ҳам сенинг оила аъзоингман.

У жилмайди.

- Албатта мен қаршимасман.

Мен чой билан қиздирилган нон ея бошладим. Эдвард ёнимда ўтирар ва кўлимга эътибор

қилди. Шунда эсимга тушиди, мен Жейкоб совга қилган занжирчани ечмабман.

- Майлими? - сўради Эдвард, ва занжирдаги митти ёғоч бўричага кўл чўзди.

Мен ютиниб қўйдим.

- Албатта.

Эдвард қордек оппоқ кафти билан занжирдаги бўричани ушлаб кўрарди. Бир лаҳзага

қаттиқроқ босса парчалаб ташлаши ҳам мумкинлигини ўйлаб кўрқиб кетдим.

Аммо Эдвард ҳеч қачон бунақа иш қилмайди. Миямга қаердан келди бунақа ҳаёл! У яна

бироз қараб турди-да, сўнгра тезда кўлини тортиб олди.

Бўрича занжирда бироз қимирлаб қолди.

Мен Эдварднинг кўзидаги ифодани кўришга интилдим, аммо бор йўғи ўйчанликни кўрдим.

- Жейкоб Блэк сенга совга бериш ҳуқуқига эга.

Бу гўё саволга ҳам, айбловга ҳам ўхшамасди. Бу шунчаки қатъий талаб этиб бўлмас тўхтаб

эди. Аммо мен Эдвард нимани ўйлаганини тушундим, ўткан тугилган кунимда совгалар

олмасликни айтган эдим. Айниқса Эдварддан. Ана энди мантиқ ва қарор бир-бирига мос келмасди.

- Сен ҳам менга совгалар бергансан, - эслатдим мен. - Биласан-ку, мен қўлда ясалган

нарсаларни ёқтираман.

Эдвард хўмрайди.

- Мана бу совга нима бўлади? Шунақасига рози бўласанми?

- Сен нима демоқчисан ўзи?

- Мана бу билак занжирча. - Эдвард менинг билагимга кафтини босди. - Сен буни доим

тақиб юрмоқчимсан?

Мен елка қисдим.

- Чунки Жейкобни хафа қилишни истамайсан, - мулоҳаза билан изоҳлади Эдвард.

- Ҳа, албатта, шунақароқ.

- Сенингча мен ҳам шунақа туморча совга қилсам адолатдан бўлармикан? - Эдвард

бармоқларимни силаб кафтимни ўйнади.

- Тумор?

- Мени доим эслаб юришинг учун.

- Мен шусиз ҳам ҳар доим сен ҳақингда ўйлайман.

- Йўқ агар бирорта митти нарса берсам уни тақиб юрасанми?

- мени қўймасди.

- Энди янгимасга ўхшайди? - аниқлик киритдим.

- Ҳа. Мен уни анча йил тақиб юрганман - Эдвард фаришталардек жилмайди.

Агар унинг асаби Жейкобнинг совгаси сабаб ўзгарган бўлса, мен бажонидил совгасини

оламан!

- Агар шу қадар хоҳлар экансан албатта тақиб юраман, - жавоб бердим мен.

- Аммо сен тенгликка риоя қилмадинг? - тишлаб олгудек гапирарди Эдвард. - Мен мана шуни сездим.

- Яна қанақа тенглик?

У қимтиниб олди.

- Мендан бошқа ҳамма сенга совга бериши мумкин. Фақат мен эмас. Мен сенга бор

қувончим билан истаган нарсани совга қилишим мумкин.

Битирув оқишмида ҳам сенга

нимадир совга қилмоқчи эдим, аммо сен менинг совгамни бошқаларники билан солиштирган

ва катта тенгликни бузилиши сабаб фақат менинг совгамни энг зўр дея ҳисоблай бошлардинг.

Шу сабаб мендан совга олишни истамасдингми?

- Ҳа, нима деб тушунтирсам бўлади? - елкамни қисдим. - Сен менга ҳаммадан ҳам энг

муҳимроғисан. Ўзингни менга совга қилгансан. Бу эса мен арзишимга қараганда анча кўпроқ

нарсаси дегани. Қолганларни совгалари эса бу шунчаки эътибор ифодаси холос.

Эдвард бир дақиқа ўйланиб қолди.

- Бу яна қанақа ахмоқлик! Сен менга жуда галати муносабатда бўляпсан.

Мен жимгина нонимни чайнардим: Эдвард барибир у мен учун қанчалик бебаҳо эканини

тушунтиришимни истамасди.

Қўл телефони жириглади. Эдвард рақамга қаради, кейин эса кўтариб жавоб қилди.

- Элис, нима бўлди?

Эдвард тингларди, мен эса ўзимдан ўзим қалтирардим. Элис нима гапирган бўлса ҳам

Эдвардни ҳайратлантормади. У икки бора хўрсиниб қўйди.

- Мен ҳам шундай ўйлаган эдим, - жавоб берди у менга қараб ва бироз хўмрайди. - У

тушида гапириб чиқди.

*Менинг юзим қизариб кетди: нима деб валдираган эканман-а?
- Мен ўзим бу билан шуғулланаман, - ваъда берди Эдвард.*

Телефонни ўчираркан яна

*ҳўмрайиб менга қаради: - Сен менга ҳеч нарса айтиши ниятинг
йўқми?*

*Мен ўйланиб қолдим. Кечаги огоҳлантирувни эсга олсам, Элис
шу сабаб қўнғироқ қилган*

бўлиши мумкин. Кейин алағ жалағ тушларимни ёдга олдим.

Мен қоп-қора ўрмонда

*Жаспернинг ортидан чопиб кетаётганмишман. Ундан ўзиб
кешиб мана бу бошқотирма*

*ўрмондан чиқиб кетмоқчи эмишман. Аммо менинг олдимда
Эдвард чиқиб қолибди. Аммо бу*

*айнан ўша Эдвард эмас экан. Аллақандай махлуқ, анчадан бери
менинг қонимга ташна махлуқ*

*эди у. Менга энди ҳаммаси барибир эди. Чунки мен қарор қабул
қилиб бўлгандим. Ва айнан*

мана шу гапимни Эдвард уйқудалигимда эшитган бўлса керак.

*Мен лабимни тишлаб жим ўтирдим. Эдвардга қарашни
истамасдим. У кутарди.*

*- Менга Жаспернинг зояси жуда ёқиб қолди, - ниҳоят тилга
кирдим мен. - Мен ёрдам*

*бермоқчиман. Нимадир бўлса ҳам қилсам дейман, - буюргандек
бўлдим.*

*- Сен қўшимча зарба орттирасан холос, ортиқ ҳеч нарса
қилолмайсан.*

- Жаспер ундай ўйламайди. У яхшироқ фикрларкан!

Эдвард менга сотқинга қарагандек ириллаб қаради.

*- Сен мени у ёққа элтиб ташлай олмайсан, - босим ўтказдим
секин. - Ўрмонда инимга*

беркиниб жимгина кутиб ўтиришни хоҳламайман.

*Эдвард тўсатдан лабини қимтиб олди, кулгусини зўрга тия
олди.*

*- Белла, Элис сени ўтлоқда кўра олмайди. Ўрмонда изгиб
юришингни эса кўра олади.*

Мен у каби ўзимни оддий қабул қилгандек тутмоқчи бўлдим, аммо ўхшата олмадим.

– Бу Элис Сетдек алоқага қодир эмаслиги сабаблими, - мулойимгина сўрадим мен. - Йўқса у

умуман ҳеч нимани кўра олмас эканда. Менимча, Сет мендан кам бўлмаган истакда ўтлоқда

бўлгиси келаяпти-ку. Унда ундан йўлни кўрсатиб юборишини илтимос қилишим мумкин

бўлади.

Эдварднинг юзида газабланиш кўринди, кейин аста чуқур нафас олиб енгиллашди.

– Ҳа, мен ҳам шундай жиннилик қилишингдан чўчигандим... агар сен бу ҳақида

айтмаганингда ҳам барибир Сэмдан Сетга алоҳида қатъий буйруқ беришини сўраб қўйгандим.

Сет буйруқни бузиши мумкин эмас.

Мени майин табассум қилишда давом этдим.

– Нега Сэм бунақа буйруқ бериши керак? Агар мен борлигим уларнинг фойдаси эканлигини

тушунтирсам-чи ва қарабсанки, Сэмнинг ўзи мени кутиб олиш учун истиқболимга чиқади.

Эдвард яна асабийлашди.

– Балки сен ҳақдирсан. Аммо мен аниқ биламан Жейкоб муҳим буйруқни бажарганидан

фақат мамнун бўлади.

Мен хўмрайдим.

– Нега энди Жейкоб?

– Чунки Жейкоб Сэмдан кейин иккинчи ўриндаги катта унвон эгаси. Наҳотки у сенга ҳеч

нарса айтмаган бу ҳақида? Унинг буйруқларини ҳам бажариш шарт.

Мана шу ерда мен қўлга тушдим ва табассумим ҳам ёрдам бермайдиган кўринади. Эдвард

буни билган. Қошимни чимирдим. Жейкоб албатта Эдварднинг томонида бўлади - бу ерда

шубхага ўрин йўқ. Ярамас Жейкоб мансаби ҳақида менга айтмаганди!

Эдвард менинг жимлигимни кўриб, сокин бир тинчантиргич оҳангда деди:

– Кеча мен тўданинг онгига кириб уларнинг ўзаро мулоқотини ўргандим. Бир кишига бу

огирлик қиларкан, шундай катта жамоани ўқий олиш ва бошқариш. Ўзаро ҳаракат қилиш,

жамоа онги билан ўртоқлашиш... ҳайратанарли нарса экан!

У мени чалғитишига уринарди. Мен жимгина эшитиб ўтирдим.

– Жейкоб жуда кўп сирларни беркитиб ётибди, - хингиллади Эдвард.

Мен ҳануз жим эдим, қулай пайти бўлса ўз гапимни айтиб олсам.

– Мисол учун, ана у кичкина кулранг бўрини эслайсанми?

Мен истамайгина бош ирғадим.

Эдвард пиқиллади.

– Улар ўз афсоналарига шу қадар берилган экан. Уларни ҳеч бир афсонаси биттасидек

уларга кучли таъсир қилмаган.

– Майли. Қизиқиб қолдим. Гапириб бер.

– Уларнинг ўйлашича, энг биринчи бўрининг тўғридан тўғри авлодларигина бўрига айлана

оладилар.

– Демокчисанки, бошқалардан кимдир бўрига айланиб қолибдими?

– Йўқ, у қиз авлод давомчиси эканлигига баҳс қизгин бўлаяпти.

– У қиз? - мен мингиладим ҳайрат билан Эдвардга қараб.

У бош чайқади.

– У қиз сени таниркан. Унинг исми Ли Клируотер.

– Ли бўритусга айландими! - чинқуриб юбордим. - Қандай қилиб? Қачон? Нега Жейкоб

менга бу ҳақида айтмади?

– Шунақа нарсалар борки, уни асло айтиб бўлмайди - масалан нечта бўритуслар бор. Яна

баъзан Сэм буйруқ берса тўда уни эшитмай қолиши мумкин экан. Жейкоб жуда эхтиёткор эди

ва менинг қаршимда дўстлари ҳақида ўйларкан. Албатта кечаги тунда кўп сирини сездим.

– Ақлдан озиш ҳеч гап эмас! Ли Клируотер!

Жейкоб бир марта Ли ва Сэм ҳақида айтиб берганди. Қизни деб Сэм ҳар сафар қондани

бузмаслик кераклигини қайта ва қайта ёдига оларкан. Ўша тунда гулҳан ёнида кекса Квил

айтиб берган қондаги бурч фақат Квилетлар ўғлонларида жўш уради деган гапидан сўнг

Лининг кўзидан оққан ёшни сабабини тушундим. Ва Билли амаки Сьюнинг фарзандлари билан

муаммолар сабаб уни ҳолидан хабар олгани тез-тез боришини сабабини тушунгандек бўлдим.

Муаммо шуки - уларнинг иккаласи ҳам бўритусга айланишибди!

Мен Ли Клируотер ҳақида жуда кам эслайман. Ана энди у ҳам бўрига айланди ва унинг

фикрини ўқий олади ва ўзининг шахсий фикрини яшира олмайди.

«Мен биласанми нимага тоқат қила олмайман, - қачондир айтган эди Жейкоб. - Уялиб

беркитган нарсангни кўпинча ҳамма кўриб қолади».

– Бечора Ли, - пичирладим мен.

– Усиз ҳам уларга қийин.

– Нимага экан-а?

– Уларга жуда оғир. Ўз фикрларини ошкор этиб тарқатиш жуда муҳим. Кўпчилиги бир-

бирига кўмак беради. Айтайлик, биттаси қасддан ўз онгини ўзи бошқара бошлайдигандек

бўлса борми, бу тўдага парокандалик келтиради.

– Унинг сабаблари етарли, - дедим ва ҳануз Лини ҳимоя қилардим.

– Ҳа биламан, биламан, - иқрор бўлди Эдвард. - Бу уларнинг галати "ҳиссий боғланиш"и. -

У ҳайратлангандек бош иргиди. - Ўшанда Сэм Эмилига ипсиз боғланиб қолган эди. Сэмда ҳеч қандай танлашга имконият бўлмаган. Бу менга «Ёз кечасидаги туш» пьесасини эслатади - парининг севги афсуни... ҳақиқий сеҳр. - У жилмайди. - Бу айнан мени сенга талпинтирувчи муҳаббат.

- Бечора Ли, - яна қайтардим тўтиқушдек. - Аммо нега уни қасддан иш қилаяпти деб айтаяпсан?

- Ли доимо уларга бир нарсани, тўдадаги ҳеч ким, ким афзалроқ эканлигини танлай олмасликларини эслатиб туради, - тушунтирди Эдвард. - Мисол учун Эмбри ҳақида.

- Нега энди Эмбри? - ҳайрон бўлдим мен.

- Унинг онаси Ла-Пушга ўн етти йил аввал хомиладорлик пайтида Мак қабиласининг қўчирилиши бўлаётганда келиб қолган. У Квилетлардан эмас. Ҳамма Эмбрининг отаси Мак қабиласида қолган деб ўйларди. Аммо кутилмаганда Эмбри тўдага қўшилди.

- Хўш нима қилибди?

- Аммо шуниси қизиқки, бунинг учун унинг отаси учликдан биттаси бўлиши керак эди: катта Квил Атеара, Жошуа Улей ёки Билли Блэк - ўша вақтда учаласи ҳам уйланган эди.

- Ана холос! - ох тортиб юбордим мен.

- Ана энди Сэм, Жейкоб ва Квилларнинг боши қотган, қай бири Эмбрининг ягона қондош огалари экан. Кўпчилик ўйлашича бу Сэм, чунки унинг отаси кўпинча уйда бўлмас экан. Аммо барибир шубҳа аримаяпти. Жейкоб отасидан сўрашга қўрқади.

- Ақлдан озиш ҳеч гап эмас! Бир кечани ўзида ҳаммасини қандай билиб олдинг-а?

- Тўданинг онги чалкашиб кетган: улар биргаликда ўйлашади,
аммо ҳар бири ўзича. Қанча

бўлса ҳам ўқийвераман!

Эдвард буларни ҳижолат бўлиб китобнинг энг қизиқ жойида
ётиб қўйган одамдек

гапирарди. Мен кулдим.

Эдварднинг чехраси яна мулойим бўлиб қолди.

- Эдвард, мен ўтлоқда бўлишим шарт.

- Йўқ, - жаҳлини тийиб олиб қатъий овозда гапирди.

Ва мен тушуниб олдим. Менинг айнан ўтлоқда бўлишим шарт
эмас - Эдвардга етарлича

яқин ерда бўлсам бўлди.

«Бу жуда бешафқатлик, - ўзимни айблай кетдим. - ва жуда,
жуда худбинлик... бундай

қилма!»

Мен ўзимнинг ички овозимни ўчирдим. Аммо Эдвардга қарашга
ботинолмадим. Шу сабаб

столга қараб гапирдим:

- Эдвард, мени эшит, - пичирлаб. - Бу умуман бошқа гап... бир
марта ақлдан оздим. Мен

нимага қодирман-у ва нимага йўқ, билмайман ҳам... Агар сен
йўқ бўлсанг, мен бунга

чидолмайман.

Мен кўз ташлашга қўрқдим, унга қанақа азоб берганимни
кўришни истамадим. Унинг

хўрсиниши ва жим бўлиб қолишини етарлича эшитдим. Нега
мен буни айтдим-а! Аммо

мақсадга етишини учун сўзимни қайтариб олиб бўлмайди.

Эдвард бирдан мени қучоқлаб олди ва силаб сийпади. У мени
тинчлантирмоқчи.

Айбдорлик ҳисси мендан арий бошлади. Ўзликни сақлаш ҳисси
енгиллашди: аммо мен аниқ

биламан, Эдвардсиз мен яшай олмайман.

- Белла, ҳаммаси сен ўйлаганингчалик эмас, - деди у. - Мен сенга
жуда яқин бўламан ва

ҳаммаси жуда тез тугайди.

- Мен бунӣ кўтара олмайман, - мажбурладим уни кўзимни кўтаришига куч топа олмай. - Мен

келадими ёки йўқ деб топишмоқ топиб ўтиришни истамайман.

Бу жуда тез тугаса ҳам мен шу

асрга тенг лаҳзаларда қандай чидайман?

Эдвард хўрсинди.

- Белла, ҳаммаси яхши бўлади. Қўрқишига сабаб йўқ.

- Ҳеч қандай сабаб йўқми?

- Умуман йўқ.

- Ҳамма соғ-саломат тирик қоладими?

- Буткул ҳамма, - ваъда берди.

- Демоқчиманки менсиз ҳам ҳаммаси яхши тугайди, шундайми?

- Уддалаймиз. Элис ҳозир хабар қилди, улар ўн тўққизта

қолишибди. Биз уларни бир

ҳамлада йўқ қиламиз.

- Ўзинг айтганингдек кимдирга хатто иш ҳам қолмайди,

бемалол ўтириб томоша қилиши

мумкин, - эслатдим. - Ростанам шундай деб ўйлайсанми?

- Ҳа.

Ҳаммаси шундай жуда оддийми - наҳотки мен нимага

ёпишаётганимни сезмаяпти?

- Сен бунда иштирок этмасанг нима бўлади?

Узоқ сукунатдан сўнг, ниҳоят, унга кўзимни кўтариб қарашга журъат этдим.

Эдвард мен билан ҳавфсиз ерда бўлишини ва мен имкони бўлса унга ўзимни қурбон

қилишига ҳам тайёрлигимни кўрсатмоқчи эдим.

- Сен мени жангда қатнашишимни истамайсанми? - тинчгина сўради Эдвард.

- Ҳа. - ўзимнинг ҳайратимдан жўшиб ишонч билан гапирдим. -

Ёки мен ҳам сиз билан. Ё

ундай ёки бундай, асосийси биз бирга бўлсак бўлди.

Эдвард чуқур нақас олди ва енгил нафас чиқарди. У менинг юзимни кафтига олди,

нигоҳимни ўзига қаратди, кўзларимга узоқ қараб қолди. Қизиқ у ердан нима излад экан? Ва

нима топди? Мен ўзимни айбдор ҳисоблардим, аммо юзимда сезилармикан?

У енгил қимтиниб қўйди ва телефонига қўл чўзди.

- Элис, - деди у - Сен бироз Белла билан гаплашиб ўтира олмайсанми? - Мен Жаспер билан гаплашиб олишим керак.

Элис, менимча рози бўлди шекилли, Эдвард телефонни ўчирди ва яна менга қаради.

- Сен Жасперга нима демоқчисан? - пичирладим мен.

- У билан гаплашиб олишим керак... заҳирадаги ўриндигим ҳақида.

Унинг юзидан қанчалик унга қийинлигини сезиб турардим.

- Кечир мени.

Мен ростанам айбдорликни ҳис қилаётгандим. Уни шунга мажбур қилганим учун ўзимни

кечира олмаётгандим. Аммо соҳта кулиб уни қўйиб юборишга журъатим етмасди.

- Узр сўрама, - жавоб берди Эдвард, енгилгина кулиб. - Белла, ҳеч қачон ҳис қилган

нарсангни айтишдан қўрқма. Агар сенга айнан шу керак бўлса...

- у елкасини қисди. - Сен

менга ҳаммадан ҳам кўра муҳимсан.

- Мен сени оиланг ёки мени танла демадим...

- Биладан. Сен умуман бошқа нарсани сўрадинг. Сен менга иккита йўлни таклиф қилдинг.

Сен ўзингга мос йўлни, мен эса ўзимга мос йўлни танлагандик. Ва мана шу келишув дейилади.

- Раҳмат, - пичирладим мен.

- Ҳеч қиси йўқ, - жавоб берди у, менинг сочимни силади ва ўпди.

- Нима истасанг ҳаммаси бўлади.

Биз анча пайт қимирламасдан тек қотиб турдик. Мен Эдварднинг кўйлагини юзимга суртиб

ҳидлаб ўтирсам, ичимда икки овоз тинмай шангилларди: бири ақлли ва жасур бўл деса,

иккинчиси жимгина ўтир дер эди.

- Айтганча учинчи рафиқа ким? - тўсатдан сўраб қолди

Эдвард.

- Нима? - мен чўчиб тушдим ва бироз тушумай нари кетдим.

Наҳотки яна ўша тушни кўрган бўлсам?

- Сен тушингда учинча рафиқа деб алаҳсираб чиқдинг.

Қолганларини тушунса бўлади,

аммо бу сўзни умуман тушунмадим.

- Ҳа, у-ми. Бу афсоналардан биттасида айтилган аёл. Гулҳан атрофида сўзлаб беришганди, -

мен елка қисдим. - менимча миямда қолиб кетган экан.

Эдвард менинг овозимдаги ҳаяжондан ўзи ҳам қизиқиб кетди.

У қизиқиб сўрайман деб турган эди, остонада Элис пайдо бўлди.

- Сен энг қизиқ нарсани ўтказиб юбординг, - деди у.

- Салом, Элис, - саломлашди Эдвард ва хайрлашув бўсасини бериш учун иягимни кўтарди.

- Мен кечроқ келаман. - ваъда берди у. - Қолганлар билан гаплашишим керак бу ҳақида.

Режалар ўзгарди.

- Майли.

- Кўп нарса ўзгармайди, - қўшиб қўйди Элис. - Мен уларга айтдим. Эмметт рози бўлди.

- Ана бўлмаса! — дея хўрсиниб Эдвард мени Элис билан ёлғиз қолдирди.

- Кечир, - яна узр сўрадим. - Сен нима деб ўйлайсан... сизларни жиддий ҳавфга

қўйяпманми?

- Белла, сен жуда қаттиқ безовта бўлаяпсан. Аслида эса сиқилишинга арзимаydi.

- Унда сен нега жаҳл қилдинг?

- Эдвард ўзи истаган нарсасига эриша олмаса шунақа майдагап бўлиб қолади. У билан

бирга яшашигни тасаввур қилаяпман! - У хохолаб кулди. - Ҳар ҳолда сенга осон бўлади, ахир

у сенга муносиб. Фақат бунақа пессимист бўлма.

- Сен Жасперни ёлғиз ташлаб келдингми? - сўрадим мен.

- Бу бошқа масала, - деди Элис.

- Ҳа-я, бошқа.

- Бор ўзингни бир ойнага сол, - буйруқ берди Элис. - Даданг ўн беш дақиқадан кейин уйда

бўлади, сени бунақа мунгайган қиёфада кўрса ҳеч қаёққа жўнатмайди.

Жин урсин, мен бир кунни ухлаб йўқотдим. Қанақа катта йўқотиш! Ҳар қалай энди туш

кўриши билан ўтказмайман бошқа.

Дадам уйга келганида мен ўзимга анча келиб олган эдим, кийиниб ясаниб анча ўзимга оро

бериб кечки овқатни тайёрлаётган эдим. Элис Эдвард ўтирадиган жойда ўтирган эди. Дадам уни кўриб ҳайратга тушди.

- Салом, Элис! Аҳволларинг яхшими?

- Раҳмат, Чарли, жуда яхши.

- Сен ниҳоят уйғондинг-а уйқучи қиз, - деди дадам менга, столга ўтиргач яна Элисга гапира

кетди. - Бутун шаҳар кечаги базмни гапираяпти. Бунақа кечадан кейин катта миқёсда тозалаш

ишлари олиб боргандирсизлар?

Элис елка қисди. Мен уни биламан, аллақачон ҳамма жойни саранжом саришта қилган.

- Тозалаш ҳақида гапирсиз-а, - деди у. - Бундай байрам учун қанча йигим териш бўлса ҳам арзийди.

- Эдвард қаерда? - сўради дадам енгилгина норози овозида. - Тартибга келтириши билан шуғулланаяптими?

Элис хўрсиниб қўйди - сиқилиб кетган қиёфага кирди. Аммо барибир ўзини тутиб олди.

- Йўқ. У Эмметт ва Карлайл билан дам олиш куни сафар уюштиришга тайёргарлик кўряпти.

- Яна тоққами?

Элис хафа бўлгандек бош иргиди.

- Ҳа. Мендан бошқа ҳамма. Ўқув йили охирида ҳар доим сайёҳатга чиқардик. Бу сафар мен

ўзгартириш киритдим. Мен тоққа боргандан кўра дўконларни айланаман дедим. Аммо ҳеч ким

менга қўшилишни хоҳламади. Мени ташлаб кетишмоқчи.

- Элис, қизалогим сен бизникида яшасанг бўлмайдимми? - таклиф қилди дадам. - Хатто

менга ҳам кўрқинчли, ана шундай катта уйда бир ўзинг яшаш кўрқинчли.

У хўрсиниб қўйди. Менинг оёғимги тўсатдан оғир бир нима босди.

- Вой! - деб қичқирвордим билмасдан.

Дадам менга қаради.

- Нима бўлди сенга?

Элис менга маъноли қаради. Менимча бугун бир нимани ҳал қилмоқчи.

- Оёғимни столга уриб олдим, - дедим мен.

- Хм. - дадам яна Элисга қаради. - Хўш бизникида яшашга розимисан? Элис яна мени

оёғимга секин тепди - бу сафар унча қаттиқ эмасди.

- Дада, биласиз-ку хонамда яшаш у қадар қулай эмас. Элис полда ётишига тўғри келмаса

деб кўрқаман...

Дадам лабини тишлади.

- Унда балки, Белла сен билан яшар, - таклиф қилиб қолди дадам. - То сеникилар келгунича.

- О, Белла, розимисан? - Элис жозибали қараши билан жилмайди. - Сен мен билан дўкон

айланишга ҳам қарши эмасмисан?

- Албатта, - рози бўлдим мен. - Нега энди айланмас эканман?

- Сеникилар қачон кетишмаяпти? - қизиқди дадам.

- Эртага. - Элис яна аразлаб бурун тортиб қўйди.
- Қачон сеникига боришимни хоҳлайсан? - сўрадим мен.
- Эҳтимол кечки овқатдан сўнг, - иягини қашиб ўйчан жавоб қилди Элис. - Сен ахир шанба кунни бўш бўлсанг керак. Мен кун бўйи дўкон айлансам дегандим.
- Фақат Сиэтлга эмас, - деди дадам қошини ўйиб.
- Ўйқ албатта - рози бўлди Элис, аммо иккимиз ҳам шанба кунни Сиэтл энг ҳавфсиз жой бўлишини билардик. - Биз Олимпияга борамиз...
- Белла, менимча сенга бу ёқади, - мамнун гапирарди дадам енгил керишиб. - Ҳар ҳолда шаҳарда сайр қиласан.
- Ҳа дада, бу жуда зўр бўлади.
- Мана бир иккита сўз билан Элис менинг иштироким учун имкон тайёрлади. Эдвард тез орада етиб келди. У ҳеч бир ҳайратсиз дадамнинг яхши дам олиб кел деган тилаklarини қабул қилди. У сайёҳат эртага эрталаб бўлишини ва эртароқ кетишини айтиб хайрлашиб жўнаб кетди. Элис унга қўшилиб кетди. Мен эса ухлаганга ётаман дедим.
- Наҳотки сен чарчадинг? - ҳайрон бўлди дадам.
- Озроқ, - алдадим.
- Албатта ҳайрон қолмаса ҳам бўлади... Сен базмларни ёқтирмасдинг, - деди дадам. - Бунақа базмдан кейин роса толиқибсан.
- Хонамда мени тўшагимда ётган Эдвардни кўрдим.
- Соат нечада бўритуслар билан кўришамиз? - пичирлаб сўрадим мен унга яқинлашиб.
- Бир соатлардан кейин.
- Бу яхши. Жейк ва унинг дўстларига ухлаб олиш зарар қилмасди.
- Сенга бундан ҳам кўпроқ керак, - эслатди у.
- Мен мавзунни ўзгартирдим, Эдвард эса мени уйда қолишимга кўндирмоқчи бўларди.

- Элис сенга мени яна ўғирламоқчи эканини айтмадими?

- Йўқ айтмади, - тиржасайди у.

Мен оҳиста унга термуламан, у ҳам менинг жиннилигимдан кулиб майин тикилади.

- Наҳотки сен унутдинг. Сени ўғирлаш фақат менга руҳсат берилган? - сўради у. - Элис

бошқалар билан ов қилгани кетади. - у хўрсинди. - Менга энди ов бефойда.

- Демак сен мени ўғирлаб кетаркансан-да? У бош иргиди.

Мен бир дақиқа ўйладим. У ерда ҳар вақт хонамга кириб аҳволимни сўровчи ва эшик

ортида тингловчи дадам бўлмайди, яна у ерда ҳар пичир-пичирингни эшита оладиган,

ухламайдиган қонсўрақлар ҳам бўлмайди. Фақат биз иккимиз мен ва Эдвард.

- Ётирозинг йўқми? - сўради у менга мафтун бўлганича.

- Ҳа, йўқ... аммо ҳалиги...

- Нима? - Эдвард бироз қўзғалиб менга қаради.

Ҳали ҳамон мен унга розилик билдирганимга ишонмаётган эди. мен аниқроқ

тушунтиришим керакка ўхшайди.

- Нега Элис дадамга бугун кетаётганингни айтмади? - сўрадим мен.

Эдвард енгилгина кулиб қўйди.

Ўтлоққа бўлган бу сафарги сайёҳатим мени янада фароғатга кўмди. Мен ҳалиям ўзимни

айбдор ҳисоблардим. Аммо Эдвард осонгина ва тинчгина жангда қатнашмасликка рози бўлган

бўлсада, у яқинларини ташлаб кетишга ўзига эп кўрмас, балки шу сабаб у мени кўнглимни

кўтариш учун номига алдаб қўяётган бўлса ҳам не ажаб?

Ўтлоқда ҳамма келиб бўлган экан. Биз энг охирги бўлиб борибмиз.

Жаспер ва Эмметт аллақачон кураш олиб борардилар - ҳар ҳолда кулгу билан кучларини

*солиштириши эди бу. Элис ва Розали эса жимгина кузатишарди.
Улардан унча узоқ бўлмаган*

*жойда Эсми ва Карлайл гаплашиб ўтиришарди, ҳеч кимга
парво ҳам қилмасдан ўз оламларига
шўнгишганди гўё.*

*Бугун анча ойдин кеча эди. Ой чарақлаб нур таратар, узоқда
учта бўрини шарпаси кўриниб*

*турар, улар машгулот майдончасини олишаётганларни
жимгина кузатишарди.*

*Мен дарров Жейкобни танидим - хатто у бизни кўрмаган бўлса
ҳам қадам ташлашидан
сездим.*

- Қолган тўдадагилар қани? - қизиқдим мен.

*- Уларнинг ҳаммасини бир жойда бўлиши шарт эмас,
биттанинг ўзи етарли албатта. Аммо*

*Сэм биттани ўзини жўната олмасди. Сэм ҳалиям тўлиқ бизга
ишонмасди. Шу сабаб Жейкобни*

*жўнатган. Квил ва Эмбри эса унинг доимги соясидек
шериклари.*

- Жейкоб бизга ишонади.

Эдвард бош қимирлатди.

- У биз уни ўлдирмаслигимизни билади.

- Сен бугун машгулот олиб борасанми? - ўйламасдан сўрадим.

Эдвард учун бу мени уйда

ёлғиз қолдиришдек қийин иш, хатто унданам қийинроқ.

- Мен қачонки эҳтиёж сезилса ёрдам бераман, - елка қисди

Эдвард. - Жаспер аллақандай

нотенг бўлган ҳужумларни ўргатишни хоҳлаяпти.

Мени янги ваҳима тўлқини қамраб олди.

*Ахир янгилар барибир кўпчиликни ташкил этади. Мен туфайли
бу тенгсизлик янада*

катталашади.

Мен ўтлоқда турарканман ўз ҳисларимни беркитишга уриндим.

*Ох, қани энди яшира олсам. Манга янада қийин. Калленлар
ўзлари мени ишонтириб*

хаммаси яхши бўлади десалар ҳам тез орада дахшатли жанг бўлади. Мен ўзимни чалғитиб

Жейкобга қарадим.

Жейкоб ўша кунгидек бўриларча табассум қилди, кўзлари атрофида ажсинлар пайдо бўлди,

одам қиёфасида ҳам шундай кулади.

Ишонини қийин, авваллари тушларимда бўритуслардан қўрқиб чиқардим, ана энди бемалол

хатто тиржайиб уларга қараб ўтирибман

Ҳеч бир шубҳасиз Эмбрини Квилдан ажрата оламан. Ҳаммаси аниқ фарқ қилади, Эмбри -

ана у сарғиш кулранг бўри, елкасида бир иккита қора доғлари бор, Калленларга тийиқсиз шашт

билан қараб турибди. Мана буниси эса Квил - тўқ шоколад ранг, бироз ёрқин жунни бор ва

дўстона қиёфасидан чиқишиб кета оладигандек таассурот уйғотади одамда. Хатто мана

шунақа махлуқ кўринишида бўлса ҳам улар дўстлар, ҳақиқий дўстлардир.

Аммо бу дўстлар Эмметт ва Жаспер каби метин бадан, тош терили эмасди. Улар узоқ умр

кўришади, қони билан даволаш хусусияти бор, аммо улар оғир жароҳатдан ҳалок бўлишлари

мумкин...

Эдварднинг ишончи баланд эди: кўриниб турибди у ўзининг яқинларидан ҳавотирда эмас.

Аммо бўриларга озор етса-чи? Агар у бундан ҳавотир олмас экан, нега мен ҳам ҳавотир

олишим керак. Эдварднинг ишончи йўқолиши ҳам менинг қўрқувларимнинг бир қисми.

Мен Жейкобга жилмайдим аммо, томоғимга нимадир тиқилди. Кулганим ўхшамади.

Жейкоб бир сакраб енгил ҳаракат билан юриб биз Эдвард билан турган жойга етиб келди.

- Салом, Жейкоб, - одоб билан саломлашди Эдвард.

Бир зарра ҳам эътибор бермаган Жейкоб менга қоп-қора кўзларини қадади. Кечагидек

менга бошини паст қилиб тикилиб қараркан, унинг ичидан паст бир текисда гимирлаган овоз чиқди.

– Менинг аҳволим яхши, - жавоб бердим унга. - Шунчаки ҳавотирланаяпман.

Жейкоб менинг кўзимга қараишда давом этди.

– У нима учунлигини билмоқчи, - деди Эдвард.

Жейкоб ириллади - баланд овозда эмас, шунчаки дарғазаблик бор эди. Эдварднинг лаби титради.

– Нима бўлди? - сўрадим мен.

– Менинг таржимамдан норози. Одатдаги ҳаёлида «Яна ўша ахмоқликми. Нима учун ҳавотир оласан?» деб ўйлади. Мен буни қўполроқ деб ўйлаб, сал ўзгартирдим.

Мен ноилож кулдим, аммо куладиган ҳолим йўқ эди.

– Ҳа, ҳавотирга сабаб бор - дедим Жейкобга. - Мисол учун мана бу ҳавф-хатарга ўзини отадиган тентак бўрилар.

Жейкоб йўталгандек хириллаб кулди.

Эдвард хўрсинди.

– Жасперга менинг ёрдамим керак экан. Сен таржимонсиз ҳам гаплаша олишини эплайсан-ку?

– Уриниб кўраман.

Эдвард қайзуга чўкиб қаради ва Жаспернинг ёнига кетди.

Жейкоб олдинга интилиб менга яна қаради ва секин хириллади.

Яна ярим қадам юрди.

– Ўзинг бора қол. Мен кўргим йўқ.

Жейкоб бошини ён томонга яна қимирлатиб юр дегандек ниқтади.

– Ҳа бор, кета қол.

Жейкоб индамай кетмади. Олдинги панжаларини бошига қўйиб менга қаради, кейин

жангга қараб қўйди.

Мен олишувни кўрмаслик учун кумушранг ойга термулиб қолдим. Чунки менда жуда

жонли тасаввур бор эди. Совуқ жунжиктирувчи шамол эсан эсди, мен қалтирадим.

Жейкоб менга етиб келиб қалин жунлари билан ортимдан қоплаб исита бошалди.

- Ммм, раҳмат, - дедим мен.

Бироздан сўнг мен унинг кенг елкасига кўникиб олдим. Бу ер анча қулай экан.

Булутлар осмон гардишига чиқиб янада ойни ялтиратиб кўрсатар, булутни қамраб гоҳ

тўсиб, гоҳ тарқалиб уни ярақлатар, гоҳида эса тундлаштирарди.

Мен Жейкнинг силлиқ ва иссиқ мўйнасини тараб силарканман ичидан меҳрли ва мазза

қилаётган хириллашга ўхшаш сокин овоз чиқди, бу унга жуда ёқарди.

- Биласанми менинг ҳеч қачон итим бўлмаган, - тан олдим мен.

- Ҳар доим хоҳлаганман.

Аммо онамнинг аллергияси бор эди.

Жейкоб кулди - мен унинг танаси қимирлаб кетганидан сездим.

- Наҳотки сен шанба кунидан ҳавотирда эмассан? - сўрадим мен.

У мени кўришим учун бошини менга қаратди ва катта қора кўзлари хотиржам боқди.

- Қани эди мен ҳам сендек хотиржам бўла олсам эди!

Жейкоб бошини менинг оёғим устига қўйди ва секин меҳрли ириллаб қўйди. Мен ўзимни

анча енгил сездим.

- Демак эртага сайрга чиқарканмиз.

У ҳаяжонланиб ўкириб қўйди.

- Йўл анча узоқ бўлиши мумкин, - огоҳлантирдим мен. - Эдвард оддий одамларникидек

масофани ўлчамай ўзини қарашида ўлчаган.

Жейкоб яна ўша эркали йўталани қилди.

Мен унинг қайноқ мўйнасига ўралиб қулай ўтириб олдим-да, бошини силадим.

Қизиқ... Ҳар ҳолда ҳозир Жейкоб бўри тусида менга энг яқин, энг яхши дўстимдек

туюлаяпти. Хатто қараишлари, нафаслари ҳам ҳақиқий ўзимнинг хотиржам пайтларимдаги

беғам дўстимнинг нафаси. Аммо одам тусига кирганида гўё ўзида бўлмай қолади. Ўша

кунлардаги безубор дўстлигимизни бўри тусида қайта топгандек бўлдим...

Ўтлоқда ажалкор ўйинлар давом этар, мен эса булутлар огушидаги ойга термулардим.

XX боб. Мураса

Ҳамма нарса тахт эди.

«Элисникидаги таширифим» учун икки кунлик буюмларим ва кийимларимни тайёрлаб

қўйдим, юкларим пикапнинг орқа ўридигида. Концертга чипталарни Анжела, Бен ва Майкка

бердим. Майк ўзи билан Жессикани олиб кетса керак деб ўйладим - режам шунақа эди. Билли

амаки кекса Квил Атеарадан қайиғини олиб матч бошлангунча денгизга балиқ овлагани

кетиши керак эди. Коллин ва Брейди, энг ёш бўритуслар Ла-Пушни ҳимояси учун қолишлари

керак эди - ҳар ҳолда улар ўн учга ҳам тўлмаган бўлсалар ҳам, ҳали улар бола эди. Дадам

Форксда қолгандан кўра шу ерда ҳавфдан ҳоли бўлади.

Мен қўлимдан келганича ҳаммасини қилдим. Мен бугун учун ўзгартира олмайдиган

нарсаларимгагина кўз юмдим холос. Агар тескарисини бўлса ҳам яна қирқ саккиз соатдан сўнг

*мен учун ҳаммаси тугайди бундан асло ҳавотирда эмасман.
Эдвард менинг тинчланишимни истайди.*

*– Бор йўғи битта кечада биз бутун борлиқни унутишга
ҳаққимиз бордир ахир? - ялинди у*

*мени нигоҳи билан аврар экан. - Менимча бу учун бизга ҳеч
қачон вақт етмайди. Мен фақат
ёнингда бўлишни истайман холос.*

*Бундай ўтинчни рад этиб бўлмасди... «барча қўрқувларни
унут» дейиш осон! Аммо бу кеча*

*биз ёлғиз қоламиз ва ҳаёлимда ҳам бошқа ўйлар мужассам
бўлиши керак...*

Нимадир ўзгарди.

Мисол учун, энди мен тайёр эдим.

*Унинг оиласи аъзосига ва унинг дунёсининг бир бўлагига
айланишга тайёр эдим. Қўрқув,*

*айбдорлик ҳисси ва оғриқ мени шунга ўргатишганди. Мен ой
шуъласига термулиб*

*бўритуснинг тафтида ўтирганимда булар ҳақида ўйлаб
бўлгандим. Энди мен чўчимай*

*қўйганимни тушуниб қолдим. Агар кейинги сафар бирор кор-ҳол
бўлса энди мен ортиқча юк*

*эмас, балки суянчиқ бўламан. Энди Эдвардда мени ёки оиласини
танлаш имконини*

*қолдирмайман. Биз худди Элис ва Жаспердек бирга бўламиз.
Кейинги сафар менга ҳам иш
топилади.*

*Мен энди ҳавф-хатар соя солмагунича кутавераман. Майли
Эдвард тинчлантираверсин.*

*Энди ҳавф-хатар ҳеч қандай аҳамиятга эга эмас мен учун. Мен
тайёрман.*

*Фақат бир нарса етишимаяпти. Фақат менинг инсонийликдаги
муҳаббатим йўқолишидан*

*ҳавфсирайман. Ана у Жаспер ва Эмметт ўйнаган гаров
шартларига ўзгартириши киритиши керак*

*эди. Мен қонсўракка айлансам Эдвардни севмай қўяманми ёки
севишда давом этаманми, мана
шуни устида баҳслашса бўлади.*

*Шу сабаб бу кеча гаплашишига анча мавзу бор. Оҳирги мана шу
икки йилимда «мумкин*

*бўлмаган» одамни кўрганим ва уни севиб қолишимга
ишонмасдим. Жиддий сабаблар борлиги*

учун ҳам нимадир бўлиши керак.

Ҳар ҳолда бу сафар ҳаммаси ростакамига бўлади.

*Шу қадар қатъийлигимга қарамай Эдварднинг уйига
яқинлашганимда ўзимдаги*

ишончсизлик гувиллаб кетди. Уйга келганда қош қорайганди.

*Ўтзорга деразадан чироқ нури
тушиб турарди.*

*Машина моторини ўчишини кутиб турмасимдан эшигимни
Эдвард очиб берди, битта қўли*

билан мени тушириб, иккинчисида орқадан юкимни олди.

*Лабимдан бўса олди-да, елкамдан
тутиб эшикни ёпди.*

*У ҳамон лабимдан лабини олмасдан мени қўлимни тутганича уй
томон кўтарилдик.*

*Мен хатто уй эшиги очиқ эканлигига ҳам эътибор қилмабман.
Ичкарига кирганимда бошим
гувилларди.*

*Бунақа бўса мени деярли адо қилиб қўяёзди. Менимча бу кеча
энг ажойиб кеча бўлса керак.*

*Бир неча дақиқа у мени лабимни қўйиб юбормай ўпиб турди.
Энди тушундимки, у ҳам мендан*

кам бўлмаган ҳолатда ёлғиз қолганмиздан бахтиёр эди.

*Шу пайт менинг умидим яна уйғонди: эҳтимол мен истаган
нарсага бугун эришарман.*

*Мана ниҳоят таваккал қадам қўйишига аҳд қиламан. Эдвард
менинг кўзимга қараб қўлимни
силаб қараб турди.*

- Уйингга хуш келибсан, - деди у.

Унинг кўзида илиқ меҳр товланди.

- Ёқимли эшитиларкан, - ҳаяжонландим мен.

У мени оҳиста ерга қўйди. Мен тушарканман шунда ҳам икки қўлим билан уни тутиб

турдим, ўзимдан асло узоқлаштиргим келмасди.

- Сен учун битта нарса бор, - уялиб гапирди Эдвард.

- Нима?

Эсингдан чиқдимми? Янги бўлмаган совға. Ўзинг айтинг-ку, шунақаси бўлса майли деб.

- Ростан. Тўғри шундай дегандим.

Эдвард кулимсиради.

- У менинг хонамда турибди. Келтирайми?

Унинг хонасида?

- Албатта. - мен Эдварднинг қўлидан ушлаб ўзимни айёр тулкидек сездим. - Кетдик.

Эдвард мени кўтариб зинапоядан учиб чиқди. Хонаси эшиги ёнига келганимизда мени ерга

қўйиб, шкафи томон интилди. Мен икки қадам ҳам қўймасимдан, у яна ёнимда пайдо бўлди.

- Бўпти, - дедим секин. - Кўрсата қол.

Эдвард жилмайди.

Караватга ўтириб олганимча унинг сирли совғасини тезроқ олишни хоҳлардим. Юрагим

жуда тез урар, уни кўргим келарди.

- Янги нарса эмас, - яна эслатиб қўйди у.

У менинг кафтимни силаб занжирчамга ниманидир қадади, сўнг қўлимни қайтариб қўйди.

Мен секингина қарадим: занжирчамнинг бўрича осилиб турган тарафнинг нариги

томонида шаффоф юракча ялтираб осилиб турарди.

- Бу онамга тегишли эди. - Эдвард мунгайиб елкасини қисди. -

Ундан бир қанча нарса мерос

қолганди. Бир нечтасини Элис ва Эсмига тухфа қилганман.

Шундай экан бу совға ҳам эмас.

Мен маънос табассум қилдим.

- Шунчаки миямга шундай фикр келди, у сенга мени эслатади.

Худди мендек қаттиқ ва

совуқ. - Эдвард кулди.

- Сен энг мос ўхшатишни айтмадинг, - дедим мен. - У жуда чиройли.

Мен қўлимни буриб кўрдим, юракча ялтиради.

- Раҳмат.

- Нега раҳмат айтасан. Мен совгани осонгина қабул қилишингни кутмаган эдим. Айтганча,

сен совга олишни ҳам машқ қилиб турсанг чакки бўлмасди. -

Эдвард дурдек оппоқ тишларини

ялтиратиб кулди.

Мен унга суяндим ва пинжига кирдим. Эҳтимол бу

Микеланжелонинг «Давид»ига

суйкалгандек туюлса ҳам - энг асосий фарқи бу гўзал мрамор ҳайкал мени қучоғига ола

биларди.

Менимча энг қулай пайти.

- Балки бир нарсани гаплашиб олсак бўлар? Агар сен мени диққат билан эшитсанг сендан

жуда миннатдор бўлар эдим.

Эдвард иккиланиб қолди.

- Бор вужудим билан эшитаман, - эҳтиёт бўлиб рози бўлди у.

- Қоидаларни бузмайман ҳавотир олма, - ваъда қилдим. - Бу фақат иккимизга тегишли. -

Мен йўталдим. - Умуман олганда... менга ўтган гал мурасага келганимиз жуда ёққан эди.

Ўйлашимча бу сафар ҳам ечим йўлини топамиз.

Қизиқ, жуда расмий гапириб юбормадиммикан? Менимча, буларни ҳаммаси асабдан.

- Нимани муҳокама қилмоқчисан? - кулиб сўради у.

Мен жим турганча керакли сўзларни излаб унга азоб бераётгандек туюлдим.

- Сен олдин мени эшит, юрагинг галати ураяпти, - деди Эдвард. - Калибри қуши қафасда

питирлагандек ураяпти... ҳаммаси жойидами ўзи?

- Мутлақо.

- Ҳа, унда гапира қол, - деди хотиржам кўриниб у.

- Мен умуман анчадан бери аҳмоқона бир нарса ҳақида гаплашмоқчи бўлиб юргандим...

тўй ҳақида.

Бу фақат сенга аҳмоқона туюлаётган бўлиши мумкин. Хўш, тўй ҳақида нима демоқчисан?

Мен ўйладимки... наҳотки ҳеч қачон муросага кела олмаймиз?

Эдвард жиддийлашиб хўмрайди.

- Мен жуда катта ён бердим сенга, бир умр сенинг барча фикрингни ҳурмат қилиб қабул

қилишига аҳд берганман. Шундай экан сенинг томонингдан ҳам қандайдир ён босиш бўлиши

керак.

- Йўқ. - Мен бошимни қимирлатдим хисларимни кўрсатмасликка ҳаракат қилиб. - Бу

мунозарамизга алоқадор эмас. Ҳаммаси аллақачон муҳокама қилинган. Менинг айланишим

ҳақида гаплашмоқчи эмасман ҳозир. Мен бошқа нарсалар ҳақида гаплашмоқчи эдим.

Эдвард шубҳа билан менга қаради.

- Айнан қанақа нарсалар экан?

Мен иккиландим.

- Кел олдин сенинг шартларингни эшитай.

- Сен нимани хоҳлашимни яхши биласан.

- Сенга никоҳ керак. - Сўнги сўзим галати эшитилди ўзимга ҳам.

- Ҳа, - ёйилиб жилмайди Эдвард. - Бошланишига.

Бу зарба менинг довдирлигимни ошкора очиб қўйди.

- Бу ҳали ҳаммаси эмасми?

- Хўш, агар сен менинг рафиқам бўлганингдан сўнг менинг барча мулким сенга ўтади, -

деди Эдвард. - Мисол учун, институтда ўқиш учун пуллар. Ана шунда Дартмутда ўқишда ҳеч қандай муаммо бўлмайди.

- Яна нима? Агар сен шунча ахлоқона нарсаларни талаб этаркансан?

- Балки буни кечиктирармиз?

- Йўқ. Кутишни истамайман. Бу ҳақида гап ҳам бўлиши мумкин эмас.

Эдвард аразлагандек менга қаради.

- Бир-икки йил кутармиз?

Мен бошимни чайқадим.

- Кейинги шартинг.

- Бошқа йўқ.

У афтим буришганини кўриб кулди ва қўлимни ушлади.

- Ўзингни айланишингдан бошқа нарса ҳақида гапирмаса керак деб ўйлаганим тўғри чиқди.

Мен секинлашдим. Бармоқларимни ўйнадим. Нимадан бошласам экан? Эдварднинг менга

қараган кўзларига қарашга уялдим. Менинг яногим қизарди.

Совуқ кафти менинг яногимни силади.

- Сен қизардинг? - ҳайрон бўлди Эдвард. Мен кўзимни кўтармадим. - Белла, худо ҳаққи,

уялма. Сенинг жимлигинг мени ўлдиради.

Лабимни тишладим.

- Белла! - Унинг таънали оҳанги, у жуда ҳам билгиси келиб кетаётган пайтда кутишни

истамаслигини англатарди.

- Хўш... мен биров ҳавотирланаяпман... кейин нима бўлади, - тан олдим ниҳоят унинг

кўзларига қараб.

Эдварднинг танаси таранглашди, аммо овози ўша-ўша майин эди.

- Сен нимадандир қаттиқ ҳавотир олаяпсанми?

- Сизларни фикрингизча, мен қонсўракка айланганимдан кейин буткул қаттолга айланиб

бутун шаҳардаги ҳаммани бирма бир тишлаб чиқаман. - бу сўзимдан Эдвард ўқрайди. - Ва агар

мен шунақа номаъқул ишлар билан банд бўлиб қолсам, ўзимда бўлмай қоламан... мен

ҳозиргидек ўзимни йўқотган бўлмайманми...

- Белла, бу ўтиб кетади, - у мени тинчлантирди.

Аммо мен айнан нима демоқчилигимни тушунмади.

- Эдвард, - бошладим яна мен билагимдаги чандиққа қарамасдан. Асабийлашсам ҳам

гапира бошладим. - Мен одамийликдан кетгунимча бир нарсани қўлга киритишни хоҳлайман.

У жим қараб турарди. У эшитарди. Мен ҳам жим бўлиб қолдим. Юзим ловуллаб ёнарди.

- Сен нима хоҳласанг ўшани оласан, - у мени ишонтирди, аммо ўзи безовта бўлиб қараб турарди.

- Ваъда берасанми? - дедим мен бу ҳолатдан қочиш учун энг осон имкондан фойдаланиб.

- Ваъда бераман - деди у.

Мен кўзимни унга қаратдим: Эдвард менга жиддий қиёфада тикилиб қараб турарди.

- Айт менга, нима хоҳлайсан, ва у сеники бўлади.

Қандай мен аҳмоқ ва телбаман! Жуда ҳам уят - қаердан ҳам шуни сўрай қолдим.

- Сени, - деярли гўлдираб гапирдим мен.

- Мен шусиз ҳам сеникиман. - у кулди, ҳалиям ҳеч нимани тушунмасди.

Мен унга лўқ этиб тикилдим. Олдинга эгилиб унинг танасига яқинлашдим. Секин уни ўндим.

Эдвард ҳам шошиб мени ўпа кетди, аммо ҳаёллари бутунлай бошқа ерда айланиб юрар, у

ҳамон мен нимани ўйлаётганимни билиш билан банд эди. Мен ишора қилиш кераклигини

*билдим ва секин унинг кўйлагини тугмасини еча бошладим,
аксига олиб қайсар тугмалар сира
ечилмас, бир амаллаб иккинчи тугмани ечаётганимда Эдвард
сезиб қолди ва шошилиб мендан
ўзини олиб қочди.*

*У музлагандек қараб қолди. У бошини асабий тебратганини
сездим. Ва ниҳоят менинг
сўзларим ва ҳаракатим нимани истаётганимни тагига етган
эди. Мен яна талпинган эдим,
қўлларимни тўхтатиб қолди.*

- Тентаклик қилма.

*- Аммо сен мен нима истасам, ўшани оласан деб ваъда бердинг,
- эслатдим унга умид билан
қараб.*

*- Бу ҳақида гап ҳам бўлиши мумкин эмас! - Менга хўмрайиб
қаради Эдвард ва мен ечишга
улгурган иккита тугмани қайта ўтказди.*

*- Мен эса мумкин дедим! - кофтамни ечиб у томонга қараб
эҳтиросли юра бошладим.*

*Эдвард мени ушлаб қолди ва кафтини менинг елкамга қўйиб
қаради.*

- Мен эса йўқ дедим! - мутлоқ буйруқ бергандек гапирди.

Биз аламзада бўлиб қараб қолдик.

- Сен ўзинг билишни истайман деганингга шундай қилдим.

*- Сен бу нарса ҳақида эмас, бошқа бирор нарсани айтсанг
керак деб ўйлагандим.*

*- Демак, сен истаган нарсангни сўрашинг мумкин, аммо мана
бунақа ахлоқона никоҳ*

ҳақида бўлса... менга ҳатто у ҳақида гапириши мумкинмас...

*Эдвард менинг икки қўлимни тутиб, иккинчи қўли билан
огзимни ёпиб олди. Ва чексиз*

айбловларимга барҳам берди.

- Йўқ, - аччиқ қилиб гапирди.

Мен чуқур нафас олдим.

Нега мен буни олдинроқ англаб етмадим, у менинг вужудимга талпинса ҳам фақат ўпади,

баҳонаси ҳам тайёр йўқса қонимни ичиб қўяркан, мана энди ҳаммаси тушунарли.

У мени хоҳламайди!

Бу фикр мантиққа мос эмасди. Эдвард доим менинг ҳавфсизлигим муҳимлигини айтарди.

Ва бундан ортиқ биз чегарадан чиқмаган эдик.

Худди Эдварднинг кўзидек тилларанг сариқ ранг аёлга ўраниб, аразлаб кўз ёшимни зўрга

тийиб қараб турардим.

Эдвард хўрсинди. Қўлини мендан олди. Сўнг менга еб қўйгудек қаради.

– Хўш, энди нима?

– Ҳеч нима, - истамай жавоб қилдим мен.

У узоқ вақт юзимга термулиб ўтирди. Мен унинг қарашидан безиб кетдим.

Эдвард хўмрайди.

– Мен сени хафа қилдимми?!

– Йўқ, - алдадим.

Ҳеч нарсани тушунмасимдан у мени қаттиқ бағрига босиб, қучоқлаб ўтирганича у мени

силаб гапира кетди.

– Сен нега йўқ деганимга хафа бўлдинг. Биласан, мен ҳам сени хоҳлайман.

– Ростан-а? - шубҳа билан сўрадим.

– Албатта, ҳа! Менинг жиннича аразчим! - кулди Эдвард ва мана шу тарзда бироз

жиддийлашиб қўшиб қўйди: - Сени жуда хоҳлаяпман рости.

– Мана сен ҳам жиннича гапираяпсан-ку? - наҳотки кўримсизгина, уятчан қизчани ҳеч ким

хоҳламаса?

– Нима энди катта сўровнома ташиқил қилиб энг кўп ким хоҳлайди деган мусобақа

уюштирайми? Барибир энг биринчиси ўзим бўламан.

Мен бошимни чайқадим ва уялиб юзимни кўксига беркитдим.

- Сен шунчаки гапни айлантираясан.

Эдвард хўрсинди.

- Агар нохақ бўлсам, тўғирла... - мен пинагимни бузмадим, - Сен биз турмуш қуришимизни

сўраясан, эвазига сен мени институтда ўқишимга пул тўларкансан ва биров вақтни чўзишни

истайсан, яна менга янги машина сотиб олиб бермоқчисан...

Рўйхатингдан ҳаммасини

айтдимми? Жуда соз!

- Фақат биринчи шарт ўзгармайди. - Эдвард жилмайди. -

Қолганлари хоҳишинг.

- Менингягона кичкина талабим...

- Талаб? - менинг гапимни бўлиб у жиддийлашиб олди.

- Ҳа, талаб.

Эдвард қимтиниб олди.

- Мен никоҳга рози бўлишим учун мен истаган нарсани олишим керак.

У яқинлашди ва майин овози билан қулогимга шивирлади:

- Йўқ. Ҳозир бунинг иложи йўқ. Қачонки сен қаттиқ ва пишиқ бўлганингда... Белла, сабр

қил.

Мен ҳам қатъий ва рад этиб бўлмайдиган қилиб гапириб кўрмоқчи бўлдим:

- Ҳамма гап шунда-да. Қачонки мен қаттиқ ва мустаҳкам бўлиб айланганимда, бу мен

бўлмай қоламан... мен бошқача бўлиб қоламан! Ким билади қанақа бўлиб қоламан айнан.

- Сен барибир ўша Белла бўлиб қолаверасан, - ваъда берди у.

Мен хўмрайдим.

- Қандай маънода?! Мен ўзгаргач албатта дадамни ўлдирадиган ёки Жейкоб ва Анжелани

қонини ичадиган бўлиб қоламан-ку?

- Бу ўтиб кетади. Аммо мен ана кучукнинг қонини ичишингга умуман ишонмайроқ

*турибман. - Эдвард асабийлашди. - Агар янгига айлансанг
янада жиззаки ва қайсар бўлиб
қоласан!*

*Мен ҳамон диққатини торта олмаётганимдан
асабийлашаётгандим.*

*- Аммо айнан мана шу мен учун энг муҳими бўлади, тўғрими?
Қон, қон ва яна қон!*

*- Агар сен ҳали ҳамон тирик экансан бунга эҳтиёж бўлмаслиги
мумкин, - эслатди Эдвард.*

*- Ўн саккиз йил кутганим етар! - мен ҳам эслатдим. - Мен
жисмоний томонлама айтаяпман,
ақлан сира ўзгармасам керак... аммо табиий жихатдан қондан
бошиқа нарсани истамай қолсам
керак.*

Эдвард жим эди.

*- Демак фарқ барибир бор, - яқун ясадим мен. - Шунинг учун
ҳозир бу дунёда энг кўпроқ*

*истаган нарсам бу сен. Сен менга овқат, сув ва ҳаводан ҳам
кўпроқ кераксан. Ақлим ҳаётдаги*

*мақсад ва афзалликларни жой жойига ўзи қўяр, аммо
вужудим...*

Мен эгилдим ва унинг кафтини ўпдим.

*Эдвард чуқур нафас олди, унинг нафасида ишончсизлик ва
шубҳа акс этди.*

*- Белла, мен сени ўзим истамаган ҳолатда ўлдириб қўйишим
ҳам мумкин, - пичирлади у.*

- Сен бунга қодирлигингга ишонмайман.

*Эдвард кўзларини қисди ва қўлини орқасига тисарди. Тўсатдан
нимадир тарақлаб кетди,*

тагимиздаги каравот титради.

*Эдвард менга қўлини кўрсатди, кафтида қизғин атиргул
шаклидаги нақш бўлаги қолган*

*эди. Бу каравотнинг бурчагида турган металл безак, ҳозир эса
у унинг қўлида синдириб*

олинган ҳолат эди. Бир лаҳзада Эдвард уни қисимлаб олди ва майда-майда куқун бўлиб кетди.

Мен Эдвардга хўмрайиб қарадим.

– Мен бунин назарда тутмагандим. Кучингни шусиз ҳам биламан. Бекорга мебелни шикаст етказдинг.

– Унда нимани назарда тутгандинг? - у газаб билан қўлидаги қумли темир зарраларини

бурчакка сочиб юборди, худди ёмғир товушидек шитирлаб кетди.

Эдвард диққат билан қараб, ҳар бир сўзимни эътиборан тингларди.

– Демак, агар сен мени хоҳласанг жисмонан менга азоб берасан... мен шуни тушундимки,

сен мени хоҳламаётганингни сабаби... менимча сен ҳеч қачон бундай иш қилолмайсан...

Мен гапириб тугатгунимча у бошини чайқади.

– Белла, бунақа эмас, сен бошқача ўйлаяпсан.

– «Бошқача»! - дедим. - Менимча ортиқ мени тушуна олмасанг керак.

– Айнан мана шу. Наҳотки сен мени шунақа таваккал қилади деб ўйласанг?

Мен узоқ тикилиб қолдим унга. Эдварднинг кўзларида бир қатра ҳам шубҳа ва хатто

муросасизлик илинжи ҳам кўринмасди.

– Ҳа, майли, - умидсизларча пичирладим мен. - Мана шу мен хоҳлаган нарса эди.

Мен кўзимни юмдим ва мағлубиятимни тан олдим. Ва қатъий рад этилган жавобни кутиб

турардим.

Эдвард сукут сақлаб, бир маромда нафас олмасди.

Кўзимни очганимда азобланаётган чехрани кўрдим.

– Илтимос? - пичирладим мен ва юрагим титради. Эдварднинг қатъиятсизлигидан

фойдаланиб сўзимни ўтказиб олишга уриндим: - Сен ҳеч қанақа кафолат беришинг шарт эмас.

Ҳеч нима ўхшамаса бундан хафа бўлмайман, ҳеч бўлмаса бир уриниб кўрайлик... бор йўғи

уриниб кўрайлик. Сен қанақасига хоҳласанг, шунақасига розиман, - ўйламай алжирардим. -

Сенга эрга тегаман. Дартмутда ўқишимга пул тўлашингга ҳам розиман ва қанча кечиктириши

керак бўлса ҳам розиман. Истасанг менга пойга машинаси сотиб олиб бер! Фақат... мана шу...

хўпми илтимос!

Унинг муздек қўллари мени қаттиқ қучоқлади, лаблари қулогимга етиб борди ва совуқ

нафасини сездим.

- Бу адолатдан эмас! Сенга совга қилмоқчи бўлаётган нарсамни сен талаб қилаяпсан!

Биласанми, сен ялинаётган нарсани мен рад этишим қандай азобли?

- Унда рад этма! - таклиф қилдим.

У жим бўлиб қолди.

- Илтимос! - яна ялиндим.

- Белла...

У оҳиста бошини қимирлатиб туришидан рад этмаганга ўхшарди: унинг лаблари менинг

бўйнимда эди - менимча Эдвард таслим бўлди. Юрагим шунақа тез урар эдики, қутиргандек

қафасига сизмасди.

Ва ниҳоят мен вазиятни қўлга олдим: у ишонқирамай ва эҳтиёткор ҳолатда менга қараган

эди, мен уни қаттиқ қучоқлаб олдим. У яна қочиб кетади деб таҳмин қилган эдим. Аммо

адашибман.

Энди унинг лаблари аввалгидек майин эмас: бўсаларида алам ва қаттиқ босимни сездим.

Мен Эдварднинг бўйнидан қўлимни ўтказиб олдим, ялангоч муздек бадани менинг қайноқ олов бўлиб ёнаётган баданимга ишқаланди. Энди совуқ менга таъсир этмасди.

Эдвард менинг лабларимни рад этмади. Бу сафар мен тисарилишига мажбур бўлдим. Унинг

музли лаблари мени шунақа еб қўйгудек ўпар эдики, менинг нафасим тиқилиб қолди. Ғалабам

нашидаси мени ҳаяжонга сола бошлади, бу эса менга ҳар нарсага қодирликни намоён этарди.

Қўлларим қалтирамай қўйди, мен уни ечинтириб таиладим, менинг бармоқларим унинг

муздек ялангоч кўксини силарди. У қандай эҳтиросни қўзғовчи эркак! Қанақа сўз билан аташга

ҳам лолман. Чидаб бўлмас даражада...

Мен яна унинг лабларини изладим. Эдвард ошкора менинг ҳиссиётимни қўзғатган эди.

Битта қўли билан юзимни силар, иккинчи билан баданимни ушлаб олганди. Бор кучи билан

менга суйкаларди. Чала қолган кийимимни еча боиладим, миянгда фақат эҳтирос чарх урса-ю,

сенинг тугмаларинг ечила қолмаса қийин бўларкан.

- Белла, - пичирлади майин овозли ёрим қулогимга. - Кийимингни ечишни бас қил.

- Сен ўзинг ечинтирасанми? - ҳирс билан энтикиб сўрадим.

- Бугун эмас, - деди астагина.

Энди унинг лаблари оҳиста, майин бўлиб яногимни ўпарди.

- Эдвард, ҳалиги...

- Мен йўқ дедимми, йўқ, - тинчлантирди у. - Мен «бугун эмас» дедим.

Мен унинг гапларини ўйлаб ўзимни гирт фоҳишадан баттар кўриб кетдим ва жим қотиб

турдим.

- Менга битта сабабни келтир, нега бугун эмас? - Мен ҳануз титраб, овозим ҳам ўзгариб

унга қараб турарканман, бутун вужудим қулоққа айланган эди.

- Мен кеча тугилмаганман... деди у - Иккимиз ҳам бир-биримизга ваъда бердик. Кимки

биринчи ваъда бераркан, ўша биринчи амалга ошириши керак...

Ўзимга қолса хоҳлаяпман,

аммо таслим бўлиб сен билан... бўлсам, эртагача тирик қолмаслигинг, сўнг Карлайлнинг ёки

бошқаларнинг кўзига қандай қарайман... шундай экан биринчи навбатинг.

- Аввало сенга турмушга чиқишим керакми? - ишонмай сўрадим мен.

- Бу менинг шартим. Хоҳласанг қабул қил, хоҳламасанг ўзинг биласан. Мураса эсингдами?

Эдвард мени қучоқлаб яна ўна бошлади.

- Менимча ҳеч қанақа ахмоқлик қилмайман энди, - дедим мен ва ниҳоят Эдвард мени нафас

олишим учун қўйворгач.

- Ғалати гаплар қилдинг, - у вайсади. - Сенга тўғри келмайди.

- Хўш қанақа бўлай? - шангилладим мен. - Ўзингча асрлар давомида топдим-у унга

эришдим дейсан... ва тўсатдан...

- Сен гапингни қайтариб оласанми? - у нигоҳини мендан узоқлаштирди.

Эдвардни бу очиқдан очиқ ҳайратлантирарди.

Мен аламзада бўлиб унга қарадим. Наҳотки мен унга қаршилик қилган бўлсам?

- Шундай қилиб гапларингни рад этасанми? - хафа бўлиб кетди у.

- Эх! - бақирдим мен. - Йўқ. Рад этмадим. Энди хотиржаммисан?

Эдвард ҳайратга солгудек кулди:

- Теримга сизмай кетаяпман.

Мен яна бақирдим.

- Сен хурсандга ўхшамайсан?

У мени яна ўнди ва мен жавоб бераман дегунича меҳр аралаш ишонч билан яна ўнди.

- Озроқ, - тан ола билдим, йўқса гапиришига ҳам қўймасди. - Аммо тўй сабаб эмас.

Эдвард мени яна ўнди.

- Билинимаяптими, бизда ҳаммаси тескарисига бўлаётгандек-тичирлади у қулогимга ва

кулди. - Анъаналарга қараганда ушбу баҳсда иккимизнинг ўрнимиз ўзгарган бўларди.

- Бизнинг ҳолатимизга анъананинг алоқаси йўқ

- Бу ҳам тўғри.

У яна мени ўнаверди, ўнаверди... ва яноқларим қизариб кетди.

- Эдвард, эшитсангчи, - дедим у ўпишдан тўхтаган пайт. - сенга турмушга чиқаман

дедимми, мен ваъда бераман, аниқ сенга турмушга чиқаман. Агар хоҳласанг, ўз қоним билан

қасам ичаман.

- Бу сира кулгули эмас, - у менинг билагимни секин чимдиб қўйди.

- Мен сени ҳеч қачон алдамайман. Мени биласан-ку. Шундай экан кутиб нима қилдик.

Хатто уйда ҳеч кимса йўқ... бунақаси камдан кам бўлади.

Унинг устига катта ва қулай каравот...

- Бугун эмас, - қайтарди у.

- Нима сен менга ишонмайсанми?

- Албатта ишонаман!

У қўлимни ўнаётган эди, мен тортиб олиб унга қарадим.

- Унда муаммо нимада? Сен охир оқибат истаган нарсангга эришишингни билгансан. - мен

хўмрайдим: - Мана унда ола қол.

- Шунчаки эҳтиёт бўляпман, - истамай гапирди у.

- Ва яна бир нима борки, - топқирлик қилдим мен. Эдварднинг юзида зулмат шарпаси зув

этиб учиб ўтди. - Ўзинг сўзингдан қайтиб қолмайсанми?

- Йўқ, -ваъда қилди у. - Онт ичаман, биз уриниб кўрамиз. Тўйдан сўнг.

Мен бошимни қашидим ва аламзада тиржайдим.

- Сен мени галати ҳаёлларга бошляяпсан, Эски киноларда бўладиган ёвуз қаҳрамон бечора

қизнинг бокиралигига таҳдид этади. Сен ўша кинодаги ўз бокиралигини асраб авайлаётган

оғизгага ўхшаб кетаяпсан.

Эдвард сергакланди.

- Мана гап қаерда экан! - Мен хохлаб кулиб юбордим. - Сен ўз ифратингни асраб

қолмоқчимисан!

-Йўз-е, тентак қиз! - деди у менинг елкамни силаб қўйиб. - Мен сенинг бокиралигингни

асраяпман. Сен эса янада бу вазифамни қийинлаштираяпсан.

- Сира кулгулимас...

- Майлими савол берсам? - гапимни бўлди Эдвард. - Биз бу ҳақида гаплашдик, аммо яна

уриниб кўрайлик бир гал. Бу хонада нечта одамнинг руҳи бор?

Кимда жаннатга тушишига

имкон бор, кимда эса йўқ?

- Иккимизда ҳам, - ўйлаб ўтирмай жавоб қилдим.

- Майли шундай бўла қолсин ҳам. Бу савол орқали одамлар учун бир қанча қадриятли

қоидаларни бузиш ёки бузмаслик кераклигини айтмоқчи эдим.

- Наҳотки сенга қонсўрақлар қоидалари камлик қилса?

Инсонлар қоидалари ҳам керакми?

- Бундан баттари бўлмайди, - елка қисди Эдвард. - Барибир амал қилиш керак.

Мен ўйланиб қараб қолдим.

- Ким билади, менинг руҳим борлигига сен ишонарсан, аммо мен жуда кеч деб

ҳисоблайман.

- Йўқ сира кеч эмас! - дедим қарши чиқиб.

- Белла, жуда кўп динларда «Ўлдирма» дейилган, аммо мен жуда кўп одамларни

ўлдирганман.

- Фақат ёмон одамларни.

У елка қисди.

- Балки, бу айтишига арзийдими ёки йўқ. Сен ҳали одам ўлдирмагансан...

- Ҳа, тўғри, - дедим мен.

Эдвард жилмайди ва менинг изоҳимга парво қилмади.

- Мен сени бунақа гуноҳдан асраб авайлайман.

- Яхши. Аммо биз ўлдириши ҳақида гаплашмаётгандик, - эслатдим мен.

- Бу барибир ана шу қоидаларнинг бир бўлимчаси холос... тасаввур қил, мен ҳам шундай

тоза ва беғуноҳман. Ва мана шу гуноҳларнинг бирортасини қилишимни истармидинг?

- Бирортасини?

- Сен биласан, мен ўзимга тегишли бўлмаган нарсани ўғирладим, алдадим, хоҳладим...

мана энди менинг "бокиралигим"... бор йўқ қолган нарсам мана шу... - у жилмайди.

- Мен ҳам ҳар доим алдайман.

- Йўқ, сен алдашни эплломайсан, бу ҳисобга ўтмайди. Сенга барибир ҳеч ким ишонмайди.

- Сен ўзингники бўлмаган нимани ўзингга раво кўргансан? - шубҳаланиб қарадим мен. -

Сенда ҳамма нарса бор-ку.

- Сени. - унинг табассуми хўмрайшига айланди. - Мен ҳеч қандай хуқуққа эга эмасман.

Сени ушлаш ёки иташ, умуман сени қалбингга ҳам хожалик қила олмайман. Кўраяпсанми

кимга айландинг, вампирни ўзингга ром этиб қўйдинг.

- Ҳеч ким сенга ўзингники бўлган нарсани маън эта олмайди, - дедим мен. - Ва сен менинг

иффатимни асрамоқчилигингни тушуниб турибман.

– Мана шундай - менинг ҳавотириمدан фойда йўқ. Жуда кеч.
Аммо сенинг руҳингга гард
юклаш бу гуноҳ.

– Сен мени ўзинг бўлмаган томонга етаклай олмайсан. Айнан
мана шу менимча Дўзах деб
номланса керак. Менда бу муаммога битта жавоб бор: кел,
ўлмаймиз.

– Жуда оддий эшитилгани билан асло осон иш эмас. Қаердан
ҳаёлингга келди бу?

У менга қараб кулди, аммо мен асабий уфф тортдим.

– Мана шундай қилиб то мен сенга эрга тегмагунимча мен
билан бирга ётмайсан,
шундайми?

– Агар муқаррар ҳаққа қарасам сен билан ҳеч қачон ёта
олмаслигим керак.

Менинг кўзим чиқиб кетди.

– Нақадар дахшатли донолик!

– Агар мана шу майда нарсани ҳисобга олмасак менинг ҳамма
гапимни тушуниб етдинг.

– Менимча ҳаёлингда яна нимадир борга ўхшайди.

Эдвард беайб одамдек кўзини пирпиратди.

– Яна нима?

– Яхшиси ўзинг тан ола қол, - қистадим мен. - Бу ишни
тезлаштиради.

– Фақат ҳаммасини тезлаштирадиган битта нарса бор.

Хатто асрлаб кутиб ҳам бунга эриша

олмаганман... аммо шу ерда сен ҳақсан, айна дамда сенинг
бесабр гармонларинг - менинг энг
кучли иттифоқчим.

– Агар мен бунга рози бўлсам? Дадамга нима дейман... онамга-
чи! Тасаввур қиляпсанми:

Анжела нима деб ўйлайди? ёки Жессика? Уларнинг миш-
мишларини эшитиб юраманми.

Эдвард ҳайрат билан қараб қолди. Буни нима аҳамияти бор.
Барибир мен бу ерлардан

*кетаман ва ҳеч қачон қайтиб келмайман-ку? Ёки ростанам
бунақа саволлар ва миш-мишларга
тоқат қилолмасмиканман?*

*Менимча мен жуда кам ҳавотир олаяпман. Тасаввур
қилаяпман, бир қиз мактабни битирар-
битирмас мана шу ёзда эрга тегиб кетса!
Мени бу ваҳимага солаяпти.*

*Мен агар болалигимда эрга тегиши машаққатлари ва руҳий
зарбалари ҳақида кўп
гапиришмагани учун ҳам шундай кам сиқилаётгандирман.
Эдвард менинг оташин мулоҳазаларимни тарқатиб юборди.
– Умуман олганда бу у қадар долзарб нарса эмас, менга
дабдабали маросим керак эмас.*

*Шунчаки ҳеч кимга хабар қилмасдан, ҳеч кимга ҳеч нима ёзмай
амалга оширса ҳам бўлади...*

*Биз Вегасга бориб шунақа жой топамизки, хатто машинадан
ҳам чиқмай ҳеч қандай никоҳ*

*кийимисиз, шундоқ эски жинси шимни ўзида расмий никоҳдан
ўта қолишимиз мумкин - менга*

муҳими сен фақат менга тегишли эканлигингни билишимдир.

– Ҳозир расмиятчиликдан қочиб қутула олмайсан, - дедим.

*Умуман олганда Эдварднинг режаси ёмон эмас. Фақат
Элиснинг кўнгли қолиши аниқ.*

*– Кўрамиз. - у мамнун илжайди. - Наҳотки ҳозироқ никоҳ
узугини олишни истармидинг?*

Мен жавоб бераман деб ютиндим:

– Топдинг!

Эдвард куливорди.

– Ҳа, майли. Мен барибир тез орада узук тақардим.

– Аниқ биладан, у сенда бор.

*– Албатта, - деярли уялиб кетди. — Уни мен ҳар доим ўзим
билан олиб юраман ва имкони*

бўлгунича сенга тақсам дея ният қилганман.

– Ана бўлмаса!

- Кўришни истармидинг? - сўради Эдвард, ва унинг тилла ранг кўзлари чақнаб кетди.

- Йўқ! - деб билмасдан айтиб юбордим ва афсуслана бошладим, чунки Эдварднинг юзи

гамгинлашди. - Наҳотки шунчалик уни менга кўрсатгинг келаётган бўлса... - гапимни

ўзгартиришига уриндим.

- Майли, қаёққа ҳам шошардим, - елка қисди Эдвард.

Мен хўрсиниб қўйдим.

- Эдвард, менга ўша аҳмоқона узукни кўрсат.

У бошини чайқади.

- Йўқ.

Мен жим бўлдим ва жимгина кузатиб ўтирдим.

- Илтимос, - аста шивирладим, унинг иягига қўл теккизиб ўзимга қаратдим. - Кўрсат,

илтимос.

У қимтиниб олди.

- Сен мен учратган мавжудотлар ичида энг дахшатлисисан, - деди Эдвард.

Аммо бирдан у ўрнидан туриб, тўшак ёнидаги стол тортмасини яшин тезлигида очиб,

ундан кичкина қора қутича олди ва бир лаҳзада менинг тиззамга уни қўйди.

- Мана кўришинг мумкин.

Мен зўрга қалтираб қутини оча бошладим, Эдвардни яна хафа қилишни истамасдим. Мен

секин қора сатин матоли бу қутини силаб қопқогини оча бошларканман мингилладим:

- Бунга роса катта пул сарфлаган бўлсанг керак?

- Мен бир тийин ҳам сарфламадим бунга, - оҳиста гапирарди у.

- Бу ҳам янги бўлмаган

наrsa. Бу отам онамга совга қилган узук.

- О! - ҳайратга тушдим мен.

- Эҳтимол, у эски урфдаги наrsa, - узр сўради Эдвард. -

Қадимги нарсалардан бири, худди

ўзим каби. Хоҳласанг замонавийроқ бирор нарса - мисол учун «Тиффани»дан сотиб олишим мумкин.

– Менга эски нарсалар ёқади, - лақилладим мен ва қўрқа-писа қопқоқни олдим.

Қоп-қора матоли сирт устида ингичка бандли, овал шаклидаги ўргимчак тўр каби

қават-қават нақшли тилла ва ялтироқ тошчали ажойиб узук турарди.

Мен ўзим билмаган ҳолда ярқироқ тошларга махлиё бўлиб қолдим.

– Қандай чиройли!

– Ёқдимми?

– Жуда ҳам ёқди. Нега энди ёқмаслиги керак?

Эдвард хм деб қўйди

– Унда тақиб кўр.

Менинг чап қўлим мушт бўлиб тугилди.

– Белла, -деди Эдвард, - мен сени қўлингга тақиб қўяётганим йўқ-ку. Шунчаки бир тақиб кўр,

каттамикан ёки кичик, шунга қараб ўлчамини тўғирлайман.

Кейин майли ечиб қўярсан.

– Майли, - дедим ва узукка қўл чўздим.

Эдварднинг узун бармоқлари мендан олдин узукни илиб кетди ва чап қўлимнинг номсиз

бармоғига тақиб қўйди. Ана бўлмаса, лоппа лойиқ келди.

Иккимиз ҳам узукни қандай

ялтирашини кўриш учун қўлимга қарадик. Унчалик дахшатли эмас экан-ку!

– Айнан сенинг ўлчаминг экан, - севиниб кетди Эдвард. - Яхши бўлди - заргарга ҳам

боришга ҳожат йўқ.

– Сенга ёқди, тўғримми? - ишонмай сўрадим бармогимни ўйнатиб.

Яхшиси чап қўлимни синдирсам бўларкан!

Эдвард елка қисди.

- Бўлмасамчи, - ҳиссиз жавоб қилди у. - Сенга ярашди.

Мен унга қараб туравердим: қандай ҳислар қайнаётган экан бу совуқ жиддийлик ичида?

Эдвард кўзимга қаради ва унда ўз қисматимни кўргандек бўлдим, дабдаба ва намоёни билан

мени бағрига босиб бўсаларга кўмиб ташлади.

Мен ўзимга кела олмай қолдим. У менинг лабларимни тинч қўйган паллада менинг бошим

айланар, иккимиз ҳам хансирардик.

- Ҳа, менга жуда ёқди. Менга қандай ёқаётганлигини сен тасаввур ҳам қила олмайсан! -

пичирлади қулогимга.

- Ишонаман!

- Майлими, нимадир қилмоқчи эдим? - деди у мени қаттиқ бағрига босиб.

- Майли, нима қилсанг ҳам қилавер, розиман.

Ана шунда у мени бағридан бўшатиб, сал нарига тисарилди.

- Фақат бу эмас! - деб юбордим мен.

Эдвард менинг овозимга парво ҳам қилмай, мени каравотдан тортиб олди. Жиддий қиёфада

қўлларини елкамга қўйди.

- Ана энди мен ўзим истагандек бажсара оламан. Илтимос, сен деярли рози бўлгансан ва

менга азоб берма...

- Фақат бу эмас! - ох тортдим мен у узукни олиб қўйганида.

- Халал берма, - пичирлади у.

Мен чуқур нафас олдим.

- Изабелла Свон. - Эдвард менга наstdан тепага қараб турарди. - Мен сени бир умр, ҳар аср,

ҳар йил, ҳар кун, ҳар лаҳза севиб ардоқлашга ваъда бераман.

Менга турмушга чиқишга

розимисан?

Миямда минглаб алимсоқдан қолган айёрликлар ва ўта таъсирчан ёки қайғули, хатто

кулгули жавоблар янграй бошлади, аммо Эдвард қай бир жавобни кутган бўлмасин, жавобим

ҳар доим битта бўлади ва мен пичирладим:

— Ҳа.

— Раҳмат, - деди руҳланиб Эдвард.

Менинг чап қўлимни қўлига оларкан, ҳар бир бармоғимни ўпиб чиқди ва энди меники

бўлган узукни ҳам тақиб қўйди-да, унинг устидан ҳам ўпиб қўйди.

XXI боб. Излар

Бу кечани уйқуга олишим келмасди аммо барибир ухлаб қолибман. Уйгонганимда

аллақачон тонг отган, осмонда қуёш чарақлар, тоғ тарафда бир парча булут ҳам кўриниб

турарди. Шамол эса дарахт шоҳларини силтар, тез орада қаттиқ бўронга айланадиганга

ўхшарди.

Эдвард мени ёлғиз қолдирибди. Менимча ўзи кийиниб олиш учун, мени эса танҳо

қолдириб ўйлаб олишим учун бўлса керак. Негадир режсаларим сал оқсаяпти. Мен узукни

кечани ўзидаёқ унга қайтариб берардим, хафа бўлишини билсамда ҳали вақтли эди, узукнинг

залвори чап бармоғимда ҳануз сезилиб турарди.

Оҳир оқибат энди нимадан ҳам ҳавотир олардим? Ўйлаб қўрсам, биз Вегасга кетамиз. Мен

жинси шим эмас, эски спорт шитонимни кийиб оламан.

Маросим унча узоқ чўзилмаса керак. -

ўн - ўн беш дақиқа. Ҳеч қиси йўқ, яшай оламан.

Бундан кейин эса, Эдвард келишувимизга кўра ваъда қилган ишини қилади. Мана шундай

экан қолган нарсани миямдан чиқариб ташлайман.

Эдвард буним кимгадир айтиши ёки ҳабар қилиши керакмас деб айтди, шундай экан ҳеч ким

билиши шарт эмас. Фақат мен Элисни унутиб қўйдим-ку.

Калленлар кун ярмида кириб келишди. Улар ўта ишчан ва банд кўринишдики, мен

яқинлашаётган ҳодисани эсимга олдим.

Элис негадир ўзида эмас, қанақадир бошқача бўлиб қолибди!

- Ўйлашимча - деди у асабий, - сизлар ўзингиз билан иссиқ нарсалар олиб олишингиз

керак... мен аниқ кўра олмай қолишим мумкин, чунки сизлар билан ана у кўппак ҳам бирга

кетади. Менимча айнан ўша томонда бўрон кучли бўлиши мумкин.

Эдвард бош чайқаб қўйди.

- Тогда қор ёғади, - огоҳлантирди у.

- Қор! - тўнгиладим мен.

Жин урсин, ахир июнь ойи-ку!

- Курткангни кий, - истамагандек гапирди Элис.

Нега у бунақа аламзада кайфиятда? Мен унинг юзига қарадим, аммо Элис бурилиб олди.

Мен Эдвардга қарадим: у эса кулди. Қанчалик Элис дарғазаб бўлмасин, унга бу оддий нарсасидек туюлди.

Эдварднинг сафар халтасида мендан бошқа ҳамма нарса бор эди. Менимча у Ньютонлар

дўконидан ҳамма нарсани сотиб олган шекилли, алламбалолар тўла халтани кўриб кўзим

шокосасидан чиқай деб кетди, у эса тиржайиб қўйди - ва рюкзакни илдам кўтарди.

Элис гаражга кириб келди ва жимгина атрофни тимирсикилаб юрди. Эдвард унга эътибор

ҳам қилмади.

Рюкзакни жойига қўяр экан, менинг мобилънигимга тегиниб қўйди.

- Жейкобга қўнғироқ қилиб айтиб қўй, биз уни бир соатдан кейин кутамиз - у жойни билади.

Жейкоб уйда эмас экан, аммо Билли амаки бирорта бӯривойни кўрса ҳабарни зудлик билан айтишига ваъда қилди.

- Белла, дадангдан ҳавотир олма, - деди Билли амаки. - Уни ёнида шахсан ўзим бўламан.

- Ҳа, мен бунга ишонаман раҳмат. - Аммо менинг назаримда Билли амакининг ўгли кўпроқ

ҳавф-хатар остонасида эди, аммо буни айтиб ўтирмадим.

- Афсус мен эртага қолганлар билан бирга бўла олмас эканман, - афсус билан алжиради

Билли амаки. - Қарилик бу қарилик.

Жангга бўлган шайтидан полни тўпиллатарди. Эҳ бу эркалар ҳаммаси бир хил-а!

- Умид қиламанки, дадам билан вақтни мазмунли ўтказасизлар.

- Омад сенга, Белла, - жавоб қилди у. - ва... Калленларга номимдан омад тилаб қўй.

- Айтаман, - ваъда бердим ва мен ҳайратланиб гўшакни қўйдим.

Эдвардга телефонни қайтариб берарканман иккиси Элис билан баҳслашаётганини кўрдим.

Элис тикилиб турганича ўкинч билан ялиниб турар, Эдвард эса хўмрайиб унинг норози

илтимосига жавоб қиларди.

- Билли амаки сизга омад тилади.

- Жуда катта жасорат бу, - жавоб қилди Эдвард, Элисдан нари кетаркан.

- Белла, бир-иккита гапим бор эди сенга? - деди Элис шу пайт.

- Элис, сен менинг ҳаётимни қийинлаштираяпсан, - тиши ичидан ириллади Эдвард. - Керак

эмас.

- Эдвард, бу сенга боғлиқ эмас, - деди Элис.

У кулиб юборди: синглицининг жавоби уни ҳайратландирганди.

- Сени бу ерда умуман алоқанг йўқ, - буюрди Элис. - Бу қизлар ўртасидаги суҳбат.

Эдвард хўмрайди.

– Мен билан гаплашишига руҳсат бер, - дедим мен: мени ҳам бу гапи қизиқтириб қўйганди.

– Сен ўзинг сўрадинг, - деди у ва кулворди - биров тушунган, биров ажабланган кўйи чиқиб кетди.

Эдвард кетгач мен Элисга қарадим. Унинг ҳаёлида нималар бор? Айни пайтда Элис менга

қарамаётганди: у ҳалиям ўзида эмасди. Нордон башарисини чўччайтириб ўзининг

«порше»сининг капотига ўтирди. Мен итоаткорона қилиб бамперга унинг рўпарасига ўтириб олдим.

– Белла? - деди Элис ва менга қаради.

Унинг овозида анча қайғу ва хасрат бор эдики, мен дугонамни қучоқлаб уни овутгим келиб кетди.

– Элис, нима бўлди?

– Сен мени яхши кўрасанми? - сўради у ўша бахтсиз оҳангда.

– Албатта яхши кўраман! Буни ўзинг биласан-ку.

– Унда нега оёгингни қўлингга олиб Вегасга чопаяпсан, мени таклиф ҳам қилмай?

– Вой! - Менинг юзим қизариб кетди. Албатта, Элис хафа бўлган! Мен тушунтиришига

ҳаракат қилдим: - Мен маросимларга тоқат қила олмайман. Ва умуман олганда бу Эдварднинг гоёси меники эмас.

– Нима фарқи бор кимникилигинг? Сен қандай қилиб бунақа иш қилишинг мумкин? Эдвард

тентакдан буни кутса бўлади! Аммо сендан! Ахир мен сени туғишган опамдан ҳам кўпроқ яхши кўраман.

– Элис, сен мен учун ростан ҳам туғишган сингилдексан.

– Қуруқ гапда! - пўнгилади у.

– Майли, тўйга келишинг мумкин. Хатто у ерда ҳеч нима бўлса ҳам.

Элис яна хўмрайди.

- Ҳа, яна нима бўлди? - сўрадим меровланиб.

- Белла, сен мени қанчалик яхши кўрасан?

- Нима?

Элис менга ўтиниб қарагандек термулди-ки, кўзлари замгин қоп-қора қалам қошлари ёйдек

қайрилган маъсума юзида алам из босганди!

- Илтимос, мен ялиниб сўрайман, - пичирлаб ўтинарди у. -

Белла, агар мени десанг...

тўйингн ташкиллаштиришга изн бер.

- Элис! - бўкириб юбордим мен билмасдан. - Йўқ! Хатто сўрама ҳам.

- Белла, агар сен мени чинданам яхши кўрганигда эди...

Мен қўлимни қовуштириб олдим.

- Бу адолатдан эмас. Эдвард ҳам бундай одатдан қочган бўларди.

- Ишончим комил. Эдвард анъанавий никоҳ маросимини жуда истайди, фақат сенга

айтишга журъат қилмаган. Эсми... бу у учун қанчалик аҳамиятли эканини билсанг эди!

Мен инграб юбордим:

- Ундан кўра мен бутун бошли янгилар қўшини билан ёлғиз бир ўзим олишганим афзалроқ.

- Мен бир умр миннатдор бўлар эдим.

- Сен юз асрга ҳам қарздор бўласан менга!

Элис чинқирди.

- Демак сен рози?

- Йўқ! Бунақасига кўнмайман!

- Сенинг ҳеч нима қилишинг шарт эмас - шунчаки бир нечта қадам ва ҳазратнинг гапларини

қайтарасан холос.

- Валақ, валақ ва яна валақ!

- Хўп илтимос? - Элис жойида тентакдек сакрай бошлади. -

Мен ўтинаман, ялинаман,

ўкинаман!

- Элис, бу ишинг учун ҳеч қачон кечирмайман! Ҳеч қачон ва ҳеч нарсага!

- Ура! - қиқирлаб кулди, севиниб кафтини ишқалади.

- Мен ҳа демадим!

- Аммо барибир айтасан-ку! - мингиллади у.

- Эдвард! - чинқирдим, гараждан чопиб чиқиб уни изладим. -

Биламан сен ҳаммасини

эшитиб ўтирибсан. Бу ёққа кел!

Элис ортимдан эргашди ва тинмай қарсак чаларди.

- Катта раҳмат сенга, Элис, - ириллади Эдвард, менинг ёнбошимдан чиқиб келиб.

Мен уни энди сўймоқчи бўлиб қараб турган эдим, аммо унинг юзидаги бечорагина

манзарани кўриб чўчиб қучоқлаб олдим, менинг газабим кўз ёшга айланди қўйди.

- Вегас, - шивирлаб ваъда берди менга Эдвард.

- Ҳеч қисси йўқ! - севинчдан сакради Элис. - Белла мен баҳслашмай қўяқол. Биласан,

Эдвард, баъзан мени доим қўллаб юборгансан.

- Унақа қилгилик қилма, - дедим мен. - Сендан фарқли ўлароқ у мени бахтли қилмоқчи.

- Белла, мен ҳам сени бахтли бўлишингни истайман. Шунчаки бахт ўзи билан бирга нима

келтиришини биламан. Сен хатто менга бу ишимдан кўп миннатдор бўласан ҳали. Элик йилча

мақтаб хурсанд бўлиб юрасан.

- Умримда ҳеч қачон сен билан баҳслашиб қолмасам керак деб ўйлагандим, аммо бугун шу

кун экан!

Элис кумушдек жаранглаб кулди.

- Хўш узукни кўрсатасанми?

Мен дахшатдан ўқрайдим, Элис чап қўлимни тутиб қаради - ва қўйворди.

- Қизиқ. Мен қўлингга узук тақилганини кўрдим-ку... Наҳотки ниманидир ўтказиб юборган

бўлсам? - Бир сония у қошини кериб ўйланиб қолди, кейин эса яна шодон қағалай бошлади: -

Ҳа, йўқ, тўй барибир бўлади.

- Шунчаки Белла заргарлик буюмларини у қадар хушламайди, - тушунтирди Эдвард.

- Ўйлаяпсанми, яна битта бриллиант! Йўқ, албатта узукда ҳам жавоҳирлар кўп эди, аммо сен яна битта...

- Элис, бўлди! - туйқус бақирди Эдвард. Кўринишидан ҳақиқий вампирнинг ўзгинаси. -

Бизда ҳеч қачон.

- Ҳеч нимага тушунмадим, қанақа яна бриллиантлар? - сўрадим мен.

- Бу ҳақида кейин гаплашамиз - деди Элис. - Эдвард ҳақ: сизларнинг вақтингиз бўлди.

Сизлар тузоқ қўйишларингиз, чодир ясаишларингиз керак, йўқса ҳали замон момақалди роқ

бошланиб қолади. - Элис хўмрайди ва унинг юзида қанақадир ваҳимга ўхшаиш ҳавотир акс

этди. - Белла, курткангни унутма. Жуда совуқ бўладиганга ўхшайди...

- Курткасини аллақачон олдим, - айтиб қўйди Эдвард.

- Ҳаммаси яхши бўлди, - тилак билдириб қолди Элис хайрлашар экан.

Ўтлоққа йўл аввалгига қараганда икки барабор узоқдек туюлди: Эдвард айланиб юрар,

менинг ҳидим сўқмоқ йўлда изи қолмаслиги учун атай чўзиларди. Кейинчалик бу ердан мени

Жейкоб олиб ўтиши керак бўларди. Эдвард менинг қўлида кўтариб олди.

Узоқ чўзилиб кетган дала томон юриб борарканмиз у мени ерга қўйди.

- Бўлди. Энди сен шимолга қараб йўл ол, йўлда ҳамма нарсага тегиниб кетавер. Элис менга

янгилар келадиган йўналишини айтди ва улар мана шу йўлларда сенинг изинг билан уларни

чалкаштирамиз.

– Шимол қайси томонда?

Эдвард жилмайди ва тўғри йўналишни кўрсатиб юборди.

Мен ўрмонга кириб борарканман ноодатий қуёшли куннинг ёрқин нури ортимда қолди.

Балки Элиснинг баширати у қадар тўғримасдир, қор ёғар эмиш. Осмон деярли булутсиз, очиқ

жойда шамол увиллагани билан қорга ақалли яқин ҳаво эмас эди. Июнь ойига хос бўлмаган

совуқ. Қалин свитеримнинг ичидан кўйлак кийиб олган бўлсам ҳам барибир совқота

бошладим.

Мен шошмасдан қўлимга илинган нарсага тегиниб, дарахт тўнкалари пўстлоқлари намли

папоротникларнинг барглари-ю, мох билан қопланган тошларни ҳам ушлаб чиқдим.

Эдвард ортимдан секин изма-из келарди, аммо орамиз - мендан йигирма ярд эди.

– Ҳаммасини тўғри қилаяпманми? - қичқириб қўяман.

– Бундан яхшиси йўқ!

– Мана бу ёрдам берадимми? - мен сочимдан бир тола олдимда папоротник устига ташлаб

қўйдим.

– Ҳа, бу ҳидингни кучайтиради. Аммо сочингни юлиб нима қиласан. Шусиз ҳам ажойиб

кетаяпти.

– Ҳеч қиси йўқ. Сочим етарли.

Дарахтлар остида қоронгулик қамрай бошлади. Афсус Эдвард билан бирга кетиб қўлини

ушлаб ололмаيمان-да!

Мен бир иккита сочимни сўқмоққа осилиб турган синган шохга илиб қўйдим.

- Сен Элиснинг шартларига кўнишинг шарт эмас, - деди Эдвард.

- Ҳавотир олма. Аммо ҳар қандай ҳолатда ҳам дор тагидан қочиб қутила олмасман.

Элис ҳар ҳолда ўзи истаганига етмай қўймайдиганга ўхшайди.
Ва яна мени айбдорликни туйишим унга жуда қўл келади.

- Гап бу ҳақида эмас. Мен шунчаки сен нима хоҳласанг ўшандай бўлсин дейман.

Мен оғир хўрсиниб қўйдим. Эдвард хафа бўларди агар ҳақиқатни айтсам: агар Элис орзусига етиб тўй маросимини бошқаришни ўз қўлига олса борми мен учун ҳақиқий дахшат бошланади қўяди.

- Агар Элис айтганини қиламан деса унга ҳам имкон топади ва фақат бизникилар бўлади.

Эмметт балки интернетдан тўй маросимлари ўтказиш учун руҳсатнома ҳам олиши мумкин.

Мен ниқиллаб кулдим.

- Мана буниси яхшироқ!

Агар қасамёд ўқитишни Эмметтга топширсак бу жуда яхши бўлади, шунда унинг ёнида

жиддий туришим ҳам шарт бўлмайди. Ахир бу жуда қизиқ-ку.

- Ана кўрдинг, - кулди Эдвард. - Ҳамма нарсага мурося топса бўлади.

Менинг вақтим кам эди, янгилар қўшини изгиши мумкин бўлган жой ҳали етарли эди, аммо

ҳидим тўхташи мумкин бўлган жой қаерда бўлишини аниқ билмас эдик, шу сабаб Эдвард ҳам менинг тошбақа юришимга парво қилмади.

Қайтишида у менга йўлни кўрсатди, қандай бориши мумкин ахир ҳамма сўқмоқдар менга бир

хил эди.

Биз деярли ўтлоққа етиб келган эдик, аммо мен йиқилиб тушдим. Оёғим остида чуқурча

бор экан мен, зўрга битта шохни ушлаб қолиб мувозанатимни тутиб олдим, аммо кафтимни шох тилди.

- Вой! Жуда ажойиб, - дедим мен.

- Сен жароҳатланмадингми?

- Йўқ. Тўхта, жойингда тур. Менинг кафтимда қон томчилади. Бироздан сўнг тўхтайди.

Эдвард мени эшитмади: уни кўндиришига улгурмасимдан у ёнимда пайдо бўлди.

- Мен дори қутини олиб олгандим, - деди халтасини ечиб. - У кўмак беришини сезгандим.

- Ҳеч қиси йўқ. Ўзим удалардим - сен ўзингни бунақа ноқулайликларга

аралаштирмаслигинг керак.

- Менда ҳаммаси жойида, - хотиржам гапирди у. - Кел қўлингни бер. Ярани ювиш керак.

- Тўхтасанг-чи! Менда унданам зўр зоя бор!

Қонга қарамасдан бурун билан нафас оларканман яқин орада турган тошга қонимни суртдим.

- Нима қилаяпсан?

- Жасперга бу ёққан бўларди! - дедим мен ва ўтлоқда сангиганимча ҳар учраган нарсага

қонимни сурта бошладим - Ундан уларнинг томи кетиб қолиши тайин!

Эдвард хўрсинди.

- Нафасингни ичингда ют, - буюрдим мен.

- Ҳаммаси жойида, - деди у. - Аммо менимча бу етарли.

- Бу қилаётган ҳамма ишларим ўз бурчимни сидқидилдан бажариш дейилади.

Биз ўрмондан чиқиб яна далага қайтдик. Мен жароҳатланган қўлимни папоротник баргига артдим.

- Сен вазифангни жуда ажойиб бажардинг. Янгилар эса буткул ўзини йўқотади ва Жаспер

сенинг қилган ишингдан жуда қойил қолади. Энди кел ярангни тозалай - йўқса жарохатга кир

тушиши мумкин.

- Яхшиси ўзим.

У қўлимни ушлади ва жилмайди:

- Энди мени бу ортиқ безовта қилмайди.

Мен диққат билан қарадим, у хотиржам кесилган жойни тозалаб ювар, аммо юзида асло

саросималикни сезмадим: Эдвард равон нафас оларди ва енгилгина куларди.

- Қандай қилиб? - ниҳоят у кафтимни боглаб қўйгач сўрадим.

- Ўтиб кетди, - елка қисди у.

- Ўтиб кетди? Қачон? Қандай?

Мен оҳирги марта Эдвард ёнимда нафасини сиқиб ушлаганини эслайман. Яна шунингдек

омадсиз ўтган йилги тугилган кунимни ҳам.

Эдвард лабини қимтиниб сўз танлай бошлади.

- Белла, мен сени йигирма тўрт соат аввал сени ўлгансан аллақачон деб яшаб кўришга

уриндим ва бу менинг қарашимни ўзгартирди.

- Ва ҳидим ҳам сен учун ўзгардимми?

- Умуман олганда йўқ. Шунчаки... сени йўқотиши нималигини билиб турсанг шунга бўлган

реакциям ҳам ўзгариб қолди. Агар бутун вужудимга оғриқ келтирувчи ҳолат бўладиган бўлса

борлигим ўзидан ўзи ўзгаради.

Менга қараркан, Эдвард жилмайди.

- Мана шу ҳавотир олишимиз менга кўп нарсага ўргатди.

Шамолнинг шиддати далага ёйилиб менинг сочимни тўзгитди. Мен қалтирадим.

- Бўпти, - деди Эдвард яна рюкзакни очиб. - Сен ишингни қилиб бўлдинг. - ичидан қалин

қишки курткамни олди ва уни кийишимга қарашворди. - Ортиқ ҳеч нима қила олмаймиз.

Кетдик чодир қураимиз!

Тетиклиги мени албатта севинтирди.

Эдвард менинг боғланган қўлимни тутиб - бошқасида шина бор эди. Ялангликнинг нариги

томонидан юриб кетдик.

- Жейкоб билан қаерда учрашамиз? - сўрадим мен.

- Мана шу ерда.

Эдвард рўпарадаги дарахтга ишора қилди ва қорамтир соя тарафда эхтиёткорона чиқиб

келган одам қиёфасидаги Жейкобни кўрдим.

Мени бу ажаблантирди: негадир мен улкан қизғини жигарранг бўрини кутгандим.

Ҳаёлимда Жейкоб аввалгига қараганда анча катталашгандек туюлди. Мен ҳаёлан

хотирамдаги ўзи билан бемалол мириқиб суҳбатлашса бўладиган кичкина Жейкобни кўз

олдимга келтиришига уриниб кўрдим.

Жейкоб қўлини чалиштириб олганича мушти тугилиб ҳиссиз қиёфада бизга қараб турарди.

Эдвард лабини қимтинди.

- Биз балки бундан яхшироқ нарса ўйлаб топишимиз мумкин эди.

- Энди жуда кеч, - аламзада бўлиб мингилладим.

У хўрсинди.

- Салом, Жейк! - дедим мен унга яқинлашганимизда.

- Салом, Белла.

- Салом, Жейкоб.

Жейкоб Эдварднинг саломига эътибор ҳам қилмади ва дарров ишга ўтиб қўя қолди.

- Уни қаёққа олиб боришим керак?

Эдвард халтасининг олди чўнтагидан ҳаритани олиб Жейкобга берди. У бурилиб қаради.

- Ҳозир биз мана бу ердамиз, - деди Эдвард, жойни бармоғи билан кўрсатаркан. Жейкоб

ижсигандек ундан сал нарига сурилди. Эдвард ҳеч нима бўлмагандек ўзини тутди. - Сен уни

мана бу ерга олиб келасан, - давом этди Эдвард ва бармогини ўргимчак инидек бўлиб

кўтарилиб кетган баландлик белгиси нуқтасида кўрсатди. - Бу тахминан тўққиз миль.

Жейкоб бош ирғади.

- Бу жойгача бир миль қолганда менинг изим бўйлаб борасиз. У эса менга етказади. Ҳарита керакми?

- Йўқ, раҳмат. Мен бу ерларни яхши биламан. Шусиз ҳам йўлни топиб оламан. Менимча

Жейкобга одобли муомалада бўлиши учун бошқача овоз керак.

- Мен узунроқ йўлдан бораман, - деди Эдвард. - бир икки соатда учрашамиз.

Эдвард маҳзун қиёфада менга қараб қолди: режанинг мана шу қисми унга сира ёқмаганди.

- Кўришгунча, - дедим мен.

Эдвард ўрмонга кириб кўздан йўқолди.

У кета қолиб, Жейкоб севиниб кетди.

- Нима янгиликлар, Белла? - сўради кулгиси қистаб.

- Ҳаммаси аввалгидай.

- Ҳа-я, - деди у. - Бир тўда қонсўрақлар сени ўлдирши пайига тушган - бошқа янгилик йўқ.

- Умуман йўқ.

- Бўпти, - деди у, курткасини енгини очиб қўлини бўшантирди. - Унда кетдик.

Мен қийшайиб бир кичик қадамча ташладим.

Жейкоб тиззалаб олиб тиззасидан туриб мени ушлаб дархол кўтараётган эди мен

мувозанатимни ушлай олмай, сал қолса ерга бошимни уриб олардим.

- Ярамас қўпол! - жедим асабий.

Жейкоб тиржайди - у аллақачон ўрмон бўйлаб бир текисда тез қадамлар билан чопишни

бошлаганди. Қўлида атиги нуқрадек келадиган юкни илиб олгандек кетиб борарди.

- Югуриш умуман шарт эмас. Сен чарчаб қоласан.

- Чопишдан чарчамайман, - жавоб қилди Жейкоб. У бир текис нафас оларди - марафончи

югурувчи нафасига ўхшайди. - Тез орада ҳаво совуб кетади.

Умид қиламанки у чодир ёйишига

улгуради.

Мен Жейкобнинг қалин курткасини елка бандини бармогим билан чўқидим.

- Сен совуқ қотмайман деб керилмаганмидинг.

- Мен совқотмайман, сенга атаб олиб чиққандим - балки тасодифан тайёргарликсиз чиққан

бўларсан. - Жейкоб хафсаласи пир бўлиб менинг курткамга қараб қўйди. - Нимагадир менга об-

ҳаво ёқмаяпти. Мени жизгимга тегаяпти. Эътибор қилдингми битта ҳам хайвонни учратмадик?

- Ҳа, умуман парво қилмабман.

- Ҳа, айтганча ҳидлаш қобилиятинг йўқ эди-я.

Мен унинг мингиллашига эътибор қилмадим.

- Элис ҳам момоқалди роққа ўхшаши нимадир бўлади деб фол очганди.

- Агарда ўрмон сукутга кетса демак шунга ўхшаши бир нима бўлади. Тогда тунашга жуда

ажойиб тунни танлабсан!

- Худди мен атай шуни хоҳлагандек гапирасан-а!

Жейкоб ўрмонда из қолдирмай юриб тоққа қараб борарди ва унинг тезлиги эса асло

ўзгармади. У тошдан тошга осон сакраб чиқар, қўлини ҳам ишлатмасди. Унинг мана шу ҳолати

менга тоғ эчкисини эслатди.

- Билак занжирингдаги янги матоҳ нима? - сўраб қолди Жейкоб.

Мен пастга қарадим: юракча кафтимга тегди.

- Мактабни битирганимга яна бир совға, - айбдорона елкамни қисдим.

- Тош, - хуштак чалиб қўйди Жейкоб. - Ҳаммаси тушунарли.

*Тош? Мен тўсатдан Элиснинг чала қолган гапини эсладим.
Ёрқин шаффоф кристаллга
қарарканман у гапирган гапини эслашга уриндим... Биз гараж
олдида тургандик ва Элис
бриллиантлар ҳақида нимадир деди. Балки у «сен яна
биттасини» деганда шуни назарда
тутганмиди? Яъни мен Эдвард совға қилган яна битта
бриллиантни тақиб олганманми?
Бўлиши мумкин эмас! Юракча беш карат туради - ақлдан озиш
мумкин! Эдвард шунчалик...
- Сен анчадан бери Ла-Пушни кўрмадинг-а, - деди Жейкоб,
менинг жазавали ҳаёлларимни
чалғитиб.
- Ҳа, - жавоб бердим. - Эҳтимол, истасам ҳам келмасдим.
Жейкоб қийшайди.
- Мен бўлсам мени кечиргансан деб ўйлабман, ҳозир эса бунақа
дейсан.
Мен елкамни бурдим.
- Сен ҳалиям ўша сўнгги учрашувимизни эслаб юрибсанми?
- Бўлмасамчи!
Жейкоб кулди.
- Ёки сен ёлгончисан ёки бу дунёдаги энг тўғри сўз одамсан.
Менга бу суҳбат сира ёқмаётганди - айниқса ҳозир унинг
қайноқ қўллари мени қаттиқ
тутиб турар, усиз ҳеч нима қилиб бўлмайди. Ва юзи ҳам жуда
яқин - афсус нари ола билмайди.
- Эси бор одам танловини ҳар тарафлама ўйлаб кўради.
- Мен шунақа қилдим.
- Агар сен умуман охирги суҳбатимизни ўйламаган бўлсанг. Бу
нотўғри.
- Бизнинг суҳбат ҳеч қандай муносабатга эга эмас.
- Кимлардир эса ўзини алдашлари учун ҳамма нарсага тайёр.
- Ҳа, эътибор бердим. Асосан бўритусларда - нима бу гендан
ўтадимми?*

– Балки у мендан кўра яхшироқ ўпишар? - Жейкоб тўсатдан тундлашди.

– Жейк, бу саволингга жавоб билмайман: Эдвард - мен ўпишган ягона одам.

– Мендан ташқари.

– Жейкоб, мен буни бўса дея олмайман. Менимча бу зўрлаш эди.

– Нималар деб ташлаяпсан-а!

Мен елка қисдим: сўзимни қайтиб олмайман.

– Ахир мен узр сўрадим-ку, - эслатди у.

– Ва мен сени кечирдим... деярли. Аммо хотирамдагини асло ўзгартира олмайман.

Жейкоб тушунарсиз гўдирлаб қўйди.

Биз жим бўлиб қолдик: фақат бир ўлчовдаги Жейкобнинг нафаси ва шамол чайқатаётган

шоҳ-шаббалар овози эшитиларди. Ўрмон ёқасидаги баланд ялангоч қоя тош қаққайиб турарди,

биз айланиб ўтдик.

– Менимча бу жуда тасдиқли эди, - кутилмаганда айтиб қолди Жейкоб.

– Билмадим нима демоқчисан, аммо сен барибир ноҳақсан.

– Белла, хўп ўзинг ўйлаб кўр. Айтаяпсанки бу дунёда фақат битта одам билан ўпишганман -

хатто у одам ҳам эмас - ва бўлди шу холосми? Қаердан биласан айнан шуми сен истаган нарса?

Балки сенда бошқаларни ҳам татиб кўришининг имконияти бор-ку?

– Мен нима хоҳлашимни аниқ биламан, - асабий шангилладим мен.

– Унда бунга ишонишининг зарари йўқ. Балки яна ким биландир уриниб кўрарсан ўпишиб -

шунчаки таққослаб кўриш учун... чунки ўтган галдагиси ҳисоб эмас. Эҳтимол мени ўпиб

кўрарсан. Мен тажриба қуёнчаси бўлишга розиман.

Жейкоб мени маҳкам қисиб ушлади - шундай бизнинг юзларимиз яқинлашди. У ўзининг

ҳазилидан кулди, мен эса таваккал қилишига шошилмасдим.

– Жейк, яна кўмилиб кетма. Рост сўзим агар мен Эдвардни тўхтатмаганимда тишингни

битталаб териб юрардинг.

Менинг овозимдаги саросима уни бақриб кулишига сабаб бўлди.

– Агар сен ўзинг ўпишимни сўрасанг, унда хафа қилиш учун сабаб йўқ. Эдвард бундай

вазиятда мумкин деган эди.

– Сендан сўрайман? Ҳа мен тез орада ўлиб қолганим яхши!

– Негадир бугун бошқачасан.

– Қизиқ қанақасига билдинг-а?

– Баъзан менга сен мендан кўра бўрилигимни кўпроқ яхши кўрадигандек туюлади.

– Баъзан эмас ҳар доим. Балки бўрилар гапирмаслиги учун бўлса керак?

Жейкоб ўйланиб тишини тишига босди.

– Йўқ, мен ўйлашимча гап бунда эмас. Менимча сенга менинг бўрилигим билан билан

ўтиришида анча енгил бўлса керак, чунки бунда сен ҳам, мен ҳам ўзлигимизча бўламиз.

Мен бунақа кўполлигидан газабландим.

Жавоб беришдан аввал нафас чиқардим.

– Йўқ. Менимча сен ўшанда сўздан қоласан ва бу менга албатта ёқади.

У хўрсинди.

– Сен ўзингни алдашдан ҳеч чарчамайсанми? Наҳотки сен менинг жисмонан таъсиримдан

қанчалик кучли ўзгаришингни ўзинг билмайсанми.

– Жейкоб, ким ҳам сенинг жисмонан мавжудлигингдан таъсирланиши мумкин? - гашим

келиб сўрадим. - Албатта сен ҳамма қочиб кетадиган улкан маҳлуқ бўлсанг.

– Кўрдингми сени асабийлаштираяпман. Фақат одам танамда. Бўри бўлган пайтимда

ёнимда ўзингни анча яхши сезасан.

- Асабийлашиши ва жаҳлланиши булар бошқа-бошқа нарсалар.

Жейкоб нақ бир дақиқа мендан кўзини узмади. У энди секин юрарди, қувноқлик ҳам

тарқалиб кетган, кўзлари эса осилган қошлари тагидан хоргин қарарди. Нафас олиши ҳамон

боя югурганидек бир текис секин нафас олиб менинг юзимга яқинлашди.

Мен таҳминан нима қилмоқчилигини сездим.

- Тишларингни асра, - огоҳлантирдим.

Жейкоб хохлаб кулиб юборди ва яна чошиб кетди.

- Бугун севимли вампиринг билан олишиб ётишни маъқул кўрмайман. Бошқа кун майли

кўрарман. Шусиз ҳам эртага катта жанг бўлади, ҳали севимли Калленларингдан ким қолади-ю, ким кетади...

Мени тўсатдан айбдорлик ҳисси чулғаб олди.

- Билдим, билдим, - деди Жейкоб, юзимдаги ифодадан сезиб. -

Ўйлайсанки, у мени уриб ўлдиради.

Мен ҳеч нима дегим келмасди: мени деб Калленлардан кимдир ҳалок бўлса-я. Ва бунинг

сабабчиси мен шунақа нозиккина бўлганим? Агар ботирроқ бўлганимда балки Эдвард... йўқ,

хатто ўйлашга ҳам қўрқасан киши!

- Белла, сенга нима бўлди? - Жейкобнинг юзидан масҳаромуз манзара йўқолди, ниқобини

олиб ташлагандек мен ўзим билган Жейкоб қараб тургандек бўлди. - Агар менинг сўзларим

хафа қилган бўлса мени кечир, биласанку мен шунчаки ҳазиллашаман холос... Эй, жиннивой

нима қилаяпсан? Белла, йиғлама, илтимос, - ўтинди у.

Мен ўзимни қўлга олишга уриндим.

- Бўпти йиғламайман.

- Мен нима дедим ўзи?

– Ҳеч нима. Сен ҳеч нима демадинг. Буниси ҳаммаси ўзимдан... таъсирланиб кетдим.

Жейкоб тушунмагандек менга қаради.

– Эдвард эртага уришгани бормайди, - шивирлаб тушунтирдим. - Мен уни ўзим билан қолишини талаб қилдим. Кўрдингми шунақа ваҳимакаш кўрқоқман.

У хўмрайди.

– Ўйлайсанки, ҳийланг иш берармикан? Улар сени бу ердан топишидан кўрқаяпсан-а? Сен

мен билмайдиган ниманидир биласан?

– Ҳа, йўқ ундаймас! Мен умуман бундан ҳавотирдамасман.

Шунчаки уни кетишига йўл қўя

олмайман. Агар у қайтмаса... - мен титрадим ва бу ҳаёллардан қочиш учун кўзимни юмдим.

Жейкоб жим бўлиб қолди.

Мен кўзимни очмай шивирладим:

– Агар кимдир азоб чекса бунга ёлғиз мен айбдор бўламан.

Хатто ҳамма соғ-омон тирик

қолса ҳам... мен барибир ўзимни дахшатлар маконига йўлаган одамдек ҳис қиламан... чунки

ҳаммаси мен сабаб содир бўлаяпти.

Мен ҳамма ичимдагиларни тан олганим учун анча енгил бўлиб қолдим. Ҳар ҳолда фақат

Жейкобга иқрор бўла оламан.

Жейкоб кулиб қўйди. Кўзимни очганимда у яна ниқоб кийгандек қарарди.

– У сени жангга бормаслигингни айтдимми? Қулоқларимга ишонмаяпман! Шахсан мен бунга

асло рози бўлмасдим.

– Биладан, - хўрсиндим мен.

– Аммо бу ҳеч нимани ўзгартирмайди ҳали, - туйқус айтиб қолди Жейкоб. - Мен сени ундан

камроқ севаркан деб ўйлай кўрма.

– Аммо сен ялинсам ҳам қолишга рози бўлмагандинг.

Жейкоб ўйланиб қолди. Қизиқ у рад этармикан-а? Биз иккимиз ҳам ҳақиқатни билардик.

– Шунчаки мен сени яхшироқ биладман, - ниҳоят жавоб берди Жейкоб. - Ҳаммаси ҳамирдан

қил сузургандек осон ўтади. Хатто сен мени қол десанг ҳам, мен қолмаганимдан кейин ҳам араз қилиб юрмайсан.

– Агар сен айтгандек ҳаммаси осон кўчса, албатта сен ҳақсан. Мен араз қилиб юрмасдим.

Токи сен ёнимда бўлмас экансан мен тинч ўтира олмайман. Ҳавотирдан ақлдан озмасам гўрға эди.

– Нимага? - хўмрайиб сўради у. - Менга бир нарса бўлса сенга нима фарқи бор?

– Унақа дема. Ахир сен мен учун қандай муҳим эканлигингни ўзинг ҳам биласанку. Сен мен учун энг яқин дўстсан. Тўғрироғи шундай эди. Ва баъзида шундай бўласан... ниқобингни ечган пайтингда.

Жейкоб мен яхши кўрган табассум ила кулди.

– Мен доимо сенинг энг яқин дўстинг бўлганман. Хатто баъзида ўзимни бошқача тутганимда ҳам... ич-ичимда ҳар доимгидек ўшандайлигимча қолавераман.

– Биладман. Аммо қолган масалаларда сенинг қилиқларинг билан чиқиша олмаяпман.

Жейкоб мен билан бирга кулди, аммо тезда кўзи гамгинлашди.

– Белла, сен қачондир мени севишингни тан олиб қоларсан?

– Сен доим нотўғри нарсага шама қиласан!

– Мен умуман сен уни севмайсан демаяпман. Мен бутунлай тентак эмасман. Аммо бир

вақтда иккитани севиш мумкин - ва мен буни кўрганман.

– Жейкоб, мен сен айтаётган ахлоқ бўритус эмасман!

У бурнини жийирди, мен хатто охирги гапим учун кечирим ҳам сўрайман деб тургандим

ўзи мавзуни ўзгартирди.

- Биз жуда яқинмиз, мен буни ҳис қиламан.

Мен енгиллашиб хўрсиниб қўйдим.

- Белла, мен жон деб тезликни оширган бўлардим, аммо сени пана қилиш керак, мана бу

бошланиб қолишидан аввал.

Иккимиз ҳам осмонга қарадик.

Ғарбдан тўқ сиёхранг қора булутлар бостириб келар, ўрмонни зулмат қамраб олаётганди.

- Ана холос! - вайсадим мен. - Жейк, шошила қол, йўқса уйингга улгурмай қоламан.

- Уйимга қайтаман деб ўлиб турганим йўқ.

Мен жаҳл билан уни тўхтатмоқчи бўлдим.

- Биз билан қолишни ҳаёлингга ҳам келтирма!

- Умуман олганда мен сизлар билан бўлмайман: ҳар эҳтимолга қарши... чодирда

тунамайман. Мободо сенинг ана у қонсўрагинг бирдан тўда билан гаплашгиси келиб қолса,

мен унга текин мулоқотчи бўлиб беришим мумкин бўлади.

- Мен бу Сетнинг вазифаси деб ўйлагандим.

- Сет бу билан эртага жанг пайтида шуғулланади.

Жанг ҳақида эшитиб бир лаҳза жим бўлиб қолдим. Мен Жейкка суяниб олдим: мени

тўсатдан ахмоқона нотинчлик қамраб олди.

- Мободо сени бизнинг ёнимизда бўлишингни илтимос қилсам ҳам сен барибир шу яқин

ўртада бўласанми? - гапирдим мен. - Хаттоки сендан сўрасам ҳамми? Эвазига бир умр қулинг

бўламан деб ваъда берсамчи?

- Жуда таъсирли таклиф. Буни бир кўргим келаяпти, қандай қилиб илтимос қилишингни.

Хоҳласанг уриниб кўр.

- Демак бефойда шундайми?

- Йўз-е. Сен ундан кўра жангда олишмасликни буюриб кўр.

Умуман олганда, Сэм буйруқ

беради, мен эмас.

- Эдвард бир куни сен ҳақингда айтганди шу масалада, - эслатдим.

- Қип-қизил ёлгон айтибди.

- Наҳотки? Яъники сен Сэмдан кейин иккинчи ўринда эмасмисан?

У эсанкираб қолгандек қаради.

- Ҳа! буми...

- Нега бу ҳақида менга айтмагансан?

- Нега? Бу керакмиди сенга.

- Билмасам. Нега энди? Аммо қизиқ-да барибир. Хўш бу қандай бўлди? Нега Сэм альфа

бошлиққа айланди, сен эса... ҳалиги... бетамисан?

Жейкоб тиржайди, бунақа атамаларни билганимдан энсаси қотди.

- Сэм энг биринчи бўлиб эврилган (айланган), у энг каттамитиз, шу сабаб у буйруқ бериши мумкин.

Мен хўмрайдим.

- Унда нега иккинчи мақомига Пол ёки Жаред сазовор бўлмади? Менимча улар сенгача

ўзгаришиган эди шекилли!

- Юуни тушунтириш қийинроқ, - елка қисди Жейкоб.

- Сен уриниб кўр.

У хўрсинди.

- Келиб чиқиш насаби муҳим. Худди қадимий даврдардагидек.

Ҳар ҳолда сенинг

бобокалонинг ким бўлгани кимга қизиқ?

Ана шунда мен Жейкоб бир пайтлар айтиб берган афсоналарни эсладим. У пайтда иккимиз

ҳам бўритуслар ҳақида ҳеч нима билмас эдик.

- Сен Эфраим Блэк энг охирги сардор бўлганини айтган эдинг-а?

- Ҳа айтгандим. Чунки у альфа (етакчи) эди. Сен эса Сэм сардор деган гапга ишониб

ўтирибсанми? - Жейкоб кулди. - Ахмоқона анъана!

Мен бир сония ўйланиб олдим.

- Аммо жамоада сенинг отанг Эфраимнинг кенжа невараси бўлгани учун кўпроқ қулоқ

солишлари ҳақида гапирган эдинг?

- Хўш нима қилибди?

- Агар шундай кетаётган экан... насл-насаб бўйича сен тўда сардори бўлишинг керак

эмасми?

Жейкоб жим бўлиб қолди. Атрофдаги зулматли ўрмон аро кетиб борарканмиз, қаёққа

кетаётганимизни ҳам билмайман.

- Жейк?

- Йўқ. Бу Сэмнинг иши. - Жейкоб кўзга кўринмас из ортидан кета туриб деди.

- Нега? Ахир унинг бобокалони Леви Улей бўлган, шундайми? У ҳам альфа бошлиқ

бўлганми?

Альфа доим битта бўлган, - ўйламай жавоб берди Жейкоб.

- Унда Леви ким бўлган?

- Менимча бета бўлса керак, - Жейкоб пиқиллаб кулди, менинг атамаларимни ишлатиб. -

Худди мендек.

- Ҳеч нимани тушунмадим.

- Ҳа, бу ерда айтарли ҳеч нима йўқ.

- Мен шунчаки ажратиб кўрдим-да.

Жейкоб ниҳоят менга қаради. Менинг меровсираган қарашимни кўриб хўрсинди.

- Ҳа. Мен альфа бўлишим керак.

- Сэм бундай бўлишингни истамаяптими? - ҳайрон қолдим мен.

- Йўқ, қайтанга мен ўзим унинг жойини эгаллашни истамаяпман.

- Нега?

Жейкоб хўмрайди, менинг саволларимдан норозидек кўринди.

Энди у ҳам ўзини бир

ноўнгай ҳис этиб кўрсин-чи.

- Белла, менга умуман керак эмас бу нарсалар. Мен бирор нимани ўзгаришини ҳам

хоҳламайман. Мен афсонавий сардор бўлишга ҳам даъвогар эмасман. Ва умуман бўритуслар

тўдасида бўлишни ҳам истамайман. Бир бор Сэм таклиф этганида мен рад этгандим.

Мен узоқ вақт унга қараб қолдим. Жейкоб менинг ўйларимга ҳалақит қилмади. Биз

ўрмонда кетиб борардик.

- Мен шунчаки сенинг бахтли бўлиб ҳамма айтганинг айтган, деганинг деган бўлишини

истайман, - ниҳоят пичирладим.

Жейкоб кулди.

- Йўқ, ҳаммаси яхши-ку, - ишонтирди у. - Баъзан шунақа қизиқ нарсалар бўлиб туради.

Масалан эртанги жангга ўхшаб. Ҳар ҳолда мени жангга йўллашар экан, ўйланиб қоламан.

Менга ҳеч ким танлашга имкон бермаган, тушунаяпсанми? Ва ҳеч қачон эриша олмайман

бунга. - у елка қисди. - Аммо ҳозир мен мамнунман. Вазифа бажарилиши керакми, демак

бажарилади. Бундан нега нолиш керак.

Мен Жейкка кутилмаган ҳайрат билан қараб қолдим: менинг дўстим вояга етибди. Ўша

гулҳан атрофида Билли амаки айтганидек у катта бўлибди.

- Сардор Жейкоб, - пичирладим ва кулдим: гаройиб жумла!

Жейкоб ҳам кулди.

Шу пайт жуда кучли шамол турди, дарахтни илдизи билан қўпориб ташлайдигандек гўё.

Дарахтлар шовуллаши тоғларда акс садо берарди. Онда-сонда қуюқ қора булутларда ярақлаб

нимадир тоғ тепасида кўриниб кетар, дарғазаб осмон аламли бўкирарди.

Жейкоб қадамини тезлаштириб ердан ерга сакраб ўта бошлади ва оқариб кўринган нарса

қорлигини сездим. Юзимни унинг кўксига босдим.

Бир дақиқалардан сўнг биз қояга етиб бордик ва иккимиз ҳам у ерда қаққайиб турган

чодирни кўрдик. У ерда қаттиқ бўрон турган бўлса ҳам, тошларга бириктирилганми, чодир қилт этмасдан турарди.

- Белла! - енгилгина қичқирди Эдвард, у сал нарида турарди.

Эдвард менга шу қадар тез талпиндики, хатто Жейкоб мени ерга ҳам қўйишига улгурмади.

Энг қизиги Эдвард Жейкобнинг мени қаттиқ қучганига ҳам парво қилмади.

- Раҳмат, - деди Эдвард менинг бошим узра қараркан унинг овозида асл самимийлик

тараларди. - Сиз мен кутганимдан ҳам эртароқ келдинглар, катта раҳмат.

Мен Жейкобга қараши учун бурилдим: у ҳамон ҳеч қанақа дўстоналикдан асар ҳам йўқ

бўлган юз билан елкасини қисиб турарди.

- Уни тезроқ чодирга киргиз. Ҳозир бўрон янада қутуради!

Хатто сочим тиккариб кетаяпти.

Чодирни яхшилаб қурганмисан ўзи?

- Қояга айланиб қолишига сал қолди.

- Унда яхши.

Жейкоб осмонга қаради: кўк шу қадар тундлашган эди, майдалаб қор ёғарди.

- Мен бўрига айланишим керак. - Жейкоб бурун катакларини кера бошлади. - Уйда нима гап

экан билишим керак.

У курткасини пастак бир шохга илди-да, ортига ҳам қарамай зулматли ўрмонга шўнгиди.

XXII боб. Олов ва муз

Шамол яна қутуриб кетди ва мен ҳам унга қўшилиб титрадим.

Ҳарорат борган сари тушиб борарди: буни мени жун тўшак халтамдан ҳам сезиб турардим.

Уни ичида мен тўлиқ кийимда эдим, ботинкамдан тортиб бош кийимгача, аммо барибир

совқотиб кетаётгандим. Нақадар аёз! Бунданда совуқ бўлиши мумкин эмас? Қанақадир чораси

йўқмикан-а!

- С-с-с-соат неч-ч-ча? - зўрға тишларим тақиллаб сўрадим.

- Соат тунги икки, - деди Эдвард.

У иложи борича мендан узоқроқ ўтиришига ҳаракат қилар - чодирнинг ўзи қанча тор бўлса

ҳам, у борган сари узоқлашиб борар, менга нафас чиқариб ҳам совуқтириб қўйишдан қўрқарди.

Қоронғуда унинг юзини кўрмасам ҳам унинг овозидан ёгингарчилик ва совуқдан

нафратланаётганини сездим.

- Балки...

- И-й-йўқ ҳ-ҳаммаси ж-ж-жойида. Т-т-ташқарига чиқишни хоҳламайман.

Эдвард жуда кўп марта мени бу ердан кетишига кўндирмоқчи бўлар, аммо мен қаршилик

қилардим. Чодир ичида шу қадар қўрқинчли совқотяпман, ташқарида ўрмон тарафга йўл олиш

қанақа дахшатли бўларкан?

Мен янада титраб қалтирай кетдим. Бўрон тугагач яна қайтадан тайёргарлик кўришига тўғри

келадими. Шу сабаб кетмаслигим керак. Йўқса яна ҳамма изларим очилиб қолади. Бир кеча чидайман, ўлиб қолмайман.

Мени ўзим қолдирган из безовта қиларди. Бунақа изни қайта ўрнатишига вақтимиз йўқ ахир.

- Сен учун нима қилсам экан? - деди ялингандек Эдвард.

Мен бош силкидим.

Қаердадир қорни зарч-гурч босиб Жейкоб келгандек бўлди.

- К-к-кет! - яна унга буюрдим.

- У сендан ҳавотир олаяпти, - деди Эдвард. - Унга ҳеч нима қилмайди: ҳаво таъсир

қилмайди.

- К-к-к...

Мен барибир аммо Жейкобни кетишини истардим, аммо тишларим шунақа тақиллардики

тилимни тишлаб олмаганимга ҳам шукур. Умуман олганда Жейкобга қор ҳеч нарса эмас, бутун

тўдасида унинг мўйнасидан узунроқ мўйнали бўри йўқ. Қизиқ нима учун шунақа экан-а?

Жейкоб қисқагина хуштак чалиб қўйди - бу гўё шикоятга ўхшарди.

- Мендан нима хоҳлайсан? - ингради Эдвард, ҳаддан ташиқари ҳаяжонда эди. - Мана шундай бўронда уни ортга олиб кетайми?

Сендан эса фойда йўқ. Иситгич олиб кела олганимга эди.

- Ҳ-ҳ-ҳаммаси ж-ж-жойида, - дудуқландим мен.

Эдвард оҳ тортди ва нималардир деб ўзини қарғади, аммо мен эшита олмадим. Бўрон садоси товушларни юлиб кетарди.

Бўрон шиддати янада кучая кетди, мен қулогимни беркитдим. Эдвард вайсай кетди.

- Ҳеч қачон бундай қилмайман, - деди асабийлашиб: - Умрим бино бўлиб бунақа ахлоқона нарса эшитмаганман!

- Сен ўзинг бундан яхшироқ нарса ўйлаб тополмадинг-ку, - деди Жейкоб одам овози билан

гапирар экан. - «Иситгич олиб кел» эмиш. Нима мен сенга този итманми? - деди у.

Занжирли очгичнинг қаттиқ садоси эшитилди: Жейкоб кириш туйнугини очиб ичкарига кирди. Қадамидан ичкарига янада совуқ урди ва қор парчалари ерга сепилди. Мени иситма тутгандек қалтироқ босди.

- Менга бу ёқмаяпти, - деди Эдвард, Жейкоб туйнукни занжирли очгичини ёпаркан. -

Беллага курткангни бер-да, ўзинг чиқиб кет.

Кўзим зулматга ўрганиб қолганди, қоронғуда қўлида ўзининг курткасини ушлаб турган

Жейкобни кўрдим.

*Мен улар нима ҳақида баҳслашаётганини сўрамоқчи бўлдим,
аммо фақат «В-в-в-в» дея*

олдим: тишларим қўрқинчли тақилларди.

*– Куртка эртага керак бўлади. Ҳозир Белла жуда ҳам музлаб
қолган, шу сабаб ўзидан ўзи*

*исий олмайди: куртка эса аллақачон музлаб қолган экан. - у
курткани туйнук тагига итқитди. -*

Ўзинг айтинг-ку Беллага иситгич керак деб - мана менда.

*Жейкоб одатда одам тусига қайтиб кирса эғнида фақат
кичкина қора шимчаси бўларди,*

бошқа нарса эса, на оёқ кийим, ва на кўйлак унда бўлмасди.

– Ж-Ж-Жейк, м-м-музлаб қ-қ-қоласан! - дедим мен.

*– Ҳечамда! - қувнаб гапирарди у. - Мен доим қайноқ бўлганман -
қирқ иккидан то қирқ еттигача! Мен билан хатто терлаб кетасан.*

*Эдвард ингради, аммо Жейкоб унга парво ҳам қилмади. Менинг
кўрна халтам ичига секин кириб олди.*

Эдварднинг қаттиқ қўли унинг елкасига текканини сездим.

*Жейкоб тишини ириллатди, бурун катаклари кенгайди, аммо совуқ
қўлни ўзининг катта мушаклари силтаб ташлади.*

– Қисқичингни ол, - хириллади тишини орасидан.

– Ўзинг ҳам панжсангни ол ундан, - совуқ жавоб берди Эдвард.

– Ж-ж-жанжалашманг! - ялиндим.

*Мени яна титроқ тутди. Тишларим шунақа тақиллаб
сакрардики ҳозир отилибкетадигандек.*

*– Белла тез орада қўл оёғи кўкариб оёқ қўли қорайиб узилиб
кетса эртага сенга катта раҳмат*

айтади - деди босим ўтказиб Жейкоб.

*Эдвард довдираб қолди. Кейин қўлини олди ва бурчакка бориб
олди.*

– Фақат жиннилик қилма, - таҳдид қилди.

Жейкоб масҳара қилгандек хуриллаб қўйди.

*– Белла, салгина қимирлатаман. - у тўшагимни бир кўтариб
туширди.*

Мен газабимни яшира олмасдим. Ҳайронман нега Эдвард бундай жаҳл қилибди!

- И-йў... - рад этаман деб ирилладим.

- Ҳеч қиси йўқ, бунча кичкинасан! - ҳайрон бўлди у. -

Оёқчаларинг музлашини истамассан?

Жейкоб тўшак халтага сирпалиб кириб мени қучоқлади.

Ва мен шу пайтда уялдим: у шу қадар қайноқ эди-ки! Жейкоб мени қўллари билан қучоқлаб кўксига босиб турарди. Унинг тафти тезлик билан менга тарқалди. Мен унга музлаган кафтимни босдим.

- Сен музга айланиб қолибсан-ку!

- Уз-з-р, - энтикдим секин.

- Ҳа тинчлан, - маслаҳат берди у мени яна титроқ тутганида.

- Ҳозир қизий бошлайсан. Ҳар ҳолда кийимингни ечганигда янада тезроқ исиган бўлардинг.

Эдвард ингради.

- Ҳа нима бўлди? - пўнгилади Жейкоб. - Далилларга қарши чиқа олмайсан. Бу шошилиш ҳолатларда жонни сақлаб қолиш қўлланмасида келтирилган.

- Ж-Ж-Жейк, б-б-бас! - жаҳл қилдим мен, аммо танам асло ундан айрилиб кетишни истамасди ҳозир. - К-к-кимга керак ҳозир ш-ш-шунча гап?

- Сиқилма. Бу мана бу қонсўрагингга айтилаётган гап эди холос, - мамнун бўлиб Жейкоб. -

У шунчаки рашк қиляпти.

- Албатта рашк қиляпманда, қопагон ит. - Эдварднинг овози яна бахмалдек майин, худди

тун қўйнидаги муסיқа садосидек эшитилди. - Мен ҳозир сенинг ўрнингда бўлиб уни шундай

иситгим келаяпти-ки, тасаввур ҳам қилолмайсан.

- Ҳамминг камчилиги бор. - Жейкоб ҳақоратга жаҳл қилмади. Аммо кейин хафа бўлиб

қўшиб қўйди: - Тўғриси айтсам, у менинг ўрнимда сенинг бўлишингни жуда истарди.

- Тўғри, - қўшилди бу гапга Эдвард.

Улар гижиллашгунча титрогим босилиб кетди.

- Ана, - қониқиши билан эътибор берди Жейкоб. - Анча яхши бўлиб қолдими?

Мен ниҳоят бемалол гапира олдим:

- Ҳа.

- Сенинг лабларинг ҳамон кўм-кўк, - қаради у. - Хоҳлайсанми уларни иситиб қўяман?

Фақат сўрасанг бас.

Эдвард оғир ингради.

- Шўхлик қилма, - дедим мен юзимни кўксига беркитиб.

Жейкоб яна менинг совиган баданимга қўл теккизди, мен эса уялиб ўзимни шармсизларча ҳис қилдим.

Тўшагим анча исиқ ва қулай бўлиб қолди. Ҳаёлимда иссиқлик ҳамма жойдан таралаётгандек эди - менимча Жейкоб катталиги учун бўлса керак. Мен ботинкамни ечиб оёгимни тўпиғи билан ишқаладим. Жейкоб енгил қимирлаб бошимни қўйишим учун кўксини тутди, мен яхлаган қулогимни унинг бағрига тутдим. Жейкобдан босиқ дарахтлар ҳиди келарди, худди доривор ўтлар ва гиёҳлари ҳиди аралаш

ўрмон ҳавоси. Ёқимли ис. Менимча, Калленлар ва Квилетлар ҳид ажратишади аслида мен

нолимаган бўлардим.

Бўрон ёввойи ҳайвондек қутуриб кетди, чодирни учириб кетмоқчи бўларди, аммо мен

бундан асло ҳавотир олмасдим: Жейкоб иссиқ эди, мен ҳам. Шу сабаб ташвишланишига ҳожат

йўқ эди: жуда узоқ мен ухлай олмадим, барча мушакларим титраб қақшарди. Мен қисмларга

бўлиниб кетаётгандек эриб исий бошладим.

- Жейк? - уйқусираб пичирладим мен. - Майлими бир нима сўрасам? Мен жигингга

тегмоқчи эмасман шунчаки менга қизиқда. - Худди шундай деб бир пайтлар оиҳонада Жейк

мендан савол сўраганди... эҳ қанча вақтлар ўтиб кетди?

- Сўра. - у ҳам хотирага кўмилиб мингиллади.

- Нега сен бунақа бароқсан? Сенинг дўстларинг сенчалик пахмоқмас. Хоҳласанг жавоб

берма. - Ким билиб ўтирибди, эҳтимол бўритуслар жамиятида жун ҳақида сўраш бу маданиятсизлик ҳисобланар?

- Чунки менинг сочим узунроқ, - жавоб қилди Жейк.

Умуман олганда бу савол уни хафа қилмади, балки яшнатди.

Жейкоб бошини қимирлатиб узун пахмоқ сочини яногимда бир теккизиб силкиди.

- Энди тушунарли. - жавоб мени қониқтирди, бошқа тарафдан анча мантиқий тўғри жавоб.

Мана нима учун қолганлар тўдага қўшилганларида калта сочга олдирган эканлар.

- Нега сен сочингни ҳеч калталатмагансан? Пахмоқ бўлиш сенга ёқадими?

Бу сафар Жейкоб дарров жавоб бермади, Эдвард эса жимгина кулиб қўйди.

- Узр. - эснадим. - Истасанг гапирмай қўя қол.

Жейкоб жаҳлланиб хмм деб қўйди.

- У барибир сенга айтиб қўяди... яхшиси ўзим айта қоламан...

Сочларимни нимага

калталатмайман... сенга ёқмай қолишдан қўрқаман.

- Вой! - менга сал ноқулай бўлди. - Хўш умуман олдириб ташласанг ҳам менга шусиз ҳам ёқаверасан... ноқулайликларга кўникардик.

У елка қисди.

- Аммо бугун бу ҳолатимни анча фойдаси тегаяпти, шундай экан ҳавотир олма.

Гапиришга гапим қолмаганди, жимлик мени элатди, қовоқларим юмилиб нафасим ҳам пасайди.

- Ҳа мана шундай, ақлигим, озроқ ухлаб ол, - пичирлади Жейкоб.

Мен мамнун бўлиб пишиллаб қўйдим.

- Сет келди, - хабар қилди Эдвард Жейкобга, мана нимага Жейкоб боя увиллаган экан.

– Жуда соз. Энди сен иш билан шузуллан, мен эса дугонангга гамхўрлик қиламан.

Эдвард жим эди, мен эса уйқусираб тўнгилладим:

– Бас қилинглар!

Жимлик ҳукм сурди - чодир ичида албатта. Ташиқарида ҳануз бўрон увилларди, дарахтлар

шовуларди. Чодир силкинар, ухлашга ҳалал берарди: энди кўзим илинган пайт чодир тўсини

титраб тақиллаб кетиб мени уйғотиб юборар ва қайғули ҳаёлларимни ёдга соларди

Уйқуни кутиб ҳаёлларим миямда гир-гир айланарди. Иссиқ ва қулай тўшагим менга

Жейкоб билан илк танишган кунларимни ёдга солди, - менга ҳаёт ва иссиқлик тухфа қилган

ёқимли кунлар. Анча бўлибди бу дамларни эсламаганимга, мана ниҳоят Жейк ёнимда ва мени

иситиб ўтирибди.

– Худо ҳаққи! - пичирлади Эдвард. - Балки бас қиларсан!

– Нимани бас қиламан? - ҳайрон бўлиб пичирлади Жейкоб.

– Ўз ҳиссиётларингни жиловлай биларсан? - осуда шивирлаб гапирарди Эдвард, оҳангида
газаб бор эди.

– Ким сенга ҳаёлимни эшит деб буюраяпти? - масҳара қилиб гапирди Жейкоб. - Миямгакирма.

– Жуда хоҳлардим эшитмасликни! Аммо сенинг тасаввурларинг шу қадар баланд жаранглаяптики, сен гўё бақираяпсан.

– Бўпти секинроқ тасаввур қиларман, - тиржайиб қўйди Жейкоб.

Бир зумга иккиси ҳам жим бўлиб қолишди.

– Ҳа, - зўрға эшитиларли жавоб қилди Эдвард, сокин саволга жавоб қилгандек. – Мана шунга рашиким келаяпти.

– Шунақа бўлса керак деб ўйлагандим, - хотиржам пичирлади Жейкоб. - Бу анча имкониятларни тенглаштиради.

– Орзуга айб йўқ! - хуриллади Эдвард.

- Аммо у ҳали ўйлаб кўриши мумкин, - таслим бўлмай Жейкоб. - Сен қила олмаган нарсаларни мен қила олишимни ҳисобга олсак. Ҳавф солишдан ташқари.

- Жейкоб, яхшиси ухлаганинг маъқул, - пўнгилади Эдвард. - Сен асабимга ўйнашни бошладинг.

- Албатта, мен аллақачон ухлаб қолишим ҳам мумкин. Жуда қулай-ку бу ер.

Эдвард жим бўлиб қолди.

Мен улардан менинг бу ерда гўёки йўқдек бемалол мен ҳақимда гаплашишларини бас

қилишини ўтиниб сўрамоқчи бўлдим, аммо туш аро ўнгимда мен аниқ уларнинг мен ҳақимда гаплашаётганини билмас эдим.

- Эҳтимол, - деди соқовча саволга жавоб бериб Эдвард.

- Ростини айтасанми?

- Ишонмасанг ўзинг ундан сўра. - Менимча қақанақадир ҳазилни ўтказиб юбордим шекилли.

- Шундай қилиб менинг миямни титкилаб фикрларимни ўқий олган экансан, кел

ўзингникини ҳам ўқишимга изн бер - бу тўлиқ адолатли бўлар эди, - деди Жейкоб.

- Сенинг миянгда фақат саволлар. Айнан қайси бирига жавоб олмоқчисан?

- Рашк... ахир сени рашк қийнаётими? Сен аниқ ишонч билан кўрсата олмайсан-ку қанчалик рашк қилаётганингни, ахир сен ҳиссиз бўлишинг керак эмасми.

- Албатта қийнайди, - жавоб берди Эдвард навбатдаги шўхликка. - Айни пайтда мен жудақатта қийинчилик билан овозимни назорат қилаяпман. Ва Белла сен билан бўлса янада ёмонлашаман.

- Сен ҳар доим шу ҳақида ўйлайсанми? - пичирлади Жейкоб. - У сенинг ёнингда бўлмаган пайтлари қаттиқ сиқиласанми?

- Ҳа ва йўқ, - жавоб қилди Эдвард: у аниқ саволларга ростини айтмоқчига ўхшайди. —

Менинг миям сеникига ўхшаб ишламайди. Бир вақтни ўзида ҳам ўйлаб, ҳам бошқа нарсани

бажаришим мумкин. Албатта сен ҳам ёдимдан чиқмайсан. У баъзан жим бўлиб қолса сен ҳақингда ўйламасмикан деб ўзимдан сўраб қоламан.

Бир дақиқа иккиси ҳам жимиб қолишди.

- Ҳа, менимча у сен ҳақингда тез-тез ўйлайди, - деди Эдвард, Жейкобнинг ҳаёлий саволига жавоб бериб. - Мен истаганимдан ҳам кўпроқ. У сенинг бахтсизлигини ўйлаб сиқилади, сен эса бундан баъзан фойдаланасан.

- Унчалик эмас, - эшитилар-эшитилмас гапирди Жейкоб. - Менда сендаги устунлик йўқ - мисол учун, у сени севишингни аниқ билади.

- Ҳа, аммо бу жуда ҳам ортиқча эмас, - кўнди Эдвард.

- Аммо мени ҳам севади, - таслим бўлмай Жейкоб.

Эдвард жим бўлди.

- Фақат ўзи буни билмайди, - ҳўрсинди Жейкоб.

- Ҳеч нарса дея олмайман бу ҳолатга.

- Бу сени асовламайдими? Наҳотки сен у нимани ўйлаётганига қизиқмасанг?

- Ҳа... ва йўқ. Бунга бу кўпроқ ёқса керак, хатто мени ақлдан оздиради, аммо нима дердим у мамнун бўлса бас.

Шамол чодирни титратарди, гўё ер қимирлагандек Жейкоб мени маҳкамроқ қисди.

- Раҳмат, - пичирлади Эдвард. - Бу галати туюлар сенга, аммо сенинг шу ерда эканингдан харсандман, Жейкоб.

- Сен аслида «унга иссиқ бўлганинг учун, шунчалик сени ўлдиргим келаяптики» демоқчи бўлаяпсан-а?

- Иккимизнинг ўлчовимиз ҳар хил, тўғрими?

- Мен билардим сен ҳам мендек кам рашиқ қилмайсан - мамнун бўлиб пичирлаб қўйди Жейкоб.

- Сендан фарқли равишда ўзимни ҳисларимни тентакка ўхшаб ошкора кўрсатмайман. Буни фойдаси йўқ барибир.

- Шунчаки сенинг сабринг кучли.

- Албатта! Мен юз йиллаб бунинг устида ишлалаганман. Мен уни юз йил кутдим.

- Хмм... шундай қилиб қачондан бери сабр-қаноатли фаришта ролини ўйнаб келаяпсан?

- Мен унда танлов арафасида қанақа азоб бўлишини билганимда қарор қилганман. Одатда мен ўзимни қўлга олишда қийналаман. Бошқа пайтда эса осонгина ўчаман... сенга бўлган муносабатда ҳам шундай бўлади. Баъзан у менга тешиб ўтгандек қарайди.

- Менимча эса агар сен унга ростан ҳам танлов имконини берсанг, у сени эмас бутунлай бошқача қарор қабул қилишидан қўрқсанг керак.

Эдвард жавобни секинлатди.

- Қайсидир жиҳатдан сен ҳақсан, - ниҳоят тан олди у. - Аммо қисман. Вақт ўтган сари ҳаммамиз шубхага бориб турамиз. Баъзан эса мен қўрқаман, у сеникига яширинча борган пайтларида айниқса. Баъзан Белла сен билан кўпроқ беҳавотир бўлишини тан олишдан, аслида ҳам шундай бўлса деб қўрқаман.

Жейкоб хўрсинди.

- Мен бу ҳақида унга кўп айтганман.

- Биламан. - менимча Эдвард жилмайди.

- Ўзингни бу дунёда ҳамма нарсани биладигандек кўрсатма, - деди Жейкоб.

- Келажакни билмайман, - жавоб қилди Эдвард, ва шунда оҳангида ишончсизлик сезилди.

Улар яна узоқ пайт жимиб қолишди.

- Агар у ўйлаб кўраман деса нима қилган бўлардинг? - сўради Жейкоб.

- Буни билмадим.

- Мени ўлдирган бўлардингми? - ахмоқ қилгандек сўради Жейкоб, гўёки Эдварднинг қандайлигини билмаслигини сездириб қўйди.

- Йўқ.

- Нега? - Жейкоб ҳамон масҳара қилгандек.

- Наҳотки мен унга азоб беришим мумкин?

Бир сония Жейкоб кулиб қўйди, сўнг хўрсинди.

- Ҳа, сен ҳақсан. Бу аниқ. Аммо баъзида...

- Баъзида бу зоя жуда ҳам қизиқ туюлади.

Жейкоб юзини тўшакка босиб зўрға кулгусини босди.

- Ҳа, роса! - тан олди у ҳам.

Қандай ажойиб туш! Балки бу тинмас шамол менинг тасаввур ва орзуларимни ҳар ёнга таратиб сочаётгандир. Ҳар қалай шамол кучли эсада, менга шивирлагандек туюларди...

- Бу қанақа бўлади? Ундан айрилиш? - сукунатни бузди

Жейкоб, ва унинг кутилмаган хириллаган овозда яна давом эттирди.

- Яъниким уни мангуга йўқотдим деб ўйласанг? Қандай қилиб чидар эдинг?

- Менга буни айтиш жуда қийин.

Жейкоб жимгина кутди.

- Бунақаси икки марта бўлган. - Эдвард оддий сўзлардан фойданишга уринарди.

- Биринчи марта мен ундан айрилиб кета олсам яшай оламан деганимда. Ахир мен у мени ёдидан чиқаради, гўё ҳеч қачон мени учратмагандек бемалол яшайверади деб умид қилгандим.

Олти ой давомида мен унинг ҳаётига ортиқ аралашмайман деб айтган ваъдамга тургандим.

Мени қанчалик ишонтиришиб унинг ҳаёти яхши дейишса ҳам ўзим гувоҳи бўлай деб қайтгандим. Мен ўшанда ўзимни ишонтира олиб агар у озроққина бўлса ҳам бахтиёрдек бўлса мен яна изимга қайтиб кетаман. Аммо у бахтсиз эди. Ва мен қолдим. Айнан у эртаси куни мени қолишим учун мана шу гапларни айтганди. Менинг бахтсизлигим сабаб ҳам у ўзини айбдор ҳис қиларкан. Бу менинг айбим, мен унга келиб ҳам кетиб ҳам фақат азоб етказдим. Зора у менинг кетишимдан кўра қолишимдан камроқ азоб тортаркан, мен қолганим бўлсин дедим.

Жейкоб жим эди - бўронга қулоқ тутганми ёки эшитганларини ўйлаб қолдимми, деярли билмайман.

- Кейинги сафарчи, уни ўлган деб ўйлаганингдами? - хириллаб тичирлади Жейкоб.

- Ҳа, - деди Эдвард жим-жит овозда. - Бу гўёки аввалгидек эмасдек. У ҳар доим бўлган-у, тўсатдан йўқ бўлиб қолгандек галати туйғу.

- Мен бу ҳақида сўрамаган эдим.

- Мен буни оддий сўзлар билан тушуштириб бера олмайман! - аччиқ қилиб айтди Эдвард.

Жейкоб мени бағрига янада босди.

- Аммо сен кетган эдинг, уни ҳам ўзингдек қонсўрак қилмаслик учун ҳам кетган эдинг.

Ахир ўзинг ҳам унинг одам бўлиб қолишини истайсан-ку!

- Жейкоб, ўшанда мен Беллани севишимни англаб етканимда менга тўртта йўл қолган эди, - истамайгина гапирди Эдвард. - Биринчи йўлим, Белла учун энг яхши йўл, - агар у менга у қадар кучли боғланмаган бўлса эди, мен уни буткул тарк этиб уни тинч қўярдим. У эса мени унутиб юбориб янги бошқа инсонга кўнгил қўйган бўлармиди, дейман. Сен ўйлайсанки мен тирик тошман - совуқ ва қаттиқ. Бу тўғри. Биз шунақамиз, жуда ҳам камдан кам ўзгарамиз, аммо баъзан ҳаётда танаффуслар бўлади-ку. Агар танаффуслар бўлгудек бўлса борми ва у абадий қотиб қолса - айнан Белла ана шундай пайтда ҳаётимда пайдо бўлди. Энди ҳеч нимани ўзгартириб бўлмасди...

Иккинчи йўл мен бошида танлаган йўл, - у билан унинг инсон ҳаётида бирга яшаи. Аммо бу Белла учун энг фойдасиз йўл, бутун умрини хатто одам бўлмаган жонзодга беҳудага сарфлаш. У билан то у умрини охиригача ёнида қолиш. Биласанми эллик, олтмиш йиллар мен учун жуда қисқа ва саёз ҳолат, аммо шунча вақт давомида Белланинг атрофидаги менинг ҳаётим унга таъсир этиши, ҳар хил ҳавф-хатарларни раҳна солишидан чўчиб яшардик, шу сабаб мен учинчи йўл уни тарк этишни маъқул топдим ва кетдим. Ва мен Белланинг биринчи йўлимни танлайди деб умид қилдим. Аммо ўзинг гувоҳ бўлдингки бу иккаламизга ҳам катта муаммо ва ҳалокатлар келтирди ва менга ана шунда тўртинчи йўл қолаётган эди. Айнан буни ўзи хоҳляпти - тўғрироғи ўзи шундай дейди. Мен уни тўхтатишига ҳаракат қилдим. Ўйлашига вақт ҳам бердим, аммо дахшатли тарзда буни рад этаяпти - буни хатто сен билмайсан

хам! Уни яна бироз кечиктирсам бу жуда яхши эди. Белла қаришдан жуда қўрқади. Сентябрьда эса унинг тузилган куни...

– Шахсан мен биринчи йўлни маъқул кўраман, - пўнзиллади Жейкоб.

Эдвард тундлашди.

– Биласанми буни айтиши менга жуда оғир, аммо сен уни ростан ҳам жуда кучли севасан... ўзимча эса, - пичирлади Жейкоб. - Бу билан-ку баҳслашмайман. Шундай экан биринчи йўлни танлашга ҳали ҳам кеч эмасмикан-а? Менимча ёмон имконият эмас, вақт ўтган сари унда ҳаммаси жой-жойига тушиб кетади. Агар мартда у қоядан сакрамаганида... агар сен яна олти ой кутганинда... у анчайин бахтли бўларди. Менинг режам жуда самарали тузилган эди.

– Эҳтимол шундай бўлган бўлармиди, - деб қўйди Эдвард. - Режанг яхши ишланган экан.

– Бўлмаса-чи, - тишиллади Жейкоб. - Аммо... - шу пайт у тўсатдан шошилиб қолиб сўзини ютиб юборди: - менга бир йил вақт бер қонсў... Эдвард. Мен ишонаман уни бахтли қиламан.

Белланинг қанақа асов ва шаддодлигини фарқи йўқ. Ўшанда унинг деярли азоблари унут бўлиб сокинлашган эди. У одам бўлиб қолиши керак, отаси ва онаси ҳаққи, бола-чақа ортириши...

Ўзи билан ўзи қолиши мумкин... сен уни етарлича кучли севасан. Белла сени хокисор ҳамма тилагини адо этувчи деб ҳисоблайди. Шу сабаб бир ўйлаб кўр, мен унга кўпроқ тўғри келаман, шундайми?

– Мен бу ҳақида аллақачон ўйлаб бўлганман, - тинчгина жавоб берди Эдвард. – Қайсидир томондан сен унга ростан ҳам мос келасан, оддий одамлигинг албатта. Унга ростан ҳам қараб турадиган кучли, хатто ўзидан ҳам ҳимоя қила оладиган одам керак. Сен буни уйдалагансан, бундан сендан бир умр миннатдорман. Кўрайликчи кейин нима бўларкан... Мен хатто Элисдан

Беллани сен билан кўра оласанми деб ҳам сўраганман, аммо у сени кўра олмайди-ку, Белла эса айни пайтда нима хоҳлашини аниқ билади. Ва мен яна хато қиладиган даражада ахлоқ эмасман. Мен шу сабаб Беллани биринчи йўлни танлашини истамайман. Демак у

ҳозир мен билан бирга қолишни истаяптими, демак мен ёнида бўламан.

- Агарда у мен билан қолишни ихтиёр этса-чи? - босим ўтказди Жейкоб. - Бўпти, тан оламан бу жуда ҳам кам имкоиятли ҳолат, аммо барибир-да?

- Унда мен уни қўйиб юбораман.

- Шунчаки оддийми?

- Ҳа, - бир тарафдан менга қийинлигини билдирмасдан тарк этарман, аммо сени доим кузатиб юрардим. Эҳтимол бир кун сен уни ташлаб кетишгача борсангчи: худди Сэм ва Эмили каби ўзини бошқара олмаслик сабаб. Ва ҳар сафар яқин имкон бўлишига умид қилиб яшардим жимгина.

Жейкоб паст овозда пиқиллаб кулди.

- Сен билан анча очилиб гаплашдик, ўзим кутганимдан ҳам зиёда... Эдвард. Раҳмат сенга, менга ҳаёлларингни баҳам кўрганинг учун.

- Мени биласан-ку, мен сендан доим миннатдор бўлганман. Ва ҳозир ҳам Белланинг ёнида эканлигиндан жуда хурсандман. Яна биласанми Жейкоб, агар биз битта қизни севиб қолмаганимизда ва азалий душман бўлмаганимизда жуда яхши дўстлар бўлган бўлардикми.

- Балки... сен жирканч вампир бўлмасанг-у, севган қизимни қонини сўрмаган тақдирингда балки ростан ҳам дўст бўлардик.

Эдвард кулгуси келса ҳам жиддий туриб олди. Ва қўшиб қўйди:

- Майлими бир нима сўрасам?

- Наҳотки шуни сўраб ўтирсанг?

- Мен фақат сен нимани ўйласанг ўшани эшитаман. Бу бир афсона, негадир Белла менга сўзлаб бермади. Қанақадир учинчи рафиқа ҳақидаги афсона...

- Айнан нимаси?

Эдвард жавоб қилмади.

- Нима бўлди? - сўради Жейкоб.

- Ҳа, албатта! - деди Эдвард. - Нега шуни олдинроқ тушунмабман! Яхшиси буни аждодларингиз умуман айтишмагани яхши эди!

- Нима бўлди қонсўракнинг асил башараси очиб ташлангани сенга ёқмадими? – деди

Жейкоб. - Истайсанми ё йўқ улар мана шунақа ва шундай бўлиб қоладидар.

- Менга барибир! Яхшиси бир ўйлаб кўрчи Белла қайси қаҳрамонга ўзини тенглаши мумкин?

Жейкоб бир дақиқа ўйлаб қолди.

-Хмм... учинчи рафиқа. Энди тушунарли.

- У ҳам ялангликда ҳамма билан бирга турмоқчи бўлди. Ўзининг бор заҳирасидан шундай фойдаланмоқчи бўлган. - Эдвард хўрсинди. - Ва бу иккинчи сабаб, мен унинг олдида қолишим учун. У истаган нарсасига эришиши учун бир нималар ўйлаб топишга уста.

- Умуман олсак сенинг жангари акахонларинг ҳам афсонанинг ўзидан кам бўлмаган ҳолатда унга таъсир этган.

- Ҳеч ким унга ёмон таъсир этмайди, - пичирлади Эдвард.

- Бу азобли аросат қачон тугайди? - сўради Жейкоб. - Тонг отгандами? ёки жангдан сўнгми?

Иккиси ҳам жимишди ва ўйланиб қолдилар.

- Тонг отганда, - иккиси ҳам бир вақтда пичирлашди ва кулиб юборишди.

- Хайрли тун, Жейкоб, - пичирлади Эдвард. - Лаҳзадан ҳузурлан.

Улар яна жимиб қолишди ва бир қанча вақт чодирда сокинлик ҳукм сурди. Шамол бизнинг устимиздан кулишга қурби етмадими, таслим бўлди.

- Мен бунақа маънода айтмаган эдим! - ириллади Эдвард.

- Узр, - пичирлади Жейкоб. - Балки бизни ёлғиз қолдирарсан.

- Жейкоб, балки бир сонияда ухлатиб қўйишимни истаётгандирсан? - таҳдидли таклиф қилди Эдвард.

- Майли уриниб кўр, - беғам валдиради Жейкоб. - Қизиқ кимни танларкан-а?

- Увиллама бўривой. Менинг сабримни ҳам чегараси бор!

- Айни пайтда яхшиси мен қимирлаганим яхши, агар қарши бўлмасанг! - жимгина кулди Жейкоб.

Эдвард димогида баландроқ куй чалиб Жейкобнинг ҳаёлларидан ўзини чалғитишга уриниб ётди. У эса мулойим кучукчадек менинг

силиқ ва ёқимли тушга ўхшаши ҳолатимни силаганча донг қотаркан, бу наздимда мен кўрган энг фараҳбахши ва саррин туш бўлиб қолаётганди.

XXIII боб. Махлуқ

Мен уйгонганимда қуёш чарақлаётганди - хатто чодир ичида ҳам кўзим раёшанликдан

қамашиб кетди. Мен Жейкоб айтганидек терлаб кетган эдим. Ўзи эса мени ҳамон бағрига босганича хуриллаб ухлаб ётарди.

Мен унинг қайноқ бағридан ўзимни олишим билан совуқ шамол юзимга урилди. Жейкоб уйқусираб хўрсинди ва мени яна қаттиқроқ гижимлади. Мен уни бағридан озод бўлишга уриниб қимирладим ва бошимни кўтардим...

Эдвард жимгина менга қараб ўтирарди, аммо кўзларида сўзсиз оғриқни кўриб турардим.

- Ташқари илиб қолдимми? - пичирладим мен.

- Ҳа. Бугун сенга иситгич керак бўлмаса керак.

Мен тўшак кўрпамни занжирчасини ечишга уриниб гимирлай бошладим. аммо ана у пахмоқ уйқисиди гўлдираб мени яна маҳкамроқ бағрига босарди.

- Ёрдам берасанми? - секингина сўрадим мен.

Эдвард жилмайди.

- Хоҳласанг қўлини узиб ташлашим ҳам мумкин?

- Йўқ, раҳмат. Шунчаки мени бу ердан халос эт. Йўқса иссиқ уриши мумкин.

Эдвард бир силташда тўшакни шарақлаб очиб юборди. Жейкоб ташқарисиди ётгани учун шартта муз ерга думалаб тушиди.

- Хей! - инграб юборди Жейкоб, бир лаҳзада кўзини очиб бироз совуқдан ҳислари тетиклашиб атрофга қаради.

Ҳамма тарафдан ириллаган овозлар келарди. Эдвард менинг ёнимда бурчакда ўтирар, унинг юзини кўра олмай қолдим, аммо газабнок садо эшитилиб турарди. Жейкоб ҳам бутун бадани титрар, тишлари тақиллар, ўзи эса ириллай бошлади. Ташқаридан эса Сетнинг ўкиргани ҳавода акс садо берарди.

- Бас! Тўхтатинглар! - инградим мен уларнинг ўртасига бир амаллаб тушиб олдим.

Чодир кичкина эди, қўлимни чўзиб осонгина иккисининг орасига суқилиб кириб олдим.

Эдвард танамни қучиб турарди. Сал қолса мени орага итқитиб ташлашга тайёр турарди.

- Ҳозироқ тўхтатинг! - огоҳлантирдим мен.

Жейкобнинг кўксига қўлимни қўйганимдан кейин у тинчланиб қолди, аммо ҳануз тиши орасидан ириллаб турди ва Эдварддан аламзада нигоҳини узмади. Ташқарида ҳамон Сет дарғазаб бўкиришдан тўхтамасди.

- Жейкоб, - у менга қараганида сўрай кетдим, - Сенга ҳеч нима қилмадими?

- Ҳеч нарса! - бидирлади у.

Мен Эдвардга қарадим: у менга норози қараш қилди.

- Бу жуда қўполлик эди. Сен узр сўрасанг бўларди.

- Ҳазиллашаяпсанми? - ҳайрон бўлди Эдвард. - У сени сал қолса босиб қўярди!

- Чунки сен уни полга итқитиб юбординг! Жейкоб атай қилмади менга ҳеч нима бўлмасди!

Эдвард секингина Жейкобга кўз ташлади.

- Кечирасан, кучуквой, - жирканиш билан гапирди.

- Ҳеч қиси йўқ, - тўнгиллаб қўйди Жейкоб.

Чодир ҳануз совуқ эди, ҳар ҳолда кечагидек эмас. Мен қўлларимни ишқаладим.

- Ушла, - хотиржам овозда Эдвард, курткани елкамга ташлаб қўйди.

- Ахир Жейкобнинг курткеси-ку, - эътироз билдирдим.

- Жейкобнинг мўйнаси бор.

- Агар жаҳлинг чиқмаса мен яна ухлаб олсам. - Жейкоб бизга бир қараб олгач яна тўшакка қаради. - Ҳали тургим йўқ: тун шундоғам менга камлик қилди.

- Ўзинг сўраган эдинг, - ҳиссиз оҳангда эслатди Эдвард.

Жейкоб аллақачон кулча бўлиб олиб кўзини юмиб олганди.

- Бу менга ёқмади демадим, шунчаки ухламай чиққанимнинг сабаби Белла тунда алаҳсираб чиқармикан деб кутдим.

Мен ўқрайдим: яна кимлар мени тунда алаҳлаб чиқишимдан ҳабардор экан - ўйлашни ўзи даҳшат!

- Сен учун хурсандман, - деди Эдвард.

Жейкобнинг қоп-қора кўзлари чарақлаб кетди.

- Сен тунни қандай ўтказдинг? - мамнун қиёфада сўради у.

- Мен буни ҳаётимдаги энг ёмон тун деб номламасам ҳам бўлади.

- Нима ўнлаб даҳшатли тунларга дуч келганмисизлар? - хингиллади Жейкоб.

- Балки.

Жейкоб кулди ва кўзини юмди.

- Агарда кечаги тунда сенинг ўрнингда мен бўлганимда, - давом этди Эдвард, - Бу менинг энг яхши кечам деб атамаган бўлардим. Яхши тушлар кўр!

Жейкоб яна бир марта кўзини очиб хўмрайди.

- Менимча бу ер анча тор бўлиб қолди.

- Ҳа, буни тўғри топдинг.

Мен қўлим билан Эдварднинг қовурғасига ниқтадим.

- Майли кейинроқ ухлаб оларман. - Жейкоб қўзғалди. - Барибир мен Сэм билан гаплашишим керак эди.

У бир керишиб таиқарига чиқишга ҳозирланди.

Мени галати бир оғриқ қамраб олди, гўё менга Жейкни қайтиб бошқа кўрмайдигандек туюлди. У Сэмнинг ёнига боради ва қонга ташна янгилар билан олишади.

- Жейк, тўхтаб тур... - мен унга талпиниб қўлим елкасига тегди. Жейкоб ирғиб ўтиб кетди,

мен уни тутиб қола олмадим.

- Илтимос Жейк! Тўхта!

- Йўқ.

Эътирози анчайин совуқ ва аниқ эшитилди. Юзимда аниқ оғриқ акс этдими Жейкоб уффлади ва жилмайди.

- Белла, ҳавотир олма. Мен билан ҳаммаси яхши бўлади - ҳар сафаргидек. - У кулди. -

Бундан ташқари ўйлаб кўр, наҳот мен осонгина Сетга жойимни бериб қўйсам, фақат у қувнаб кўнгил ёзиши учун-а? - деди у.

- Эҳтиёт бўл...

Жейкоб гапимни эшитмай зойиб бўлди.

- Белла, ўзингни бос, - деди у ташқаридан, занжирли очқични шақиллаган овози эшитилди.

Мен узоқлашаётган қадам товушларини эшитишга уринсам ҳам эшитишга кучим етмади: буткул сукунат. Тиқ этган шамол йўқ. Фақат узоқ тоғ томонда замгин қушининг сайрагани эшитилиб турди. Энди Жейкоб янада шовқинсиз ҳаракатланарди.

Иккита курткага ўралган ҳолда Эдварднинг елкасига суяндим. Биз жим эдик.

- Ҳали борми? - сўрадим мен.

- Элис Сэмга яна бир соат бор дебди, - оҳиста жавоб қилди Эдвард рангпар кўзи билан.

- Нима бўлган тақдирда ҳам биз бирга бўламиз.

- Нима бўлган тақдирда ҳам, - кўнди Эдвард.

- Мен ҳам улардан ҳавотирдаман, - дедим мен.

- Улар ўзлари учун туриб бера олади, - тинчлантирди мени Эдвард беғам овозда. - Афсус, мен бу кўнгилхушликда бўлмайман-да! Эдвард қўлини елкамга қўйди.

- Ҳавотир олма. - у пешонамдан ўпди.

Қандай қилиб бундай ҳолатда тинч хотиржам ўтириши мумкин!

- Бўлолмаيمان.

- Хоҳлайсанми мен сени чалгитаман? - хўрсиниб қўйди Эдвард ва совуқ қўлини ёногимга қўйди.

Мен беҳос титрадим: бугун тонг совуқ бошланди.

- Эҳтимол, бироз вақт ўтар, - ўзига ўзи гапирди Эдвард ва қўлини олди.

- Мени чалгитишни бошқа йўли ҳам бор.

- Мисол учун?

- Сен менга ўнлаб ўша тунларинг ҳақида гапириб берсанг бўларди, - таклиф қилдим мен. -

Қизиқда буни билиш.

У кулди.

- Ўзинг топа қол!

Мен бош чайқадим:

- Сенинг жуда кўп тунларинг бўлган бўлса керак - бутун бир юз йил!

- Ростини айтсам ҳамма ёқимли тунларим фақат ва фақат сен билан танишганимда сўнг бўлиб ўтган.

- Ростан-а?

- Албатта рост! Аввал бўлганлари буларнинг ёнига яқинлаша олмайди.

Мен ўйланиб қолдим ва ниҳоят тан олдим:

- Мен бўлсам фақат мен учун энг яхши тунлар бўлса керак деб ўйлардим.

- Мен ҳам шундай ўйлардим, - дадиллашди Эдвард.

- Ҳўш унда илк тунми - меникида илк бора қолган пайт.

- Ҳа, мен учун ҳам энг яхшиси. Ростини ўшанда сен ширин уйқуда эдинг ва менга энг ёққани ҳам ўшанда.

- Тўғри, - эсладим мен. - Яна мен уйқумда гапирганим.

- Ҳа, шундай қилгандинг, - деди у.

Мен уялдим, бу кеча Жейкоб қучоқлаб ётган пайтда мен нима деб алаҳлаган бўлсам-а. Ҳеч қандай сўзларимни эслай олмадим. Ахир қаердан ҳам эслай олардим ухлаб қолгандим.

- Шу кеча нима деб алаҳладим? - пичирлаб сўрадим.

Жавоб ўрнига Эдвард елка қисди. Мен бўзрайдим.

- Шунчалик ёмонми?

- Ҳеч қандай дахшатли жойи йўқ.

- Унда гапира қол.

- Асосан менинг исмимни такрорладинг.

- Бу у қадар ёмон эмас-ку - хотиржам бўлдим мен.

- Эрталаб эса сен ўзингдан ўзинг алжираб «Жейкоб, менинг Жейкобим» дединг. - Унинг настигина шивирида ҳам оғриқ бор эди. - Сенинг Жейкобингга бу жуда ёқди.

Мен бўйнимни чўзиб унинг лабига етиб олмоқчи бўлдим, аммо иягига етиб бордим. Унинг кўзларига қарай olmadим, у шифтга қараб турарди.

– Кечирасан, - дедим мен. - Мен уларни шундай ажратаман.

– Кимни?

– Доктор Жекилл ва жаноб Хайдни - Жейкоб, менга ёқади ва иккинчисига эса тоқат қилаолмайман, - тушунтирдим мен.

– Унда тушунарли. - менимча Эдвард енгилгина чалғиди. - Яна қанақа сенинг севимли тунларинг бор?

– Италиядан уйга қайтаётганимиз.

Эдвард хўмрайди.

– Наҳотки сенинг рўйхатингда мана шу тун ҳам бор? - ҳайрон қолдим мен.

– Ҳа менинг энг азобли ва аламли кечаларим адо бўлган тун - буткул беҳато! – менинг қилмишларим фақат виждон азоби билан азобларди ахир. Ва тезроқ самолёт ерга қўнишини илтижо қилардим.

У менинг пешонамни ўпди:

– Белла, сен мени кўпроқ севасан мен бунга арзимасам ҳам.

– Навбатдагиси эса бу Италиядаги тундан кейинги тун бўлди, - давом этдим мен.

– Ҳа билдим. Сен шу қадар қизиқ бўлиб кўрингандинг ўшанда.

– Қизиқ?

– Мен ҳануз тушунмайман ўшанда сен туши кўраётганмидинг ёки ўнгингдами, барибир сени

уйзоқ деб ўйлаганман.

– Мен ўшанда сенинг тирклигингга имоним комиллигидан севиниб бахтдан ухлаётган эдим. Ростини уйғонишни, ухлаб қолмасдан сен билан қолдирган ҳижрон кунларимнинг хуморини олмоқчи бўлганман холос?

– Йўқ. Энг биринчи энг яхши тунимиз бу сен менга турмушга чиқишга розилик берган тун

бўлса керак.

Мен уялдим.

- Наҳотки у сенга ёқмади?

Мен Эдвард мени қанчалик қаттиқ ва узоқ ўпган кечани эсладим ва ўйлаб кўрдим:

– Ёқди... Ҳар ҳолда у қадар эмас. Тушунмадим нега бу сенга бу қадар муҳим: ахир мен бир умрга сеникиман-ку.

– Юз йилгача сенда яхшигина тажриба бўлади, ана шунда менинг нима учун бундай деганимни қадрига етасан, - деди у.

– Ҳўп, юз йилдан кейин ўзим сенга эслатаман!

– Сен совқотмадингми? - кутилмаганда сўраб қолди у.

– Йўқ. Нима эди?

Жавоб беришга у улгурмади. Сабаби сукунатни дахшатли ва аламли бўкирик эгаллади.

Ялангоч қояга урилиб бутун атрофга таралган дахшатли ўкирик.

Бу ўкирик бир вақтни ўзида ҳам таниши, ҳам нотаниши эди: нотанишлиги аввал бунақа садо эшитмагандим - мени титратиб юборди, бу катта оғриққан овоз эди; танишлиги эса мен бу овозни биламан. Бу овозни таниганимда ўзим ҳам қичқириб юбордим. Ҳозир Жейкоб қандай

қиёфада одам шаклидами ёки йўқ, бас уни кўришим шарт эди.

Жейкоб ёнимизда эди. Ва у ҳаммасини эшитиб турган эди. У оғриқдан дод солган ҳам эди.

Ўкирик яна бироз пайт янграб сўнг тинчиб қолди.

Мен Жейкоб қандай кетиб қолганини эшитмадим, аммо у жимгина кетиб қолди, аниқ

сездим юрагимни аламли бўшлиқ қоплади. Мен уни анча узоқларга кетиб қолган деб

ўйлардим!

– Бу сенинг иситгичинг хаддидан ошгани учун, - паст овозда гапирди Эдвард. – Таққослаш тамомланди, - шунақа паст ва хотиржам қўшиб қўйди.

– Жейкоб бизнинг гапларимизни эшитди, - пичирладим мен. - Унинг кўрсатгич оҳангини рад этиб.

– Ҳа.

– Ва сен буни билгансан.

– Ҳа.

Мен кўзга кўринмас бўшлиққа тикилиб қолдим.

– Айтгандим-ку мен баъзан ҳалол жанг қилмаслигим ҳам мумкин деб, - сокингина бўлиб менга эслатди Эдвард. - Ана у ҳам билиш ҳуқуқига эга.

Мен бошимни чангалладим.

– Сен мендан газабланыяпсанми? - сўради у.

– Сендан эмас, - пичирладим мен. - Мен ўзимдан. Мен ҳақиқий маҳлуқман.

– Ўзингни қийнама, - илтимос қилди Эдвард.

– Ҳа-да - аламзада бўлиб тан олдим мен. - Яхшиси кучимни асрашим мумкин эди, унга азоб

бергандан кўра ўзимга азоб берганим маъқул эди.

– У нима қилаётганини биларди.

– Нима фарқи бор? - Мен кўз ёшимни товушимга қўшиб сипқордим. - Менга ҳам осон деб

ўйлайсанми, ҳар сафар Жейкобни огоҳлантириб юриш? Мен унга доимо азоб бераман, ҳар

сафар қайтганимда унга дард бераман! - Менинг овозим янада баландроқ янграб жазавага бошларди. - Мана мен ҳақиқий маҳлуқман!

– Ҳеч ҳам ундай эмас! - Эдвард қаттиқ мени бағрига босди.

– Менга қанақа шайтон кириб олган экан-а? - мен унинг қучоғидан чиқаман дедим, у мени қўйворди. - Мен унинг ортидан боришим керак.

– Белла, худо билади у қаерда ҳозир, таишқари эса совуқ.

– Тупурдим! Мен бу ерда шунчаки кутиб ўтирмоқчи эмасман! - Мен Жейкобнинг куртқасини олиб оёғимни ботинкамга тикдим, туйнукка қараб урилиб туртиниб бордим: оёқларим ўзимга бўйсинмасди. - Мен... мен... - мен нима қилиш кераклигини билмасам ҳам барибир занжирли очқични туртдим ва таишқарига отилдим.

Чарогон қуёшли тонг эди. Қор ерда жуда кам, аммо кечаги бўрондан кўп қор кутгандим.

Менимча кечаги шамол учириб кетган кўринади. Жанубий шарқ томонда оппоқ қор ястаниб ётган манзарада кўзинг қамашади.

Совуқ ҳаво ҳамон титратади, аммо кўтарилаётган қуёш тафти секин аста илитаяпти.

Сет Клируотер қора арчанинг қуриган игначаларининг устига кўрна қилиб тўшаб олганича панжасини устига бошини қўйиб ётибди. Унинг сарғиш жуни сарғиш игнабаргларга қоришиб кетгани учун мен фақат қордаги ёрқин аксини ва қора кўзларини пайқадим. Сет менга ўпкаланиб қараб қўйди.

Қоқилиб суруниб ўрмонга кириб борарканман Эдвард изимдан келаётганини ҳис қилиб кетардим. У сассиз келар, аммо қуёш унда минглаб камалак жилвасини пайдо қилар бу эса ортимда янада ишвали жило таратарди. Ўрмонга деярли кирганимда Эдвард қўлимни ушлади.

- Сен унинг ортидан кета олмайсан. Бугун мумкин эмас. Деярли вақти бўлди. Ҳар қандай ҳолатда ҳам сен йўқолиб қолсанг бу ҳеч кимга яхшилик олиб келмайди.

Мен қўлимни силтаб унинг мустаҳкам чангалидан озод бўлишга уринардим.

- Белла, мени кечир, - пичирлади у. - Мен бундай қилмаслигим керак эди.

- Сен ҳеч нарса қилмадинг. Мен ҳаммасига айбдорман. Мен шунақа қилдим. Мен хато қилдим. Мен балки... агар у менинг ортимда эргашмаганида... мен... мен... - мен ҳўнграб юбордим.

- Белла, барибир шундай бўларди!

Эдварднинг қўллари мени тутиб турар, менинг кўз ёшим унинг кўйлагини хўл қилди.

- Мен унга айтишим шарт эди... унга айтиш шарт эди... шарт эди... - Нимани? Нимани айтардим? - Ҳеч қачон у бу ҳолатда тутиб олмаслиги керак эди.

- Хоҳлайсанми мен уни ортга қайтаришга уруниб кўраман ва сен у билан гаплашиб оласан?

Озроқ ҳали вақтимиз бор, - деди Эдвард.

*Мен унинг кўзларига қарашга уялиб, бошимни қимирлатдим.
– Ҳеч қаяққа кетма. Мен тез орада қайтаман.*

*У шу қадар мени қучоғидан тез бўшатиб ортига қайтиб
кетдики, ҳушимни йиғиб олганимда
сездимки мен ёлғиз бир ўзим қолибман.*

*Ва яна йиглаб юбордим. Бугун фақат ҳаммага азоб бераяпман.
Нимага тегинсам барбод
қилаяпман!*

*Нега мен ҳаммасига тўлиқ эътибор қаратмадим. Ахир алал
оқибат ҳаммаси шу ерга олиб*

*келиши муқаррар эди-ку! Авваллари Жейкоб ҳеч қачон ўзига
бўлган ишончини йўқотмас эди!*

*Ҳеч қачон ўзининг оғригини бировга кўрсатмас эди. Унинг
инграгани ҳануз қулогим остида*

*жаранглайди. Мен Жейкобга азоб бераяпман деб сиқилиб
Эдвардга ҳам дард келтираётгандим.*

*Мен Жейкобга менинг бошқа танловим йўқ деган маъно билан
совуққонларча кетишига даъват
қилаётган эдим.*

*Қанақа худбин қизман! Азоб берувчи қаттол. Мен севган
одамларимга фақат дард ва ранж
келтираяпман.*

*Худди «Момақалди роқли Довон»даги Кэтрин каби. Фақат
менда танлов анча яхши: иккиси*

*ҳам заиф ёки ёвуз эмасди. Мана шундай турардим: худди
Кэтриндек - ҳеч нимани ўзгартириб
бўлмайди.*

*Мен ортиқ ҳисларимнинг танловимга таъсир этишига йўл
қўйиб беролмайман. Энди бирор*

*нимани ўзгартириш жуда қийин ва мумкин ҳам эмас. Балки мен
учун ҳаммаси аллақачон қилиб*

*бўлингандир. Эҳтимол, Эдвард Жейкобни ортига қайтара
олмас. Агар шундай бўлса мен бунга*

*кўникаман ва яна яшашга куч топаман. Эдвард ортиқ бир дона
ҳам Жейкоб Блэйк учун кўз ёш*

тўкканимни кўрмайди! Мен музлаётган бармогим билан кўз ёшимни артдим.

Агар Эдвард Жейкобни қайтариб олиб келса-чи, унда мен нима қилай. Унда мен Жейкни

кетишини ва ортиқ қайтиб келмаслигини айтаман.

Аммо бу нега бу қадар мушкул? Анжела ёки Майк каби дўстларим билан

видолашганимдан- да анча оғир бу? Нега бундан ўзим ҳам азоб чекаяман? Негадир бу ерда

бир гап бор. Оғриқли бўлмаслиги керак. Ахир мен истаган нарсамни олдим. Албатта иккисини

ҳам олиш насиб этмади: чунки Жейкоб дўст бўлиб қолишни истамади. Ва унинг дўст

бўлишидан умидимни узсам ҳам бўлади. Бундай қизганчиқ бўлиш керакмас ахир!

Жейкоб билан алоқаларни сақлаб қолишни бас қилишим керакка ўхшайди. Ахир қандай

қилиб ўзгага тегишли бўла туриб Менинг Жейкобим бўла оларди?

Мен ялангликка қайтиб келдим. Ўрмон соясидан чиққанымда Сетга кўзим тушди: у ҳануз

ўз тўшамасида ётарди. Мен унинг қарашидан ўзимни олиб қочдим.

Сочларим тўзғиб ҳар ёнга солланарди. Мен бармогим билан тарашига уриниб кўрдим, аммо

яна тўзғиб қолди. Кўринишимни қандай фарқи бор?

Чодирга кираверишида бидонча турган экан. Уни олиб муздек сувдан симириб ичдим.

Қаердадир овқат бор бўлиши керак, аммо уни излашга у қадар очқамагандим.

Мен қадамларимни санаб у ердан бу ерга юрарканман, Сет мендан диққатини

олмаётганини пайқаб турардим. Сетни улкан бўрилигига парво этмай, бир пайтлар

Жейкобнинг болалигидек бўлган ёш бола тургандек таассурот келди.

Сетдан вовуллаши ёки қанақадир бошқача ишора бера олишини сўрасаммикан? Йўқ

керакмас. Жейкоб қайтадимми ёки йўқ нима фарқи бор?

Барибир у келса яхши бўларди, албатта

Эдвард уни қайтара олса!

Шу пайт Сет ириллади ва оёққа турди.

- Нима бўлди? - жиннига ўхшаб сўрадим.

Сет менга парво ҳам қилмади. Ўрмон чегарасига келиб зарбга тикилиб қолди.

- Сет? Булар қолганларми? Ҳаммаси ялангликдами? - талаб қилиб сўрадим.

У менга қаради, қисқагина пишиллаб қўйди ва яна зарбга тикилиб қолди. Қулогини динг

қилиб гириллаб турди.

Эх мен қанақа ахлоқман-а! Нега Эдвардни жўнатиб юбордим-а? Қандай қилиб нима содир бўлаётганини билиб оламан? Ахир мен бўри тилини билмайман-ку!

Ортимда совуқ бир қўрқув таралди. Агар вақт ўтиб бўлган бўлса-чи? Агарда Жейкоб ва

Эдвард ялангликка анча яқинлашиб қолишган бўлса-чи. Ва тўсатдан Эдвард жангда

қатнашини истаб қолса-чи?

Қўрқув томоғимда аччиқ бир тиқин пайдо қилди. Мана бу Сет газабноклиги сабаби у ерда

ҳамма борми деганимга «йўқ» дегани бўлса-чи? Тўсатдан Эдвард ва Жейкоб ўрмоннинг бирор

ерида олишиб кетган бўлса-я?

Эрталаб уларнинг оддий нарсага ҳам урушинга тахт эканликларини кўрган эдим. Агар

иккиси ҳам қутуриб кетса мен нима қиламан?

Менга ўзи шу керакмиди, агар иккисини ҳам бирдан йўқотсам нима бўлади!

Мен қўрқувдан титрашга улгурмай Сет бир марта увиллаб қўйиб яна бояги тўшамаси устига ётиб олди. Мен ҳам тинчланиб, ҳам қизишиб борардим. Наҳотки мана бу Сет бирор йўлини қилиб менга вазиятни баён қилолмаса: панжаси билан чизиб кўрсатиши ёки ёзиши ҳам мумкин-ку?

У ёқдан бу ёққа бўзчисининг мокисидек юраверганимдан терлаб тишиб кетдим. Эгнимдаги курткани ечиб осиб қўйдим. Ва яна сўқмоқ ёнида ўзимча юриб чиқдим.

Сет кутилмаганда сакраб турди ва ириллаган овоз қилди. Мен ўгирилиб қарадим, аммо ҳеч нарса кўринмасди. Агар Сет яна шунақа бемаъни қилиқлар қилаверса мен уни калласини қорақарагай гуддаси билан ёраман!

У кўзга кўринмас тарафга қараб ириллаб ялангликнинг зарб томонига талпинмоқчи бўлди.

- Сет, бу биз! - узоқдан Жейкобнинг овози янгради.

Нега юрагим қутургудек ура кетди? Менимча фақат қўрқувдан бўлса керак. Жейкобнинг қайтишидан асло хурсанд бўлмаслигим керак: бу фақат бало келтиради.

Биринчи бўлиб ўрмондан Эдвард чиқиб келди, юзидаги ифодасини беркитиб олганди.

Қуёш чарақлар, унинг бадани яна жимир-жимир қиларди. Сет унга яқинлашди ва саломлашди,

сўнг Эдвардга тикилиб қараб турди. Эдвард секингина бош ирғиб асабий хўмрайди:

- Наҳотки, фақат шу етмай турганди, - бурни билан паст овозда гўнгиллаб гапираркан,

каттакон бўрига кейин гапирди: - Эҳтимол бундан ҳайрон қолмасдим. Аммо вақтимиз жуда оз.

Илтимос Сэмга хабар бер, у Элисдан аниқ вақтини сўраб билсин.

Сет бошини эгиб силкитиб қўйди! Мен газабланиб турганимча ўгирилдим ва Жейкобни кўрдим.

У менга орқамачасига, ўзлари келган тарафга қараб турарди. Мен эҳтиёт бўлиб унинг ўгирилишини кутдим.

- Белла, - деди Эдвард, кутилмаганда ёнимда пайдо бўлиб.

У менга қаради кўзларида фақат замхўрлик чарақларди.

Эдварднинг буюк қалблигига яна

ишониб кетдим! Энди мен унга янада камроқ арзийман.

- Бироз муаммо пайдо бўлиб қолди, - деди меҳрибон овоз билан.

- Биз Сет билан озгина

вақтга узоқлашамиз ва албатта эшитмаймиз. Сенга гувоҳлар керак эмас. Нима қилсанг ҳам бу

сенинг қароринг.

Унинг сўнги сўзларида озриқ бор эди.

Ҳеч қачон унга ортиқ азоб бермайман! Бу менинг ҳаётим мақсади бўлсин. У ортиқ асло

менга бунақа кўз билан қарамайди.

Мен жуда ҳам нималар содир бўлаётганига қизиқсамда, ўзимни босиб турардим. Шусиз

ҳам муаммоларим етарли эди!

- Тезроқ қайтгин! - пичирладим мен.

У менинг лабимни енгилгина ўпди ва ўрмонга кириб зойиб бўлди. Сет унга эргашиди.

Жейкоб ҳануз ўша ерда дарахт соясида турарди ва мен сира унинг юзини кўра олмас эдим.

- Белла, мен шошаяпман, - тунд оҳангда гапирди у. - Тезроқ гапир?

Мен ютиндим: томоғимга нимадир тиқилди.

- Шунчаки нима бўлса гапир ва нуқта қўй.

Мен хўрсиндим:

- Мени кечир, мен шунчаки ярамас бир чўчқаман. Мен сенга бу қадар худбинларча муомала

қилганим учун роса уяляпман. Яхшиси биз ҳеч қачон
учрашмаслигимиз ва мен сенга асло азоб
бермаганим яхшироқ. Сенга ортиқ кўзингга кўринмасликка
ваъда бераман. Штатлардан ҳам
кетаман. Кўз олдингда ваъда бераман.
– Мени ҳам кечир, - аччиқ гапирди Жейкоб.
Мен фақат наст овозда гапира олардим:
– Айт-чи, нима қилсам мени кечирасан.
– Агар мен сени кетишингни истамасам-чи? Агар сен ҳаддан
ташқари худбин бўлишингга
қарамай кетишингни истамасам-чи? Ахир менда танлаш
имкони йўқ.
– Жейк, ҳеч қандай яхшилик чиқмайди бундан. Сен билан қола
олмайман, иккимиз буткул
ҳар хил қараишдамиз. Яхши бўлмайди. Мен фақат сенга азоб
бераман. Сенга азоб берсам
ўзимдан нафратланаман! - мен бўшашиб қолдим.
Жейкоб хўрсинди.
– Бас қил. Ҳеч нима дема. Мен ҳаммасини тушунаман.
Мен уни соғинишимни айтгим келди, аммо тилимни тишладим:
бундан яхши нарса
чиқмасди.
Жейкоб бир дақиқача шундоқ турди. Мен эса уни
тинчлантириб қучоқлаб олгим келиб
кетди, яна тинчландим.
Ва шу онда у тезлик билан бошини ўгирди.
– Нима фақат сен ўзни қурбон қилаяпсанми, - хириллоқ овозда
деди у. - Бу ўйинни
иккалашиб ўйнаса ҳам бўлади.
– Нима?
– Мен ҳам айбдорман. Нега энди ҳамма нарсани
мураккаблаштириши керак? Мен бошидан
таслим бўлишим керак эди. Мен ҳам сенга азоб бердим.
– Бу менинг айбим.

- Йўқ, Белла, ҳамма гуноҳни ўз елкангга олиш керак эмас. Ҳамма шон-шуҳратни ҳам

албатта. Мен айбни қандай ювишни биламан.

- Сен бу билан нима демоқчисан? - қорамтир кўзларидаги телба ёрқиндан чўчий бошладим.

Жейкоб қуёшга қаради ва жилмайди.

- Пастда мана-мана деганда жиддий олишув бошланай деб турибди. Мени рўйхатдан

осонгина ўчириш мумкин.

Унинг сўзлари менинг онгимга қаттиқ кириб борди ва дахшатли тарзда қаршимда турган

одамни бир лаҳзада йўқотиб қўйишимни англадим. Жейкобнинг ўз ҳаётимдан ўчиришимни

тасаввур этгандан кўра юрагимга тиз санчиганим маъқул эмасми.

- Йўқ, Жейкоб, йўқ! Фақат бундай қилма! - мен дахшатдан ох тортиб юбордим. - Керак

эмас, Жейк! Илтимос, бундай қилма! - тиззаларим қалтиради.

- Белла, энди нима фарқи бор? Ҳаммага яхши бўлади. Ва сени ҳам кетишинг шарт

бўлмайди.

- Йўқ! - янада баландроқ қичқирдим мен. - Йўқ, Жейкоб! Мен руҳсат бермайман!

- Хўш қандай қилиб мени тўхтатиб қоласан? - жилмайиб қаради ўзидаги қўполликни

сидириб ташлашга унинг кучи етмасди.

- Жейкоб, ўтинаман. Мен билан қол! - агар ҳозир жойимдан қимирласам ерга йиқилишим

аниқ.

- Сен билан ўн беш дақиқа қолиш ва яхшигина жангни бой бериш-ку? Мендан қочиб

кетганинг билан мен соғ саломат эканимга қандай ўзингни ишонтирасан? Мени мазаҳ қилма.

- Мен қочмаяпман. Мен ўйлаб кўрдим. Ҳар доим муроса йўлини топиш мумкин. Кетма!

- Фақат алдаяпсан.

- Алдамаяпман! Биласан-ку алдашни билмайман. Кўзимга қара.

Мен кетмайман, агар мен

билан қолсанг.

Жейкоб тундлашди.

- Ва мен сенинг тўйингда гувоҳ бўламанми?

Бир лаҳзага гапиришдан қолдим.

- Илтимос! - фақат шуни айта олдим.

- Шунақа деб ўйлаган эдим, - жавоб берди у. Унинг юзи яна
газабга кирди, аммо кўзида

олов чақнарди. - Белла, мен сени севаман, - деди у.

- Мен ҳам сени яхши кўраман, Жейкоб, - зорлангандек нола
қилдим мен.

У кулди.

- Бундан яхши биламан.

Ва ортига қайтиб кетмоқчи бўлди.

- Нима хоҳласанг, - таслим бўлган оҳангда инградим. - Жейкоб,
сўра, нима истайсан, фақат
кетма!

У секин ўгирилди.

- Менимча сен жиддий айтмаяпсан.

- Тўхтасанг-чи! - ялиндим.

У бош ирғади.

- Йўқ, кетмайман. - секинлашди, қарор қабул қилаётгандек эди.
- Мен бундан тақдирга

қўйишим мумкин.

- Қандай? - изтироб билан сўрадим.

- Мен атай бирор нима қилмайман. Жоним борича тўдам учун
олишаман, кучим

қолмагунича. Қолгани пешонамдан. - у елка қисди. - Агар сен
шунчаки мени кўндирмасдан

ҳақиқатдан ҳам шуни хоҳлаётганингни исботласанг балки
қайтиб келарман.

- Қандай? - сўрадим.

- Хмм, сен менидан сўрашинг керак.

- Қайтиб кел, - пичирладим.

Наҳотки у менинг самимийлигимга ишонмаса?

Жейкоб бошини чайқаб тиржайди.

- Мен бунга назарда тутмадим.

Мен у нима истаётганини бир лаҳзадан сўнг тушуниб етдим, у менга катта эътибор билан

тикилишидан ҳам осон сезса бўларди. Бу ҳаёл миямга келганида эса ўйлаб ҳам ўтирмай

сўрадим:

- Жейкоб, мени ўпасанми?

У ҳайрат билан қаради ва шубҳаланди.

- Сен ҳазиллашмаяпсан.

- Жейкоб, мени ўп. Ўп, кейин эса яна қайтиб кел.

У иккиланиб турди. Ғарбга бир қараб, сўнг менга қаради. Аммо жойидан силжимади. Аммо

секин мен томон юриб келди ва юзимга қараб турди.

Мен унга кўз ташламадим ва менинг юзимда қандай ифода акс этаётганига ҳам парво

қилмадим.

Жейкоб янада менга яқинлашарди.

Мен уни вазиятдан фойдаланади деб ўйладим. Мен буткул ҳаракатсиз, кўзларим юмуқ,

қўлларим мушт бўлиб тугилган ва ортимга эгиб олганман. Мен кутар эдим.

Жейкоб менинг юзимни ушлаб ўзига тортди, бу гўё зўрлашга ўхшаб туюларди.

Унинг лаблари менинг митти қарама қаршилигимни сездими жаҳлланиб ҳаракат қила

бошлади, бир қўли билан бўйнимни ушлаган, бошқаси билан эса елкадан тутиб ўзига тортди.

Менинг кўлимни тутиб ўзининг бўйнига ўтказди, мен уни тортиб олмоқчи бўлсам ҳам бундай

қилмадим. Аммо муштим ҳамон тугилган, мен Жейкобнинг ҳаёти учун ўзимни қурбон эта

олардимми? Аммо унинг майин ва қайноқ титраётган лаблари мендан жавоб кутаётгандек талпинарди.

Мен унинг бўйнидан қўлимни олмаётганимни кўргач у қўлини баданимдан пастга тушириб янада ўзига тортиб силаб сийпалай бошлади-ки, бу менга ёқа бошлади. У лабимдан лабини олганида мен ҳали унинг ўпичлари тамом бўлмаганини сездим. У энди юзимни, яноқларимни ўпа бошларкан, шартта иккинчи қўлимни ҳам бўйнидан ўтказиб олди.

Иккала қўли билан ҳам менинг баданимни маҳкам қучоқлаганича у менинг қулоқларимни топди ва эҳтиросли лаблари билан шивирлади.

- Белла, сен бунданда кўпрозига қодирсан, - харсиллади. - Кўп ўйлаб ўтирма.

У менинг қулоқларимни тишлаётганини ҳис этдим.

- Ана энди яхши, - тишиллади у. - Ҳеч бўлмаса бир марта эҳтиросларингга эрк бер.

Мен бошимни ликиллатдим. Жейкоб яна менинг бўйнимни силаб тўхтатмасликка уринди.

- Сен аниқ мени қайтишимни истайсанми ёки ўлиб кетишимни? - заҳарҳандалик билан сўради.

Мени газаб қамраб олди: бу адолатдан эмас!

Мен жаҳл билан унинг сочларини узгудек бўлиб торта бошладим, у эса буни эҳтирос деб

йўйдими ёки мени рози деб ўйладими яна суйкала кетди!

Қалтироқ тутгандек титраб у мени яна қаттиқ бағрига олиб ўпа кетди, иккинчи қўли билан

эса яна ортимдан маҳкам ушлаб ўзига тортиб турарди.

Қаҳр-газаб олови унинг ўзига бўлган ишончи ёнида ожиз қолдими ёки тақдирга тан бериши

деб шуни назарда туттишганими, унинг ўтли қайноқ лаблари лаззати менинг танамни миямдан

*ўчириб ташлади. Ва мен унинг бўсасига жавоб қайтардим.
Авваллари Эдвард билан*

*ўпишганимдек қўрқиб ёки эҳтиёт чегарасидан чиқмасдан эмас,
ошкора буткул қутуриб аниқ ва
қайнаб ўпиша кетдим...*

*Менинг бармоқларим унинг соларини силар, энди ўзим уни
бағримга қаттиқ тортдим.*

*Жейкоб буткул мени қамраб олганди. Майин ва роҳатижон
офтоб нури бутун борлиқни
эгаллаган эди.*

*Бошимнинг қайсидир бурчагида чалажон ётган миттигина
миямда ҳамон қаршилиқ*

*кўрсатиши деган садо бонг урар, аммо нега унақа қилишим
керак, ахир менга бу жуда*

*ёқаяпти-ку? Мана шу лаззатли ва таскин берувчи ўйлар уни
янада учириб ташлар, энди эса мен*

*уни янада қаттиқроқ бағрига шўнгишни, янада қайноқроқ
таассуротни истаётганимни сезиб
қолдим.*

*Аҳмоқона саволлар. Мен энди жавобни билгандекман: чунки
шунча пайтдан бери ўзимни
алдаб келганман.*

*Жейкоб ҳақ - ва анча олдин бу ҳақида айтган эди: у менга
дўстдан кўра яқинроқ. Айнан шу*

*сабаб ҳам у билан видолашиши қийин эди. Менимча мен уни
севаман. Уни ҳам. Уни ҳам худди*

*удек севаман. Бунга қодир бўлмагандек, ўзимнинг ҳисларимни
унга лойиқ эмасдек севаман. Ва*

иккисини ҳам азобга қўяётган мудҳиш севгини туяман.

*Қолган нарсаларга эса тупуриши керак - ҳаммасига, фақат
унинг азобига эмас. Менинг*

*азобларимга ўзим сабабчиман. Менимча энди умрбод азобда
қолсам керак.*

*Ва шу онда биз бир бутун бўлиб қолдик. Унинг дарди меники,
меники эса уникага айланди,*

энди унинг қувончи ҳам менинг қувончимга айланади. Мен ҳам бу азобли бахтдан бахтиёр

бўламан.

Фақат бир лаҳза мен ёшга тўлган кўзларимни очганимда буткул ўзгача келажакни кўрдим.

Мен гўёки Жейкобнинг фикрларини ўқидим ва мен айнан нимани йўқотишим мумкинлигини

ва нимани асраб авайлашимни кўрдим: негадир Ла-Пуш қирғоғи бўйида эмишман, дадам ва

онам шунингдек, Билли амаки ва Сэм ҳам бор эмиш; йиллар ўткан сари қандай қилиб уларнинг

қариётганини ҳам кўрдим; мени ҳар доим ҳимоя қилишга тайёр улкан бўрини кўрдим. Ва яна

бир сонияга бўлса ҳам иккита қора соч болакайларнинг менга таниш ўрмон ичида шаталоқ

отиб ўйнаётгани кўриниб кетди ва кўрганларим тарқалганида эса уларга қўшилиб рўё ҳам

йўқолди.

Ва ниҳоят мен юрагимдаги ёриқ бир умрга мени тарк этганини ҳамда митти бўлакча

бутундан айрилганини сездим.

Жейкобнинг лаблари меникидан олдин тўхтади. Мен кўзимни очдим ва у менга ҳайрат ва

қувончдан қараб турганини кўрдим.

- Мен кетишим шарт, - пичирлади у.

- Йўқ!

Жейкоб менинг жавобимдан мамнун жилмайди.

- Кўпга эмас, - ваъда берди. - Аммо бошланишига...

У яна менга суйкалиб ўпди, мен ҳам қаршилик қилмадим. Энди нима фарқи бор қаршилик

қилмоқни?

Аммо бу сафар бўса бошқача эди: Жейкоб майингина менинг юзимни кафти билан олиб

қайноқ лаблари юмшоқ ва уятчанг ўпич берди. Ёш болаларча, аммо жуда ширин бўса. Жейкоб

*мени бағридан бўшатаркан, бир қаттиқ қисди ва пичирлади: -
Бизнинг биринчи бўсамиз мана
шунақа бўлиши керак эди... Ҳечдан кўра кеч яхши. Унинг
кўксига юзимни яширарканман мен
кўз ёшларимга эрк бердим.*

XXIV боб. Кескин қарор

*Мен юзимни тўшакка босганча жазойимни кутиб ётардим.
Қанийди қор кўчкиси бошланиб
мени ўзи билан супуриб кетса. Ўзимни ортиқ кўришни, тирик
бўлишни истамас эдим.*

*Ҳеч қандай садо унинг яқинлашганини билдирмади: Эдвард
қаердандир пайдо бўлди-да
секингина пахмоқ сочларимни силади. Мен айбдорларча
титрадим.*

- Аҳволинг яхшими? - ҳавотирланди у.

- Йўқ. Ўлишни иштайман.

- Бу ҳеч қачон бундай бўлмайди - мен бунга йўл қўймайман.

Мен инградим.

- Эҳтимол, ўйлаб кўрарсан, - пичирладим мен.

- Жейкоб қани?

- Ялангликка кетди, - деб бошимни ҳам кўтармадим.

*Жейкоб оёғида тура олмай шодланганича «Мен тез орада
қайтаман!» деб деярли қалтирар,*

*бўрига айланишига тайёр эди. Энди бутун тўда нима содир
бўлганини билиб олади. Сет*

*Клируотер, даладаги ҳар қадамими текширар экан, қилган бор
хатти-ҳаракатимни сезган.*

Эдвард бир дақиқага жим бўлди.

*- Мана бўлмаса! - ниҳоят оғир бир оҳангда гапирдики, мени
ростан ҳам қор кўчкиси босиб
кетгани афзалроқдек туюлди!*

*Мен унга кўзимнинг четидан тикилиб турарканман у
аллақаерга тикилиб қолганича оҳиста*

*эшитиб турарди - у буларни эшитмаслиги ва билмаслиги учун
бутун боримни беришга тайёр*

эдим! Мен юзимни яна беркитиб ётдим.

- Яна фақатгина мен гирром ўйнаётганмишман! - кучсиз ҳайрат билан тан олди у. - Агар

Жейкоб билан солиштирганда мен айбсиз фаришта бўлиб қоламан-ку! - Эдвард менинг

ёногимни силади. - Мен сендан жаҳлим чиқмади. Жейкоб мен ўйлаганимдан кўра айёрроқ

экан. Росту афсусланганим сен ўзинг ундан сўрабсан.

- Эдвард, - пичирладим мен унинг юзига қарай олмасдим. - Мен... мен...

- Шиш! - унинг бармоғи юзимни силарди. - Мен бундай демадим. У барибир ўпарди сени -

фақат изво қилишлари мени қонимни қайнатаяпти, шу сабаб энди уни тишини синдирмасам

гуноҳ бўлар!

- Изво тарқатаяпти? - ўйламай пичирлаб юбордим.

- Белла, наҳотки ўйламагандинг, ростанам уни шунақа яхши одам деб ўйлайсанми? У

ростанам бизнинг бахтли бўлишимиз учун ўзини жангда қурбон қилади деб ўйлаганмидинг?

Мен секин бошимни кўтардим. Эдвард сабр билан қаради: унинг кўзларида менга лойиқ

бўлган жирканиш эмас, қанақадир тушуниш бор эди.

-Ҳа, ишондим, - дедим ва бошимни ўгирдим.

Энг қизиги мен Жейкобнинг ёлгонидан газабланмадим: менинг руҳимда айни пайтда ўз

ўзидан нафратдан ўзга ҳисга жой қолмаган эди.

Эдвард яна оҳиста жилмайиб қўйди.

- Сен ўзинг ёлгон гапира олмайсан, шу сабаб бировнинг ҳам ёлгонини ҳам сеза олмайсан.

- Нега мендан даргазаб эмассан? - пичирладим мен. - Нафратланмайсанми? Сен ахир тўлиқ

бўлиб ўтган воқеани билмасанг керак?

- Менимча мен ўзимга етарли тасаввурни билиб олдим, - безам гапирарди Эдвард. - Жейкоб

хом калласида жуда ёрқин манзарани акс этиб ўрганган, мен учун ҳам тўда учун ҳам ёқимсиз

манзарани. Бу хатто шу қадар бемаъни тасвирларки, бечора Сет қусиб юборишига сал қолди.

Аммо энди Сэм Жейкобни жиддий қарашига мажбур қилади.

Қандай дахшат! Мен кўзимни юмиб бошимни чайқадим. Қалин нейлон мато теримни тирнади.

– Сен шунчаки одамсан холос, - пичирлади Эдвард ва яна менинг юзимни силади.

– Бу мен эшитган энг ишончсиз изоҳ!

– Белла, аммо оддий қараганда сен одамсан. Ва қайсидир жиҳатдан олганда у ҳам одам. Ва у сенинг истак-эҳтиёжларингни тўлиқ қондира олишини тушунаман.

– Ёлгон! Айнан мана шу сабаб қилган ишимни оқлаб бўлмайди.

Ҳеч қандай истак йўқ, ҳеч қандай эҳтиёж йўқ.

– Белла, сен уни севасан, - майингина гапирди Эдвард.

Бутун танам энг митти ҳужайрамгача тўзғиб кетди.

– Сени кўпроқ севаман, - жавоб бердим.

Ортиқ чидай олмайман.

– Буни ҳам биламан. Аммо... мен сени дардларинг билан ёлғиз ташлаб кетганимда айнан

Жейкоб сенинг ярангга дармон бўлган эди. Албатта бундай шафоатдан иккингида ҳам асорати

қолган. Ва бундай яралар осонгина тузалмасди ва унинг хислати кучли эканки сенга ёрдами

катта, буни назардан қочирмаслик керак. Бу менинг айбим, мен сенга катта азоб ташлаб

кетдим. Кечирим сўраш керак бўлса мен сендан кечирим сўрашим керак менимча.

– Мен сенинг барибир ортингга қайтишингни билганман, шу сабаб айбдор санашни бас қил.

Илтимос бас қил... мен эшитишни истамайман.

– Унда нима эшитишни хоҳлайсан?

– Мени билган билмаган барча тилларда энг ёмон сўзлар билан ҳақоратлаб сўкишингни,

кейин эса мени энг жирканч деб атасанг-у кетиб қолсанг. Мен сени ортингдан тиззалаб ўтириб

ийглаб ёлворушига мажбур қилсанг.

– Узр, - ҳўрсинди у. - Мен ундай қила олмайман.

– Унда мени тинчлантиришни бас қил. Мени азоблантир. Мен бунга арзийман.

– Йўқ, - деди у.

Мен бошимни секин чайқадим.

– Сен ҳақсан. Мана шундай саҳоватпешалигингча қол. Бундан баттари ҳам бўлиши мумкин эди-ку.

Эдвард жим бўлиб қолди.

– Анча яқин, - алжирадим.

– Ҳа, бир қанча дақиқа қолди. Ва айнан яна бир нарсани айтиб олишимга имконим бор...

Мен жим ўтириб эшита бошладим.

– Мен сенга ҳеч қандай ҳиммат кўрсатмадим, - ниҳоят пичирлади Эдвард. - Мен сени

иккимиздан биримизни танлашига мажбурламайман. Шунчаки бахтли бўлсанг бас. Сен менинг

бутун бир борлигимни қабул эт ёки бир парчамни, барибир сен бахтли бўлсанг бас. Ва шундай

экан, сен мени танлашинг учун мажбур эмассан. Бу сенинг қароринг.

Мен тезда ўрнимдан тураман деб тиззамда турдим.

– Нималар деб ташаяпсан-а! - чинқирдим мен.

Эдварднинг кўзларида катта-катта ҳайрат ифодаси пайдо бўлди.

– Йўқ, сен тушунмадинг! Белла, мен сени хотиржам қилиши учун айтмаяпман, ростанам шундай деб ўйлайман!

– Буни шусиз ҳам биламан, - инградим мен. - Нега менинг қарорим курашга айланиши мумкин экан-а? Яна қанақанги ўзни қурбон қилиши? Курашсангчи!

– Қандай қилиб? - сўради Эдвард, унинг чеҳрасида ажиб бир туйғу акс этди.

Мен тиззалаб унинг ёнига етиб келиб, унинг қўлини тутдим.

– Менга фарқи йўқ. Бу ер совуқ бўлса ҳам, мендан кўппак ҳиди келиб ётган бўлса ҳам, менга

фарқи йўқ! Ҳаммасига тупурдим... Мен ўзимни маҳлуқ деб билишимдан мени ҳалос эт. Уни

унутишимга мажбур қил. Унинг исмини унуттишимга ҳам мажбур қил. Таслим бўлма!

Мен унинг қарорини ҳам кутиб ўтирмадим - менга ўхшаган қаттиқ ва енгилтак маҳлуқ

керакмаслигини айтишга ҳам имкон қолдирмадим. Шартта мен унинг музли лабларига лабимни босдим.

– Хей секинроқ, азизам, - деди у менинг эҳтиросли бўсаларимдан нафаси қайтиб кетиб.

– Йўқ! - мен ноз қилиб тихирлик қилдим.

Эдвард юмишққина бўлиб мендан бир қарич узоқлашди.

– Сен бирон нимани исботлашинг шарт эмас менга.

– Мен исботламаяпман. Сен ўзинг истаган бўлагингни олишим мумкинлигини айтдинг-ку.

Мана мен шу жойингни истаяпман! Албатта бошқа жойларингни ҳам.

Мен унинг бўйнидан ушлаб ўзимга тортдим ва ўпа кетдим. Менинг бу жазавали эҳтиросим

уни ҳам ҳаяжонга солди. Танам буткул ўйлашни бас қилдимми шартта унга ёпишиб олдим.

Эдвард мени ўз вақтида ахлоқлик қилишдан зўрга тўхтатиб қолди ва қўлларимни ушлаб олди.

– Ҳозир буни мавриди эмас, - деди Эдвард.

– Нима учун?

Агар Эдвард ўзини шунақа ақлли ва сокин тутса мен ўзимни ҳам тийганим маъқул - мен

қўлларимни тийдим.

- Биринчидан, бу ер жуда совуқ. - Эдвард тўшакни тўғирлаб мени ўтқазди.

- Ҳечам-да! Вампирлар учун бу қилмишинг вижонсизлик.

- Ҳўп шунақа бўла қолсин, - деди Эдвард. - Совуқ - иккинчидан ҳам. Учинчидан эса...

сендан шу қадар бадбўй кўппак ҳиди таралаяпти-ки. - у бурнини жийирди.

Мен хўрсиндим.

- Тўртинчидан, - пичирлади у қулоғим остида, - Биз албатта уриниб кўрамиз. Мен сўз

бераман. Аммо буни Жейкоб Блэка қасдма қасдига қилишни истамайман.

Мен уялиб юзимни унинг кўксига яширдим.

- Бешинчидан эса...

- Бунчалик узун рўйҳат бўлмаса! - пишқириб қўйдим.

Эдвард кулди.

- Ҳа, ялангликда нима бўлаётганини билишни хоҳлайсанми?

Шу пайт Сет ташиқарида ириллаб қўйди.

Мен титраб кетдим - мен хатто чап қўлим мушт бўлиб тугилиб, тирноқларим бинтга

санчилаётганини ҳам сезмабман.

- Белла, ҳаммаси яхши бўлади, - ваъда берди у. - Бизнинг тарафда тажриба, тайёргарлик ва

кутилмаганлик усули бор. Ҳаммаси жуда тез тугайди. Агар мен бунга ишонмаганимда ҳозир бу

ерда хотиржам ўтирмасдан пастда бўлардим.

- Элис шунақа миттигина-ки! - инградим мен.

- Ҳа, бу камчиликдир, - хмилаб қўйди у. - Аммо ким ҳам уни тута оларди.

Сет хуштак чалгандек ув тортди.

- Нима бўлди? - жазава билан сўрадим мен.

– У биз билан қолишига мажбур қилишгани учун дарғазаб. У тўда унинг фойдаси учун ҳам жангга қўйишмаганини билади, аммо у жуда ҳам жангда қатнашгиси келаяпти.

Мен хўмрайиб таиқари тарафга, таҳминан Сет турган томонга қарадим.

– Янгилар изнинг охиригача етиб келишибди - бундан ҳам яхшироқ иш бўлиши мумкин эмас, Баракалла Жаспер! Улар ялангликдаги сенинг ҳидингга ишониб икки гуруҳга

бўлинишди, худди Элис айтганидек, - Эдвард, кўринмас тарафга қараб ўзича валдирай кетди. -

Сэм бизни айланма йўл билан ҳамлага бошлаяпти. - Эдвард «биз» сўзини ишлатганида шу

қадар ҳаяжон билан айтди-ки.

У бирдан менга қаради:

– Белла, нафас олишни эсдан чиқариб қўйма!

Мен қийинчилик билан унинг маслаҳатини қилдим. Шундоқ чодир таиқарисида оғир,

аммо бир текис эшитилаётган Сетнинг нафаси таралди.

У гўё кислород етишмасдан ўзидан кетиб қолмаслик учун ҳам нафас олиши керак эди, мен ҳам.

– Биринчи гуруҳ майдонда. Биз жанг садоларини эшитаяпмиз.

Мен тишимни тақиллатдим.

– Биз Эмметтни эшитаяпмиз, - кулди Эдвард. - У роса хурсанд!

Мен ўзимни Сетдек нафас олишига ўргатдим.

– Иккинчи гуруҳ ҳужум қилишига тайёрланаяпти: ҳали бизни пайқашмади.

Эдвард ингради.

– Нима бўлди? - оҳ тортиб юбордим.

– Улар сен ҳақингда гаплашишмаяпти. - Эдвард тишларини қарсиллатди. - Уларни кимдир

сени йўқ эканингга ишонтирмоқда... Баркалла, Ли! Жуда тез ҳаракат қилди у, - қўшиб қўйди

Эдвард. - Янгилардан биттаси сенинг ҳидингни топган экан,
Ли ундан олдин ташланиб ҳалиги
бурилгунича ҳамла этибди. Сэм биргалашиб уни
тинчитилибди. Пол ва Жейкоб яна биттасини
ушлабди, аммо энди қолганлар ҳимояланишига киришдилар. Улар
бизни кимлигимизни
тушуниша ҳам олишмаяпти... Улар бизнинг заиф жойимизни
излашмаяпти... йўқ Сэм кўриб
турибди ҳаммасини Оёқ остида ўралашманг..., - гўнгиллади у. -
Уларни ажратиб юборинг ва
орқангизга ўтиб олишига йўл қўйманг.
- Уларни дала четига ҳайдаб бориш яхшироқ, - қўшиб қўйди
Эдвард.

У ҳам асабий инграб турар, шу топда жангга жуда ҳам
қўшилгиси келарди.

Биз қўлларимизни тутиб турардик, бармогимиз бир-бирига
чувалган эди. Худога шукур
Эдвард ёнимда, настда эмас!
Кутилмаган барча овозлар орасида битта ягона
огоҳлантирувчи овоз янграб ўтди.

Сетнинг нафаси тўсатдан тинчиб қолди - ва мен бунга ҳис
қилдим, чунки мен у каби бир

зайлда нафас олаётгандим-да. Мен ҳам нафас олишдан
тўхтадим: қанчалик қўрққанимни

Эдвард ҳам муздек қотиб қолиб кўрсатиб турарди.

Вой! Йўқ! Фақат бу эмас!

Кимдан айрилдик? Биздан ким, бўриларданми? Ҳаммаси
меники, ҳаммаси меники. Мен
кимимдан айрилдим?

Ҳаммаси шу қадар тез содир бўлди-ки. ҳеч нимани тушунмай
қолдим. Чодир титраб кетди,

оёққа турдик. Наҳотки Эдвард ташқарига чиқиш учун чодирни
ёрган бўлса? Аммо нима учун?

Мен ёруғ нурдан кўзим қамашиб кетганди. Мен фақат Сет ва
унинг бурнига яқин ерда

турган Эдварднинггина кўра олдим. Узоқ давом этган бир сония ичида улар диққат билан

бир-бирига қараб туришди. Қуёш Эдварднинг териси ва Сетнинг жунлари аро сирганиб камалакдек жилоланди.

– Бўла қол, Сет! - буйруқ бергандек пичирлади Эдвард.

Улкан бўри ўрмонга қараб чошиб кетди.

Вақт жуда секин ва дахшатли тарзда чўзилиб кетди. Шу онда мен Эдварддан мени ўша ерга

олиб боришини талаб қилишга шай турурдим. У уларга керак, мен ҳам керакман. Агар уларни

асраб қолиш учун қонимни тўкилиши керак экан. Мен учинчи рафиқа каби ўзимни қурбон

этишга шайман. Кумуш ханжар менда йўқ, аммо нимадир ўйлаб топаман.

Овоз чиқаришга ҳам улгурмай қолдим. Мен хавода учиб борардим. Эдвард мени қўлимдан

тутиб олдинга талпиниб борарди.

Эдвард мени ортига қояга тираб олди-да, менга таниш бўлган ҳимояга туриб олди.

Устимга тепадан тошлар тўкилди - юрагим қаёққадир беркиниб олди.

Демак мен ниманидир адаштириб қўйдим!

Қандай яхши, ялангликда ҳаммаси яхши.

Вой, ойижон! Ҳавф-хатар айнан шу ерда экан!

Шубҳа қолмаган эди - Эдвард қўлини олдинга шайлаб тикилиб қотиб турарди. Мени

дахшат қамраб олди. Елкамга ишқаланиб турган ортимдаги қоя Эдвард бир пайтлар Вольтури

жангчиларидан пана қилиш учун ётиб қўйган қора ёпинчиқни ва қадимий италия қасри

деворини эслатди.

Кимдир бизга ҳужум қилишга шайланиб турарди.

– Ким? - пичирладим мен.

Эдвард тиши орасидан жуда қаттиқ ириллаб жавоб қайтарди-ки, демак яширинишга

кечикканмиз, шу сабаб ошкора гапирарди. Бизни бурчакка тақаб қўйишган, шу сабаб бемалол

Эдварднинг гапларини эшитардилар.

- Виктория, - жирканиб айтди у. - Ва у ёлғиз эмас. У менинг ҳидимни искаб майдонга

чиққан, аммо мени жанг майдонида топмагач, мени ҳидим бўйлаб бу ёққа келган. У сени мен

билан биргалигингни англай олган. Сен ҳақ экансан. Янгилар қўшини ортида турган шу экан.

Ҳаммасининг сабабчиси мана шу Виктория.

Виктория шу қадар яқин атрофда эдики, Эдвард унинг фикрларини эшита оларди.

Мен яна енгилгина хўрсиниб қўйдим: агар Вольтуридагилар келишганида эди, унда бизга

қийинроқ бўларди. Аммо Викторияга иккимиз керак эмас. Эдвард бу қамалдан чиқиб кета

олади. У Жаспер каби яхши жангчи. Агар унинг янгилардан жангчиси кўп бўлмаса Эдварднинг

бир ўзи бас кела олади. Ахир ҳаммадан тез, у бас кела олади.

Эдвард Сетни жўнатиб юборгани қандай яхши бўлди!

Албатта ёрдам бўлса яхши бўларди:

Виктория жуда қулай пайтни танлабди ўзиям. Аммо бошқа тарафдан энди Сет ҳавфсизликда.

Уни ўйлар эканман оқиш сариқ жунли улкан бўрининг кўзларида миттигина ўн беш ёшли

болакайни кўрдим.

Эдвард деярли олдинга отилишга тахт бўлиб турар, мен ўрмон аро чиқиб келаётган қора

сояларни мен ҳам кўрдим.

Ниҳоят тушиларимдаги дахшат ўнгимга кўчди. Иккита дахшатли тарзда чақнаб турган

вампир оҳиста шошилмай чиқиб келишади.

*Оппоқ бадан йигитчани мен зўрға кўриб қолдим. Унинг ёши тахминан меники билан тенг,
гавдали ва мушакдор бўлса ҳам ҳали ёш эди. Унинг кўзлари ёрқин қизил тусда, аввалари
бунақасини асло кўрмагандим. У менга парво ҳам қилмас, икки кўзини Эдварддан узмас,
ҳамма ҳавф ундан бўлишини у аллақачон англаган эди.
Йигитчадан сал берироқда мендан кўзини узмаётган Виктория қаққайиб турарди.
Унинг зарғалдоқ тусли сочлари янада ёрқин тусда товланар - ҳақиқий гулҳанга ўхшарди.
Шамол бўлмаса ҳам унинг соч кокиллари юзини елтиб ўйнарди.
Викториянинг кўзи ташналикдан ёнарди. Тушимдаги дахшатлардан фарқли равишда
Виктория қўрқинчли кулмасди. Шунчаки лабини қимтиб тишлаб турганди. У худди ўлжасига
имкони бўлиши билан илк ҳамлага тайёрдек тахт турар эди.
Виктория гоҳи менга, гоҳ Эдвардга
кўз ўйнатар, мен ҳам ундан кўз уза олмасдим.
Зўриқши хатто ҳавода ҳам сезиларди: ўткир қасос эҳтироси унинг афтидан сезилиб
турарди, аммо у нима ҳақида ўйлаётгани менга жуда таниш эди.
Мана у, унинг мақсади икки йил тинимсиз таъқиб этган истаги - энди ёнгинасида турибди.
Менинг ўлимим.
Викториянинг юриши шу қадар аниқ эди. Рангпар йигит Эдвардга ҳужум қилади, Эдвард у
билан андармон бўлиб қолганда, Виктория мени тинчитади.
Нега энди тезда: аҳмоқона ўйин
ўйнашга вақтимиз йўқ. Тез ва тўсатдан. Хатто вампир заҳри ҳам кор қилмайдиган усул билан
тинчитади.
Юрак шу қадар тез урардики - мана мен! Энди мени дарров таниб олса бўлади.*

*Қаердадир жуда узоқда зулматли ўрмон ичидан бўрининг
увиллагани эшитилди. Сет кетди,
энди нима бўлишини ҳеч ким билмайди.
Рангпар йигит Викторияга қараб унинг буйруғини кутарди.
Ҳа, у ҳали жуда ёш йигитча эди - унинг вампир бўлганига
унчалик кўп бўлмаган, чунки
терисида ҳали ҳамон қизғини ранг акс этиб турарди. Кучли,
аммо тажрибасиз. Эдвард буни
фарқлай олади.
Виктория оҳиста ияги билан болага Эдвардни им қилди.
- Райли! - ялингандек сўради Эдвард сокин тусда.
Рангпар йигит кўзини катта очганича унга қараб қотиб қолди.
- Райли, ахир у сени алдаяпти-ку, - давом этди Эдвард. - Мени
эшит. У сени ҳам
қолганларни ҳам алдаган. Ҳозир улар беҳудага майдонда ўлиб
кетишмаяпти. Сен ўзинг ҳам
менимча у ёлгон гапирётганини сезгансан ва бошқаларни ҳам
сен алдаб айтгансан: сизлар
унга ёрдам беришга ҳаракат қилмагансизлар. Наҳотки у сени
шунчаки аҳмоқ қилганини
тушунмаяпсан?
Райли жим қотди.
Эдвард бир қарич олдинга интилиб кўрди, рангпар ҳам шундай
ҳаракат қилиб ортига
чекинди.
- Райли, аслида у сени севмайди ҳам. - Эдварднинг бахмал овози
ишонч билан гапирарди,
худди аврагандек. - Ва ҳеч қачон севмаган ҳам. Унинг
севгилисининг исми Жеймс эди, сен эса
унинг оддий қуролисан холос.
Жеймснинг исмини эшитиши билан Виктория мендан кўзини
уза олмай қолди.
Райли унга телбалардек қаради.
- Райли? - чақирди Эдвард.
Рангпар йигит тезда Эдвардга қаради.*

- У сени ўлдиршишимни билиб ўтирибди, Райли. У сенинг ўлишингни истаяпти, агар сен ўлсанг ортиқ у муғомбирлик қила олмайди. Ўзинг ахир буни кўрдинг-ку. Истамайгина қарайдиган кўзлар, сохта сўзлар ва ваъдалар. Сен мутлақо ҳақ эдинг. Сен унга керак эмассан: ҳар бир бўса, ҳар бир тегиниш - бари ёлгон. Эдвард яна бир қарич йигитчага талпинди, қанча унга яқинлашса мендан шунча узоқлашаётганди. Виктория бизнинг ўртамиздаги масофага қараб қолди. У бир икки сонияда мени тинчитиши мумкин, аммо унга янада қулайроқ имкон керак. Райли ҳам ортига чекина кетди, аммо бу сафар секинроқ. - Наҳотки шунчаки ўлиб кетишни истасанг, - ваъда бергандек гапирди Эдвард, йигитчанинг кўзига қараб. - Айнан у буюргандек яшашинг шарт эмас. Райли, ҳаёт фақат қон ва ёлгондан иборат эмас. Сен ҳозироқ кетишинг мумкин. Нега унинг чўпчаклари учун ўлиб кетишинг керак? Эдвард билдирмай у тарафга яна яқинлашди. Энди орамиздаги масофа бир фут оралиқ бор эди. Райли эса анча нарига сурилиб кетган эди, Виктория осонгина олдинга отилиши мумкин эди. - Райли, сенга сўнгни имконни бераяпман, - пичирлади Эдвард. Рангпар йигит алам билан Викторияга қаради. - Райли, у шунчаки алдаяпти, - деди Виктория, унинг товушидан титраб қақшаб кетдим. - Мен сени огоҳлантирган эдим. У каллангга таъсир қилади деб, ахир сен биласан-ку, мен сени севаман. Унинг бунақа жангари мушукдек ўзини туттишидан овози ҳам шунга яраша бўлса керак деб

кутгандим, йўқ, ёш болаларникидек чийиллаб чиқаркан. Худди пушти сақичларнинг

рекламасига чиқадиган оқ сочли ноз ишвали ойимқизларнинг овозидек. Яна тишини

тақиллатганига ўлайми.

Райли бутун баданини силкитиб елкасини керди. Нигоҳи бўм-бўш, ҳеч бир шубҳа ва ҳеч

бир маъно йўқ эди унда. Рангпар йигит ҳужумга киришганди.

Виктория бетоқат бутун танаси титрарди. Бармоқларидаги тирноқлари деярли ялтираб

кетди - шунчаки Эдвард мендан яна бир қаричгина узоқлашган ҳам эди.

Бўкирик умуман бошқа томондан янгради.

Улкан оқиш сариқ соя дала ичидан отилиб чиқди-да Райлини судраганича ерга итқитди.

- Йўқ! - кутилмаган бу ҳолдан ёш боладек инграб юборди Виктория.

Мендан икки қадам нарида улкан бўри ана у рангпар вампирни тишлаб олганича тинмай

силкинарди. Унинг бир парчаси оёғим остидаги тошларга келиб тушди. Мен ортимга

тисарилдим.

Виктория ҳозиргина севги изҳори қилиб турган йигитчага қайрилиб ҳам қарамади, у

мендан кўзини узолмасди. Унинг нигоҳи шу қадар хафсаласизлик ва тушкунликка тушгандики

у ўзини эс-ҳушини ҳам йўқотаёзганди.

- Йўқ, - деди яна Виктория тиши орасидан ириллаб, менга яқинлашганида Эдвард унинг

йўлини тўсиб чиқди.

Райли оёғини силтаб бир амалаб мувозанатини тутди-да Сетни орқасига уриб юборди. Суяк

қисирлагандек бўлди ва орқага ўтиб қолди, Райли олдинга газаб билан ўтиб олганди...

Улардан сал олдинда Эдвард ва Виктория гўё рақсга тушгандек ҳаракат қилишарди.

Доира каби айланиб Эдвард уни изидан ўтказмасликка уринар, Виктория эса унинг заиф томонини топишга уринарди. Эдвард енгилгина унинг қилигини такрорларди. У Викториянинг ҳаёлини бир сония аввал ўқиб шу каби йўл тутарди.

Сет пойлаб туриб Райлининг ортидан яна тишлаб унинг бир қисмини узиб олганича ўрмон томонга итқитиб юборди. Дахшатли ўқирик эшитилгач Райли газаб билан узилган қўли билан

Сетни урмоқчи эди, Сет чаққонлик билан тисарилиб беркиниб олди - бундай катта ҳайвонга жуда ҳайратланарли тезлик.

Виктория изига интилиб дарахтлар оралаб даланинг у томонига ўтиб олди. Оёлари уни ҳавфсиз ерга олиб борсада, кўзини мендан уза олмасди. Унинг назари оҳанграбодек тортиб турар, ўз жонини асраш ҳисси ўлдирши истаги билан кураш олиб борарди.

Эдвард ҳам бунга англади.

- Кетма, Виктория, - деди у ўша авровчи оҳангида - Бундай имкон бошқа бўлмайди.

У чопишдан тўхтаб қолди.

- Сен доим қочишга улгурасан, - секин мижговланди Эдвард. - Вақтинг етарли. Ахир сен

бунга жуда устасан-ку? Шу сабаб Жеймс сени ўзи билан олиб юрган. Сен қачон қочиши кераклигини бехато биладиган доно эдинг. Аммо сени ўзидан нари тутиб, у бечора катта хатоликка йўл қўйди. Биз уни ўшанда осонгина Финиксда қўлга олганмиз.

Викториянинг томоғидан газабнок ўқирик чиқди.

- Фақат шу сабабгина у сени ушлаб турган. Худди овчи ўз отини ушлаб тургандек. Ўз

кучингни сени умуман севмаган одам учун қасос олишга сарфлаш нақадар аҳмоқлик! Сен у учун шунчаки бир буюм бўлгансан холос - буни мен аллақачон билганман. - Эдвард ахмоқ қилгандек кулди.

Дахшатли чинқиригидан сўнг Виктория яна ўрмондан отилиб чиқиб келди ва ёлгондакам ташиланишлар қилиб Эдвардни алдашга уринар, шу тонда Эдвард ҳам у билан яна "рақс тушиб кетди".

Шу онда Райли Сетнинг орқасига бир мушт туширди. Сет унча баланд бўлмаган инграш билан титраб ерга йиқилиб қолди.

«Худо ҳаққи! - дея Райлига ёлвормоқчи бўлдим, аммо овозим буткул йўқолиб қолганди. -

Ўтинаман! Керак эмас, ахир у ҳали гўдак-ку!»

Нега Сет қочиб кетмаяпти? Ҳозир ҳам кечмас-ку, нега қочиб кетмаяпти?

Райли Сетни итариб юбориб мен томон талпинди. Виктория кутилмаганда ўзининг

шеригига қизиқиш билан қаради. Мен унинг кўзи остидан мен ва Райли ўртасидаги масофани

чамалаганини пайқадим. Сет Райлини тўхтатиш учун биз томонга талпинди ва Виктория тикилиб қолди.

Сет ортиқ оқсоқланмай қўйди. Райлига орқамачасига келаркан Эдвардга жуда яқин келиб

қолди, хатто думи унинг елкасига уриларди. Виктория кўзларини пирпиратди.

- Йўқ, у менга ташланмайди, - деди Эдвард, Викториянинг ҳаёлий саволига жавоб бераркан.

Лаҳзадан фойдаланиб унга яқинлаша олди. - Сен бизларни иттифоқчиларга айлантириб

қўйдинг: биз сенга қарши чиқиш учун ҳам бирлашдик.

Виктория тишини тақиллатди ва фақат Эдварддан кўз узмасди.

- Яхшилаб қара, Виктория, - деди у ва унинг ҳаёлларини тўзгитишида давом этди.

- Сенинг суюкли Жеймсингни Сибирда қувлаган маҳлуққа жуда ўхшайди-я?

У алам ва газаб билан титраб Эдвардга ва Сетга, кейин менга охир-оқибат яна Эдвардга қаради.

- Наҳотки бу бошқаси? - у ириллади ингичка овозда. - Бўлиши мумкин эмас!

- Ҳаммаси бўлиши мумкин, - бахмалдек гапира кетди Эдвард, унга янада яқинлашаркан. -

Сен хоҳлашингдан ташқари унга эса қўлингни ҳам теккиза олмайсан.

Виктория тезда бошини чайқаб қаршилик қилганича уни кесиб ўтмоқчи бўлди, аммо

Эдвард унинг йўналишини пайқаб йўлини тўсди. Газабланган Виктория яна шерга ўхшаб ҳаракат қила бошлади: ташиналик билан фақат олдинга интиларди.

Ҳиссиётига ишонувчи, тажрибасиз янгидан у анчагина, хатто ўлгудек ҳавфли эди. Хатто

мен ҳам Райли ва унинг фарқини сездим. Унга қарши Сет чидаш бера олмасди.

Эдвард ҳам ўз жойидан қўзғалди.

Рақс тезлашиб кетди, худди Элис ва Жаспер ўша кунги ўтлоқда курашгани каби Эдвард ва

Виктория тинмай айланаётган шаклларга айланишди. Фақат бу ҳақиқий кураш бўлиб мен

кўрган оддий машгулот кураши эмасди бу. Ора-сирада қарсиллаган овозлар янграб турар,

фақат айнан ким хато қилганини эса мен оддий кўзим билан илғай олмасдим...

Райли мудхиш рақсга қараб ўз шеригининг аҳволидан ҳануз ҳавотирда эмасми, алаҳсиб қолди. Олдиндан ташланган Сет унинг бир бўлагини тишлашга улгурди. Аммо оғриқ ва

газабдан қутурган Райли Сетнинг тўғри кўксига тепиб юборди ва бечора Сет шундоқ мен

томонга отилиб қояга урилди. Улкан бўри учиб келиб қояга урилди-да ерга беозор қулади ва

хушсиз инграб қўйди. Шу топда бошим узра майда тошлар ва синиқ қоя парчалари тўкила

кетди. Мен бехос битта синиқ ўтқир тош бўлагини тутиб қолдим.

Қўлим ортиқ оғримас, мушт бўлиб тугилган қўлимда ўтқир қирра тош ачитиб турарди.

Қочишга имоним қолмади. Шу сабаб танам жангга шайланди - қанчалик заифа бўлмай бу

менинг ҳам курашим эди.

Томиримда жасорат кўпира кетди, кафтимдаги шина тимирсикланар, ортиқ азоб бермасди.

Мен Райлининг ортидан кўра олганим фақат шу -

Викториянинг алангали сочлари

силкиниб- силкиниб кетар, иккита оппоқ тана тинмай чирмашиб олиша кетганди. Жаранглаган

садолар янграр, бу дахшатли рақс ким учундир фожеали якун топарди.

Аммо айнан ким учун?

Райли менга ёрқин ва қўрқинчли кўзлари билан ташланди. У мен билан ўзи орасида турган

беҳол бўрига жирканиб қаради-да, секин тишлаб ташланган қўлидан тирноқларини ўстириб

чиқара бошлади. Тишларини иржайтириб рангпар оғзини катта очиб Сетнинг бўйнини тишлаш

учун яқиналаша бошлади.

Иккала ҳужумкорлар ҳам кучлар бўйича тенг эдилар. Сет ўз ўйинини бой берди, яъниким

ютқазди, энди эса Эдвард ютадимми йўқми мана шу мени
уйлантирарди. Шу топда бу
рақибларни чалғитиши учун қанақадир устунлик топишим шарт
эди.

Мен қўлимдаги тошни шу қадар қаттиқ қисдимки шина
ғижирлаб кетди.

Менинг бунга кучим етармикан? Жасоратим-чи? Мана шу
тош бўлагини ўз вужудимга
санча оламанми? Бу эса бўрига имкон берармикан? Менинг бу
қурбонлигимдан Сет ўзига тезда
келиб олармикан?

Мен ўтқир тош бўлагини билагим бўйлаб ишқалаб қалин
свитеримни енгини титиб ташлаб

теримгача етиб бордим. Менинг тирсагимда ўтган йилги
тузилган кунимдан қолган чандиқ

ҳамон турарди. Ўша чандиқ сабаб бир сония атрофимдаги
ҳамма вампирларнинг юраги

така-пука бўлган эди. Қани бу ҳийлам не қадар иш бераркан.
Мен қаттиқ инграб оҳ тортдим. Ва
чаккалаб қон оқа бошлади.

Бу оҳдан Виктория тезда менга қаради: сония ичида у
кўзларимга қараб аллақандай газаб ва
қизиқишни сездим.

Бир сонияда жуда галати сукунат аро чидаб бўлмас шовқин
янгради, бу менинг ўзимнинг

юрагим, танамда хаддан ташқари баланд садо билан ура
кетди. Хавода жуда таниш ноланинг
садоси келди.

Виктория сонияда менга талпинаман деган маҳал Эдвард ҳеч
нимадан шубҳаланмай қолган

Райлининг қўлидан тутди. Менимча, Эдвард унинг ортидан
келиб ҳамла қилди ва орқасидан
тортди...

Райли бўкирганича отилиб кетди.

Сет оёққа туриб олиб менга ўгирилиб олди.

*Викториядан ҳамон кўзимни узмасдим. У бояги ҳийламдан сўнг
фалаж бўлиб қолгандек,*

*афтани буриштирган, аммо юзида ўша мудхиш тушларимдаги
табассумини ва ниҳоят кўрдим.*

Виктория сакради ва мен томонга отилди.

*Қанақадир оқиш бир ёрқин жилва у томонга отилди ва
портлашга ўхшаган садо*

*гумбурлади. Виктория бошқа дарахтга сакради ва дарахт
иккига айрилиб кетди. У ерга сакраб*

*тушиб яна ҳужумга ўтмоқчи эди, аммо Эдвард аллақачон ўз
жойида эди. У тетик ва бешикаст
турарди.*

*Виктория аламзадалик билан ҳужумига ҳалақит берган нарса
қолдирган чуқурга қараб*

*қўйди. Ўша галати нарса мен томонга қараб отилиб келди, мен
уни ана шунда билиб қолдим*

нима эканлигини...

Мени сал қолса бошимни ёрарди.

Бу галати нарсани ушлаб турган бармоқларим музлаб кетди.

Райлининг узилган қўлини

жон ҳолатда ерга улоқтирдим.

*Сет яна дадил ҳамла этиб ана у рангпарни атрофида гир
айлана кетди, у оғриқдан бўзариб*

*кетганича мана бу бўритусдан беҳуда ҳимояланарди. Битта
қўлига ишонсада ҳамон ҳимояда*

*эди. Сет мувозанатини зўрга тутиб турган вампирнинг
елкасига ташланиб, унинг иккинчи*

*қўлини ҳам узиб олди. Хавода жаранглаган металлча садоси
янгради. Сет бошини чайқаган*

эди, қўл ўтлар устига учиб тушди.

*Бўри тиши орасидан йўталиб, худди хихилаб кулгандақа садо
чиқарди.*

- Виктория! - ўлим талвасасида ингради Райли.

*Виктория унга хатто парво қилиш у ёқда турсин қарамади
ҳам.*

Сет анави рангпар вампирга қараб отилиб уни ўзи билан тишлаганича ўрмон ичига шўнғиди. У ердан тарсиллаган ва жаранглаган садолар янграб, кейин эса тошни бўлаклаганга ўхшаш ёқимсиз овоз эшитилди.

Виктория, ёлғиз қолганини англаб етди, аввало Эдварддан ҳалос бўлиб олиши керак.

Кўзида аламли ва умидсиз қараш ярақлаб кетди, менга сўнғи марта гамгин назар солди-да, катта тезликда ирғишди.

- Йўқ-йўқ, - вангиллаб қолди Эдвард қасоскорлик оҳангида. - Қаёққа шошаяпсан.

Виктория унга бир қараб қўйди-да камон ўқидек ўз жонини сақлаш учун ўрмонга отилди.

Аммо Эдвард тезроқ ҳаракат қиларкан - у ҳам худди милтиқ ўқ мисол учиб кетди-да

Викториянинг ортидан деярли етиб олиб дала ниҳоясида уларнинг рақси ҳам тугади.

Чамамда, Эдвард Викториянинг бўйнидан худди ўпгандек лабини ботириб олгандек

Оловранг сочли бош танасидан ажралди-да ўрмонга қараб думалаб кетди.

XXV боб. Кўзгу

Ҳайрат ва қўрқув билан оёғим остига думалаб келган оловранг сочли бошга жирканиб

қараб қолдим. Мен бунини ортиқ кўришни истамас эдим.

Эдвард тез ва гайрат билан калласиз танани қисмларга бўлди.

Мен Эдвардга яқинлашишига журъатим етмасди: оёғим ерга қаттиқ ботиб қолган, аммо

кўзларим унинг ҳар бир хатти ҳаракатини кузатиб борарди.

Энг қизиги унинг баданида битта

ҳам жароҳат изи кўринмасди: Эдвард олдин қандай кўринган бўлса ўшандай эди. Ҳатто

кийими ҳам тўзумаган.

Қаттиқ қўрқиб кетганимча қоя лабида турарканман Эдвард менга бир қур ҳам назар

солмади. Қуруқ хашакларни устига бир уюм ҳамон қимирлаб турган тана бўлакларини

парчаларини йиға бошлади. Кейин эса ўрмонга Сет томонга қараб юра бошлади - шунда ҳам менга қарамади.

Улар ўзимга келиб ўлгурмасимдан қайтиб келишди. Эдвард Райлининг қолган қутган

бўлакларини ташиб келтираётганди. Сет оғзида каттагина тананинг бўлагини тишлаб келарди.

Улар барчасини уюлган уюмга ташлашди ва Эдвард чўнтагидан кумушранг қутича чиқарди.

Ўт ёндиргични хашакка алангалатгач тезда узун олов тиллари чиқиб ўлик таналарни куйдира бошлади.

- Қолиб кетган энг сўнгги сарқитларини ҳам териб келиш керак, - деди Эдвард Сетга.

Вампир ва бўритус биргаликда дала бўйлаб қолган сарқитларни йиғиб гулҳанга отишарди.

Сет тиши билан таширди. Мен тасаввур қилишга уриниб кўрдим, нега у одамга айланиб

қўли билан таший қолмайди.

Иш билан банд бўлиб, Эдвард менга кўз ташламади.

Ниҳоят улар ишни яқунлашди. Улкан гулҳандан бинафшаранг тутунлар таралар, улар

ҳаддан ташқари қуюқ ва оғир эдики, ҳиди эса роса бадбўй эди.

Сет яна бўричасига хихилаб куларди, унга қўшилиб ўйчан Эдвард ҳам жилмайиб қўярди.

Эдвард қўлини мушт қилиб қўйди. Сет эса кулгандек ханжарсифат тишларини иржайтириб

бурнини учини Эдварднинг муштига текизиб қўйди.

- Уларни иккимиз боладик-а, - жеди Эдвард.

Сет кулгуга ўхшаш йўталиб қўйди.

Эдвард чуқур хўрсиниб олдида менга ўгирилди.

Нега у менга бундай қараяпти? Худди мен ҳам унга душмандек эҳтиёткорлик билан

қарарди. Ҳавфсираб турарди. Ахир Виктория ва Райли олдида бир туки ҳам қилт этмади-ку...

Ўткан ҳодисотлар таассуротида мен ҳамон ўзимга кела билмаганманми юриш у ёқда турсин

бирор нима дейишга ҳам оғиз қолгандим: шунчаки тик турганимча Эдвардга бақадек қараб турардим.

- Белла, қувончим менинг, - анча майин оҳангда гапириб мен томон секин келаркан, қўлини ортига қилиб олганди.

Бу гўё, полициячининг ёнига келаётган шубҳаланган одамнинг айбсизлигини баён этиши

каби галати ҳолат эди...

- Белла, илтимос қўлингдаги тошингни ташла. Эҳтиёт бўл, яна шикаст етмасин.

Мен қўлимда турган қуролим ҳақида буткул унутибман - менимча у қаттиқ қисганимдан

синган бармоқларимни яна оғритарди. Наҳотки яна синган бўлса? Бу сафар Карлайл аниқ гипс қўяди.

Мендан бир қанча қадам нарида Эдвард секинлашганича қўлларини ортига солиб ҳавотир билан қараб турарди.

Мен хатто қўлларимни қандай қимирлатишни ҳам унутиб қўйгандим. Кейин тош қўлимдан

ерга тушди, қўлим эса шу таҳлит қотиб тураверди.

Энди Эдвард анча енгил тортди, аммо яқин келмади.

- Белла, ҳеч нимадан қўрқмасанг ҳам бўлади, - пичирлади у. - Сен энди ҳавфсизликдасан.

Мен сенга азоб бермайман.

Сирли ваъда мени янада беҳушиликка сабаб бўлса эди деб қўрқдим. Мен Эдвардга буткул

ақлдан озган одамдек қарадим.

- Белла, ҳаммаси яхши. Биламан сен тахликага тушгансан.

Энди ҳеч ким сенга тегина

олмайди. Мен сенга тегмайман, азоб бермайман, - қайтарди у.

Мен пирпирадим ва тилга кирдим:

- Нега тўтиқушдек битта гапни қайтараяпсан?

Мен ўзимга ишонмагандек бир қалқиб Эдвард томонга юрдим, у тентакка ўхшаб ортига тисарилди.

- Нима бўлди? - тишқирдим мен. - Нима ҳақида гапираяпсан?

- Наҳотки сен... - Тилларанг кўзларида галати ҳайрат ифода топди. - Наҳотки сен мендан

қўрқмаяпсан?

- Қўрқаман? Сендан? Буни нима деганинг?

Мен яна битта ишончсиз қадам ташлаб у томонга талпиндим ва қалқиб ерга йиқиламан деганимда Эдвард мени тутиб қолди ва баэрига босди, мен унинг кўксига юзимни қўйдим-у ҳўнграб йиэлаб юбордим.

- Белла, кечир мени азизам. Ҳаммаси тугади.

- Ҳеч қиси йўқ, - хўрсиндим мен. - Мен яхшиман. Шунчаки чўчиб кетдим. Ҳозир ўзимга келаман.

Эдвард мени маҳкамроқ қисди.

- Мени кечир, илтимос, - яна ва яна такрорлади у.

Унга ёпишиб оларканман, нафас олаётганимни ҳис қилдим ва шарта унинг бўйнини, юзини, кўксини ўпа кетдим - қаерга тегина олсам бас... ўпа кетдим. Миям яна фикрлашни бошлади.

- Ўзингга ҳеч нима қилмадими? - сўрадим ўпичларим орасида тўхтаб олиб. -

Жароҳатланмадингми?

- Менда ҳаммаси яхши, - тинчлантирди Эдвард ва менинг пешонамдан ўпди.

- Сет қалай?

- Бундан аълоси йўқ! Ўзидан шу қадар гурурланиб юрибди-ки.

- Қолганлар-чи? Элис ва Эсми яхшими? Бўрилар-чи?

- Ҳаммаси соғ ва саломат. У ерда ҳам ҳаммаси жойида. Мен айтганимдек шу қадар тез ва текис адо бўлди.

Мен индамай унинг гапини тинглаб ўтирардим.

*Менинг оилам ва дўстларим бехатар энди. Виктория энди йўқ.
Ҳаммаси тугади.*

Энди ҳаммамизга фақат яхши бўлади.

*Аммо яхши хабар миямда тургани билан бу ҳали ҳаммаси
ошкор дегани эмасди. Ҳали кўп нарса сирлилигича турибди.*

*- Ана энди айт-чи, нега сендан қўрқшим керак эди? - буйруқ
оҳангида сўрадим.*

*- Узр. - қизиқ нега узр сўраяпти? - Мен айбдорман. Сен мени бу
ҳолатда кўришингни истамагандим. Ахир мен сенга дахшатли
кўринган бўлсам керак.*

*Мен Эдварднинг қўлини орқасига қилиб эҳтиёткорларча менга
яқинлашганини эсладим.*

Гўё у тезроқ ҳаракат қилса мен қўрқиб қочиб кетаман...

*- Жиддий айтаяпсанми? - ниҳоят сўрадим мен. - Сен... нимага?
Сен мени қўрқита оласанми?*

- Ниқиллаб кулдим.

*Бу кулганим менинг титраётган овозимни яшириб анча табиий
чиқди. Ва бу эркин жаранглади.*

*Эдвард менинг иягимни тутиб бошимни кўтариб юзимга
қаради.*

*- Белла, ахир мен... - жимиб турди-да, сўнг гапини тугатди: -
Ахир мен кўз олдингда онгли мавжудотни ўлдирдим. Наҳотки сен
бундан қўрқмаган бўлсанг? - у хўмрайди.*

*Мен елка қисдим. Елка қисиш ҳам яхши: бу менга барибир деган
эркин ҳаракат.*

*- Ҳеч ҳам. Мен фақат Сетдан ҳавотир олдим. Унга ёрдам
бўлсин деб қўлимдан келганини қилдим... - мен унинг юзида
кутилмаган заҳархандаликни кўриб жимиб қолдим.*

*- Ҳа. Бу тош билан қилган қилгилигинг! Сен мени сал қолса
юрагимни ёриб ўлдирардинг?*

Бунақа ишларни қилиш ярамайди!

Унинг жаҳлдор сўзлари менинг томоғимдан бўзгандек бўлди.

- Мен ёрдам бермоқчи эдим... Сет ахир жароҳатланганди...

- Сет барибир ўз жароҳатини ўзи тузата оларди! Бу бир ҳийла эди. Сен бўлсанг – Эдвард бошини лўқиллатиб гапини тугатишига сўз излади. - Сет сен нима қилганингни кўрмай қолди, шу сабаб ўзим арашишига тўғри келди. Мана энди у Райлини бир ўзи гумдон қила олмаганидан бироз хафа.

- Сет... тузала оладими?

Эдвард қуруққина бош чайқади.

- Бўлмасам-чи...

Биз иккимиз Сетга қарадик, бизга эътибор бермасликка уриниб гулҳанга қараб ўтирарди.

Унинг ҳар бир туки ўзига бўлган гурур ва мамнунликдан ялтирарди.

- Мен қаердан билиб ўтирибман? - ўзимни оқладим. - Ўзимни мана шу бўлаётган жараёнда жим-жит ҳаракатсиз гувоҳ бўлиб ўтиришини истамадим-да. Ҳали қараб тур, вампир бўлиб олай, катта жанглари ўзим уюштириб бераман!

Эдварднинг юзида кучли ҳислар гирён ура бошлади. Ниҳоят ҳайрат устун келди.

- Катта жанглари? Нима сен янги уруш очмоқчимсан?

- Йўғ-а, ҳазил-ку бу? Шунчаки!

Эдвард хўмрайди, аммо мен унинг еттинчи фалакда учиб юрганини сездим. Иккимизнинг ҳам бошимиз бахтдан айланарди.

Ҳаммаси тугади!

Ёки йўқми?

- Тўхта-чи... Ўшанда нима дегандинг?

Мен юзимни буриштириб Виктория пайдо бўлмагунича нима ҳақида гаплашганимизни эслашга уриндим. Яъники мен энди Жейкобга нима дейман? Менинг иккига айрилган юрагим қаттиқ оғриди. Ишонини қийин, аммо энг ёмони ҳали олдинда мени кутиб турарди. Мен жасорат билан олдинга қадам ташладим:

- Нимаси мушкул буни? Элис аниқ муддатни белгиласа бўлди-ку. Ва ўзинг ҳам вақт кам дегандинг. Нимага вақт кам қоляпти? - Хўш? - шошилтирардим.

- Ҳа, шунчаки, - тезда жавоб қилди Эдвард. - Энди кетсак ҳам бўлади...

У мени ортига опичлаб олмоқчи бўлди, лекин мен нари қочдим.

- Яна қанақа шунчаки?

Эдвард кафти билан яногимни тутди.

- Бизда бир дақиқа ҳам вақтимиз йўқ. Шундай экан ваҳима қилмасдан сакра менга. Айтдим- ку қўрқишга ҳеч нима йўқ, тушундингми? Сен менга ишонишинг мумкин.

Мен бош чайқадим, ўз ҳадигимни яширишга уриндим: қачонгача буни асрай оларканман?

- Қўрқиш керак эмас. Ҳаммаси яхши.

Эдвард лабини қимтинди, айтишга сўз излади. Ва Сетга қаради, худди Сет уни чақиргандек бўлди.

- У нима қилаяпти? - сўради Эдвард.

Сет ташивишли гириллади. Сочим тикка бўлди.

Далада оғир сукунат чўкди.

- Йўқ! - беҳос оҳ тортиб юборди Эдвард ва кўз кўрмас нарсани тутиб қолмоқчидек қўл силтади. - Керак эмас!

Сет бутун танасини титратиб оғриқдан ингради. Шу сонияда Эдвард ерга тиззалаб ўтириб қолди: оғриқдан бошини чангаллади.

Мен ҳам қичқирганимча ерга йиқилиб Эдвардни ушлаб юзини ўзимга қаратишга уриндим.

Менинг терлаган қўлим унинг мрамар юзида тойиб кетди.

- Эдвард! Эдвард!

У менга назар солди ва оғриқдан тишини гижирлатиб турди.

- Ҳаммаси жойида. Биз билан ҳаммаси яхши. Бу... - Эдвард яна жимиб қолди ва бўжмайди.

Сет оғриқдан увиллади.

- Нима бўлаяпти? - чинқирдим мен.

- Ҳеч нима ҳаммаси яхши бўлади, - хўрсинди Эдвард. - Сэм... унга ёрдам бер...

Сэмнинг исмини эшитиб Эдвард Сет ҳақида эмас бошқа нарса ҳақида гапирганини

тушундим: ҳеч қандай кўзга кўринмас ёғийлар бизга ташланмаётганди. Бу сафар кулфат бу ерда содир бўлмаганди.

Эдвард «биз» деганида, тўданини назарда тутаётганди.

Менинг бир жазавам ёниб тугагани учун асло қилт этмай қолгандим. Мен тош қотганимча ерга йиқилдим. Эдвард мени тутиб қолди ва тошга қуламадим. Мен унинг қўлида турардим.

- Сет! - қичқирди Эдвард.

Сет ерни уриб ҳозир ўрмонга чопиб кетадигандек шайланиб турарди.

- Йўқ! - буйруқ берди Эдвард. - Уйга қайт! Ҳозироқ. Ва тезроқ! Бўри ириллади ва бошини бошқа томонга қараб ога бошлади.

- Сет, менга ишон.

Улкан бўри бир сония Эдварднинг кўзига тикилиб турди-да, ортига ўгирилиб алам билан шарпадек ўрмон аро шўнгиб гойиб бўлди.

Эдвард мени маҳкам бағрига босиб қоп-қора ўрмон бўйлаб уча бошлади - фақат Сетнинг ортидан эмас бошқа томонга қараб чопиб кетарди.

- Эдвард... - менинг нафасимга ҳаво тиқилгани учун зўрға гапирардим. - Нима бўлаяпти?

Сэм билан нима бўлибди? Қаяққа кетаяпмиз? Нима бўлди?

- Ўзимизникиларни олдига қайтишимиз керак. - тинчгина гапирарди у - Биз ҳаммаси тез орада содир бўлишини билардик. Эрталаб Элис бунни кўрган экан, шу сабаб Сэмга Сет орқали айтишини хабар қилганди. Вольтуридагилар аралашишга аҳд қилибди.

Вольтуридагилар!

Буниси энди ортиқча! Шунчаки ақлга сизмайдиган нарса-ку бу...

Дарахтлар орқада қолар, Эдвард ҳеч бир қийинчиликсиз учишимиз учун тўсиқлар узра сакраб чопарди.

- Ҳавотир олма. Улар биз учун келишмаган. Оддийгина бир гуруҳ вазиятни билиш учун келган. Ҳеч бир қўшимча иши йўқ, ўзларини ишини қилгани келган. Аслида уларнинг пайдо

бўлиши жуда вақтида бўлди. Олдинроқ қаерда эдилар. - Эдвард тиллари орасидан ириллаб гапирарди. - Вольтуридагилар пайдо бўлсинчи, уларнинг фикрини ўқиб кўраман.

- Айнан шу сабабдан қайтаяпмиз? - пичирладим мен.

Бунга кучим етармикан? Кўз ўнгимда қора ёпинчиқларнинг совуқ жимирлаши кўриниб кетди. Ақлдан озмасам эди!

– Ҳа, фақат шунга эмас. Ҳозир ҳавфсизлик учун ҳаммамиз бир жойда бўлганимиз маъқул.

Вольтуридагиларда бизга ҳужум қилишга баҳона йўқ, аммо... улар билан Жейн ҳам бирга. Агар у мен сен билан бошқа ерда эканимни билса, у бундан шабҳали баҳона тайёрлаши мумкин.

Худди Виктория каби Жейн ҳам мени сен билан эканимни англайди. Албатта Деметрий ҳам унинг ёнида, Жейн ундан мени топишини сўраб қолиши тайин...

Мен бу исмни эшитишни, ўша ёш боланикига ўхшаши қизил чеҳрали юзни эслашни ҳам истамасдим. Томоғимда галати ингроқ янгради.

– Тинчлан, Белла, тинчлан. Ҳаммаси яхши бўлади. Элис буни кўрди.

Элис нимани кўрди? Аммо унда... бўрилар қани? Тўда қаёққа даф бўлди?

– Тўда қани?

– Уларнинг зудлик билан кетиши керак бўлиб қолди.

Вольтуридагилар бўритуслар билан бўлган аҳдномамизни тан олишмайди.

Мен иситмага тушгандек қалтирадим.

– Чин сўзим, ҳаммаси яхши бўлади, - ваъда берди Эдвард. -

Вольтуридагилар уларнинг ҳидини билишмайди: энг қизиги улар ҳали бундай мавжудотларга дуч келишмаган. Тўда ҳавфсизликда.

Мен унинг изоҳларидан ҳеч нимани тушунмадим. Кўрқув мени фалажлаган эди.

«Биз билан ҳаммаси жойида», - деди Эдвард... ва Сет оғриқдан увиллаган эди...

Эдвард менинг биринчи саволимга жавоб бермади, мени Вольтуридагилар билан чалғитди...

Мен қоя лабида зўрга осилиб турган заррага ўхшардим - энг сўнгги эпкин ҳам мени ҳалок этиши мумкин эди.

Дарахтлар шу қадар тез учиб ўтарди-ки, кўзимга зумрад жило тараларди.

- Нима бўлди? - пичирладим мен. - Сал аввал. Сет сенга нимани хабар қилди? Сен ҳам оғриқдан ўтириб қолгандинг-ку?

Эдвард секинлашди.

- Бўлди-да! Нима бўлди ахир, гапира қолсанг-чи!

- Ҳаммаси тугади. - Эдвард шунақа тезликда чопардики, менинг кийимимда шамол ўйнади. - Бўрилар ўзларининг битта рақибини саноқда кўрмай қолибди... ҳаммасини тинчитдик деб ўйлашган. Элис эса албатта ҳеч нарсани кўрмаган...

- Нима бўлди?!

- Янгилардан биттаси яшириниб олган экан... Ли уни топиб олган: унга ёлғиз ҳужум қилган кўринади.

- Ли... - такрорладим. Кучим адо бўлиб сўлайиб қолаёздим. - У ҳозир қанақа аҳволда?

- Ли у қадар жароҳатланмаган, - деди Эдвард.

Мен секин унга қарадим.

«Сэм... унга ёрдам бер» - деган эди Эдвард.

- Деярли келдик. - Эдвард қанақадир тепалик ёнига келди.

Мен истамай унинг нигоҳи билан дарахтлар узра буруқсиб турган бинафшаранг булутга қарадим. Булут? Шундай қуёшли кунда-я? Ха-я, бу булут эмас, биз тоғда ёққан каби қуюқ гулҳандан чиққан тутун-ку.

- Эдвард, - пичирладим мен деярли сассиз - Барибир кимдир азият чеккандир.

Мен ахир Сетнинг увиллаганини эшитдим-ку.

- Ҳа, - пичирлади у.

- Ким? - сўрадим мен, жавобни эса биладигандекман.

Эй Худо, мен жавобни биламан. У бўлмасин-да!

Дарахтлар камайиб биз ялангликка чиқиб келдик.

Эдвард дарров жавоб қилмади.

- Жейкоб, - деди у.

Мен ақлдан озгандек бошимни чайқадим.

- Албатта ундан бошқа ким ҳам бўларди... - пичирладим.

Ва бир силкиниб кўринмас чоҳга қуладим.

Кўз олдим қоронгулашди.

Бунга қадар совуқ қўлларнинг тафтини сезгандек бўлдим. Бир жуфт қўллардан ҳам кўпроққўллар эди булар. Мени қучоқларига олишганича кўтариб туришар, пешонамни силашарди, бошқаси эса кафтимни силарди.

Кейин эса овоз эшитдим: аввалига наст садо, аста-секин кучайиб борарди, аллаким радиоприёмникнинг қулогини тинмай шангилатиб бурарди.

- Карлайл, ахир беш дақиқа ўтди, - ташвишланди Эдвард.

- Эдвард, у бунга тайёр бўлганда хушига келади. - Карлайлнинг овози ҳар доимгидек аниқ ва ишонч билан янгради. - Бугун унга жуда оғир кун бўлди. Асаблари ҳам дош бермаган.

Хушига келишига унга вақт бер.

Хатто хушимга келган дамда ҳам мен оғриқлар гирдобидан халос бўла олмайман. Мен ахир мана шу зулматнинг бир қатрасида яшаяпман-ку.

Мен ўзимни танамдан алоҳида ҳолатда ҳис этдим. Онгимнинг қай бир бурчагида ўз ўқини йўқотган миллар мисоли беҳуда чарҳ урардим. Қирғоғини йўқотган кема мисол сарсон сузардим. Ўйлашни истамасдим: бу жуда оғриқди эди. Ва унданам азоблисиз, бу оғриқдан ҳеч қаяёққа қочиб қутула олмасдим.

Жейкоб.

Жейкоб!

Йўқ, йўқ, фақат бу эмас, йўқ...

- Элис, қанча вақтимиз бор? - асабий сўради Эдвард: Карлайлнинг далдаси унга таъсир қилмаганди.

Қаердандир Элиснинг чақноқ овози келди.

- Яна беш дақиқа. Белла кўзини ўттиз етти сониядан сўнг очади. Ишончим комил, у бизни ҳозир эшитаяпти.

- Белла, қизалогим мени эшитаяпсанми? - майин сўради Эсми. - Энди буткул ҳавфсизсан.

Мен буткул ҳавфсизман - бу нимани ўзгартирарди?

Муздек ва жуда қадрли овоз қулогим остида янгради ва Эдвард шивирлади:

- Белла, у тирик қолади. Жейкоб Блэк тузалаяпти. У билан ҳаммаси яхши бўлади.

*Озриқларим адо бўла бошлаган пайт мен танамга қайтдим.
Қовоқларим кўтарилди.*

*– Белла, ва ниҳоят! - енгил сўниши билан оҳ тортиб юборди
Эдвард ва лабини лабимга босди.*

– Эдвард, - пичирладим мен.

– Мен шу ердаман.

*Мен кўзимни очиб иссиқ ва ёқимли тилла кўзлар тубига гарқ
бўлдим.*

– Жейкоб тирикми?

– Ҳа, - деди ишонч билан.

*У мени тинчлантириши учун алдамаяптимикиан дея унинг
кўзларига диққат билан қарадим, аммо ҳеч нимани пайқамадим.*

– Мен ўзим уни кўрдим, - деди Карлайл.

*Мен бошимни ўгириб бир қанча масофа нарида турган инсонга
қарадим. Карлайл анча имони комилдек кўринарди - унинг сўзларидан
шубхаланиб бўлмайди.*

*– Жейкобнинг жароҳати у қадар ҳавфли эмас ва энг қизиги
жуда тезлик билан тузалаяпти.*

*Тўғри у жиддий жароҳат олди ва тузалиши бир неча кунга ҳам
етарди. Бу ердаги ишларни тамомлаб олай, бор кучим билан кўмакка
чопаман. Сэм Жейкобни одам қиёфасига киришга кўндираяпти: ана
шунда уни даволашим осонроқ кечарди. - Карлайл енгилгина кулди. –
Ахир мен ветеринар эмасман!*

*– Жейкобга нима бўлибди? - пичирладим мен. - Унга жуда
огирми?*

Карлайл яна жиддийлашди.

– Битта бўри тузоққа тушиб қолганди...

– Ли! - хўрсиндим мен.

*– Ҳа. Жейкоб эса уни итариб юбориб ўзи хужумга тушиб қолиб
ҳимояланмай қолганми, янгилардан бўлган газанда унинг ўнг
томонидан қаттиқ қучоқлаб анча суякларини синдириб юборибди.*

Мен оҳ тортиб юбордим.

*– Сэм ва Пол вақтида ёрдамга келишди. Жейкоб ўзини Ла-
Пушга келтиришиганида анча ўзига келиб қолганди.*

– У тузалиб кетади-а? - сўрадим.

- Ҳа, Белла. Ҳеч қандай асорати қолмайди.

Мен чуқур ҳўрсиндим.

- Уч дақиқа - наст овозда эслатди Элис.

Мен ўрнимдан туришига уриндим. Эдвард тушундими шартта мени турғизди. Мен атрофга аланг-жаланг қарадим.

Калленлар гулҳан атрофига доира бўлиб олишганди. Чўғлар деярли қолмаган фақат қуюқ бинафшаранг аралаш қора заҳарли тутун зумраданг майсалар узра осилиб турарди. Гулхан яқинидаги боиқалар билан Жаспер ҳам турарди. Тутун аро қуёш нури унинг терисига ҳам галати жило акс этарди. Жаспер олдинга сал қўл узатиб турарди. Бу соя орасида эса нимадир бор эди.

Мен яхшилаб қараганимдан кейингина Жаспер кимни пана қилиб турганини кўрдим.

Ялангликда саккизта вампир бор эди.

Гулхан ортидан дуд ичида битта қизалоқ қўлларини тиззасига букиб қараб турарди. У жуда ҳам кичкина эди, мендан ҳам кичкина. Тахминан ўн беш ёшлар атрофида озгин қора сочли эди.

Қизалоқ мендан кўзини узмасд, унинг кўзлари ҳам ҳаддан ташқари ёрқин қизил – ҳатто Райлиникидан-да ёрқинроқ қизил эди: улар қип-қизил алангали равишда ёниб турарди.

Эдвард менинг ҳайратимни сезди.

- У таслим бўлди, - тушунтирди менга. - Умрим бўйи бунақасини кўрмаганман. Бунақаси фақат Карлайлни қўлидан келади. Жасперга бу ёқмаяпти.

Мен қизалоқдан кўзимни узолмадим. Жаспер эринибгина елка бурди.

- У жароҳатланмадими? - пичирладим мен.

- Йўқ, шунчаки заҳар куйдираяпти.

- Уни тишлашдими? - қўрқиб кетдим мен.

- Жаспер бир вақтни ўзида ҳамма жойда бўлишига мажбур бўлди. Асосан Элисга ҳеч қандай ҳавф-хатар чанг солмаётганига имони комил бўлиши учун. - Эдвард бош чайқади. - Элис эса умуман ёрдамга муҳтож эмас аслида.

- Тентак, ўзича ҳимоя қилишига кимнидир топгиси келган-да! - Элис ёрига қараб масҳара қилгандек кўз ўйнатди.

Қизалоқ бошини қимирлатиб тўсатдан олдинга талпинмоқчи бўлди ва ҳайвондек ўкирди.

Жаспер унга қараб ҳамла қилгандек ириллаганди, у ерга ўтириб олиб тирногини ерга қадаб тисарилди. Жаспер ҳам у томон яна юриб олдига ўтириб олди. Эдвард мен билан қизчанинг орасига билмаган ҳолатда ўтиб олди, энди мен унинг елкаси оша қизалоқ ва Жасперни кўриб турардим.

Карлайл лаҳзада Жаспернинг ёнида бўлиб қолди ва ўзининг «кичик» ўглининг елкасига қўлини қўйиб жойини алмашди.

– Наҳотки ўйлаб кўрмадинг? - ҳар сафаргидек хотиржам гапирарди Карлайл. - Биз сени ўлдиришни истамаймиз. Агар ўзингни яхши тутсанг, албатта.

– Сизлар қандай қилиб бунга чидаяпсизлар? - ингради қизалоқ. - Мен уни хоҳлаяпман!

Ёрқин қизил кўзлар аввало Эдвардга чақчайди, сўнг эса менга тикилиб қолди. Аммо оғриққа чидай олмай ерни тирнади.

– Сен ўзингни қўлга олишинг керак, - қаттиқ тергади Карлайл. - Ўзингни бошқаришинг шарт. Бунга удалаш мумкин, фақат шундагина тирик қолишинг мумкин.

Қизалоқ анча тинчидими, ириллаб ерга термулиб қолди.

– Балки бу ердан нарироққа кетармиз? - дедим мен Эдварднинг қўлидан тутиб.

Менинг овозимни эшитиб қизалоқ яна оғриқдан ингради.

– Биз шу ерда бўлишимиз керак, - деди Эдвард. - Улар ялангликнинг шимол тарафидан ҳали замон келиб қолишади.

Қутургудек ураётган юрагимни босишга урилиб тутун босиб кетган даланинг шимол томонига тикилиб қолдим, аммо ҳеч нимани кўрмадим.

Бефойда излашларимдан сўнг яна ана у қизалоққа қарадим. У ҳамон телба кўзларини мендан узмасди.

Биз бир-биримизга тикилиб қолдик. Унинг тўқ қора сочлари калтагина эди, оҳакдек оппоқюзига ярашмайгина осилиб турар, уни чиройли деб бўлмасди, бор ҳуснини ҳам газаб ва ташналик бузиб турарди. Мен фақат ёввойи қирмизи кўзларга термулиб қолдим –

улардан кўзни узиб бўлмасди. Қизалоқ ёвуз бир жазава билан ҳар сония ичида менга талпингиси келиб қараб турарди.

Мен бир сонияга ўйланиб қолдим. Наҳотки бу кўзгу. Бу акс менинг келажакдаги аксим бўлса-чи?

Карлайл ва Жаспер изига қайтишди. Эмметт, Розали ва Эсми шошилиб мен, Эдвард ва Элиснинг атрофимни ўраб олишди. Ва албатта энг марказда Эдвард айтганидек мен.

Мен қийинчилик билан қонга ташна қизчадан кўзимни олиб яқинлашиб қолган маҳлуқларни излашга тушдим.

Ҳозирча ҳеч ким кўринмасди. Мен Эдвардга қарадим, аммо у ҳам менга бир қараб, олдинга қараган эди. Мен ҳам у каби олдинга қарадим, тутундан бошқа ҳеч нимани кўрмасдим.

Шу пайт тутун ораси сал-пал қорайди.

- Хм, - деган ҳиссиз ўлик овоз қоронғу чуқурликдан эшитилди.

Мен бир лаҳзага уни танидим.

- Ҳуш келибсан, Жейн, - совуққина ҳурмат тариқасида деди Эдвард.

Қора соялар яқинлашгани сари тутундан тўлиқ чиқиб келишди. Мен Жейнни энг ўртада юришини билардим: энг қоп-қора ёпинчиқ кийган кичкинагина вужуд - атрофидагилар эса ундан нақ уч баробар катта эдилар. Ёпинчиқ ичидан Жейннинг оппоқ юзчаси аранг кўринарди.

Унинг ортидан бўзранг ёпинчиқ кийган тўртовлонни ҳам мен жуда яхши танийман. Хатто шубҳали қарашиларимни улардан уза олмаётган бир пайтимда, Феликс менга қараб кўзини қисиб қўйди ва жилмайди.

Жейн шошилмай ҳамма Калленларга қараб чиқди, сўнгра гулхан бўйидаги қизалоқни кўриб қолди: қизалоқ яна бошини ҳам қилиб олди.

- Бу яна ким бўлди? - Жейннинг овози ўта совуқ ва ҳиссиз эшитилди.

- У таслим бўлди, - тушунтирди Эдвард.

Жейннинг тўқ кўзлари Эдварднинг юзига қадалди.

- Таслим бўлди?

Феликс ёнидаги соя билан кўз уриштириб олди.

- Карлайл унга имкон берди, - елка қисди Эдвард.

- Ким қондани бузса унга имкон берилмайди, - бепарво оҳангда кариллади Жейн.

Ана шунда Карлайл қўшиб қўйди.

- Унда бу сизнинг ишингиз. У қанчалик бизга ҳужум қилмоқчи бўлса ҳам, мен уни ўлдира олмадим. Унга ҳеч ким ўргатмаган, - вазмин гапирарди у.

- Бу муҳим эмас, - хўмрайди Жейн.

- Нима десанг шу.

Жейн газабланиб Карлайлга қаради. Зўрга ўзини тийиб ўзидан яна бепарво башара ясаб олди.

- Аро сизнинг ҳудудингизгача етиб боришимизга умид қилганди, Карлайл. У сенга салом йўллади.

Карлайл бош иргиди.

- Агар сен ҳам саломимни етказсанг бағоят хурсанд бўлардим.

- Албатта, - жилмайди Жейн.

Унинг юзи янада чиройли бўлиб кўриниб кетди.

Жейн тутунга қаради.

- Бугун сиз бизнинг ишимизни қойилатиб бажарибсизлар... катта қисмини. - у асирагақаради. - Ўта кучли қизиқиш билан сўраяпман, улар нечта эди? Сиэтлда улар роса қутуришиган бўлса керак.

- Бу қизни ҳисобга олмаганда ўн саккизта, - жавоб қилди Карлайл.

Жейннинг кўзлари тухумдек катталашиб кетди. У яна гулханга қаради ва ўлчамини олишга тиришди. Феликс ва иккинчи анави соя анча пайт мунгайиб турдилар.

- Ўн саккизта? - шубҳа билан сўради Жейн.

- Ҳаммаси жуда гўр, - ясама кулиб қўйди Карлайл. - Ҳеч нарса қила олишмади.

- Ҳаммаси янгиларми? - дарров сўради Жейн. - Унда уларни ким айлантирган?

- Уни Виктория дейишарди, - бепарво жавоб қилди Эдвард.

- Дейишарди?

Эдвард калласини кериб ўрмоннинг шарқ томонига имлади. Жейн у қаратган тарафга тикилиб қаради. Иккинчи тутун устуни? Мен ўзимнинг жумбоққа тиши ўтмагандек ҳис қилдим.

- Яъники Виктория бу ўн саккизтани ичига қўшилмаган-а?

- Йўқ. У билан яна биттаси бор. Мана бу қизалоқдек гўр эмас, таҳминан бир йилча яшай олган янги.

- Йигирмата! - деди Жейн. - Викторияни ким тинчитди?

- Мен, - жавоб қилди Эдвард.

Жейн кўзи билан сузилиб қараб қўйди. Кейин гулхан бўйидаги қизчага қаради.

- Хўш, сен, - деди Жейн, ва ўлик кўзлари билан ёвузларча қаради.

- Исминг?

Қизалоқ газаб билан қаради ва тишини маҳкам қисди.

Жейн беғубор фариштадек жилмайиб жавоб кутарди.

Қизалоқ тўхтовсиз инграр ва тўлғонар, мен эса қулоқларимни ёпмаганимга афсус қилдим.

Қулогим остида жуда кучли ингроқ янграганиди. Эдвард газаб билан Жейнга қараб турарди-ю

анави қизалоқнинг юзида бир маҳаллар Эдвардга қилишган азоб оқимидаги ифодани кўрдим.

Ўшанда менинг кўнглим ағдарилган эди. Элис ва Эсмига қарадим: улар беҳис чеҳрада эдилар.

Ниҳоят тош ёрилди.

- Исминг, - такрорлади Жейн ёқимсиз буйруқ оҳангида.

- Бри, - талвасага тушган қизалоқ ингради.

Жейн жилмайди ва қизалоқ яна инграй бошлади. Мен то ингроқлар тинчигунча нафасимни ичимга ютиб ўтирдим.

- У нима истасанг шуни айтиб беради, - деди Эдвард тиши орасидан ириллаб. - Бу учун уни қийнашинг шарт эмас.

Жейн унга ўлик кўзлари билан қаради ва табассум акс этди.

- Биладан, - деди у ва яна ёш вампирга қаради.

- Бри, у рост гапирдимми? - унинг овози яна музлатарли эди. - Сизлар йигирмата эдингизми?

Қизалоқ титраб қалтирагандек ерни чангаллади.

- Йигирмата ёки ўн тўққизта, балки кўпроқдир, - тез тез гапира кетди у. - Билмайман! – у бошини ёпиб олди, бу жавоби яна жазоли бўлади деб қўрқаётганди. - Сара ва яна биттаси, уни исми эсимда йўқ, йўлда уришиб қолишганди...

- Виктория дегани - сизларни айлантирганми?

- Билмайман. - Қизалоқ титради. - Райли ҳеч қачон унинг исми билан атамасди. Мен ўша кеча нима бўлганини кўра олмаганман... қоронғу эди, ҳам жуда оғриқли... - Бри қалтиради. -

Райли бизни у ҳақида ўйламаслигимизни хоҳларди. Йўқса бизнинг фикримизни кимдир эшитиб қоларкан...

Жейн Эдвардга қараб қўйди, кейин Брига кўз тикди.

Виктория анча яхши тайёргарлик кўрган эди. Агар у Эдварднинг изидан келмаганида, бизҳеч қачон унинг айнан нимага талпинганини билолмасдик...

- Менга Райли ҳақида гапириб бер, - буюрди Жейн. - Нима учун сизларни бу ёқа бошлаб келди?

- Райли айтдики, биз мана бу сариқ кўзликларни йўқ қилишимиз керак экан, - шошилиб гапира кетди Бри. - Бу умуман қийин иш эмас деб бизга айтганди. Бу шаҳар уларга тегишли экан. Агар биз уларни ўлдирсак шаҳардаги ҳамма қон бизники бўлар экан. Кейин у бизга унингҳидини берди. - Бри бармоғини менга ниқтаб кўрсатди. - Райли у мана шулар билан бирга эканлигини, қизни топсак уларни ҳам топшишимизни айтганди. Ва бизга ҳаммадан олдин уни қўлга киритишимизни буюрди.

Эдвард суякларини қисирлатиб қўйди.

- Ҳа, Райли топшириқнинг мушкуллигини яхши ҳисобга олмабди, - деди Жейн.

Бри енгилгина бош қимирлатиб қўйди ва бошқа оғриқ бўлмайдидея умид билан ўтириб олди.

- Мен нима бўлганини билмайман. Биз икки гуруҳга бўлингандик, аммо иккинчи гуруҳ қайтиб келмади. Ва Райли ҳам изсиз йўқолди: ёрдам бераман деб ваъда берганди, аммо ёрдам бермади. Кейин ҳаммамизни битта битталаб ўлдирди. - У ниқиллаб йиғлашга тушди. – Мен қўрқиб кетдим. Қочиб кетмоқчи эдим. Ана шунда анави, - у Карлайлни кўрсатди, - Агар мен

қаршилик қилмасам менга тегинишмаслигини айтди.

- Эх, қарор қабул қилиш уларнинг қўлида эмас, қизалоқ, - деди Жейн майин бир овозда. -

Жиноятчилар жазоланиши шарт.

Бри тушунмагандек унга қаради.

Жейн Карлайлга қаради.

- Сиз ҳаммасини тинчитганингизга ишончингиз комилми? Унда иккинчи гуруҳ қаерда?

Карлайлнинг юзи ифодаси ўзгармади.

- Биз ҳам бўлингандик, - бош ирғади у.

Жейн енгил кулиб қўйди.

- Тан олишим керак, сиз бизни ҳайрон қолдирдингиз. - унинг ортидаги катта қора сояли биттаси тўнғиллади. - Ҳеч қачон бундай катта жангда битта ҳам йўқотишсиз соф галабага эришганларни кўрмаганман. Сиз ҳужум бўлишини билгансизми? Сизнинг ерингизда бундай

тажаввузкорлик камдан кам ҳолда бўлади. Ва бу ерда бу қиз нима қиляпти? - Бир лаҳзага

Жейн истамайгина менга кўз ташлади.

Мен қалтирадим.

- Виктория Белладан қасос олмоқчи эди, - секингина тушунтирди Эдвард.

Жейн худди бахтли гўдакдек жилмайди.

- Менимча бу қиз ҳаммани кутилмаган ишлар қилишга ундаяпти, - изоҳ берди у, катта оғзини очиб жилмайди, мен эса совуққина қилиб ичимда "Башаранг қурсин, ўлик кўз" деб сўкдим.

Эдвард таранглашди. У қандай қилиб Жейнга эътибор қилганини англадим.

- Сен бунга қила олмасмидинг? - зиддиятли равишда сўради у.

Жейн яна жилмайди.

- Шунчаки текшириб кўрдим. Афсуски унга ҳеч қанақа зарар етказиб бўлмас экан.

Мен севиндим. Худога шукурки, мана шу нотабийлигим мени яна бир бор Жейннинг азоб оқимидан асраб қолди. Оҳирги марта учрашганимизда ҳам менга таъсир қилмаганди.

Эдвард мени қўлимни қаттиқроқ қисди.

– Унда бу ерда қиладиган ишимиз қолмабди. Ғалати, - деди Жейн ҳиссиз овозда. – Кераксиз бўлиб қолишни жуда ёмон кўраман. Афсус биз шундай жангдан кеч қолибмиз. Менимча бу ерда томоша қилишга арзийдиган манзара бўлган.

– Ҳа, - тезда жавоб берди Эдвард ва бемалол аччиқ-аччиқ гапирди. - Аммо сизлар анчагина яқинимизда эдингиз, шекилли. Афсус ярим соат олдин келмабсизлар-да. Балки ўшанда ўз топшириқларингизни адо этган бўлармидингиз.

Жейн Эдвардга диққат билан тикилиб қолди.

– Ҳа, афсус, бунақа бўлишидан хафаман.

Эдвард бош ирғади: унинг шубҳаси рост чиққан эди. Жейн Брига ўгирилди.

– Феликс? - эринибгина чақирди у.

– Шошма, - аралашди Эдвард.

Жейн қошини бурди, аммо Эдвардга эмас, Карлайлга қаради:

– Биз унга қонун қонидани тушунтирамиз. Менимча у рози. Ахир у хатто унга нима қилишаётганига ҳам ақли етмаган.

– Албатта, - қўшиб қўйди Карлайл. - Биз уни васийликка олишга тайёрмиз. Жейннинг юзида ҳайрат ва шодлик бирдек акс этиб кетди.

– Биз истисно қилмаймиз, - деди у. - Ва иккинчи имкон ҳам бермаймиз. Бу анъанани бузади.

Ҳа, айтганча... - у бирдан менга яна қаради. Унинг лўппи юзида совуқ бир ифода кўринди. – Кай ҳануз Беллани нега одам эканлигига қизиқаяпти. Эҳтимол у меҳмонга келишни истаб қолар.

– Кун белгиланган, - овозини кўтарди Элис. - Эҳтимол бир ойлардан сўнг ўзимиз сизларникига меҳмонга борармиз.

Жейннинг табассуми ўчиб қолди. Элисга қарагиси ҳам келмай, парвосиз Карлайлга қаради.

– Сизни кўрганимдан хурсандман, Карлайл. Мен бўлсам Аро муболага қилди деб ўйлаган эдим. Ҳа, майли кўришгунча...

Карлайл бошини чайқаб оғриқдан юзини буриштирди.

– Феликс, тинчит! - деди Жейн ва Брига им қилди. - Мен уйга қайтмоқчиман.

- Қарама, - пичирлади Эдвард қулоғимга.

Менга буни айтишни кераги йўқ эди. Бир кунда шунчасини кўриб қўйдим - бир умрга етади. Мен кўзимни юмдим ва Эдварднинг кўксига юзимни босдим. Эссиз қулоқларимни беркитмабман!

Пастгина оғир жаранг эшитилиб бир нарса қарс этиб синди ва атрофни яна ёқимсиз сукунат қоплади.

Эдвард секингина менинг елкамни силаб қўйди.

- Кетдик, - деди Жейн.

Мен айна пайтда кўзимни очибман - кўз ўнгимда анави соялар саробдек узоқлашаётганди.

Ҳавода яна ёқимсиз ҳид таралди.

Кулранг ёпинчиқлар қуюқ тутун ичида зойиб бўлдилар.

XXVI боб. Одоб-ахлоқ

Элиснинг ванна хонасидаги кўзгу қаришиси ҳар қандай кўринишни ўзгартиришга қодир бўлган турфа хил пардоз-андоз воситаларига тўлиб тошган эди. Бу уйдаги гўзал кўриниш ва ёқимли теридагиларни инобатга олсак буларнинг ҳаммаси менга сотиб олинганини осонгина сезиш мумкин эди. Мен аҳмоққа ўхшаб ёрлиқларни битталаб ўқир эканман, Элисдан фигоним фалак эди: шунча пулни сарфлаб нима қилади?

Каттакон тошойнага қарамасликка ҳаракат қилардим.

Элис ҳудди сузаётгандек бир текисликда сочимни тарарди.

- Бўлди етади, Элис, - шундай бўлса ҳам номига гапирдим. - Мен Ла-Пушга боришим керак.

Жейкобни кўриш учун бироз кутишимга тўғри келди, ҳали дадам Билли амакиникидан энди кетаётган эди! Ва ҳар бир дақиқалар мен учун абадиятдек туюларди: ахир Жейкоб нафас олаяптими ёки йўқми мен ҳали билмайман. Шу сабаб аввало шахсан ўзим бориб Жейкоб тириклигига ишончим комил бўлиши керак. Энг қизиги мен гўёки тунаб қолгандек кўринишим ҳам керак. Энди нима фарқи бор?..

- Жейкоб ҳануз беҳуш, - жавоб берди Элис. - Агар ўзига келса Карлайл ёки Эдвард телефон қилади. Ҳар қандай ҳолатда ҳам сен аввало даданг билан кўришишинг керак. У Билли билан бўлганда

Карлайл ва Эдвардни ҳам кўрган ва уларнинг сафардан қайтган деб тахмин қилади.

Шу сабаб ҳам уйга қайтишинг керак.

Мен аллақачон ўз ролимни пухта ўзлаштирганман ва айтиб берадиган воқеаларни ҳам бемалол шариллатиб сўзлаб беришим мумкин.

- Хўп, барибир Жейкоб ўзига келганида уни ёнида бўлишим керак.

- Сен ҳозир даданг ҳақида ўйлашинг керак. Ҳали вақтинг етарли сени, - узр, мен сени тушуниб турибман, янада майинроқ қилиб айтганда, - ўзингни бурчларингни чалкаштириб юборма. - Элис жиддий гапирарди. - Ҳозирда энг муҳими даданг ҳеч нарсадан шубҳаланмаслиги. Аввалига сен ўз ролингни пухтагина ўйна, ундан сўнг эса бемалол ўйлаганингча иш тут. Калленлар доим ўз бурчларини тўла тўкис ижро этадилар.

Албатта, у ҳақ.

- Уйингга бор, - деди Элис. - Даданг билан гаплаш.

Беҳабарлигингга ишонтир. Зора у сен

билан ҳаммаси жойидалигига амин бўлсин.

Мен ўрнимдан турдим ва оёғим жимирлаб кетди - узоқ ўтираверганимдан оёғим толиб кетганди.

- Бу кўйлак сенга жуда ярашди, - пичирлади Элис.

- Кўйлакми? Ҳа-я, яна бир марта раҳмат бу янги кўйлак учун, - дедим мен одоб доирасида чин дилдан миннатдорчилик билдириб.

- Сен ахир бирор янги нарса билан исботлашинг керак-ку, - қақиллади Элис кўзлари чақнаб. - Қанақасига шунча бозорлик қилиб ўзига янги нарса сотиб олмай қуппа-қуруқ қайтиб келиши? Ҳа айтганча, кўйлак сенинг юзингга жуда мос келади.

Мен лақиллаб ўтирмасдан ўзимга қараб олдим, Элис доим мени безантириб юборади.

Ҳаёлларим яна тўзғиб кетди...

- Белла, Жейкоб билан ҳаммаси жойида, - деди Элис, менинг миямдаги фикр ўйларни осонгина топди. - Ҳеч қаёққа шошма. Агар сен Карлайл қанча миқдорда морфей берганини билганингда ва унинг

ҳарорати сабаб қанча вақтда тез эриб таъсир этишини ҳам ҳисобга олсак

Жейкобинг ҳали бери кўзини очмайди.

Асосийси у оғриқларни ҳис этмайди. Ҳозирча ҳис қилмайди.

- Сен ўз пардозинг ҳақида яна бирор нима айтишини истамайсанми? - яна қизиқиб кетди

Элис. - Сенга жуда ярашаяпти.

Мен уни нимага қизиқишини яхши биламан. Аммо ҳозир мени бошқа нарса қийнаяпти.

- Мен ҳам шунақа бўлиб қоламанми? - секингина сўрадим мен. - Худди ана у қизалоқ Бриддек?

Ғамхўрлик мен истаганимдан ҳам кўпроқ бўлса-да, ана у бечора қизалоқнинг ҳаёти тугагани мени қаттиқ изтиробга солганди. Мени еб қўйишга тахт турган ажаловар кўзлар.

Элис менинг қўлимни силаб қўйди.

- Ҳаммада ҳар хил кечиши мумкин. Аммо шунга яқинроқ.

Мен ўзимни шунақа тасаввур қилиб кўрдим.

- Бу ўтиб кетади, - ваъда берди Элис.

- Қанчалик тез?

- Қанчадир йиллар керак бўлади, баъзан эса ундан ҳам тезроқ, - елка қисди у. - Балки сенда буткул бошқача бўлиши ҳам мумкин. Мен ҳали ўз хоҳиши билан айланганни кўрмаганман, балки сенда ўзгача кечар. Қизиқ, сенда илк марта тажриба қиларканмиз.

- Ҳа, жуда қизиқ, - тўнғилладим мен.

- Биз сени жиннилик қилишингга йўл қўймаймиз.

- Биламан. Сизларга ишонаман. - овозим ўликдек ҳиссиз чиқди.

Элис ҳўмрайди.

- Агар сен Карлайл ва Эдвардан ҳавотир олаётган бўлсанг, менинг ишончим комил улар беҳатар ҳолатда. Ўйлашимча, Сэм бизга ишонишни бошлаган... айниқса, Карлайлга. Бу яхши.

Менимча, Карлайл тўғирлаш учун Жейкобнинг баъзи суякларини синдирганида сал-пал жанжалли муҳит бўлиб қолганди...

- Элис, худо ҳаққи!

- Узр.

Жейкоб жуда тезлик билан тузалаяпти экан, унинг синган жойлари ҳам тез бита бошлайди.

У ҳозир беҳуш, аммо ўйлашдан барибир тўхтаётгандай олмайди.

– Элис, сендан бир нарса ҳақида сўрасам бўладими? Келажак ҳақида?

У кутилмаганда таранглашиб тек қотди.

– Сен аҳир у қадар узоқни кўра олмаслигимни биласан-ку.

– Йўқ, мен бунга эмас. Бошқа нарсани сўрамоқчи эдим. Баъзан сен менинг келажакимни кўра оласан, қандай қилиб? Нега қолганлар эса ўз таъсирини ўтказишга олмайдилар: масалан Жейн, Эдвард ёки Аро... - мен бўлганимча саволимга жавоб кутардим: ахир қанақадир томони бўлиши керак-ку.

Мана Элис ҳам саволимга қизиқиб қолди.

– Белла, Жасперни ҳам унутма: у бошқаларнинг танасига таъсир эта олганидек сенинг танангга таъсир эта олади. Қанақа фарқи борлигини айтайми? Жаспер одамнинг танасига таъсир этади - у ўз вақтида ёки таъсирлантиради, ёки тинчлантиради. Бу пучҳаёл иллюзия эмас.

Мен эса натижаларни кўраман, сабаблар ёки ҳаёлларга элтувчи нарсаларни эмас. Бу ҳам идрокнинг ичига кирса-да, асло ҳаёлот ва иллюзия эмас, бу аниқ реал қарорлар натижаси.

Жейн, Эдвард, Аро ва Деметрий - ҳаммаси, бажарадиган нарсалар эса бошинг ичидаги жараёнларга таъсир қилади. Жейн шунчаки ҳаёлий оғриқ ярата олади. У умуман танага жисмоний азоб йўллай олмайди. Шу сабаб сен ҳеч нимани сезмайсан. Энди билдингми?

Сенинг шахсий тафаккурингда сен буткул беҳавотирсан - у ерга ҳеч ким кира олмайди ва сенга тегина ҳам олмайди. Шу сабаб ҳам сен айлансанг қанақа янги ҳислатга эга бўларкансан дея ҳаммадан ҳам Аро кўпроқ қизиқиб кетаяпти.

Элис мени ростанам тинглаяптими ёки ҳаёл суриб ўтирибдими деб диққатлик билан қаради. Аслида эса унинг гаплари ҳавога учаётганди, асл мазмунини тушунмай мен ҳудди тушунаётгандек бош чайқаб ўтиргандим.

Элисни алдашни эпловмадим. У менинг яногимни силади:

– Белла, Жейкоб тузалиб кетади. Бунни мен келажакни кўрмасдан ҳам айта оламан.

Тайёрмисан?

– Яна битта савол. Келажак ҳақида, майлими? Икир-чикиригача шартмас, сал умум ҳулоса етади.

– Уриниб кўраман, - ўзига ишонқирамай жавоб қилди у.

– Сен ҳали ҳам мени қандай вампирга айланишимни кўра оласан-а?

– О, бу қийин эмас. Албатта кўраман.

Бош чайқадим.

Элис диққатлик билан менга қаради.

– Белла, наҳотки сен нима хоҳлашингни билмайсан?

– Биладан. Аммо ишонини хоҳлаяпман шекилли.

– Белла, сен бунга ишончинг комил бўлсагина мен ҳам ишончим амин бўлади. Агар кутилмаганда ўйланиб қолсанг, мени кўрадиганларим ҳам ўзгаради айна вақтида эса буткул йўқолиши ҳам мумкин.

Мен хўрсиндим.

– Йўқ, бунақа бўлмайди.

Элис мени қучоқлади.

– Мен ростанам афсусдаман. Сенинг ўрнингда ўзимни қўйиб кўра олмайман: чунки биринчидан мен келажакимни кўрганман, - бу Жаспернинг юзи эди. Ва мен уни қачонлардир барибир учратишимни билганман. Аммо мен сени ҳис эта оламан. Иккита яхшидан бирини танлаш бу жуда оғир ҳолат.

Мен унинг қўлини силаб қўйдим.

– Менга ачинишинг керак эмас.

Шундай одамлар борки ўзларининг сафида бўлмасанг сени жуда яхши ҳис эта оладилар ва тушунадилар. Шундай экан менинг ҳеч қанақа танловим йўқ - фақат битта меҳрибон бир юракни вайрон этиб кетишга маҳкумман, ва бунни бугуноқ амалга ошираман.

– Уйга кетдим.

Дадам мени уйда худди Элис айтканидек катта шубҳа билан кутиб турган экан.

- Салом дада!

- Салом, Белла. Дўконлар аро сайрларинг қалай ўтди?

У қўлини қовуштириб олганича юзимга қаради.

Роса мароқли бўлди, - истамайгина гапириб бердим - Ҳозиргина келдик.

Дадам менинг кайфиятимни сизди.

- Жейкка нима бўлганини эшитгандирсан?

- Ҳа. Қолган Калленлар олдинроқ келишган экан. Эсми Карлайл ва Эдвард қаёққа кетишганини айтиб берди.

- Ўзингни қандай сезаяпсан?

- Жейкдан ҳавотир олаяпман. Сизга кечки таом тайёрлаб бераман-у, тезда Ла-Пушга бориб келаман.

- Сенга айтгандим-а қанчалик ҳавфли бу лаънати мотоцикллар. Умид қиламанки энди

уларни минмайсан.

Мен бош қимирлатиб музлатгични очдим. Дадам стол олдида ўтирарди – бугун одатдагидан кўра сергап бўлиб қолибдим.

- Менимча, сен Жейкдан қаттиқ ҳавотир олсанг арзийди. Агар йигитча шу кечага чидаб берса бас кейин умуман ўлмайди, тирик қолади.

Мен ўгирилдим:

- Жейк ҳушига келганми, сиз уни қачон кўрдингиз?

- Яна қанақа ҳушида де! Сен унинг сўкинганини эшитганинга эди... ҳар қалай сен буларни эшитмадинг. Менимча у бутун Ла-Пушни бошига кўтарди. Ҳайронман, бунақа сўзларни Жейкоб қаердан ўрганган. Кўнглим тўқки сенга бу сўзларни ишлатмайди.

- Қанақа кўринишида ҳозир?

- Унинг соғ жойининг ўзи қолмаган. Дўстлари уни олиб келтиришди. Яхшиям шунақа кучли дўстлари бор: бу йигитга ортиқча гапириб ҳам бўлмайди. Карлайл айтдики Жейкнинг ўнг оёғи билан ўнг қўли синибди. Умуман олганда ўнг томони буткул шикастланган эди. У анави аҳмоқона мотоциклда ерга чирпирак бўлган бўлса керак. - дадам бошини чайқади. -

Белла, агар мен сени мотоциклда сайр қилганинг эшитгудек бўлсам...

- Дада, ташвишланманг. Эшитмайсиз. Жейк билан ростанам ҳаммаси яхши бўлишига ишончингиз комилми?

- Албатта! Унақа кучли сиқилиб ётма. У ўзини жуда яхши ҳис қилаяптики, хатто мени ҳам бир сўкиб қолди.

- Сизни сўкди? - ҳайратдан тилим айланмади.

- Ҳа-да... кимларнидир онасидан бўралатиб, хатто авлиёларни қолдирмай битталаб сўкиб, мени ҳам эслаб ўтиб: «Ҳа, Чарли, қизингиз мени эмас Калленни танлагани учун жуда ҳам қувнаётгандирсиз?» деди.

Мен музлатгичга бориб юзимни яширдим.

- Нима ҳам дердим? Эдвард ростан ҳам сенинг ҳавфсизлигинг сабаб ўзини жуда маъсулиятли тутди, албатта бу қойил қоладиган иш.

- Жейкоб ҳам жуда маъсулиятли, - тўғридан тўғри тан олдим мен. - У шунчаки оғриқдан бўлар бўлмасга алжираган ҳалос.

- Бугун ростанам жуда галати кун бўлди, - бироз жимиб кейин яна гапирди дадам. - Умуман олганда мен ирим-сиримларга, аҳмоқона ақидаларга ишонмайман, аммо... гўёки бугун эрталабдан Билли тиз устида ўтиргандек бўлди, гўё Жейкка нимадир содир билишини олдиндан сезгандек эди у. У мен гапирган гапларимни умуман эшитмасди. Кейин янада галати нарсалар қилди: ёдингдами февраль-мартда катта бўрилар пайдо бўлиб қолганди?

Мен товани оламан деб шкафчани очаётгандим ва бир-икки сония беркиниб олдим.

- Аҳа, эслайман, - дедим мен.

- Умид қиламанки, ортиқ бизда бунақа муаммолар бўлмайди. Эрталаб қайиқда балиқ овлаётган эдик, Билли на менга ва на балиққа эътибор қилмайди. Ва кутилмаганда ўрмонда бўрилар увиллай бошлади. Бир эмас, анчагина бўрилар. Ҳатто қулоқларинг титраб кетади.

Айниқса шу яқин ўртада қишлоқдан увиллашганга ўхшайди. Ва энг қизиги - Билли шартта ўгирилиб қайиқни қиргоққа ҳайдади, худди бўрилар уни чақиришаётгандек. Мен унга нима қилаяпсан деб сўраганимни ҳам эшитмади. Биз қиргоққа етгач увиллаш тўхтаб қолди. Билли ҳе йўқ, бе йўқ уйга бориб матчни кўраманга тушиб

қолди. Ҳали ўйин бошланишига анча вақт бўлса ҳам эртароқ кўрсатиб қолиш ҳавфи ва имконияти ҳақида шунақанги кўп вайсадики.

Ахир бу тўғридан тўғри кўрсатиши бўлса? Эй Худо, Белла, бу ерда нимадир жуда галати.

Умуман кейин, у қанақадир матчнинг ўйинини топди-да, кўраман деди, аммо кейин ўзи телевизорга орқа ўгириб олди. Ва ҳамма вақтини телефонда гаплашиш билан ўтказди: гоҳ Сьюга кўнгироқ қилади, гоҳ Эмилига, хатто дўстинг Квилнинг бобосига ҳам кўнгироқ қилди.

Билмайман улардан нима хоҳлади, шунчаки тинмай вайсаб ўтирди. Ундан сўнг шундоқ уй ёнида бўрилар увиллади. Умрим бино бўлиб бунақасини эшитмаганман! Бутун баданимда чумоли ўрмалагандек бўлди. Биллидан бу увиллашни тинчитили керак дедим – ҳовлингга қопқон қўймаганмисан нима бало, бўри дахшатли увв тортаяпти, дедим.

Мени энсаларим қотиб кетди, дадам эса ҳикоясини мароқ билан сўзлар экан мени пайқамади.

– Мен нима учун эслаб қолганимни сабаби айнан шу онда Жейкобни олиб келишди.

Аввалига увиллаётган бўри садоси ўз ўрнида эшитилмай қолди: ўрнига Жейкнинг бақириб сўкиниб дод солишини эшита бошладим. Йигитчанинг томоғидан худо берган экан!

Дадам ўйчан қиёфада секинлашди.

– Галати, бу тентакликдан бирор яхшилик чиқмайди. Мен, Квилетлар ўзларининг аҳмоқона урф-одатлари-ю иримларидан воз кечишмайди, Калленларни Ла-Пушга киритмайдилар, деб ўйлардим. Аммо Карлайлни чақириб Билли жуда миннатдор бўлди. Мен Жейкни касалхонага олиб бориш керак деб ўйладим, аммо Билли уни уйда қолдиришни истади ва Карлайл ҳам ҳар тугул рози бўла қолди. Нима ҳам дердик, у кўриб қўя олди. Унинг уйга қилган таширифи жуда ҳам меҳрибон ва мард шифокор эканлигини исботлади - энг қизиги беморга унчалик узоқ муддат ҳам бермади! - ... - дадам жимиб қолди, гўё буни айтишни истамагандек. Кейин нафас олиб давом этди: - Ва Эдвард ҳам... жуда жасур йигит чиқиб қолди. У Жейкка

сендан кам бўлмаган ҳолатда ҳавотир олиб ўтирди - гўё тузишган укасидан ҳавотир олди. Эдвард унга шунақа термулди-ки! - дадам бошини лўқиллатди. - Белла, у яхши йигит. Мен буни унутмасликка ҳаракат қиламан. Ҳар қалай ваъда беролмайман. - у менга қараб кулди.

- Ҳўп эслатмасликка ҳаракат қиламан, - дедим мен.

Дадам оёгини чўзди ва ингради.

- Уй қандай яхши-я! Сен тасаввур қила оласанми, Биллини уйи қанчалик тор бўлиб кетди.

Жейкнинг еттита дўсти меҳмонхонага жойлашиб олганди - мен сал қолса бўғилиб қолаёздим!

Сен ҳеч эътибор берганмисан қанақа бақувват йигитлар?

- Ҳа, албатта кўрганман.

Дадам диққатлик билан менга қаради. Унинг назари беҳосдан жиддийлашди.

- Белла, Худо хоҳласа, Карлайл айтди Жейк тезда оёққа туриб кетади - ва сен касал кўришга боришга ҳам улгурмаслигинг мумкин. У қадар ёмон эмас экан аҳволи, ҳаммаси яхши бўлади.

Мен жимгина бош иргадим.

Жейкоб шунақанги мўрт бўлиб қолиши... ноодатий мўртлигини эшитиб мен елдек учиб бораётгандим, фақат дадам кетиши билан албатта. Ҳамма ери шинадан: Карлайл суякларни кунлар давомида эмас, соат сайин тузалаётгани сабаб гипсга ҳожат йўқ дебди.

Шундай кучли соғлом йигит кутилмаганда мўрт бўлиб қолса.

Эҳтимол бу бор-йўғи менинг тасаввуримдир, яна қўшимчасига мен унинг юрагини вайрон этмоқчи бўлиб бораяпман.

Агар мени ҳозир яшин уриб иккига бўлиб таиласа эди, унда иккисига ҳам ўлик танам тегар экан. Мана менинг инсонийлик ҳаётимдан воз кечишим, барибир ўлишим билан адо бўларкан.

Жейкни танласам ҳам у фақат менинг ўлигимга эгалик қилиши тайин. Шуми мен танлаган қарор?

Мен тайёр кечки таомни столга қўйдим ва кетишга чозландим.

- Белла, бир дақиқага шошмай тур!

- Бирор нима камчилиги бормикан? - мен дадамнинг ликопига қарадим.

- Йўқ, шунчаки мен... сендан бирор нарса илтимос қилмоқчи эдим. - дадам сал хўмрайиб кўзини олиб қочди. - Ўтиргин, кўп вақтингни олмайман.

Ўйлаб ҳам ўтирмай унинг қаршисига чўкдим. Чидашга маҳкумман.

- Дада, сизга бирор нима керакми?

- Умуман олганда, Белла. - дадам қизарди. - Эҳтимол, бу менинг шунчаки тасаввуримдир...

Билли билан бўлган бунақа балиқ овидан кейин. Менимча... менда шундай ҳис пайдо бўлди, мен сени тез орада йўқотиб қўядигандек бўлаяпман.

- Дада, нималар деяпсиз-а! - айбдорлардек валдирадим мен. - Аҳир сиз мени ўқишга кетишимни истамайсизми?

- Бир нарсага ваъда бер.

- Майли...

- Сен бирор жиддий иш қилиш олдидан албатта мени ҳабардор этасанми? У билан қочиб кетиш ёки шу каби режаларингдан олдинроқ?

- Э-э, дада!

- Беҳазил. Мен томоша уюштирмайман. Шунчаки олдиндан айтиб қўй. Сени видолашмоқ учун қучоқлай олишимга имкон бер.

Юзимни асабий буриштириб унинг кафтига уриб қўйдим:

- Жиннича гап бўлса ҳам сизни кўнглингиз тинчиши учун майли... ваъда бераман.

- Раҳмат, Белла, - деди дадам. - Мен сени яхши кўраман, кичкинтойим.

- Мен ҳам сизни яхши кўраман, дада. - мен унинг елкасига шапатлаб уриб қўйдим ва столдан турдим. - Бирор нима бўлса мен Билли амакиникида бўламан.

Уйдан чиққунимча ортимга қарамадим. Фақат шу етмай турганди! Нега айнан ҳозир! Ла-Пушгача йўл бўйи ўзимни сўкиб кетдим.

Мен етиб келганимда Билли амакининг уй ёнида Карлайлнинг қора «мерседес»и йўқ эди.

Бир тарафдан бу яхши, аммо иккинчи томондан бу ёмон. Демак мен Жейкоб билан ёлғиз гаплашишимга тўғри келади. Аммо бу гапларни айтиши билан бир қаторда Эдварднинг қўлларини ушлаб олгим келарди. Қани эди Жейк ҳалиям ҳушсиз ётган бўлса. Оҳо бундан ҳам ҳеч бир фойда чиқмас эди! Мен Эдвардни соғиндим: Элис билан ўтказган куним мен учун жуда узоқ чўзилди. Нима ҳам дердим, жавоб мана тайин: мен Эдвардсиз яшай олмас эканман.

Ва ана шу асос ҳам бироз оғриқни камайтирар эди.

Мен оҳиста эшикни чертдим.

– Киравер, Белла, - чақирди Билли.

Менинг пикапимнинг овозини ҳамма танийди.

– Салом, Билли амаки. Жейк кўзини очдимми?

– Ҳа, ярим соат олдин кўзини очди, айнан шифокор кўригидан сўнг. Киравер, менимча у сени кутаяпти.

Мен қалтирардим ва чуқур нафас олдим:

– Раҳмат.

Жейкобнинг эшиги рўпарасига келганимда беҳосдан тўхтаб қолдим: тақиллатсаммикан ёки кириб кетаверайми? Олдинига мўралайман, балки ухлаб қолгандир - қанақа қўрқоқман-а!

Балки бироз кутишим керакмикан.

Секин эшикни чала очиб бошимни орасига тикдим.

Жейкоб мени кутиб ўтирарди. У негадир жуда хотиржам кўринди: юзида озгина азобли тўлғонини бўлсада ҳамон ўша беғам манзара уфуриб турарди. Қора кўзлари анча маҳзунлашган.

Жейкнинг юзига кўз ташлашга қанча уринмай бу жуда оғир эди, мен уни севишимни англаб етгандим. Ким ҳам бу англаб етганлигим бирор нимани ўзгартиради деб ўйларди.

Наҳотки шунча вақт бечора Жейкоб мана шундай қийналган бўлса?

Яхшиям кимдир ақллилик қилиб уни юзигача жун аёл билан ёпиб қўйибди. Жейк мени сезмади.

Мен кирдим ва секингина эшикни ичидан ёпдим.

– Салом, Жейк, - пичирладим мен.

У дарров жавоб қилмади: аввалига юзимга узоқ тикилиб қараб турди. Ва бироз қувноқ кўриниш учун жилмайди.

- Нима деб ўйласанг ҳам, бугун мен учун ҳаммаси тугади. - у хўрсинди. - Бугун бутун куним дабдала бўлди: энг аввалдан нотўғри жой танлабман, энг зўр жангни бой бердим ва ҳамма шон шараф Сетга тегди; кейин эса анави Ли гирт аҳмоқлик қилиб қўйди, мен унданам баттар аҳмоқлик қилиб уни қутқариб қолдим. Яна мана бу. - у соғ қўли билан мен турган тарафга им қилди.

- Ўзингни қандай ҳис қилаяпсан? - мингилладим мен.

Тентакона савол!

- Озроқ сарҳушман. Доктор Сўйлоқ тиш менга қанча меъёрда дори беришни билмай бира тўла маст қиладиган дори қуйиб кетибди. Менимча қалтираб-қалтираб қўйган бўлса керак.

Кўрқинчилманда ўзиям.

- Сенга оғриқ энди билинмаяптими?

- Йўқ. Умуман олганда синган суякларимни сезмаяпман. - У яна масҳара қилгандек кулди.

Мен лабимни тишладим. Мен ўйлаган нарсамн асло айтишга журъатим етмаётганди! Ва алам қилаяпти. Нега ана энди ўзим ўлишни истаётган палламда мени ўлдирадиган одам қолмади?

Масҳарамуз қиёфа йўқолиб самимийлик барқ ура кетди.

Пешонамда ажсинлар тириша бошлади.

- Сен ўзинг қанақасан? - шошилиб сўради у. - Аҳволинг яхшими?

- Меними? - Мен кўзимни бақрайтириб унга қараб қолдим.

Эҳтимол унга жуда ҳам кўп дори бериш керакмиди? - Ҳа, мени жсин урармиди?

- Мен ўзимга келмаганимда ҳам фақат сени ўйладим... Ахир у сенга жуда ёмон муомала қилган бўлса керак - мен эса фақат сендан ҳавотир олдим. Хатто фол ҳам очдим, сенга мени

кўришга руҳсат берарканми ёки йўқми деб. Балки шунчаки нафрат ёки аламзадаликдан! У сенга нима деди? Жаҳл қилгандир? Кечир мени, истамагандим. Сени бир ўзингни у ерда гаплашишингни истамагандим... мен бўлишим керак эди...

Мен дарров ҳам у нима ҳақида алжираётганини тушуниб етмадим. Токи у уялиб қизариб гапира кетгандан сўнг буни нималигини тушундим. Ва уни тинчлантира кетдим.

– Ҳа, йўқ, Жейк! Мени ишларим яхши. Хаттоки жуда яхши. Фақат у менга жаҳл қилмади.

Ўзим ҳам кутмагандим буни!

– Нима? - ҳайратга тушиди Жейкоб.

– Эдвард умуман газабланмади - мендан ҳам, сендан ҳам! У шу қадар бағрикенгли, аввал буни билмаган эканман! Ундан кўра менга бақариб сўккани яхши эди. Ахир мен шунга арзирдим... ахир келишган бўлсак ҳам барибир. Фақат унга барибир: мен бахтли бўлсам бас.

– У даргазаб бўлмадимми? - ишонмай яна сўради Жейкоб.

– Йўқ-да. У... бунақа ишда жуда ҳам раҳмдил одам.

Яна бир дақиқа Жейкоб мендан кўзини узмай турди, сўнг эса ҳўмрайди.

– Жин урсин! - ингради у.

– Нима бўлди? Бирор жойинг оғридими? - Мен ожизларча қўлимни силкитиб дори излаб атрофга алангладим.

– Йўқ, - башараси бузмайиб у. - Қулоғимга ишона олмаяпман! Ва у сенга хатто қатъий талаб ёки шу каби жазо чораси ҳам қўлламадимми?

– Ҳеч нарса. Ҳа, нима қилибди?

Жейкоб тунд кўзлари билан бошини лўқиллатди.

– Умаман олганда мен у бирор бир жиннилик қилади, деб кутган эдим. Жин урсин! У мен ўйлаганимдан ҳам яхшироқ экан.

Унинг сўзлари ўша тонгда Эдвард Жейкобнинг ҳислатлари ҳақида айтган гапларини ёдимга солди. Эдвард асло жаҳл қилмади. Демак, Жейк ҳали ҳануз умидвор ва ҳалиям таслим бўлмади. Мен қалтирадим: юрагимга тиз санчилгандек бўлди.

– Жейк, у умуман муғомбирлик қилмайди, - секингина айтдим.

– Менимча, росаям муғомбирлик қила олади-да! Мендан кам айёр бўлмаса керак. Фақат фарқимиз у нима қилишини билади, мен эса йўқ. Аммо у одамларни миясига кириб олишни яхши билса мендами айб: мени бироз тажрибам етишимайди, холос.

– У мени бошимни айлантира олмайди!

- Яна қанақа айлантормас экан! Сен унинг у қадар фаришта эмаслигини қачон англаб етар экансан-а?

- Ҳар қалай у ўзини ўлдираман деб қўрқитиб мени ўпишимга мажбур қилмаган, - ҳурилладим мен. Ва уятдан шолғомдек қизариб кетдим. - Тўхта! Кел, сен буни эшитмадинг деб ҳисоблайлик. Мен буни айтмайман деб қасам ичгандим.

Жейкоб хўрсинди ва жиддийроқ бўлиб олди:

- Нимага энди?

- Чунки бу ерга сени айблаш учун келганим йўқ.

- Аммо барибир шунақа бўлганди, - аниқ текис овозда гапирди у. - Ахир мен шундай қилдим.

- Менга барибир. Жейк, жаҳлим чиқмади сендан.

У жилмайди.

- Менга ҳам барибир. Мен кечирिशингни билардим, шу сабаб таваккал қилгандим. Аммо яна шундай қилган бўлардим. Ҳар қалай мен нимадирли бўлдим-ку. Сенинг аслида мени севишингни ҳам тушуниб етишингга ундай олдим. Бу кам нарса эмас.

- Наҳотки? Ундан кўра ҳаммасини кўрмаганга олиш маъқул эмасмиди?

- Наҳотки ўз асл истак ва туйғуларингни тушуниб етишни хоҳламасанг? Қачондир бир кун эрга теккан вампирой бўлиб олиб, аслида мени севишингни тушуниб етганингда кеч бўлган бўларди.

Мен бошимни чайқадим.

- Йўқ, мен ўзим ҳақимда эмас, сен ҳақингда гапирдим! Мен ўз ҳисларимни билганим билан сенга яхши ҳам, ёмон ҳам бўлмайди-ку? Ахир биласан-ку бу билганим ҳеч нимани ўзгартирмайди. Наҳотки мени бирор нимани билишим сенга муҳим бўлса?

Мен жуда жиддий савол берган бўлсам ҳам, Жейкоб вақиллашдан тўхтамасди.

- Яхшиси, бу сенинг билганинг, - ўйланиб қолди у. - Агар сен билмаганингда эди, мен ҳамон сен ўйлаб кўрасанми ёки йўқми деб фол очиб ўтиришдан бошқасига ярамас эдим. Ана энди эса мен биламан. Сен мени саваркансан. Мен қўлимдан келганини қилдим. - у қалтироқ тутгандек хўрсинди ва кўзини юмди.

Бу сафар мен Жейкобни тинчлантиришдан ўзимни тия олмадим. Шошиб унинг каровоти бошига бориб тиззалаб ўтириб олдим: каровотга ўтиришига қўрқдим, Жейкобга азоб бериб қўйишим мумкин.

Мен пешонамни унинг юзига яқинлаштирдим. Жейкоб хўрсинди. У менинг энсамдан секин ушлаб орқага кетиб қолмаслигимга қараб турди.

- Жейк, кечир мени.

- Мен доим менинг ҳеч қанақа имкониятим йўқлигини билар эдим. Белла, сенинг бу ерда айбинг йўқ.

- Сенинг ҳам! - инградим мен. - Керакмас!

Жейкоб менинг кўзларимга термулиб қолди.

- Нима керак эмас?

- Мен жуда ҳам айбдорман! Мени айбсизлигимни баён этишлари мени янада кўнгилдан оздираяпти.

У жилмайди, гарчи кўзлари қайғули эди.

- Хоҳлайсанми мен сени айблаيمان?

- Умуман олганда... хоҳлайман.

Жейкоб лабини жуфтлади, нимадир деб айтмоқчи бўлди. Мен жиддий сўраган бўлсам ҳам айтмади. Юзидаги табассум бирдан йўқолди-ю дарров хўмрайган қиёфага қайтди.

- Сен менинг бўсамга жавоб қайтардинг, - дадил гапирарди у. - Агар сен менинг фойдаланаётганимни билган бўлсанг, бунақа ишонтириб ўтишинг керак эмас эди.

Мен юзимни буриштириб бош чайқадим.

- Кечирасан.

- Белла, тазаррудан одам енгил тортмайди. Биласанми нимани ўйлагандинг?

- Ҳеч нимани, - пичирладим.

- Мени ўлимга жўнатиши кераклигини ўйлагансан. Аҳир сен айнан шуни хоҳлагансан.

- Йўқ, Жейк! Йўқ! Ҳечқачон!

- Нима, йиғлаяпсанми? - у довдираб қолди.

- Ҳа, - тўнзилладим мен ва пиқиллаб кўзимни ёшини қўлим билан арта бошладим. Жейкоб соғлом оёғи билан ирғишиб каровотдан турмоқчи бўлди.

- Ҳей, нима қилаяпсан? - деб унга ёпишдим. - Ёт, тентаквой, сенга туриш мумкин эмас! - мен унинг соғ елкасини икки қўлим билан итариб ётишига ундадим.

У таслим бўлдим, оҳ тортди-да яна ётиб олди. Аммо мени танамни тутиб ўзига яқинроқ ўтиришимга улгурди. Мен унга анча яқин турарканман тинчланиб қолдим.

- Наҳотки йиғлаяпсан? - пишиллади у. - Биласанку мен атай сенинг жигингга тегиш учун гапираман холос. Аслида эса бунақа ўйламаганман. - унинг кафти елкамни силарди.

- Биладан. - мен қалтирадим, аммо ўзимни қўлга олдим. Қачон мен йиғлашга тушсам

Жейкоб мени овутиб қўяди-я? - Ҳаммаси рост. Раҳмат ҳаммасини ўз оғзингдан айтинг.

- Балки мен сени йиғлата олганим учун қўшимча очко оларман?

- Аха! - мен жилмайишга уриндим. - Қанча хоҳласанг олавер.

- Белла, қуёшчам, сиқилма. Ҳаммаси яхши бўлади.

- Қизиқ, қанақа қилиб экан-а, - дедим мен. Жейкоб мени бошимга уриб қўйди:

- Мен таслим бўладан ва ўзимни наъмунали тутаман.

- Яна калламни қотираяпсанми? - мен унинг юзига қарадим.

- Балки! - ҳеч бир қийинчиликсиз кулворди Жейкоб, кейин эса юзи буришиб кетди. - Ҳар қалай уриниб кўраман.

Мен ҳўмрайдим.

- Бунақа шубхакор бўлма! Сўзларимга ишон.

- Ҳўш, сен наъмунали ҳулқ-атвор деганда нималарни биласан?

- Белла, мен сенинг дўстинг бўлиб қоламан. Ва бундан ортигини сўрамайман.

- Жейк, менимча, энди кеч. Биз қандай қилиб бир-биримизни сева туриб дўст бўлишимиз

мумкин?

У шифтга тикилиб худди бирор кўринмас сўзни ўқиётгандек жим бўлиб турди.

- Хмм... масофадаги дўст бўла қолайлик, ҳамманинг кўзига холос.

Мен тишимни тақиллатдим. Яхшиям, Жейкоб менга қарамаяпти! Ҳозир ёрилиб кетаман... мен кучли бўлишим керак - аммо қаердан олай ўша кучни?

- Сен Инжилдаги бир қиссани эшитганмисан? - кутилмаганда Жейкоб, ҳамон шифтдан кўзини узмай сўради. - Битта пошио ва боласини талашган икки аёл ҳақидаги қиссани?

- Аҳа, Сулаймон подшо ҳақидаги қисса бу!

- Ҳа рост. Ўша Сулаймон подшо, - такрорлади Жейкоб. - У гўдакни иккига бўлишни буюради... шу орқали ким болани ҳимоя қилиб тирик қолишини сўрашини синаб кўради.

- Ҳа, эсладим.

Жейкоб менга қараб қолди:

- Белла, мен сени ортиқ иккига бўлишни хоҳламайман.

Мен бу орқали Жейк ўзини кўпроқ севишини айтиб таслим бўлгани билан исботламоқчи.

Менинг Эдвардни ёнини олиб у ҳам менга азоб бермаслик учун шундай йўл тутишини айтмоқчи бўлдим. Менинг бахтим учун мендан кечишга ҳам тайёр, аммо мен ўзим ундан кечгим келмайди, шу сабаб айта олмадим. Ва бундан фақат яна Жейкоб ёмонроқ туюлиб қоларди-да?

Мен кўзимни юмдим ва оғриқни сидириб ташлашни истадим. Ҳеч қачон билдирмайман!

Бир дақиқача сукунат чўмди. Менимча, Жейкоб мендан жавоб кутган шекилли.

- Балки мен сенга бунданам баттароқ нарса айтсам-чи? - ўзига ишонмайроқ гапирди у, сўз топшида қийналди. - Майлими? Мен ўзимни оддий тутишга ваъда бераман.

- Гарчи бу ёрдам берса? - пичирладим.

- Эҳтимол. Ҳар қалай зарар қилмайди.

- Қандай қилиб?

- Энг ёмони - бунини билиб туриб қилиши.

- Бу қандай бўларди ҳам, - хўрсиниб қўйдим мен.

- Йўқ. - Жейкоб бошини чайқади. - Белла, биз сен билан мукаммал жуфтлик бўлардик. Биз учун ягона бирга бўла олиш имкони бор эди - ҳудди бир ҳаводан нафас олиш каби. Сенинг ҳаётинг буткул ўзгарарди, агарда... - у жимиб аллақаяққадир қараб қолди. - Агар бу олам оддий бўлганида эди: ҳеч бир маҳлуқларсиз, ҳеч бир сеҳрларсиз...

Мен ҳам ҳудди Жейкобдек фикр қилардим. Агар олам бу қадар мураккаб ва тилсимли бўлмаганида эди биз Жейк билан албатта бахтли бўлар эдик. Ўзга оламимизда бундай зид кучлар бўлмаганида у менинг иккинчи бўлагим бўларди.

Иккита келажак, иккита ярим бўлак - битта одамга жуда кўплик қилади бу! Нима ҳам қила олардик. Мен биттаман! Жейкобнинг изтироби - ўлчовсиз буюк кийматда эди. Дахшатли қийматда... қизиқ бир маҳаллари мен Эдвардни йўқотганимда мана шундай иккиланганмидим.

Яъни агар уни танламасам кейин менга яшашимда маъно қолмайди дея ўйга борганмидим?

Билмадим. бу ҳотиротлар менинг олис ўтмишимнинг давосиз бўлаги бўлиб қолаверади.

- Белла, у сен учун гўё бир гиёҳванд модда. - Жейкоб майин ва озор бермай гапиришига тиришди. - Кўриб турибман, сен энди усиз яшай олмайсан. Энди жуда кеч. Ҳар ҳолда мен сенинг соғлигингга зарар етказувчи гиёҳванд модда эмас эдим. Мен фойдали ҳаво ёки қуёш эдим.

Мен дард билан лабимнинг четида табассум топдим.

- Биласанми, мен ҳам айнан сени бир пайтлар шундай тасаввур этардим. Менинг Қуёшим -ўзимнинг қуёшим. Рутубат булутларини қувиб солган Қуёшим эдинг.

Жейкоб хўрсинди.

- Булутлар биланку мангу кураша олардим. Аммо сен Тутилган қуёшига тоқат қила олармидинг?

Мен унинг янозига кафтимни босдим. У яна хўрсинди ва кўзини юмди. Жуда ҳам оғир сукунат чўкди: хатто мен унинг секин бир текис ураётган юрагини эшитиб турардим.

- Ана энди менга энг ёмон нарсангни гапир, - пичирлади у.

- Менимча керакмас.
- Гапира қол!
- Сенга озор бераман, деб қўрқаман.
- Барибир, гапир.

Наҳотки шундай дамда мен Жейкобга рад эта оламанми?

- Ҳаммасидан ёмони... - Мен беқарорлик билан секинлашдим, сўнг борича тўкиб солдим: -

Ҳаммасидан ёмони мен бир умр мана шуни ҳис этиб яшайман. Ва мен жуда ҳам сен билан бахтли бўлишни истайман, Жейк! Шу ерда қолсам ва ортиқ ҳеч қаёққа кетмасам. Сени севсам, сенга бахтлар ато этсам. Аммо мен бундай қила олмайман ва бу мени ақлдан оздирмоқда.

Жейк, ахир бир пайтлар Эмили ва Сэм билан содир бўлган кунларни эсалайсанми – иккисида ҳам танлаш имкони бўлмаган. Ва мен доим бунга ўзгартириб бўлмаслигини билганман.

Менимча шунинг учун мен ҳаммасига қаришлик қиламан.

Менимча, Жейкоб нафас олишдан чалғиб кетди.

- Мана шуни бекор айтдим...

У бош чайқади.

- Йўқ. Мен бунга айтганингдан хурсанд бўлдим. Раҳмат. -
Жейкоб менинг пешонамдан ўнди ва хўрсинди: - Энди мен мўмин-қобил бўламан.

Мен унга қарадим: у куларди.

- Демак, эрга текмоқчисан?

- Бу умуман шарт ҳам эмас...

- Мен бироз тафсилотларини билмоқчиман. Эҳтимол бошқа кўришиб қолмасмиз.

Мен жимиб қолдим ва кучимни йиғиб бошладим. Овозим қалтирамаётганига ишонч ҳосил қилгач гапира кетдим:

- Ростини айтсам, тўй менинг зоям эмас. Аммо у учун бу жуда муҳим. Шундай экан нима қилибди?

Жейк бош иргиди.

- Тўғри. Бу у қадар муҳим эмас - бошқаларга солиштирганда.

Унинг овози сокин эди, анчайин мулоҳазали ҳам. Мен Жейкобнинг кўзига қарадим: у қандай қилиб ўз осудалигини

жиловлай олаяпти. У ўзини тутолмади. Менга кўзи тўқнаш келгач нигоҳини олиб қочди. Мен унинг ўзига келишини кутдим.

- Ҳа. Бошқаларга солиштирганда, - тушундим уни.

- У қанча муддат берди?

- Бу Элиснинг қанча муддатда тўйни ташкиллаштиришига боғлиқ. - мени инграб юборишимга сал қолди, Элиснинг диконглаб юрганини тасаввур қилдим.

- Аввалми ёки кейин? - астагина сўради Жейкоб.

У нимани назарда тутганини тушундим.

- Кейин.

Жейкоб енгил бош чайқаб қўйди: менимча, у менинг битирув кечамгача ҳар бир тунни уйқусиз ўтказганди.

- Қўрқмаяпсанми? - сўради у пичирлаб.

- Қўрқаяпман, - шивирладим.

- Нимадан қўрқасан? - зўрға эшитиларли қилиб сўради у қўлимдан кўзини узмай.

- Кўп нарсадан. - мен жуда жиддий ҳам, жуда рост ҳам гапиргим келмасди, аммо алдамадим. - Ахир мен мазохист (оғриқлардан лаззатланувчи) эмасман, оғриқдан қўрқаман. Ва бу пайтда Эдвардни ёнимда бўлишини истамайман: мен унинг менга қўшилиб қийналишини истамайман, аммо унинг мендан айрилиб нари туришига кўзим етмайди. Ва яна дадам ва ойимга нима дейман... ҳаммаси ортда қолгач мен ўзимни қандай тийиб туришни ўрганишим керак бўлади. Эҳтимол ана шунда анча ҳавфли бўлиб қоларман ва хатто тўдандагиларга қарши жангга ҳам чиқишимга тўғри келиб қолар.

Жейкоб энсаси қотиб қараб турарди.

- Мен ўзим уларнинг истаганини тинчитиб ташлайман!..

- Раҳмат.

У енгилгина кулиб қўйди. Сўнг қошини уйди.

- Ҳар ҳолда бу жуда ҳавфли бўлса керак? Ҳамма афсона ва тарихларда буни нақадар оғир бўлишини айтишган... улар ўз устида назорат ўрнатишга уринишади... одамлар ўлади...

- Йўқ, бундан қўрқмайман. Тентакча, наҳотки сен мана шунақа вампирлар ҳақидаги эртақларга ишониб ўтирган бўлсанг? - Жейкоб менинг ҳазилимни аниқ тушунмади.

- Умуман олганда эса, ҳавотир олишига сабабинг бор. Ва охир оқибат шундай яқун топади.

Жейкоб истамай бош чайқади.

Мен юзимни иссиқ терисига теккиздим.

- Биласан-а, мен сени яхши кўраман - пичирладим унинг қулогига.

- Биладан, - хўрсиниб мени қучоқлади. - Ва қанийди мана шунинг ўзи етарли бўлса эди.

- Биладан.

- Белла, мен сени ҳамшиша кутаман, - ҳазиллашиб ваъда қилди у ва қучогини бўшатди.

Мен секин ундан узоқлашдим - аламли бир жудоликни сезиб: гўёки нимадир ёрилиб менинг бир қисмим Жейкнинг ёнида қолгандек бўлди.

- Сенда доимо иккинчи имконинг бор, агар тўсатдан хоҳлаб қолсанг.

Мен ўзимни мажбурлаб жилмайдим.

- Токи менинг юрагим уришдан тўхтамас экан.

У хўрсинди.

- Биласанми, хатто маън этилса ҳам сени барибир тутавераман. Борингки сендан роса бадбўй вампир ҳиди таралса ҳам.

- Сени кўришга келиб туришимни истайсанми? Ёки керакмасми?

- Мен ўйлаб кўриб кейинроқ сенга айтаман. Барибир ҳам ақлдан озиб қолмаслигим учун суҳбатлашгани шерик керак бўлади. Вампир тиббиёти менинг айланишимни таъқиқлаган.

Йўқса суяк жойидан кўчиб кетиши мумкин экан - Жейкоб тундлашди.

- Яхши бола бўлиб ўтир ва Карлайлнинг гапига кир. Тезда тузалиб кетасан.

- Бўладан, бўладан, ҳавотир олма.

- Қизиқ, қачон шундай бұларкансан-а? - дедим мен. - Қачон сен ўзингни истагингдаги қизга дуч келаркансан?

- Кутишингга тўғри келади, - деди Жейкоб. - Лекин бундан енгил торсанг керак.

- Эҳтимол енгил бұларман, балки йўқ. Барибир шуни айтаманки, сен ҳамма қизлар учун жуда ҳам кўплик қиласан. Сендан ортигини топа олишмайди. Яна мен аниқ раиқ қилсам керак-а?

- Мана шуниси жуда қизиқ бұларди, - тан олди у.

- Келишимни хоҳласанг менга ҳабар қил, мен албатта келаман, - ваъда бердим. У хўрсинди ва менга юзини тутди.

Мен яқинлашдим ва ўпиб қўйдим.

- Мен сени севаман, Жейкоб. У кулди.

- Мен эса сени кўпроқ севаман.

Жейкоб диққатини узмай то мен хонадан чиқиб кетгунимча қараб қолди.

XXVII боб. Эҳтиёжлар

Узоққа кета олмадим. Мен йўл оҳирига деярли етай деб қолганимда асабийлик билан ортимга ўгирилдим ва тўхтадим. Ўзимни жуда ҳам гариб ва ёлғиз ҳис қилиб кетдим. Жейкоб деган бўшлиқ ҳалитдан менга азоб беришни бошлаганди. Энди бу ҳисларимни на Жейкобга ва на бошқага кўрсатмайман.

Аммо ёлғизликда узоқ қолмадим. Эшик очилиб Эдвард мени ўз қучоғига олди.

Аввалига жуда оғриқли бўлади. Чунки менинг кичкина ҳаммасидан мосуво бўлган қисмимга жуда катта меҳр ва қайноқ оғуш керак бўлади. Кейин эса виждон азоби ҳам бунга жўр бўлади.

Эдвард мени йиглаб бўлишимгача индамай қўйиб берди, мен дадамнинг исмини айтиб тўнғиллаганимдан сўнги тилга кирди.

- Сен уйингга қайтишига тайёрмисан? - ишонқирамай сўради у.

Ҳозирги ҳолатимда барибир уйга қайтишимдан ўзга чорам йўқ, йўқса дадам Билли амакига қўнғироқ қилиб безовталиқни бошлаб юборади.

Эдвард мени уйга олиб кетишига рози бўлди - бир қўли билан танамни секин силаб иккинчи қўли билан рул чамбарагини тутганича

тошбақа юриш билан ҳайдаб борарди. Йўл бўйи ўзимни қўлга олишга уриндим. Аввалига тиришиганим бефойда бўлиб туюлди. Аммо ортга йўл йўқ. Мен яна бир икки сония чидаш берсам бас! Ўзимни бўлакларга ҳаёлан бўлиб, сўнгра қайтиб йигиб чалғитишга уриндим. Наҳотки бу ҳолатдан чиқиб кета олмасам-а? Мен алам билан яширин ички кучларимни титкиладим.

Ички заҳираларим фақат пиқиллаб йиглашимни тинчита олди - аммо буткул тўхтатмади.

Кўз ёшлари ҳали ҳам анҳордек оқиб турарди.

- Мени юқорида кут, - пичирладим мен ва уйга кира бошладим.

Эдвард мени бир дақиқа маҳкам қучоқлаб турди-да сўнгра зойиб бўлди.

Мен уйга кирдим-у шартта зинапояга қараб отилдим.

- Белла? - дадам ўзининг севимли диванида ўтирганича мени чақириб қолди.

Мен жимгина ўгирилдим. У менга боши узра бўйинини қайириб қаради.

- Нима қилди? Жейкобми?..

Мен томоғимни қириб зўрға гапирдим:

- Унинг аҳволи яхши.

Товушим секин ва хириллаб чиқди. Ростан ҳам Жейкоб билан ҳаммаси яхши – жисмонан албатта. Дадам ҳам ана шундан ҳавотир олган бўлса керак.

- Унда нега йиглагансан? - у менинг елкамдан тутиб юзимга қаради. - Сенга нима бўлди?

Менимча у кутганидан ҳам аҳволим расвога ўхшайди.

- Ҳеч нима... шунчаки Жейк билан гаплашиб келаяпман... унча айтиш мумкин бўлмаган нарсалар ҳақида. Энди эса ҳаммаси жойида.

Дадамнинг юзидаги ҳавотир ўрнини норозилик акси эгаллади.

- Балки сен ноқулай пайтда гаплашгандирсан?

- Эҳтимол... мени танлаб ўтиришга вақтим йўқ эди: танлаш вақти келганди... Баъзида мураса билан иш битмайди.

Дадам бош чайқади.

- Хўш, бунга у қандай қаради?

Мен гапирмадим.

Дадам узоқ пайт менинг юзимга қараб турди ва ниҳоят жавобни ўзи топди шекилли, бош иргиди.

- Умид қиламанки бу ҳол унинг тузалиб кетишига ҳалал бермайди.

- У тезда тузалиб кетади, - пўнгилладим мен.

Дадам уффт тортди.

Яна озроқ турсам ўзимни тутиб тура олмайман.

- Хонамга кирай, - дедим.

- Майли, - рози бўлди дадам.

Менимча ҳозир кўз ёшим оқиб кетишини сезгани учун руҳсат берди. У мана шундан қаттиқ қўрқади.

Урилиб сурилиб хонамгача етиб бордим.

Эшикни ичидан ёпарканман қўлимдаги билакузукни ечишга тиришдим.

- Йўқ, Белла, - пичирлади Эдвард ва ортимдан елиб қўлимдан тутди. - Бу сенинг бир қисминг.

Йиғлаб юборган эдим Эдвард мени оғушига олди.

Адоқсиз бу кунлар қачондир юкунига етармикан?

Ёки тонг ҳеч қачон отмайди, ва мен абадий мана шу зулматимда қолиб кетавераман. Аммо нима бўлганда ҳам мен ёлғиз эмасман - мени овутувчим бор.

Дадам менинг йиғлашимдан қўрқар, шу сабаб эшигимдан мўралашига журъати етмади.

Аммо ҳали уйгоқ.

Энди марра сўнгида мен қилган хато барча азоб уқубатларимга сабаб бўлиши билан бир қаторда Жейкоб ва Эдвардга ҳам теккан изтироб бўлиб чиқди.

Ана шунда мени ва уларни қийнаб келган иккала зид қутблар аслан Эдвард ва Жейкоб эмас, балки ўзимнинг иккита бўлагим - Эдварддаги Белла ва Жейкобдаги Белла бўлиб чиқди. Фақат улар бирдек яшай олишмасди, шу сабаб мангу курашиб ўтдилар.

Қанча жинниликлар қилдим-а!

Мен эрталаб ўзимга ўзим Эдвардга ҳеч қачон Жейкоб Блэк учун кўз ёш тўкканимни кўрсатмаслигимни ваъда қилганимни эслаб қолдим. Ва мени дахшатли ваҳима яна эгаллади.

Афсус энди кеч.

Эдвард деярли ҳеч нима демади: шунчаки мени бағрига босиб тураверди. Мен эса унинг кўйлагини йиғлайвериш хўл қилиб юбордим.

Менинг миттигина қисмим йиғлаб сиқтаб тўхтатди шекилли. Кучим қолмаганидан ухлаб қолдим. Ўйиб кетаётган сароб сингари оғриқ ҳам, изтироб ҳам уйқуга сингиб тинчиб қолди.

Эрталаб камалак нурлари остида уйғонмаган бўлсам ҳам анча хотиржамдек эдим. Мен юрагимдаги азоб ҳеч қачон тўхтамаслигини англаб етдим. Аммо вақт ўтган сари босилиб боришига илинж қилдим - аҳир ҳамма шундай дейди-ку. Асосийси Жейкоб учун ҳаммаси яхши

бўлса бас, менинг юрагим оғрийверсин. Насиб этса у албатта ўз бахтини топади.

Уйғондим-у дарров ўзимга келдим. Кўзимни очсам Эдвард менга ташвишланиб қараб турган экан.

- Салом, - дедим мен.

Овозим ҳириллаб чиқди.

Эдвард жим эди. Мени яна йиғлаб юбормасмикан деб кутиб турди.

- Йўқ, мен билан ҳаммаси жойида. Энди жазавага тушмайман.

Бу сўзларимдан у биров қимтиниб олди.

- Мен ўзимни бунақа тутмаслигим керак эди, жуда афсусдаман, - дедим мен. - Сенга нисбатан анча ҳурматсизлик бўлди.

- Белла... ишончинг комилми? Тўғри қарор қабул қилганингда ишончинг комилми? Мен сени бунчалик азоб билан йиғлаганингни аввал кўрмаганман... - оҳирги гапидан Эдвард титраб кетди.

Аммо буни тушунаман. Бу янада азобли.

- Ҳа. - мен унинг лабларига талпиндим.

- Шубҳаланаяпман... - Эдвард хўмрайди. - Наҳотки тўғри қарор шунақа азоб келтириши мумкин?

- Эдвард, мен ҳеч кимсиз яшай олмайман.

- Аммо...

Мен бош чайқадим.

- Сен бунни тушунмайсан. Эҳтимол, сенда менсиз яшашга жасорат етар. Аммо мен ўзимни қурбон эта олмайман. Менга сен билан бирга бўлиш битилган - сени мен йўқман.

Эдвард ҳануз шубҳада эди. Мен уни бу кеча ёнимда қолишига ҳам ундамаслигим керак эди.

Аммо нима қилай у менга керак...

- Китобни менга узатиб юбора оласанми - унинг ортида турган китобни сўрадим.

Эдвард ўйлаб ўтирмай хўмрайиб китобни тутди.

- Яна шу китобми? - сўради у.

- Шунчаки сенга битта парчани ўқиб бермоқчи эдим, менга жуда кучли таъсир этган эди бу... у ерда айтиладики... - мен варақларни титкилаб ўша бетни осон топдим: мен одатда ана шу бетда тўхтаб қоламан ва бурчакларини босиб ўтираман. - Кэтрин, албатта гирт маҳлуқ ва бу фикри мутлақо тўғри, - ўзимга ўзим ўқиб бераётгандек гўнгиллаб ўқидим:

«Агар камма нарса ириб-чириб йўк бўлиб кетса-ю, у камон мавжуд бўларкан - мен кам бу борликдан даф бўлмайман; агар бутун борлик мавжуд бўлиб колса-да, у йўкликка сингиса, бутун олам мен учун маънисиз ва бегонага айланади, ва мен бошка унинг бўлаги бўлмайман». - мен бошимни иргидим. - Мен у нимани айтишни хоҳлаганини тушундим ва мен ҳам кимсиз яшай олмаслигимни биламан.

Эдвард китобни олдида отиб юборди - хона бўйлаб учиб бориб иш столим узра қўнди. Сўнг мени белимдан тутиб кўтариб олди. Унинг юзи ҳануз хўмрайган бўлсада биров жилмая билди.

— Хитклиф ҳам баъзида адашиб турган. - Китоб унга керак бўлмаганди - у мени маҳкам қучоқлаб қулоғимга шивирлади: - «Мен ўз каётимсиз яшай олмайман! Ўз рукимсиз яшай олмайман!»

— Ҳа, - аста шивирладим. - Айнан мана шуни айтмоқчи эдим.

Белла, шунчаки сенинг азоб чекишингни кузатиб туриш менга осон эмас. Эҳтимол... Йўқ,

Эдвард. Мен ўзим буларни пайдо қилдимми, энди ўзим барҳам бердим. Аммо энди мен нимани исташимни аниқ биламан... ва буни ҳозироқ қилмоқчиман.

- Ҳўш, сен нима қилмоқчисан, ҳозироқ?

Мен ўзимга келиб олиш учун енгилгина кулдим.

- Биз Элиснинг ёнига борамиз, - баён қилдим мен.

Элис уй ёнидаги зинапояда чўнқайиб ўтирарди - ҳар ҳолда менинг қароримни аввалдан кўра олган, шу сабаб бизнинг келишимизни интиқлик билан кутарди.

- Белла! Раҳмат! - биз никапдан тушар тушмас чинқирди.

- Элис, шошмай тур! - тўхтатиб турдим, йўқса дугонам қувончдан ёрилиб ўлиб қолиши мумкин эди. - Менинг бир иккита шартларим бор.

- Биламан, биламан, биламан! Тўй ўн тўққизинчи августдан кечикмаслиги керак, меҳмонлар рўйҳатини ўзинг тасдиқлайсан, агарда мен ортиқча дабдабалашиб кетсам мен билан ортиқ гаплашмай қўясан!

- Хм... Умуман олганда шунақа эди.

- Ҳавотир олма, Белла, ҳаммаси жуда ажойиб бўлади. Никоҳ кўйлагингни кўришни истайсанми?

Бунинг учун икки-уч марта чуқур нафас олишимга тўғри келади.

«Нима қилса қилсин, ҳар тугул Элис бахтли бўлса бас», - ўзимга эслатдим.

- Албатта.

Элис мамнун бўлиб жилмайди.

- Ҳа, айтганча, - довдираб қолдим. - Қачон кўйлак сотиб олишга улгурдинг?

Бундан ортиқ қаршилик қила олмайман: Эдвард менинг кафтимни силади.

Элис бизни зинадан етаклади.

- Бунақа нарсаларга беш дақиқанинг ўзи камлик қилади, - севинчдан қазалаб кетиб бораркан Элис тушунтирди. - Мен вазиятлар зҳтимоллигини назарда тутиб олдиндан ҳаракат қилишим кераклигини юз фоиз тушунгандим...

- Қачон? - сўрадим мен.

- Пэррина Брюйерега олдиндан ёзилиб қўйиши керак, - тушунтира кетди у. - Шоҳ асарлар бир кечада ёзилиб қолмайди. Агар мен вақтида ҳаракат қилиб чопмаганимда, сенга дўкондаги оддий латта-путталарни кийдирган бўлардик!

Унинг бирорта гапини тушунмадим.

- Нима ўзи у Пэрр... уни нимаси бор?

- У энг машхур дизайнер тикувчи бўлмаса ҳам, аммо ўта қобилиятли, менинг талабимни тушуна олади.

Биз энди унинг хонасига кирган ҳам эдик, у Эдвардга ўгирилди. - Эшик ортида қол!

- Нимага? - норози бўлиб сўрадим мен.

- Белла, ахир сен биласан-ку! - деди Элис. - У тўй кунигача никоҳ либосини кўрмаслиги керак.

Мен яна чуқур нафас олдим.

- Менга барибир. У аллақачон ҳаёлларингда либосни кўриб бўлган-ку. Агар шундай бўлса майли...

Элис Эдвардни таиқарига чиқариб юборди. У менга ҳам, синглисига ҳам қарамай индамасдан чиқиб кетди. Бизни ёлғиз қолдирди.

Мен бош ирғадим. Мен юзимдаги безамлигимни Эдвардга кўрсата олдим шекилли.

Элис эшикни шарақлатиб ёнди-да:

- Мана энди, томошани бошладик.

Менинг қўлимдан тутиб каттакон шкаф ёнига олиб борди. Бу шкаф менинг хонамдан ҳам катта эди. Шкаф эшигини бир табақасини очган эди, оқимтир либослар учун қопчинни илгичда осилиб турганини кўрдим.

Элис секингина занжир тишчани очди ва эҳтиёт бўлиб илгичдан либосни олди ва катта совгадек уни менга топширди.

- Хўш, қалай? - деди у.

Мен имиллаб анча пайт тикилиб қолдим. Элис зиқ бўла бошлади.

- Оҳ! - дугонамнинг асабларига тегмаслик учун тезда тилга кирдим. - Жуда.

- Ёқдимми? - чидаб туролмай сўради Элис.

Бу кўйлак айнан йигирманчи асрлар бошидаги замон қаҳрамонига жуда мос келарди.

- Бундан аълоси бўлиши мумкин эмас. Айнан мен истагандек. Сен даҳосан.

- Биладан! - тиржайди Элис.

- Минг тўққиз юз ўн саккизинчи йилларми? - таҳмин қилдим мен.

- Таҳминан шунга яқинроқ, - бош иргиди у. - Баъзи бир қисмларни ўзим киритдим: фата, шлейф... - Элис оппоқ атласни силади. - Тўрлари ҳақиқий, қадимий. Ёқдимми?

- Гўзал! Айнан Эдвард истагандек.

- Сенга-чи?

- Ҳа, эҳтимол. Ишончим комил, сен тўй маросимини ажойиб ташкиллаштирасан... фақат бутун чор атрофга гап бўлиб кетмасак бўлди.

Элис қиқирлаб кулди.

- Сенинг кўйлагингни кўрсам бўладими? - сўрадим мен.

Элис довдираб қолди.

- Нима сен ўзингга бир вақтни ўзида либос буюртма қилмадингми? Мен келинчакнинг дугонаси дўкондаги латта-путтани кийиб чиқишини истамайман! - мен асабий елка учирдим.

Элис мени бағрига босди.

- Белла, раҳмат!

- Наҳотки бу ҳақида ўйламагансан? - мен дугонамни ўпиб қўярканман мингилладим. - Яна бу киши келажакни кўра олгувчи эмиш!

Элис атрофимда гир айланиб рақсга тушди.

- Менинг ишим жуда кўп! Шундоқ экан бор, Эдвард билан ўйнаб кул. Мен эса ишлашим керак. - хонадан учиб чиқиб кетаркан қичқирди: - Эсми!

Мен шошилганча унинг ортидан эргашдим. Эдвард мени йўлакда деворга суяниб кутарди.

- Сен учун жуда хурсандман, - деди у.

- Менимча, Элис еттинчи осмонда учиб юрибди, - унинг гапларига қўшилдим.

Эдвард менинг юзимга диққатлик билан термулди; унинг кўзлари жуда ҳам қоп-қора эди: анчадан бери овга бормай қўйган кўринади.

- Кетдик бу ердан, - кутилмаганда таклиф қилиб қолди у. - Ўзимизнинг ўтлогимизга.

Жуда ажойиб зоя!

- Энди мен беркиниб яшашим керак эмас-а?

- Албатта йўқ. Ҳамма хатар ортида қолди.

Эдвард нималарнидир ўйлаганича жимгина чопиб кетарди. Илиқ шамол менинг юзимга урилар: бўронлар даври тугади. Осмонда одатдагидек тиниқ булутлар сузиб юрибди.

Бугун бизнинг ўтлоқ энг сокин ва энг бахтли гўшадек туюлиб кетди. Майсалари орасида оқиш сарғиш мойчечаклар гуркираб очилиб турарди. Мен зах бўлишига қарамай ерга ётиб олдим ва осмондаги булутларга термула бошладим. Улар жуда тиниқ, бир текис - ҳеч қандай шаклни эслатмайди, - фақат юмшоқ аёлни эслатади.

Эдвард ҳам ёнимга ётди ва қўлимни ушлади. Ёқимли сукунат қоплади.

- Ўн учинчи августдами? - секингина сўради у.

- Ҳа, ана шунда менинг тугилган кунимга бир ой вақт қолади.

Ортиқ чўзишни истамайман.

У хўрсинди.

- Эми Карлайлдан уч ёшга катта - расмий ҳужжатларда. Сен бунга бирор марта эътибор қилганмисан?

Мен бош чайқадим.

- Мана кўрдингми, бу уларга сира ҳам ҳалақит қилмаяпти.

- Эдвард, гап умуман ёшга боғлиқ эмас. - Шу топда Эдварднинг овозида ҳаяжон бўлса, менда аксинча мутлоқ хотиржамлик мужассам эди. - Мен тайёрман. Мен ўзим қадам ташламоқчи бўлган ҳаёт йўлимни танлаб бўлдим.

У менинг яногимни силади.

- Меҳмонлар рўйхатига нима дейсан?

– Умуман олганда Элис кимни таклиф қилса ҳам қаршимасман, фақат... - мен секинлашиб қолдим. Тушунтириб ўтирмай қисқагина қилиб айтиб қўя қолдим. - Тўсатдан Элис бир нечта...

бўритусларни таклиф қилса-чи. Билмадим Жейк... келишни хоҳлайдимми йўқми. Балки ўйлаб кўрар, мени хафа бўлади деб балки келар. Уни мажбурлаш шарт эмас.

Мен осмонга бўй чўзган дарахтларнинг шоҳларига қараб қолдим. Ёруғ осмон тасвирида улар деярли қоп-қора эди.

Кутилмаганда Эдвард мени қучоқлаб устига чиқариб олди.

– Белла, айт-чи менга, нега Элисга ҳамма ишни қилишига руҳсат бердинг?

Мен кеча Жейкобникига кетишим олдидан дадам айтган гапни айтдим.

– Буни дадамдан яширишим адолатдан эмас. Демак бу дегани ойим ва ўгай отам Филга ҳам айтиши керак дегани. Ҳа, кел Элис бир яйраса яйрабди-да. Балки мана шунда дадам ҳам мен билан тўлиқлигича хайрлашиши имконига эга бўлар. Хаттоки у менинг турмушга чиқишимни жуда эрта ҳисобласа ҳам, менинг бу ҳолатим унга меҳробга олиб бориш шарафидан жудо этмайди. - бу сўзлардан ўзим ҳам титраб кетдим. - Шу орқали ота-онам, дўстларим ва ниҳоят уларга айта олишим мумкин бўлган қароримнинг мана шу қисмида иштирок этадилар. Улар мен сени танлаганимни ва сен билан бирга бўлишимни тушунадилар. Ва қаерда бўлмай менинг бахтиёр эканимни шундай эслаб қолишади. Бу улар учун мен қилган энг яхши имконим деб ўйлайман.

Эдвард менга узоқ тикилиб турарди.

– Битим тузилмайди, - кутилмаганда хабар қилди у.

– Нима?! - оҳ тортиб юбордим. - Сен фикрингдан қайтмоқчимисан? Йўқ!

– Белла, мен умуман изимга қайтаётганим йўқ. Мен ўз ваъдамда тураман. Аммо сен ҳар қандай маъсулиятдан озодсан. Ва нима истасанг ҳаммасига ҳеч бир қаршиликсиз эришишинг мумкин.

– Нима учун?

– Белла, мен сени нима қилаётганингни кўриб турибман. Сен ҳаммани бахтли илшини истаяпсан. Мен бошқаларга тупурдим. Мен

сен ўзинг бахтли бўлишингни хоҳлайман. Ҳавотир олма, Элисга ўзим тушунтираман. Ва ваъда бераман у сени айбламайди.

- Аммо мен...

- Йўқ. Биз айнан сен айтгандек қиламиз. Мен сени қайсар деб атайман, аммо қара мени нима қилиб қўйдинг! Ўзимни буткул тентакка чиқардим. Гўёки сенга яхши бўлади деб ҳаёл қилиб юраман, аслида эса фақат ва фақат ёмон бўлиб тугайди. Яна ва яна оғриқ беравераманми.

Мен ортиқ ўзимга ўзим ишонмай қўйдим. Сен ўзингча бахтли бўларсан. Аслида ҳаммаси тескарисига бўлади. Мана. - у елка қисди. - Белла, биз ҳаммасини сен истагандек қиламиз.

Бугун. кечқурун. қанча тез бўлса шунча яхши. Мен Карлайл билан гаплашаман. Балки сенга катта миқдорда морфей берса, ана шунда у қадар дахшатли бўлмас. Барибир ҳам уриниб кўрса ёмон бўлмасди. - Эдвард тишини тақиллатди.

- Йўқ!

У бармогини лабимга босди.

- Ҳавотир олма, Белла, қувончим мени. Мен нима исташингни биламан.

У нимани назарда тутганини ўйларканман, у мени эҳтирос билан майин бўсаларга кўмиб ўпа бошлади. Оҳ, бу нима қилаяпти-а?!

Ўйлашимга вақтим йўқ эди: яна бироз ва мен уни нимага тўхтатишим кераклигини эсдан чиқараман. Мен инградим ва унинг лабларига лабимни босдим. Барча саволлар жавобсиз қолиб кетди.

Мен гапиришга уринардим.

Эдвард юмишқина ўгириб мени ўтлоққа босди.

«Эй, ундан кўра гапирма!» - деди менинг миямдаги бир парчам.

Эдварднинг ширин нафаси мени ақлдан оздирарди.

«Йўқ, йўқ, йўқ!» - қаршилик кўрсатдим бошимни чайқаб.

Эдвард мени нафас олишим учун бироз дам олиб бўса оларди.

Шундан фойдаланиб

гапириб олдим:

- Эдвард, бас қил! Тўхта. - овозим иродадан кўра ожизроқ чиқди.

- Нега? - пичирлади у ва яна ўпди.

Мен қатъий гапиришига тиришдим.

- Мен буни ҳозир қилишни хоҳламайман.

- Наҳотки? - овозида кулгу бор эди.

Ва яна лабимга тегина кетди, гапиришимга қўймасди. Менинг танам унинг терисига суйкалиб қизиб кета бошладим.

Мен аста-секин уни ўзимдан итара бошладим, унинг сочини силаб қўлимни кўксига қўйиб турдим. Ва ниҳоят бу таъсир қилди - у мендан тисарилди. У менга қараб турди. Унинг кўзларида ташналик ёниб турар, қоп-қора кўзида олов бор эди. У қарор қилган эди.

- Нега энди? - паст овозда хириллаб. - Мен сени севаман. Мен сени хоҳлаяпман. Айнан ҳозир.

Мен гапира олмай қолдим, ва Эдвард бундан фойдаланмоқчи.

- Тўхта, кутиб тур! - унинг бўсалари орасида гапириб олишига тиришдим.

- Кутолмайман, - қайсарлик қилди у.

- Илтимос! - хўрсиндим мен.

Эдвард ўзини зўрға айириб менга қаради ва иккимиз ҳам ерга ётиб осмонга қараб қолдик.

- Белла, айт-чи менга, илтимос, нега йўқ деяпсан, - талаб қилди у. - Умид қиламанки гап менда эмас!

Аҳмоққинам! Гап яна кимда бўлиши мумкин? Ахир мен фақат сен ҳақингда ўйласам!

- Эдвард, мен учун бу жуда муҳим. Ва мен барчасини қонун қоидалар асосида бажармоқчиман.

- Кимнинг қонун қоидалари асосида?

- Менинг.

У тирсагини тираб менга ишонқирамай қаради.

- Айнан қандай қилиб?

Мен чуқур нафас олдим.

- Барча маъсулият билан. Тартиб билан. Мен дадам ва ойимга мен билан видолашиб олишларига имкон бермоқчиман. Элиснинг ўйнаб қувнашини истайман, ахир охир-оқибат тўйга рози бўлдим-ку. Ва мен сендан барҳаётликка ўтказишингни сўрамагунимча барча инсоний ришталаримни узиб чиқаман. Эдвард, мен ҳаммасини қоидаларга таяниб қиламан.

Сенинг қалбинг менга жуда муҳим шу сабаб таваккал иш қила олмайман. Хатто ўзинг ҳам бунга мажбур қила олмайсан.

- Аммо баҳслашишим мумкин, мен анча урддалагандим, - деди у ва кўзида яна олов чақнади.

- Аммо бундай қилмайсан, - дедим мен ва овозимдаги дадилликдан ҳайратга туша бошладим. - Чунки энди сен менга нима кераклигини аниқ биласан.

- Сен зирром ўйнаяпсан! - айблади мени.

Мен ўқрайдим.

- Мен сенга ҳалол ўйнайман, деб ваъда қилганмидим?

У хафа бўлгандек жилмайди.

- Балки яна бир марта ўйлаб кўрарсан...

- Унда сен биринчи бўлиб ҳабар топасан, - ваъда бердим мен.

Шу пайт ёмғир томчилай кетди: майда томчилар ўтлар устига тўкила бошлади.

Мен хўмрайиб осмонга қарадим.

- Уйингга элтиб қўяман. - Эдвард силкинганди, юзимга майда томчилар отилди.

- Ёмғир бизга чўт эмас, - вайсадим севиниб. - Шунчаки бироз ёқимсиз ва ўта ҳавфли бир ишни қилиш пайти келди.

Эдварднинг кўзлари ташишиланиб чақчайди

- Яхшиямки, сен ўқўтмас забардастсан, - хўрсиндим. - Менга узук тақ: дадамга айтадиган вақт келди.

Менинг юзимдаги ифодани кўриб Эдвард кулиб юборди.

- Ҳаддан ташиқари ҳавфли иш, - тан олди у. Ва яна илмайганича жинси шими чўнтагига қўлини тикди. - Охир-оқибат бизнинг йўлларимиз барибир даданга олиб бораркан.

У яна чап қўлимнинг номсиз бармоғига узук тақди.

Бу сафар узук абадиятларга қадар бармоғимда мангу қолади.

Учинчи фасл тугади.

Телеграмдаги каналимиз: @WORLD OF BOOKS

(Енг сара КИТОБ лар биринчи бизнинг каналда)